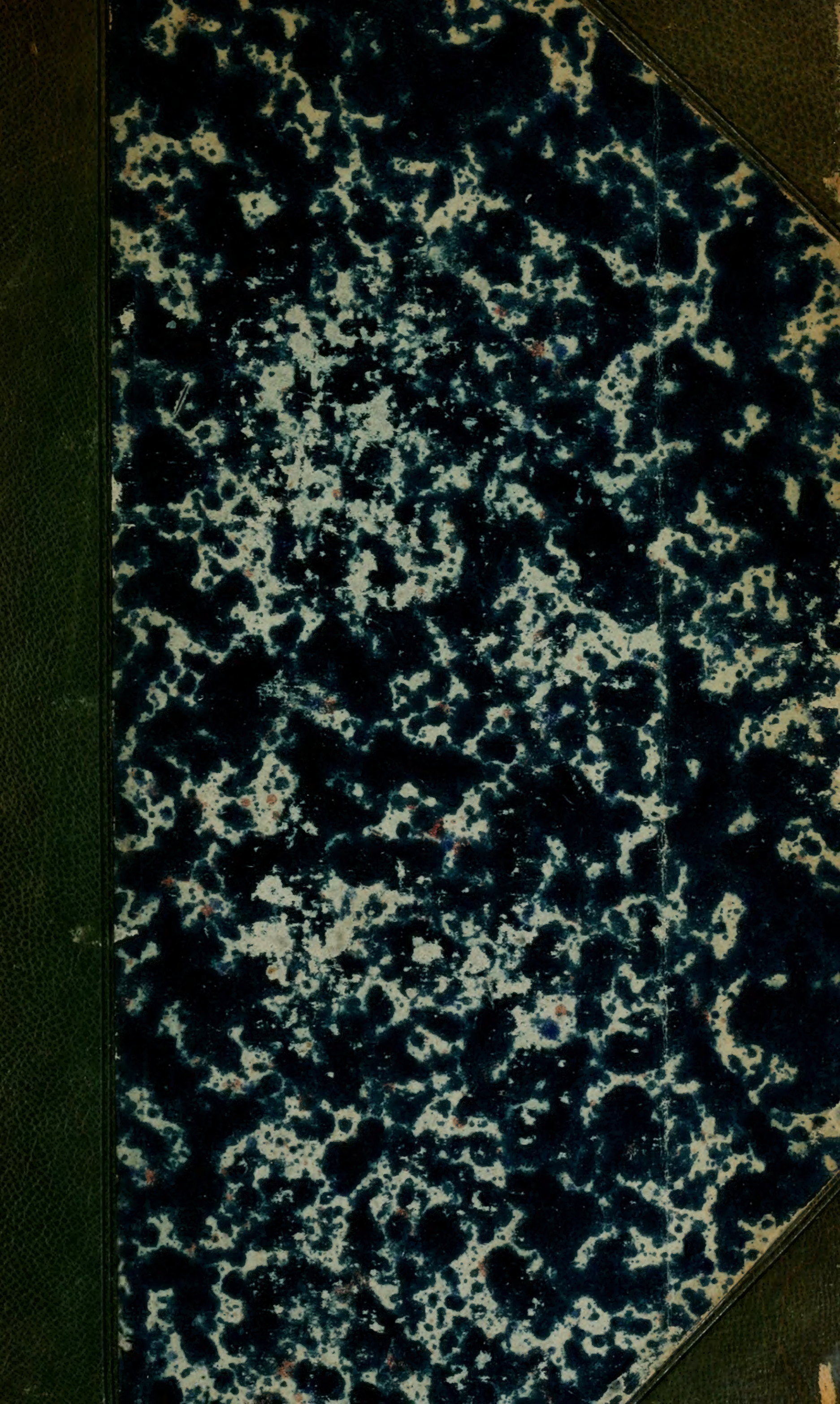

EPIGRAMMATA

E

PURIORIBUS GRÆCÆ ANTHOLOGIÆ FONTIBUS

HAUSIT;

ANNOTATIONIBUS JACOBSII, DE BOSCH,

ET ALIORUM INSTRUXIT:

SUAS SUBINDE NOTULAS

ET TABULAM SCRIPTORUM CHRONOLOGICAM

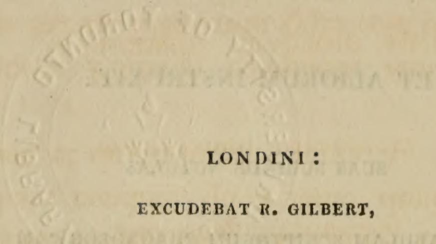
ADJUNXIT

JOANNES EDWARDS, A.M.

LONDINI:

IMPENSIS GEO. B. WHITTAKER.

1825.

LONDINI:

EXCUDEBAT R. GILBERT,

ST. JOHN'S SQUARE.

DOCTISSIMO. VIRO

EDVARDO. MALTBY

S.T.P. SS. R. et A.S

CUJUS. HORTATU. SUSCEPTUM

ET. CONSILIO ADJUTUM. EST

HOC. QUALECUMQUE. OPUS

IN. DOCUMENTUM. GRATI. ANIMI

ET

SUMMÆ. VENERATIONIS

D. D. D

JOANNES EDWARDS.

PRÆFATIO.

DE ANTHOLOGIA.

Meleager, natione Syrus, et oppido Gadarenus, primus Anthologiam concinnavit. De tempore, quo vixerit, magna inter viros doctos intercessit controversia. Reiskii autem sententia eum vixisse sub Seleucorum ultimo, qui regnare cœpit Ol. CLXX. 3. Scholiastæ Græci testimonio confirmatur, cujus verba sunt, *Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐμνημόνευσεν· ἤκμασεν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου.* Collectioni suæ, *στεφάνου*, seu *coronæ* nomine inscriptæ, sex et quadraginta Scriptorum totius antiquitatis Epigrammata intexuit, quibus et suos suavissimos flores addidit. Hujus autem coronæ reliquiæ tantum ad nos pervenerunt.

Proximus post Meleagrum novam Anthologiam condidit Philippus, Thessalonicensis. Quo

tempore et hic vixerit, non constat. Non longe tamen a vero aberrasse videtur Jacobsius, qui eum Trajano regnante Anthologiam concinnavisse statuit. Exemplo Meleagri, singulos poetas, e quibus delegit carmina, pro cujusque ingenio singulis floribus comparans, recta serie pro ordine litterarum disposuit; suumque librum et ipse *coronam* appellavit. Poetarum nomina in hac nova corona non ultra tredecim recenset; adjungit vero se ex aliis quoque poetis sui ævi, quos *ἀρτιφύτους* vocat, flores excerpsisse. Non pauca sua carmina huic serto intexuit, antiquiorum poëtarum imitatione magis, quam sua inventione, conspicuus.

Philippum consecutus est novus conquisitor Epigrammatum et collector, idemque historicus, Agathias, Asianus et Myrinæus, qui propter juris professionem Scholasticus appellatus est. Vixit autem regnante Justiniano, sub exitum sæculi sexti. Hic exstitit novæ Anthologiæ auctor; sua et æqualium poetarum epigrammata antiquioribus implicuit; totum opus, mutato ordine qui a Meleagro et Philippo fuerat constitutus, secundum argumenta disposuit, et in septem capita divisit. Hæc collectio, quam

κύκλον vocavit, non magis superest, quam Meleagri Philippique *στέφανοι*.

Et forsitan omnia hæc carmina operum tot nobilissimorum scriptorum fatum experta essent, et omnino periissent, nisi sæculo decimo post Christum ineunte, ortus esset Constantinus Cephalas, novæ Anthologiæ conditor. Agathiæ enim syllogen in fundamentum locans, non solum Epigrammata poetarum eorum, qui post Agathiam vixerunt, superstruxit, verum etiam plurima ex Meleagri et Philippi coronis excerpsit, et quædam etiam antiquiorum, quæ in nulla alia Anthologia locum habuissent, subjecit. Hæc est ea, quam singulari felicitate usus Salmasius, admodum juvenis, in codice Palatino sive Vaticano latentem detexit. Codex ille anno Christi 1623. Romam translatus est in bibliothecam Vaticanam, unde nomen adeptus est; et paucos abhinc annos Lutetia, quo a victoribus Franco-Gallis abreptus fuerat, ad pristinas suas sedes Heidelbergenses migravit.

Postremus inter antiquiores collegit Epigrammata Maximus Planudes. Is autem fuit monachus Constantinopolitanus, et ab Andronico ii. Augusto, anno Christi 1327. orator ad Vene-

tos missus. Anthologiæ novam formam induit, et Agathiæ exemplo in septem libros divisit; aliter tamen quam Agathias carmina disposuit. Multa quoque Epigrammata interpolavit, multa omisit; neque tamen illa omnia prava et obscœna, sed et dedicatoria quædam, et minime impudica. Planudi autem debemus plurima Epigrammata ad artes spectantia, quæ (si fides habenda sit verisimili Jacobsii conjecturæ) ex capite Anthologiæ a Cephala conditæ, quod nunc desideratur, excerpsit, et sic ab interitu servavit.

Ista a Planude compilata Anthologia per plura sæcula litterarum typis sola erat vulgata. Editio princeps est Jani Lascaris, Florentiæ, 1484.

His igitur de Anthologia præmissis, restat ut meum ipsius propositum in hoc Epigrammatum delectu edendo breviter exponam.

Planudea collectio, ut supra dixi, per longam annorum seriem sola erat typis expressa. Ex hoc etiam fonte maximam partem profluxerunt Brunckii Analecta Veterum Poëtarum Græcorum, Jacobsii Anthologia Græca Lipsiæ 1794,

item ea Hieronymi De Bosch Ultrajecti 1795—1798. Quamquam Jacobsius (Boschii præfatione ad ii. vol. Anthologiæ Planudeæ perlecta) "præclare sciret tum demum fore ut Anthologiæ Græcæ pristinus suus splendor restitueretur si quis integram aut ex Codice Vaticano, aut ex Apographo quod illius Codicis instar esset, edendam suscepisset," multa erant illis temporibus quæ eum ab illo munere obeundo deterrerent. His tandem, quæ celeberrimo viro obstiterunt, impedimentis sublatis, prodiit *Anthologia Græca ad fidem Codicis olim Palatini nunc Parisiani ex apographo Gothano edita.* Ab illa doctissimi Jacobsii editione textum hujus Epigrammatum delectus ducendum putavi.

In ipsa Epigrammatum electione scio me rem sane difficilem aggressum esse, atque adeo perpaucis, nemini forsan ex omni parte, placiturum. In hoc enim poëseos genere, tanta est judicii diversitas, tam varius apud homines pulchri sensus, ut vix quivis in tali negotio majoris partis se laturum esse suffragia speret. Quod enim tibi arridet, mihi sordet. Quod mihi nescio qua simplicitate commendatum videtur, tibi insulsum est, et omni lepore destitutum. Pro viribus tamen meis egi; et quod judicio deliquerim,

spero te id, lector benevole, mihi condonaturum.

Ea igitur Epigrammata potissimum delegi, quæ aliquod ad bonos mores accommodatum egregie præciperent; quæ sæculi mores depingerent; quæ versarentur in laudandis artium operibus, vel in refricanda celeberrimorum virorum memoria; quæ denique quemvis animi affectum, pietatem erga deos, amorem, tristitiam, hilaritatem nitide effingerent. Plura aliquoties ejusdem argumenti Epigrammata admisi, quum nec inutile, nec ingratum fore judicarem, diversa hominum ingenia in eadem re exornanda, comparare. Quod seriorum poetarum carmina ab his paginis non ablegaverim, id mihi vitio datum iri deprecor. Illud enim in primis elaboravi ne integræ Anthologiæ desiderium nimis sentiretur; et sane etiam inter seriores multa lepide vel venuste dicta; multa carmina veri affectus plena invenire licet. Nec quidem in seligendo nimis tristem egi judicem. Multa me admisisse confiteor carmina, quæ licet ab antiqui temporis severa simplicitate longe absint, et cultioribus nostræ ætatis animis minime satisfaciant, labentis tamen ingenii et sui sæculi vestigia sibi impressa ferunt; illis autem subla-

tis, totius id genus Græcæ poëseos specimen, quod præcipue volui, hic libellus vix erat præbiturus.

Ne tamen omnis sæculorum ratio confunderetur, secutus sum ordinem poetarum quem Brunckius constituit; licet bene compertum habeam, quam multorum ætas sit incerta. Ad finem libri, quod de cujusque tempore, quo vixerit, cognitum sit, tabulam subjeci.

Est autem et alius materiæ meæ ordo, de quo benignum lectorem monitum velim. Distribuitur nimirum opus in quinque capita pro diverso uniuscujusque argumenti tenore; ratio autem poetarum ætatis, quam supra attigi, in singulis capitibus servatur. Ex hac distributione fiet, spero, ut animus lectoris minus fuerit distractus, quam si ethica ludicris, lugubria elegantioribus, nullo ordine commiscerentur.

Quod ad annotationes attinet, quicquid ad poetas illustrandos mihi utile visum sit, ex Jacobsii, De Bosch, Huschkii et aliorum fontibus, ita tamen ut suum cuique tribuerem, hausi liberrime. Quantum autem in hac re Jacobsio debeam, quæque fere pagina facile indicabit.

Tantam enim doctrinæ copiam ad Anthologiam attulit; per tot annos tam eximiam industriam in ea exornanda exercuit, ut ille vir solus longe melius, quam omnes qui eum antecesserant, de ea sit promeritus. Quod igitur ex duabus hujusce viri eruditissimi editionibus quamplurimas annotationes in hunc Epigrammatum delectum excerpserim, recte mihi fecisse videor, et mecum in hac re consentientem lectorem habiturum esse me confido. Neque ingratum lectoribus fore existimo, quod hic illic quædam ex eximia Hugonis Grotii versione illustrata dederim; plura certe daturus, nisi timor, ne in nimium succresceret libellus, obstitisset.

Habes, lector, quod de instituti mei ratione te monitum velim. Vale et fave.

CORRIGENDA IN TEXTU.

pag.	lin.	
1,	1,	ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.
15,	4,	ἡ
	6,	μέλεται.
27,	6,	ἦ
30,	11,	φωνήν.
37,	7,	καί κεν
47,	6,	προσῴκει.
60,	5,	ἀνίκα
68,	4,	μαντοσύνας,
74,	1,	πῆ
81,	4,	ἐκπρολιποῦσ'
87,	5,	ἐπόμπευσεν
94,	3,	ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.
132,	14,	Ἔρωτα·
136,	1,	ΝΕΙΛΟΥ
145,	3,	τε χύσις
270,	10,	μάκαρ,
331,	2,	ὀρέξασαν
	6,	Κλεώνυμον,
347,	5,	εἰδόμενον,
363,	8,	φίλον

CORRIGENDA IN NOTIS.

pag.	col.	lin.	
2,	1,	13,	post κύκλος insere *De Bosch.*
9,	2,	2,	amico commendat.
12,		1,	corr.
	1,	10,	cœnas
	2,	10,	fœneratoris
20,	2,	4,	Ἡ.
24,	1,	9,	exspectet.
30,	2,	3,	versus ductus
49,	2,	3,	cœnabant
	2,	15,	longior."
50,	2,	15,	mœchos
54,	2,	3,	tragœdia
60,	2,	3,	humeris
68,	1,	7,	αὐλοὶ,
71,	1,	1,	cœpit.
83,	2,	17,	parcat.
101,	2,	2,	citharœdus,
113,	1,	4,	poetæ
114,	2,	13,	cœlata,
126,	2,	3,	janitrices,
132,	1,	3,	*dele* sibi
139,	2,	5,	sacram
173,	1,	5,	eumque
199,	2,	9,	κρήγυον,
209,	2,	12,	cœtu
213,	1,	2,	Cynocephalas
240,	1,	6,	exstruxerat
242,	1,	5,	mœsta
245,	1,	10,	Seleuco
250,	2,	2,	ex adverso
258,	1,	8,	fœcunda
353,	1,	5,	*dele* Sat.
354,	2,	5,	*dele* mum

EPIGRAMMATA.

ΗΘΙΚΑ.

I.

ΑΡΧΙΛΟΚΟΥ.

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
ἄνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλῶς. καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.
ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυθμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

II.

ΑΙΣΩΠΟΥ.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
  λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.

Nr. 1. Hoc fragmentum exstat ap. Stobæum. T. i. p. 383. ed. Gaisf. Metrum est Trochaicum Tetrametrum Catalecticum.

V. 1—4. *κυκώμενε.* De mari perturbato Æschyl. ap. Longin. Π. Υ. c. iii. *βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν.* V. 3. *δοκοῖσιν.* Grotius; "Imminentes inter hastas pone securum pedem." V. 4. Hinc fortasse expressa Horatiana II. c. iii. 1. "Æquam memento rebus in arduis servare mentem, non secus in bonis ab insolenti temperatam lætitia." *Jac.* V. 7. *ῥυθμὸς* proprie in musica et poesi locum habet. Hesych. *ῥυθμός· κανών. μέτρον. τρόπος.* Quicquid certo modo, ordine et ratione fit, *κατὰ ῥυθμὸν* fieri dicitur, et quod contra, *παρὰ ῥυθμόν.*

Nr. 2. Est hoc epigramma ex genere gnomico. Vitæ miseriis cum ejus bonis comparatis, apparere, ait, bona esse quæ natura effecerit; reliqua omnia metu et dolore referta esse. Præte-

ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
  ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἢν τι πάθῃ τις
  ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

III.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἔστι τις λόγος τὰν Ἀρετὰν ναίειν
δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις·
ἐν δέ μιν θεατὸν
χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.
οὐ δέ ἐστι πάντων βλεφάροισι θνατῶν
ἔσοπτος· ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς
ἔνδοθεν μόλῃ, οὐκ ἂν ἵκη-
τ' εἰς ἄκρον ἀνδρείας.

rea, si quis felicitatis partem attigisset, statim eum Nemesin experiri; nec tamen aliud esse effugium vitæ quam mortem, cæteris omnibus majus malum. *Jac.* V. 4. κύκλα σεληναίης. Ut ap. Ciceronem in somnio Scipionis cap. 3. sidera et stellæ circos suos orbesque conficere celeritate mirabili dicuntur, sic ap. Græcos poetas vox κύκλα sæpius ad signa cælestia transfertur. Eur. Iph. A. 717. ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος. Soph. Antig. 416. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

Nr. 3. Hoc carmen scriptum dedi ex Ilgenii sententia. Scansionis ordo videtur esse:

– ‿ – ‿ – | – ‿ ‿ – – ⏓
‿ – ‿ – | ‿ ‿ –‿–
– ‿ – ‿ | – ‿
– ‿ – ‿ | – ‿ –
– ‿ – ‿ | – – ‿ ‿ | – ‿ – ⏓
‿ – ‿ – | – ‿ ‿ – | ‿ – ⏓
– ‿ – ‿ | – – ‿ ⏓ –
– ‿ ‿ | – – | –

Præclarus locus de virtute in alta rupe collocata, quo neminem, nisi multis laboribus exhaustis, pervenire dixit Hesiodus in loco illustri Ἔ. καὶ Ἡ. 265. *Jac.* V. 3—6. ἐν. scil. πέτραις. Ita sæpe ap. Homer. sine casu v. c. Il. ω. 472. *Ibi vero in propatulo ambulat, et castum locum obire solet, omnibus, qui in rupem ascenderunt, conspicua.* V. 6. ἱδρὼς ἐνδόθεν μολών, est "sudor e corpore manans," ut dicit Lucretius vi. 94. *Ilgen.*

IV.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ.

Ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ,
μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διά σε γὰρ
πάντ᾽ ἐν ἀνθρώποις κάκ᾽ ἐστί.

V.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Συνετῶν ἐστιν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσ᾽ ὅπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

VI.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

Nr. 4. Versus sunt, præter penultimum qui est Catalecticus, Trochaici Dimetri Acatalectici. In primo versu, ut metrica ratio sibi constaret, Brunckius legendum voluit *ὤφελες γ᾽*. Ilgenius autem *ὤφελεν σ᾽* corrigit: quam correctionem probare videtur Hermannus ad Viger. p. 742.

Ad sententiam ultimi versus cf. Anacr. Od. xlvi. 12. *Πόλεμοι, φόνοι δι᾽ αὐτόν·* Τὸ δὲ *χεῖρον, ὀλλύμεσθα Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.* et Hor. III. c. iii. 49. *Jac.*

Nr. 5. Numeri sunt Ionici a majori. *Ilgen.* V. 4. In hunc modum, monente Jacobsio, Thucyd. vi. ii. Lacedæmonii cogitare debent, *ὅτῳ τρόπῳ ἔτι καὶ νῦν, ἢν δύνωνται, σφήλαντες ἡμᾶς τό σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται.*

Nr. 6. Confert Boschius Terent. Act. v. iv. 1—4. "Nunquam ita

VII.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνός, οὐδ' ἐνίπλεως πλάνης,
ἰθεῖα δὴ μάλιστα, καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κὴκ μεμυκότων ὁδεύεται.

VIII.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

IX.

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάκχου, καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit, quin res, ætas, usus, semper aliquid adportet novi, aliquid moneat, ut illa quæ te scire credas, nescias: et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies." Et Virgilii Ecl. ix. 51. "Omnia fert ætas, animum quoque."

Nr. 7. Hos versus ex Stobæo Gaisfordio edito scriptos dedi.

Viam ad inferos facilem esse et expeditam docet. V. 1. *ἐρέσσειν* de ambulantibus. Eur. Iph. A. 137. *ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ μηδὲν ὑπείκων. Jac.* V. 3—4. *σκαληνόν. σκολιόν. πολύγωνον.* Hesych. ubi docet Interpr. idem esse quod *σκαιὸν* a *σκάζειν* claudicare. Vertit Grotius, "sed tota recta, tota declivis via est. Et inveniri prona vel cæco gradu."

Nr. 8. Argutum distichon. *ὀφειλόμενον.* Senectutis, quamvis ab omnibus desideratæ, expectatio longe melior tamen et jucundior, quam ejusdem præsentia. Eam (a) nobis deberi cupimus, persolvi non volumus. *Jac.*

Nr. 9. *λυσιμελοῦς.* De hoc et similibus Bacchi epithetis vid. Fischer. ad Anacr. p. 103. *Jac.*

X.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
 ἄμπελος· ὀθνείῃ δ' ἀμφιτέθηλα κόμῃ,
ἡ πρὶν ἐμοῖς θαλέθουσιν ἐνιθρέψασ' ὀροδάμνοις
 βότρυας, ἡ ταύτης οὐκ ἀπετηλοτέρη.
τοίην μέντοι ἔπειτα τιθηνείσθω τις ἑταίρην,
 ἥτις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

XI.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
 νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
 τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
 ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερος·

Nr. 10. Platanus, quæ longa senectute exaruit, felicitatem suam prædicat, quod vitis ipsam viridantibus pampinis ambiat. V. 3. Ego, quæ olim inter viridantes meas frondes hujus vitis nutrivi uvas. V. 5—6. Tales sibi quisque amicos alat, qui ei vel mortuo gratiam referant. *Jac.* *μόνη*. Ut *unus, unicus,* et *solus,* eximiam apud Latinos passim indicant præstantiam, sic apud Græcos *μόνος*, Boschii verba sunt, qui inter plura excitat Eur. Alc. 472. (Ed. Monk.) *ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,* et Xenoph. Cyr. Inst. ii. iii. 5. *ἀλλ' οὗτοι μὲν ἔντιμον βίον, ὃς βίος ἥδιστος, ὃς μόνος.*

Nr. 11. Hæc propter elegantiam et sententiarum gravitatem plures laudarunt, et versione latina dignati sunt, ut præter Auson. Eid. xv. p. 387. inprimis Erasmus in Adagio *Optimum non nasci*... Sæpius deplorata est humanæ vitæ conditio, ut ab Homero Il. *ρ*. 446. *Οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.* et Odyss. Σ. 129—36. *De Bosch.* V. 5—9. Terent. Adelph. v. iv. 13. "Duxi uxorem: quam ibi miseriam vidi! Nati filii; alia cura." V. 9. *ἐννοίας* quam Posidippus his verbis expressit, auctorem Silenum facit Cicero in Tusc. Qu. i. 148. "Non nasci homini longe optimum; proximum autem quam-primum mori." *Jac.* Parodiam hujus carminis dedit Metrodorus. Nr. 282.

τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
  ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
  μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

XII.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
  μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσὶν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
  Ζανὶ θεοτροφίης πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

XIII.

ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Θρήϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
  μητέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
ἔμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
  ἀπροϊδὴς Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
  ἐς κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

Nr. 12. Ptolemæo rege laudatur astronomia. Non absimilis color est ap. Ovid. Fast. i. 299. "Credibile est illos pariter vitiisque locisque Altius humanis exseruisse caput."

Nr. 13. Herodotus sit interpres hujus Epigr. v. 4. ubi Valckenarius inter plura contulit Euripidis versus ex Cresphonte latine redditos apud Ciceron. Tusc. Qu. i. c. 48. "Nam nos decebat cœtus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala. At qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi." V. 4. Ruhnkenius, notante Boschio, docuit κῆρας sive morbos Plutonis canes dici, qui Deorum imperium exsequantur, neque hujus loci fuit immemor. V. 6. ἄκος κακῶν. Vid. notata ad Leonid. Tar. Ep. Nr. 140.

XIV.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. (ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ. Br.)

Ἀντιγένης ὁ Γηλῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς Ἀΐδην·
παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
ἠλακάτην, ἀρκεῦν κτῆμα πένητι βίῳ·
ἢν δ' ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

XV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γειαρότης Ἄρχιππος, ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
ἄρτι λιποψυχέων ἔῤῥεεν εἰς Ἀΐδην,
εἶπε τάδ' υἱήεσσιν· Ἰὼ φίλα τέκνα, μάκελλαν
καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατέ μοι βίοτον·
μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλίης κάματον.
ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

XVI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.

Nr. 14. Antigenes Siculus moriturus filiam suam cohortatur ad modestiam et temperantiam, quod hæc dos longe est firmissima. *Opsopæus.* V. 3. *συνεργὸν ἠλακάτην.* Vid. Pierson. Mœris. p. 350.

15. Hortatur Archippus filios suos, ut deserto rei nauticæ studio, agriculturam exerceant. *Opsopæus.* V. 7, 8. Terra homines alens, mari opposita, matri similis; eadem ratione regio, ubi quis natus et educatus est, cum matre, ubi exul aut inquilinus vivit, cum noverca comparatur. *Jac.*

Nr. 16. Versus sunt Phalæcei Hendecasyllabici. Animum præsentibus

αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
τὸ Μηθὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει.

XVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
αἰθέρος, οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Ἄϊδος αἰδέσθητε,
μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

XVIII.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΙ.

Ἄχρι τεῦ, ὦ δείλαιε, κεναῖς ἔτ' ἐπ' ἐλπίσι, θυμέ,
πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων,

No. XVII. V. 4. forte *αἴθριος*. *Jac.*

æquum, omnibus divitiis præferendum esse. *Jac.* Eandem sententiam, monente Boschio, non uno in loco expressit Tibullus, ut statim in initio L. I. El. i. 1. "Divitias alius fulvo sibi congerat auro, Et teneat culti jugera multa soli; Me mea paupertas vitæ traducat inerti Dum meus exiguo luceat igne focus." Et L. III. El. iii. 29. "Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec quas terrarum sustinet orbis opes. Hæc alii cupiant; liceat mihi paupere cultu, Securo cara conjuge posse frui." Cf. Horat. III. c. xvi. 39. Et Anacr. Od. xv. V. 4. *τὸ μηθὲν ἄγαν*. Dubitatur quis sapientium auctor esset hujus sententiæ. Vid. Monk. ad Hippol. 265.

Nr. 17. In gallinam, quæ, cum pullis incubaret, nive obruta est. *Jac.* V. 1. *τιθάς*. mansueta. de hac voce consulendus est Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 256. *τιθὰς* idem esse quod *τιθασὸς* Maltbius Lex. Gr. Pros. existimare videtur.—*παλυνομένα*. *παλύνειν*, *inspergere* passim, dicit Jacobsius: et quidem de nive Apollon. Rhod. iii. 69. *νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα*. Et Hom. Il. κ. 7. *ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας*. V. 4. Pro *αἰθέρος* scribendum putat Jacobsius *αἴθριος*, idem quod *ὑπαίθριος*. sub divo mansit, frigori exposita, tempestatem a pullis prohibens. *αἴθριος*. Hesych. *ὑπὸ τὸν ἀέρα*.

Nr. 18. Animum ab inani divitiarum spe et cupiditate ad jucundiora Musarum negotia revocat. V. 2, 3.

ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράψεις ἀφένοιο;
κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲ ἓν αὐτόματον.
Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

XIX.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασύς, οὐδὲ γαλήνης
ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν παλινηνεμίην·
αἱ μεσότητες ἄρισται. ὅπη δέ γε πρᾶξιες ἀνδρῶν,
καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
εἰσί τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

XX.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, (σὺ γὰρ δρόμον ηὗραο Πόντου,
καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας)

πωτηθείς. de animo spe metuque suspenso. Quibus parva spes relicta, *ἐπὶ ἐλπίδος ὀχεῖσθαι* dicuntur ap. Aristoph. Eqq. 1241. V. 3. Junge *ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὄνειρα ἀφένοιο διαγράψεις. quousque tibi alia super aliis divitiarum somnia finges? Jac.* V. 4. Comparandum Horat. Sat. I. ix. 59. "Nil sine magno Vita labore dedit mortalibus." V. 5, 6. *ἀμυδρὰ εἴδωλα.* Vertit Grotius; "Amens Obscuris animum pascat imaginibus." *ἀμυδρός. ὁ ἀλαμπὴς καὶ σκοτεινός.* Etymol. M. *εἴδωλον.* omne, quo nobis repræsentatur forma alicujus rei, sive veræ sive fictæ. *ἠλέματος, μάταιος.* Hesych.

Nr. 19. Mediocritatem in omni vitæ conditione amicoco mmendat. *Jac.* Simili sententia Horat. II. c. x. 1. "Rectius vives, Licini, neque altum," &c. V. 2. *παλινηνεμίην. πάλιν* in compositis vim *ἐπιτατικὴν* habere ut in *παλίσκιος, παλίκραιπνος,* et similibus, docet Jacobsius ad Ed. Palat. V. 5, 6. *θυέλλας.* vitæ tempestates. *Ζέφυροι* vitam quæ mulcent auræ.

Nr. 20. Invehitur poeta in hominum audaciam, quæ primam "commisit pelago ratem, et non tangenda transiluit vada." Hor. I. c. iii. 9. *Jac.*
Hujus argumentum comparandum, ut monent intrpp. cum Propert. III.

οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον;
ἦν ὄντως μερόπων χρύσεον γένος, εὖτ' ἀπὸ χέρσου
τηλόθεν, ὡς Ἀΐδης, πόντος ἀπεβλέπετο.

XXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἆ καλόν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
κἄπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
οὐ βοός, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
πηγάζει, σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

XXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
οὐ μοῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίου.

El. v. et Juvenal. xii. 57. "I, nunc, et ventis animum committe dolato Confisus ligno, digitis a morte remotus Quatuor aut septem, si sit latissima tæda." V. 5, 6. Hor. I. Epist. xi. 8. "tamen illic vivere vellem—Neptunum procul e terra spectare furentem."

Nr. 21. Apum et mellificii laudes. *Jac.* V. 2. κἄπλαστοι χειρῶν. manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes cellæ. *Brunck.* V. 3. προίκιος. gratis datum humanæ vitæ munus, nullius laboris indigens. V. 5. Opsopæus; "vase autem parvo (sc. egens) ubi suavem florem apis πηγάζει, in morem fontis distillat vasculo liberaliter ex parvo." V. 7. Hic profert Jacobsius Virg. Georg. iv. 53. "Illæ continuo saltus silvasque peragrant, (ποιμαίνονται) Purpureosque metunt flores, et flumina libant Summa leves" (εὐαγέες). V. 8. αἰθερίου νέκταρος. Georg. iv. 163. "Aliæ purissima mella Stipant, et liquido distendunt nectare cellas."

Nr. 22. De cæco ascendente in

μύστην δ' ἀμφοτέρων με Θεαὶ θέσαν· οἶδα δ' ἐκείνῃ
νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, ὄργια Δηοῦς
κηρύσσων γλώσσης ὄμμασι τρανότερον.

XXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Πορφυρέαν τοι τάνδε, Λεωνίδα, ὤπασε χλαῖναν
Ξέρξης, ταρβήσας ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς.
Β. οὐ δέχομαι· προδόταις αὕτα χάρις· ἀσπὶς ἔχοι με
καὶ νέκυν· ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.
Α. ἀλλ' ἔθανες. τί τοσόνδε καὶ ἐν νεκύεσσιν ἀπεχθὴς
Πέρσαις; Β. οὐ θνάσκει ζᾶλος ἐλευθερίας.

XXIV.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἀπὸ κρημνοῦ πάϊς ἕρπων
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης·

Eleusinis templum recuperato visu. V. 1. Notanda elegans translatio in verbis, *βέβηλος ἠελίου*. Solent enim ii, qui nulla alicujus rei cognitione imbuti sunt, *ἀμύητοι αὐτῆς* dici; ut Diana *γάμων ἀμύητος* Oppian. Hal. i. 34. Jam qui ad ejusmodi rei notitiam adducuntur, *μυσταγωγοῦνται, μυοῦνται*. Recte igitur qui nondum diem viderat, *βέβηλος* sive *ἀμύητος ἠελίου* dicitur. *Jac.* V. 3. *θεαί*. Ceres et Proserpina. *οἶδα . . . καθηράμενος*. tenebras ex oculis quoque discussi. V. 6. *τρανότερον*. verius. manifestius. *τρανός*. Hesych. *σαφής. ἀληθής*. Phot. Lex. *τρανές. τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι*.

Nr. 23. Leonidæ manus vestem purpuream, qua Xerxes ejus cadaver tegendum curaverat, aspernari finguntur. Idem argumentum tractavit Philippus Ep. nr. 28. V. 2. *ταρβήσας*. *ταρβεῖν* h. l. idem est quod *αἰδεῖσθαι, τιμᾶν*, ut ex Sophocle observavit Suidas T. iii. p. 431. *Jac.* V. 3. *ἀσπίς*. In more fuisse apud Lacedæmonios viros in acie cæsos super scutum domum ferre, satis notum est, unde dictum *ἢ τάν, ἢ ἐπὶ τᾶς*. V. 4. *ὁ πλοῦτος*, *divitiæ pro veste divite*. *ἐντάφιον*. vestis quæ induitur cadaveri ornandi causa.

Nr. 24. De infante quem jam jam lapsurum e præcipitio Lysippe

ἡ δὲ μεθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
  μαζόν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

XXV.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Παιδὸς ἀφ᾽ ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
  κύπτοντος, (Μοῖραι νηπιάχοις ἄφοβον)
μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα.
  δὶς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

XXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας, οὐδὲ τραπέζαις
  δουλεύσω, Μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν· οὐδὲ παρ᾽ ὀφρὺν
  στήσομαι· οἶδ᾽ ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

XXVII.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ψηφίζεις, κακόδαιμον· ὁ δὲ χρόνος, ὡς τόκον, οὕτω
  καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος·

Nr. XXV. V. 2. Vulgo legitur Μοῖρα, μοῖραι com. Passovius.

mater ostensa mamma revocavit. *Opsopœus.*

Nr. 25. Idem argumentum. V. 1. *μέτωπα.* de tecto despiciens, super *τὰ μέτωπα* incubuit. V. 2. *μοῖραι ἄφοβον, χρῆμα* scil. Infantes mortem non timent. *Jac.*

Nr. 26. Se paucis contentum impatientemque contumeliæ regum non sectari cænas poeta confirmat. Cf. Martial ii. Ep. 53. V. 1. *λιτὸν σκέπας.* Hor. Serm. I. iii. 14. "toga quæ defendere frigus Quamvis crassa queat." *Jac.* V. 2. *μουσῶν ἄνθεα.* apibus vel cicadis poetæ passim comparantur. Vid. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 436. V. 3. *παρ᾽ ὀφρύν.* ad nutum potentiorum non me geram. Cf. Hor. Epist. I. xviii. 11.

Nr. 27. Avari fœneratoris stulti-

κοὔτε πιὼν, οὔτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀναδήσας,
 οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς ποτ' ἐρωμένιον,
τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην,
 ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

XXVIII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
 Ξέρξης, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.
κὴκ νεκύων δ' ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολὺς ἥρως·
 οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον·
ἀσπὶς ἐμοὶ τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν·
 χἤξω κεἰς Ἀΐδαν ὡς Λακεδαιμόνιος.

XXIX.

ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν
 Ἄλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
 μυκηθμοῖς ἀρότρου τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

tiam exagitat poeta. V. 1. Temporis progressus, ut usuram gignit, sic etiam canos et senectutem adducit. Ad sensum totius carminis comparandus Horat. II. c. iii. 6. sqq. *Jac.* V. 4. γλαφυρός. Hesych. ἀνθηρός. λαμπρός. τερπνός. Vertit Grotius; "pulchra puella." De voce autem γλαφυρὸς vid. notata ad Antip. Thess. Ep. nr. 217. V. 6. ὀβολὸν μοῦνον. Charonti scilicet portorium.

Nr. 28. Leonidas munera ipsi post mortem a Xerxe oblata aspernatur. Vid. supra Antiph. Byzant. Ep. nr. 23. *Jac.* V. 1. πουλὺ δέμας. Ingens, procerum. αὐτοδάϊκτον. morti spontaneæ objectum.

Nr. 29. De bove quem dominus debilitatum senectute non mactavit, sed libere per pascua vagari passus est. *Jac.* V. 1. τετρυμένα. a τρύειν, quod idem fere est ac τρίβειν, *adterere, adfligere, vexare.* vid. Lex. Herodot. et Koen. ad Gregor. p. 253. Lucret. ii.

XXX.

ΓΛΥΚΩΝΟΣ.

Πάντα γέλως καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.
φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακόν εἴ τι πάθοιεν·
εἰσὶ δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.
ἡ γαμετή, χρηστὴ μὲν ἔχει τινὰ τέρψιν ἐν αὐτῇ,
ἡ δὲ κακὴ πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

XXXI.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἡ τὸ πάλαι Λαῒς πάντων βέλος, οὐκέτι Λαΐς,
ἀλλ' ἐτέων φανερὴ πᾶσιν ἐγὼ Νέμεσις.
οὐ μὰ Κύπριν (τί δε Κύπρὶς ἐμοι ἔτι, πλὴν ὅσον ὅρκος;)
γνώριμον οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαῒς ἔτι.

1160. "Conterimusque boves et vires agricolarum." V. 1. *αἰδεσθεὶς ἔργων.* Legem Atheniensem ex Ælian. protulit Brodæus: *βοῦν ἀροτὴν καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ ἢ καὶ σὺν τῇ ἀμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν.—ἀρότρου ἐλευθερίῃ.* immunitate ab aratro.

Nr. 30. De primo disticho, quod in Planud. ab aliis sejunctum legitur, pronuntiat Opsopæus; "Carmen plane Epicureum, asserens omnia nihil esse, et temere ac sine ratione facta." V. 3. Cf. Posidippi Ep. nr. 11. *εἴ τι πάθοιεν.* si quid illis humanitus accidat. V. 5. *γαμετή.* Comparandus est Hesiodi locus Θεογον. 600—612. et Eurip. ap. Stobæum T. iii. p. 30. (Gaisford.) *οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις, Οὔτ' εὐτυχοῦσι· συμφορὰ δ' ὃς ἂν τύχῃ κακῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.*

Nr. 31. Laïs, quæ olim omnibus amorem inspiraverat, vetula facta ipso adspectu suo homines monet, ne formæ nimis fidant. V. 2. *Νέμεσις φανερή.* insigne et memorabile exemplum vindictæ, quam Nemesis a superbientibus sumere solet. Docte et graviter ipsa Laïs altera Nemesis vocatur. *Jac.*

XXXII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἐις ποδάγραν.

Μισόπτωχε θεά, μούνη πλούτου δαμάτειρα,
ἡ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ἐπισταμένη,
εἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιΐζομένη ποσὶ χαίρεις,
ὁπλοφορεῖν τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλετι.
τέρπει καὶ στέφανός σε, καὶ Αὐσονίου πόμα Βάκχου.
ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίγνεται οὐδέποτε.
τοὔνεκα νῦν φεύγεις πενίης τὸν ἀχάλκεον οὐδόν,
τέρπῃ δ' αὖ πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

XXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστιν·
τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

Nr. XXXII. V. 4. *πιλοφορεῖν; Jac.*

Nr. 32. In podagram divitum pedibus insidiantem. Similis color in Martialis Ep. L. xii. 17. V. 1—3. *μισόπτωχε. locupletem podagram* vocat Juvenal. xiii. 96. V. 3. Gestationem significare videtur. *Jac.* V. 4. *ὁπλοφορεῖν* ad baculos quos podagrici gerant, refert Brodæus: aliud quid desiderat Jacobsius; Baculi enim gestatio, ait (ad edit. Palat.) spectat ad necessitatem, reliqua quæ h. l. commemorantur, ad mollitiem. Quare se recte emendasse existimat *πιλοφορεῖν τ' οἶδας*. Pedes *πίλοις* involvere mollium est. V. 7. *ἀχάλκεον οὐδόν.* Idem censet Lucianum *παρωδεῖν* Hom. Od. *η*. 82. de Ulysse ad opulentam Alcinoi domum stante; *πολλὰ δέ οἱ κῆρ Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι.* V. 8. *πλούτου* accipe pro *πλουτούντων.*

XXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι Φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην·
οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

XL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀῤῥήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω.
κρείσσων γὰρ μύθων, ἢ κτεάνων φυλακή.

XLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής.
τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν κτεάνων.
τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
κλῄζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.

nunc Pittaco Mitylenæo, nunc Thaleti tribuitur.

Nr. 39. Fucato amico et benevolentiam simulante, nihil est unquam pestilentius. *Opsopæus.* Ductum hoc esse ex Theognide monet Jacobsius. cf. Lucill. Ep. Nr. 48.

Nr. 40. Silentium commendatur. Ad sententiam facit dictum Simonidis, *σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας,* quod expressit Horatius III. c. ii. 25. "Est et fideli tuta silentio merces." *Jac.*

Nr. 41. Primum distichon, ut peculiare epigr. a sequentibus separavit Brunckius, quum hæc nihil inter se commune habere existimaret. At vv. 1. 2. sententiam in universum enuntiant, quæ in sequentibus pertractatur. *Jac. ad Edit. Palat.* V. 3. Omnino cf. judicante Boschio, Hor. IV. c. ix. 45. "Non possidentem multa vocaveris Recte beatum; rectius occupat Nomen beati, qui Deorum Muneribus sapienter uti, Duramque callet pauperiem pati." V. 5. *ψήφοις.* in

εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
οὗτος ὑποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
μοχθήσει, ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι.

XLII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὖ πράττων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
καί σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου.
ἢν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
ἐχθρά, Τύχης ῥιπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

XLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλή, μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει.

XLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς,
ἢν δὲ μή, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

numerando tabescit. Cum his comparavit Jacobsius Hor. I. Epist. vii. 85. "Immoritur studiis et amore senescit habendi." Et Theocrit. xvi. 22. *τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις.*

Nr. 42. Vulgus hominum fortunæ judicium in amicitia sequitur. Nota sunt hæc Ovidii in Trist. I. El. ix. 5. "Donec eris felix multos numerabis amicos; Tempora si fuerint nubila, solus eris." V. 4. *ῥιπαῖς.* Ut *aura fortunæ*, sic *ῥιπὴ τύχης* de fortuna venti ad instar instabili. *συμμεταβαλλόμενα.* Ovid. ib. "Mobile sic sequitur Fortunæ lumina vulgus." *Jac.*

Nr. 43. Ad ea Eurip. Phœniss. 455. recte citat Valckenarius illos Statii ex his expressos versus Thebaid. x. 703. "Ne fræna animo permitte calenti. Da spatium tenuemque moram: male cuncta ministrat Impetus." *De Bosch.*

Nr. 44. Hoc Epigr. ap. Brunckium Lucillio tribuitur.

XLV.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
 συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ.
εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οὓς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
 μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων·
μὴ σὺ μὲν ἐν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
 χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀπόνως.

XLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κῆν ᾖ παράδοξα·
 τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
 κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
 ἢ δρύας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

Nr. 45. Stultos esse qui in congerendis divitiis laborent, post breve tempus hæredibus tradendis. Hor. i. Epist. v. 13. "Parcus ob hæredis curam, nimiumque severus assidet insano." *Jac.* V. 1. ἐλάφου. Plin. Nat. H. vii. 48. "Hesiodus, qui primus aliqua de hoc prodidit, fabulose, ut reor, multa de hominum ævo referens, cornici novem nostras attribuit ætates, quadruplum ejus corvis, id triplicatum cervis. Et reliqua fabulosius in Phœnice ac Nymphis."

Nr. 46. Ad superbum quendam et opulentum de Fortunæ vi et potentia. *Jac.* Comparant intrpp. Hesiod. 'E. καὶ 'H. 5. ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. et Hor. I. c. xxxv. 2. "Præsens vel imo tollere de gradu mortale corpus, vel superbos vertere funeribus triumphos." Et ad V. 4. Hor. II. c. x. 9. "Sæpius ventis agitatur ingens Pinus; et celsæ graviore casu Decidunt turres; feriuntque summos Fulgura montes."

XLVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτέων δεκάδας.

XLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδικήσῃς,
ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίαν θέμενος.
πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρέσσονα φημὶ
τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίας.
φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους
τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

XLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηνῶ·
τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

L.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων,
γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει,

Nr. 47. V. 2. δεκάδας. i.e. *ad magnum numerum annorum.*

Nr. 48. In eos qui amicitiam simulant, inimicis longe pejores. *Jac.* Cf. Luciani Ep. nr. 39. V. 6. ὕφαλοι πέτραι tales sunt quæ χοιράδες dicuntur. Hinc conjunguntur ap. Pausaniam πέτραι ὕφαλοι καὶ χοιράδες. Bergler. ad Alciphr. L. i. Ep. xiv. vid. Intrpp. ad Thom. M. in v. σπιλάδες.

Nr. 49. Mortalem sortem conqueritur Lucillius quod mortem nunquam non timentes vivant. Non igitur eos lugendos esse, qui vitæ defuncti sint, sed eos, qui, dum vivant, mortem metuant. *Jac.*

Nr. 50. Avarum quendam, qui vici-

κείσῃ δ' Ἴρῳ ὅμοιος, ἔχων ὀβολοῦ πλέον οὐδέν,
εἰς τήν οὐκέτι σὴν γῆν ἀναλυόμενος.

LI.

ΦΙΛΩΝΟΣ.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ γεραρώτεραι· αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ
μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτῶν.

LII.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀπερχόμενον βιότοιο·
οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

LIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν.
σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

norum agrorum terminos movere audebat, de futura ejus ap. inferos paupertate admonet. Eodem sententiarum nexu Horat. II. c. iii. 17. "Cedes coemptis saltibus et domo Villaque—Victima nil miserantis Orci." et magis etiam L. III. c. xviii. 23. "Quid quod usque proximos Revellis agro terminos, et ultra Limites clientium Salis avarus?—nulla certior tamen Rapacis Orci fine destinata Aula divitem manet Herum." *Jac.*

Nr. 51. Senectuti sapientia carenti nullus honor debetur.

Nr. 52. Defunctos, mortis timore solutos, plorandos non esse. *Jac.* V. 1, 2. Simili sententia Plutarch. in vit. Cæsaris p. 734. E . . . *εἰπὼν, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προσδοκᾷν.* et Cæsar ap. Sallust. Bell. Cat. "In luctu atque miseriis mortem ærumnarum requiem, non cruciatum esse: eam cuncta mortalium mala dissolvere: ultra neque curæ, neque gaudio locum esse."

Nr. 53. Ad rhetorem fortasse; fortasse ad homines in universum. *χαμαὶ τίθῃ* de sepultura accipiendum. *με-*

LIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

LV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακρυχέων γενόμην, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω·
δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὗρον ὅλον.
ὦ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρόν,
συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

LVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι·
καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

LVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκτρότερα.

λέτα. Vita mortis meditatio esse debet. Plato in Phædone p. 67. E. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. *Jac.*

Nr. 54. Vitam cum scena comparans lectores monet, ut aut ludere discant, aut veros dolores perferre non recusent. *Jac.* Notiores sunt, quam ut hic excitentur, Shakspearii versus "All the world's a stage, &c."

Nr. 55. Vitam humanam plenam esse lacrymis et calamitatibus. Comparat Jacobsius Senecam ad Polybium c. 23. "Non vides qualem vitam nobis rerum natura promiserit, quæ primum nascentium omen fletum esse voluit."

Nr. 56. Sic Propertius III. El. iii. 35. Haud ullas portabis opes Acheruntis ad undas; Nudus ab inferna, stulte, vehere rate."

Nr. 57. Vita cum navigatione comparatur; varia quidem in ea homines fortuna utuntur; sed omnes ad eun-

τὴν δὲ Τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν·
Οἱ μὲν ἐπ' εὐπλοΐην, οἱ δ' ἔμπαλιν· ἀλλ' ἅμα πάντες
εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα.

LVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ·
ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

LIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρυσέ, πάτερ κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱέ,
καὶ τὸ ἔχειν σε, φοβός· καὶ μὴ ἔχειν σ', ὀδύνη.

LX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλουτεῖς, καὶ τί τὸ λοιπόν; ἀπερχόμενος, μετὰ σαυτοῦ
τὸν πλοῦτον σύρεις, εἰς σορὸν ἑλκόμενος;

dem portum deferuntur. *Jac.* V. 1. χειμαζόμενοι. Verbum χειμάζεσθαι de corporis animique morbis adhibitum illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 315.

Nr. 58. Poeta se tandem eo pervenisse dicit, ut paupertate sua contentus nihil amplius speret, neque quidquam e Fortunæ benignitate expectet. *Jac.* V. 3. Rectius, ni fallor, scribes et distingues, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶν, Ὑβριστὴν πενίης, &c. *Idem ad Edit. Palat.* Cf. autem cum primo disticho Ep. Incert. nr. 603.

Nr. 59. Consulenda sunt quæ ex Telete leguntur ap. Stobæum T. 91. p. 508. ex quibus hæc modo afferam. De divitiarum amore, ποιεῖ δ' ἅμα μὲν κόλακας ἀνθρώπους, εἰς ἐλπίδα χρημάτων. *De Bosch.* Epigramma nostrum excitavit Mitscherlich. ad Hor. III. c. xvi. 17. "Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames."

Nr. 60. Stultos esse docet qui divitias, quasi iis semper fructuri, congerant, eique colligendi studio intenti tempus inaniter consumant, cujus non,

τὸν πλοῦτον συνάγεις δαπανῶν χρόνον· οὐ δύνασαι δὲ
ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα περισσότερα.

LXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίγνιον ἐστι Τύχης μερόπων βίος, οἰκτρός, ἀλήτης,
πλούτου καὶ πενίης μεσσόθι ῥεμβόμενος.
καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει,
τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς Ἀΐδην κατάγει.

LXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον·
τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκεν
κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

ut pecuniæ, copias nobis comparare possimus.—*ζωῆς μέτρα σωρ.* Vitæ tempus ultra terminos suos extendere et porrigere. *Jac.*

Nr. 61. Vita humana Fortunæ ludibrium præbet. *Jac.* V. 1. *παίγνιον.* Hor. III. c. xxix. 59. " Fortuna—Ludum insolentem ludere pertinax, Transmutat incertos honores, Nunc mihi, nunc alii benigna." V. 2. *ῥεμβόμενος.* vid. notata ad Agathiæ Ep. nr. 303. V. 3. *σφαιρηδόν.* Sic Plautus, notante Jacobsio, in Prologo Captiv. 22. " Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent." Color idem est ut ap. Lucillii Ep. nr. 46. et Hor. I. c. xxiv. 12. " Valet ima summis Mutare, et insignem attenuat Deus Obscura promens."

Nr. 62. Se neque ob eximiam felicitatem invidiæ, neque ob mala misericordiæ obnoxium esse optat. *Jac.* V. 1. *Πίνδαρον.* Verba Pindari sunt Pyth. i. 164. *ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος.* V. 5. Ad Horatiana illa, " Auream quisquis mediocritatem Diligit," excitat Mitscherlich. Sotadis verba ap. Stobæum p. 427. *Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δε πλούσιος φθονεῖται, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος ἐστίν. Αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία.*

LXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ τῆς βραχείας ἡδονῆς τῆς τοῦ βίου.
τὴν ὀξύτητα τοῦ χρόνου πενθήσατε.
ἡμεῖς καθεζόμεσθα καὶ κοιμώμεθα,
μοχθοῦντες ἢ τρυφῶντες· ὁ δὲ χρόνος τρέχει,
τρέχει καθ' ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
φέρων ἑκάστου τῷ βίῳ καταστροφήν.

LXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶμα, πάθος ψυχῆς, Ἀΐδης, Μοῖρ', ἄχθος, ἀνάγκη,
καὶ δεσμὸς κρατερός, καὶ κόλασις βασάνων.
ἀλλ' ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

LXV.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες, εὐφροσύνης μὲν
αἴτια τοῖς ταῦτα κτησαμένοις μεγάλης·

Nr. 63. De fuga vitæ conqueritur. V. 3. *καθεζόμεσθα*. Est in hoc vocabulo ignavi otii significatio. *Jac*. V. 4. *χρόνος τρέχει*. Hor. II. c. xviii. 15. "Truditur dies die, Novæque pergunt interire Lunæ."

Nr. 64. Anima corporeis vinculis constricta, in vita, ut in carcere tenetur; hinc liberata ad deos tendit. Dicta sunt hæc ad sententiam Platonicorum, qui animam corporis affectibus affici et corrumpi putabant. *Jac*.

Nr. 65. Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis consequatur, omnibus statuis et imaginibus præferendam esse. *Jac*. V. 1. *κύρβιες*. Timæi Lex. *κύρβις. στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν*. h. l. docente Jacobsio, tabulas publice propositas cum titulis et

ἀλλ' ἐς ὅσον ζώουσι· τὰ γὰρ κενὰ κύδεα φωτῶν
 ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται·
ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κεῖθι συνέρπει,
 κἀνθάδε μιμνάζει μνῆστιν ἐφελκομένη.
οὕτως οὔτε Πλάτων βρενθύεται, οὔτ' ἄρ' Ὅμηρος
 χρώμασιν ἢ στήλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.
ὄλβιοι ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
 ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει.

LXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα,
 τὸν παύοντα νόσους καὶ πενίης ὀδύνας;
μοῦνον ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
 εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον·
αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
 ἐρχόμεναι θνητῶν καὶ μεταβαλλόμεναι.

LXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑζόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλάϊγγι τραπέζῃ
 παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.

honoribus significat. V. 7. *βρενθύεται.* Hesych. *μεγαλοφρονεῖ. ὑπερηφανεύεται. ἐπαίρεται.* Vid. Aristoph. P. 26. et Nub. 361.—Hoc Epigramma inter carmina Procemia inseritur in Anthologia Palatina.

Nr. 66. Temere mortales mortem timere docet. *Jac.* V. 1. *ἡσυχίης γενετῆρα.* Sic Artabanus ap. Herodot. vii. 46. *Οὕτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζοῆς, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε.* In eandem sententiam plurima ap. veteres passim reperiuntur, quorum multa contulit Jacobsius.

Nr. 67. Hoc, cum sequente Epigrammate, perperam ap. Brunckium Paulo Sil. tribuitur.

μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς
ἄχνυσο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός·
καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης.

LXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσιν.
καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
αἰνεόμεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

LXIX.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.

V. 3. Hunc æquum animum in Theodorico laudat Sidon. Apoll. i. Epist. i. p. 6. "in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris irascitur, in utrisque philosophatur." *Jac.* V. 5. ἐπὶ σμικροῖσι. in minimis rebus.

Nr. 68. Eleganter hoc Epigrammate tabulæ lusus cum vita humana comparatur, ut est ap. Terent. Adelph. IV. vii. 20. ubi Micio se ea, quæ mutari non possunt, æquo animo ferre ait; "Ita vita est hominum, quasi si ludas tesseris. Si illud quod maxime opus est jactu, non cadit, Illud, quod cecidit forte, id arte ut corrigas." *Jac.*

Nr. 69. Ab una sapientia omnem vitæ beatæ spem pendere docet. V. 3. ἡ περισσή. nimia divitiarum cupiditas. Ovid. Fast. i. 211. "Creverunt et opes et opum furiosa cupido; Et cum possideant plurima, plura volunt." *Jac.* Vid. notata ad Palladæ Ep. nr. 59.

ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
καὶ πενίην πλούτου, καὶ βιότου θάνατον.
ταῦτα σὺ γιγνώσκων κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

LXX.

ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Μνήμη καὶ Λήθη μέγα χαίρετον· ἡ μὲν ἐπ' ἔργοις
Μνήμη τοῖς ἀγαθοῖς, ἡ δ' ἐπὶ λευγαλέοις.

LXXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Κλυταιμνήστρα Ὀρέστου μέλλοντος αὐτὴν σφάξαι.

Πῆ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν;
γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί.

LXXII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

Τί ἂν εἴποι Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς τῆς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη. μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης
ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον. οἶδα καὶ αὐτὸς,
" ὡς οὐδὲν γλυκίον ἧς πατρίδος, οὐδὲ τοκήων."

Nr. 70. In bonis rebus memoriam, in malis oblivionem optat poeta. Comparat Jacobsius Orestis verba ap. Eurip. 207. ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ, καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

Nr. 71. Hujus Epigrammatis non immemor fuit Blomfieldius in Gloss. in Choephoros v. 884.

Nr. 72. Ultimus versus est ex Odyss. ix. 34.

LXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γλαῦκ' Ἐπικυδείδη, τὸ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὕτω,
ὅρκῳ νικῆσαι καὶ χρήματα λῃΐσσασθαι.
ὄμνυ', ἐπεὶ θάνατός γε καὶ εὔορκον μένει ἄνδρα.
ἀλλ' Ὅρκου πάϊς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἔπι χεῖρες
οὐδὲ πόδες· κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν
συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν, καὶ οἶκον ἅπαντα·
ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.

LXXIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

Ἑπτὰ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος, πόλιν, οὔνομα, φωνή.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον.
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, Γνῶθι σεαυτόν.
ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, Χόλου κρατέειν, Περίανδρος.
Πιττακός, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
Τέρμα δ' ὁρᾷν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς.
Ἐγγύην φεύγειν δὲ Θαλῆς Μιλήσιος ηὔδα.

Nr. 73. Hoc oraculum est ap. Herodot. vi. 86. Omnino conferendi sunt celeberrimi Juvenalis versus Sat. xiii. 199. sqq. V. 4. Ὅρκου πάϊς. Optime Gronovius *Horcon* instar numinis considerat, quem poetæ fingunt jurandi veluti exactorem et præsidem. Ὅρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum animadversio divina, quæ nec opinatis perjuris superveniens fractæ fidei pænas infligit. *Wesseling.* ad Herodot. l. c. V. 7. Hic versusd uctus est ex Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. 283.

Nr. 74 Latinis numeris expressi hi versus leguntur ap. Hygin. Fab. ccxxi, unde eos Burmannus recepit in Anthol. Lat. T. i. p. 571. Similiter apopthegmata septem Sapientium versibus inclusit Ausonius p. 270. ed. Toll. *Jac.*

LXXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
ἔμμεναι· ἁγνείη δ' ἐστι, φρονεῖν ὅσια.

LXXVI.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
ὅστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔποτε γὰρ σὴν
ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα διαινόμενον.

LXXVII.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Ἁγνῶς εἰς τέμενος καθαροῦ, ξένε, δαίμονος ἔρχου
ψυχήν, νυμφαίου νάματος ἁψάμενος·
ὡς ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὠκεανός.

Nr. LXXVII. V. 1. ἁγνὸς Vat. Cod. ἁγνῶς Dorvill.

Nr. 75. Hoc. Ep. est ap. Clement. Alexandr. Stromn. V. 1. 652. *Jac.*

Nr. 76. Bonis templa Deorum patere docet, nec lustrationibus iis opus esse; nam secundum Epicharmi dictum καθαρὸν τὸν νοῦν ἐὰν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ. V. 4. Cic. de Ll. ii. 10. "Animi labes nec diuturnitate vanescere, nec omnibus undis elui potest." *Jac.*

Nr. 77. V. 2. νυμφαῖον νᾶμα est *purum* et *limpidum*, quo sensu παρθένος πηγὴ occurrit ap. Æsch. Pers. 619. et παρθένιον φρέαρ in Hymn. Hom. in Cerer. 99. *Jac.* V. 3. Idem vir legendum suspicatur ἀρκεῖ ob antithesin. V. 4. νίψαι. Soph. Œd. T. 1227. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει. Notissimus est Shakspearii locus; "Will all great Neptune's ocean wash this blood clean from my hand?"

LXXVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἂν περιλείφθῃ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
εἰς ὄξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
οὕτω ἀπαντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
γῆρας ὁ πρεσβύτης, γίγνεται ὀξύχολός.

LXXIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης,
δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐστ' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρίν.
νῦν ὁ βίος πάντων ἐστι γελοιότερος.
εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοί γελάσω.

LXXX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

Nr. 78. Scholiast. confert Antiphanis versus ap. Stobæum T. iii. p. 402. ed. Gaisford. *Σφόδρα τί ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ πφοσφέρης· Ὅτ' ἂν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίγνεται.*

Nr. 79. Seculum incusat poeta, quod et malis abundet, et stultorum longum proventum habeat. V. 6. Si vos respicio, vestrum morem imitaturus, in medio inter risum et lacrymas positus, nescio, quomodo utrumque simul facere possim. *Jac.*

Nr. 80. Similis argumenti Epigr. dicit Jacobsius, cui initium fuit Ἁ *χάρις ἁ βραδύπους ἄχαρις χάρις*, vertit Ausonius Ep. lxxxii. "Gratia quæ tarda est, ingrata est; gratia namque cum fieri properat, gratia grata magis." Nostrum ipsum fortasse sic expressit. "Si bene quid facias, facias cito; nam cito factum Gratum erit, ingratum gratia tarda facit."

LXXXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ, νῦν δὲ Μενίππου·
καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ Τύχης.

LXXXII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Θησαυρὸς μέγας ἐστ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

LXXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

LXXXIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι,
ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις·
ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲ ἓν εἶχον·
νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

Nr. 81. Horat. II. Sat. ii. 133. "Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus erat; nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii. Quocirca vivite fortes, Fortiaque adversis opponite pectora rebus."

Nr. 83. V. 2. *τήκει.* "Invidus alterius macrescit rebus opimis." Hor. I. Epist. ii. 57. *Jac.*

LXXXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ δοράτων μέσον ἥρπασεν ἥρως
Αἰνείας, ὅσιον παιδὶ βάρος, πατέρα.
ἔκλαγε δ' Ἀργείοις· μὴ ψαύετε. μικρὸν ἐς ἄρη
κέρδος ὁ γηραλέος, τῷ δὲ φέροντι μέγα.

LXXXVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
στείχοις, εἴτε νέκυς νίσσεαι ἐκ Μερόης.
μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα·
πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς Ἀΐδην ἄνεμος.

LXXXVII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

LXXXVIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

Nr. 85. In Ænean patrem flammis eripientem. Optimæ notæ carmen. V. 3. *ἔκλαγε.* alta voce clamavit. *Jac.*

Nr. 86. Sententia derivata ex dicto Aristippi, quod Teles servavit in libro de Exilio ap. Stobæ. xxxviii. p. 231. *τί γὰρ τὸ διάφορον, ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν ὁ Ἀρίστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός*; *Jac.* Cf. Tymnis Ep. nr. 469. atque ibi notata.

Nr. 87. V. 2. In omni actione ipsum factum pro ratione habendum est, i. e. rationem facti reddere videtur. *Jac.* V. 1. *τετελεσμένος.*—Homerus passim *τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.*

Nr. 88. Sententia, qualis in trito proverbio, quo omne nimium in vitium verti dicitur. V. 2. *χολή.* Veteres mel bilem augere existimabant. *Jac.*

LXXXIX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Nr. 89. Præclarum distichon ex Platon. Alcibiad. ii. p. 143. ubi Deos ab hominibus frustra incusari docet, tanquam malorum auctores, quæ tamen ex ipsa hominum stultitia proveniant. *Jac.* Juv. Sat. x. 346. "Nil ergo optabunt homines? Si consilium vis, Permittes ipsis expendere Numinibus, quid Conveniat nobis, rebusque sit utile nostris."

ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ.

XC.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

XCI.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἔριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσεῖ βάλε φίλαν χέρα,
εἶπέν τε· ὦ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον!
σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ τε,

Nr. 90. Servavit Athenæus L. xi. p. 463. A. In conviviis, tristium rerum memoria procul habita, uni lætitiæ operam esse dandam. *Jac.* V. 1. *οἰνοποτάζων* legitur ap. Hom. Il. *υ*. 84. et Odyss. *υ*. 262.

Nr. 91. In hoc fragmento servavi ordinem constitutum ab Hermanno de Metris p. 452.

Danae loquitur quam Acrisius simul cum Perseo cistæ inclusam fluctibus tradiderat. V. 1. *λάρνακα* cistam Danaes etiam Apollodorus vocat. Conf. Theocrit. Eid. vii. 84. *Jac.*

νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ·
σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὔτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας,
κέλομαι, εὖδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβουλία δέ τις φάνειη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος, εὔχομαι
τεκνόφι δίκας μοι.

XCII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι,

V. 6, 7. "O fili, quantos ego cruciatus fero; at tu interea dulcem somnum carpis, et infanti animo stertis." ἀωτεῖν est ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgo dicimus *primum somnum dormire.* Homerus Od. κ. 548. Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. *Casaub.* ad Athen. ix. p. 396.—ἀωτεῖς. ἀπανθίζεις. κοιμᾷ. Hesych. ubi Interpr.: ἀωτεῖς solum per se non potest significare κοιμᾷ *dormis;* sed addita voce ὕπνον.

V. 18—20. εὑδέτω. Theocrit. Eid. ii. 38. ἠνίδε σιγᾷ μεν πόντος, σιγῶντι τ' ἀῆται.—ματαιοβουλία. Consilia eorum qui me in hæc mala conjecerunt, per te, summe Jupiter, frustra cadant. *Jac.*

Nr. 92. Systema constat ex duobus Phalæceis Hendecasyllabis, choriambo dimetro, cujus in primo ordine est Anapæstus cum iambo, et versu composito e duobus ordinibus logaædicis, qui tertia arsi finiuntur, vel ut Hermannus censet, ex versu duos ordines habente, primum logaædicum qui tertia

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων.

XCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτε Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας, εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

XCIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

arsi finitur, alterum dactylicum duplicem. *Ilgen.* In primo versu ὑγιαίνειν trisyllaba est.

Sine auctoris nomine hoc scolium profert Athenæus. L. xv. p. 694. E. nec satis certum antiquitus ejus auctorem fuisse, apparet ex loco Anaxandridis comici ab eodem allati. ὁ δὲ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν, τὸ μὲν ὑγιαίνειν. *Jac.* V. 2. καλὸν φυάν. Grotius de ingenii dotibus accepit; sed Plato de corporis forma. Valcken. Animad. ad Ammon. p. 87. *decora pulchritudine gaudere* interpretatus est. Ac sane φυὴ Græci non tam de *ingenio* quam de *corporis conformatione et habitudine* usurpant. Cf. Homer. Intrpp. ad Il. α. 115. et Dammii Lex. Etymol. p. 2582. *Schweighæuser.* ad Athen. l. c.

Nr. 93. In Milonis statuam. Milo ex Simonidis æqualibus fuit; quippe qui primam palmam adeptus est Ol. LXII. In numero victoriarum discrepat Pausanias L. vi. 14. p. 486. qui sex numerat.—Quod de athleta, qui dejicitur, proprie usurpatur, εἰς γόνυ πίπτειν eleganter translatum est ad alia; ut πόλιν βάλλειν εἰς γόνυ dixit Herodot. v. 27. ubi vid. Intrpp. *Jac.*

Nr. 94. De hoc Praxitelis Amore quem inter præstantissima sua opera ipse censebat artifex vid. Pausan. i. 20. p. 46. V. 1—4. Hanc sententiam expressit Julian. Ep. nr. 785. Ipse Deus loquitur. Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. *Jac.* Vid. Athen. L. xiii. p. 591. et Huschke Anal. Crit. p. 70.

XCV.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας·
νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην·

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος κ' Ἀριστόγειτων,

Nr. 95. Metrica ratio eadem est quæ ap. Simonidis nr. 92.

De Harmodii et Aristogitonis facto, notum est magnam dubitationem movisse, et de ipsius facti merito plurimum detraxisse gravissimos scriptores Thucyd. vi. 55. sqq. et Herodot. v. 55. Sed utcunque se habeant, illud satis constat, sequiore ætate *vulgo credidisse Athenienses tyrannum fuisse Hipparchum, eoque nomine ab Harmodio et Aristogitone occisum. Schweigh.* ad Athen. xv. p. 695.

V. 1. Ἐν *μύρτου*. Hinc apparet conjuratos tela abdidisse in myrti ramis, quos, qui Panathenaicis interessent, gestasse probabile est. Cf. Aristoph. Lysistr. 633. Hinc fortasse ductus est mos, ut qui in convivio cantaret scolion, myrti ramum manu teneret. *Jac.* V. 5. *οὐ τέθνηκας*. Cf. Ep. Incert. nr. 633. V. 6. *νήσοις δ' ἐν μακ.* Locus classicus, quem ante oculos habuit auctor scolii, est apud Hesiod. Ἐ. *καὶ* Ἡ. 164. et ap. Pind. Ol. ii. 123. ubi inter eos qui in beatorum insulas delati sunt, Achillem diserte commemorat. Idem vero Thebanus vates refert Diomedem a Minerva inter deos receptum. Nem. x. 11. De Achille etiam agit Plato Symp. T. x. Bip. p. 180. *Ilgen.*

ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

XCVI.

ΥΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ
καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω·
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον
ἀπ' ἀμπέλω, τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν
δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες ἐς γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

Nr. 96. In hoc carmine describendo pro duce habui Hermannum de Metris p. 338. Versus, secundum Ilgenium, sunt Ionici a majori, liberrimi generis et diversæ longitudinis.

Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quæ ad vitam sustentandam opus sint, comparet. V. 2, 3. λαισήϊα secundum Eustath. ad Il. μ. p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν fiunt. Herodot. vii. 91. λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα.—V. 3. τούτῳ ἀρῶ. Horum armorum præsidio tutus, quæ alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messem facio, vinum torqueo. In eundem sensum Archilochus ap. Athen. L. i. p. 30. F. ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. ἐν δορὶ est *hasta armatus*. *Jac.* V. 5. μνοίας.—μνῶα. δουλεία. Hesych. μνοία, οἰκετεία. *Id.* Hoc discrimen inter μνῶα et μνοία quod cum Hesychio statuit Casaubonus, veretur ne nullum sit Schweighæuser. ad Athen. vi. p. 263. F. qui μνῶα et μνοία idem esse nomen diversimode scriptum pronunciatumque asserit. δουλεία vero non modo *servitutem* significare, sed et *servitium, servos, servorum multitudinem,* haud secus ac οἰκετεία. V. 7. Scripsit Ilgenius una voce γονυπεπτηότες a themate γονυπετέω, quod probat Schweighæuser. qui legit ἐμὲ κυνέοντι. flexis genubus me adorant.

XCVII.

ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης.
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονος τ' ἀνθρώποις
βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν·
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

Nr. 97. Hoc canticum summis laudibus exornat Samuelis Johnson *Rambler* nr. 48. Latine vertit Mattaire, et singulorum versuum metra conservavit. V. 1. πρεσβίστη, docente Ilgenio, est ἐντιμωτάτη. vid Schol. Hom. Il. δ. 59.

V. 2—5. Idem gratias rogat Theocrit. Eid. xvi. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.— V. 4. Tu mecum propitia habites. Pindar. Isthm. δ. 73. προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν.—5. Nihil sine sanitate gratiam habet. Orpheus Hymn. LXVII. 9. de eadem dea, οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν οὔτε γέρων πολύμοχθος ἀτὲρ σέο γίγνεται ἀνήρ. *Jac.* πλούτου χάρις. Cf. scolium Simonidis nr. 92. V. 6. ἰσοδαίμων aptissimum tyranno, vel tyrannidi epitheton dicit Porsonus Præfat. ad Hec. p. xxix.

V. 7—12. πόθων furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Puellæ Veneres et illecebras σπλάγχνων δίκτυα καὶ παγίδας vocat Sosipater Ep. iii. V. 12. Qui tuis muneribus gaudent, iis omnia *instar veris affulgent.* Hor. IV. c. v. 6. Suavitatis et amœnitatis notio quæ inest verbis ἔαρ λάμπει, ea augetur etiam apposito χαρίτων, quæ veri venustatem suam tribuunt, quibusque adeo ver ipsum sacrum est. De puella pulcritudinis eximiæ immatura morte exstincta Julian. Ægypt. Ep. (nr. 573.) *Jac.*

XCVIII.

ΕΥΗΝΟΥ.

Κἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

XCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτθὶ κόρα μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπαξασα
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα, τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἁ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
κοὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

C.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθε,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην.

Nr. 98. Hoc distichon Latine reddidit Ovidius Fast. i. 357. "Rode caper vitem; tamen hinc, cum stabis ad aram. In tua quod spargi cornua possit, erit." Inter plura confert Boschius Virg. Georg. ii. 380. "Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris Cæditur."

Nr. 99. Scriptum in hirundinem quæ cicadam, quamvis ipsi multis rebus cognatam, ceperat. Hirundinem poeta puellam atticam vocat, ob notam de Philomela fabulam. *Jac.* V. 1. μελίθρεπτος, ut ad cibi et potus, sic etiam ad vocis suavitatem potest referri, præsertim a poeta, qui in utraque ave summam cognationem et similitudinem esse voluit. Nota illa Virgilii "Dumque thymo pascentur aves, dum rore cicadæ." *De Bosch.* V. 3, 4. Huc facit Plutarch. T. ii. p. 727. E. de hirundine. Σαρκοφάγος ἐστί, καὶ μάλιστα τοὺς τέττιγας ἱεροὺς καὶ μουσικοὺς ὄντας ἀποκτίννυσι καὶ σιτεῖται. *Jac. ad edit. Palat.* ξένον, ξεἰνα—propter migrationem in alias regiones.

Nr. 100. In celeberrimam illam Veneris effigiem a Praxitele confictam. Ultimum distichon Platoni, ut ingenio

πάντη δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσεν οἷαν Ἄρης ἤθελε τὴν Παφίην.

CI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

CII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
φρίσσουσαν πυκινοῖς κῶμον ὑπὸ Ζεφύροις,
καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
θελγομένων ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

Nr. CII. V. 2. *κῶνον* corrigit Scal.

ejus indignum, abjudicandum censet Jacobsius. V. 3. *περισκέπτῳ· παντοθεν ὁρωμένῳ. οἱ δὲ, μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι.* Hesych.

V. 4. *γυμνήν.* Hoc vel ipsa Venus fugiebat. Ovid. Fast. iv. 141. "Littore siccabat rorantes nuda capillos. Viderunt Satyri nuda proterva Deam. Sensit, et apposita texit sua corpora myrto." *Jac.*

Nr. 101. *τέμενος. πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός· ἢ απονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ.* Hesych. *τεμένη. ναοί. ἱερά.* Photii Lex. Cf. Schweigh. Lex. Herodot. qui putat Græcum vocabulum Latino *templum* originem dedisse.

Nr. 102. Pan loquitur in arboris umbra, ad rivum collocatus. *Jac.* V. 2. *κῶνον*, Scaligeri correctionem probare videtur Boschius, et hanc vocem, quæ ap. Phavorinum dicitur ὁ *τῆς πίτυος καρπός*, de pinu arbore accipi posse, adducit exemplum Jacobsius ap. Paulum Sil. in Ecphrasi. v. 458. p. 530. *ἢ κωνοῖσιν ὀριτρεφέεσσιν ὁμοῖα Δένδρεά τις καλέσειε.* V. 3. *καχλάζει. ταράττεται. φλεγμαίνει. βράττει.* Phot. Lex. Theocrit. vi. 11. *τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα.*

CIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοί, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων;
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

CIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *Plan.* ΑΔΗΛΟΝ. v. c.

Εἰς Σάτυρον κρήνῃ ἐφεστῶτα, καὶ Ἔρωτα καθεύδοντα.

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ,
μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ.
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
πορφυρέου μέθυος, λαρὸν ὕδωρ προχέω.

Nr. 103. In Pana tibiis canentem. Cf. Alcæi Ep. nr. 145. V. 1. λέπας. discrimen inter λεπὰς λεπάδος, et λέπας λέπατος notant Intrpp. ad Hesych. p. 450. prius enim τὸ ἄναντες, καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσισχόμενον κογχύλιον, posterius vocabulum ὑψηλόν, ἀκρότατον, ὀρεινόν, significare volunt. V. 4. ὑγρόν. quæ de hac voce disseruit Beckius in comment. de interpretatione vett. script. protulit Kiessling. cum suis additamentis ad Theocrit. Eid. i. 55. ὑγροῖς χείλεσιν, vertas, labiis leviter intumescentibus, vel potius *flexilibus* labiis. Vid. Schleusn. Lex. in V. T. Hunc versum imitatus est auctor Ep. Incert. nr. 361. κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἱεῖς δονάκων.

Nr. 104. V. 1. μούνη. de voce μόνος vid. notata ad nr. 10. V. 2. πνεῦμα βαλοῦσα. intell. πνεῦμα ἐμβαλοῦσα λίθῳ. spiritu lapidi infuso. V. 4. λαρόν. ἡδύ. προσηνές. γλυκύ. Hesych. Cf. Alcæi Ep. nr. 145. Laudat Jacobsius auctor. Ep. in Anthol. Lat. T. i. p. 62. "Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis, Dormio, dum blandæ sentio murmur aquæ. Parce meum, quisquis tangis cava murmura, sommum Rumpere; sive bibas, sive lavere, tace."

εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
κινήσῃς, ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

CV.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης.
πάντας δ' ἀκρεμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

CVI.

ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ. *Plan.*

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρων ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαἰ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Nr. 105. Nux arbor, prope viam posita, de prætereuntium injuriis conqueritur. Idem argumentum tractavit Ovid. in Elegia quæ *Nux* inscribitur. V. 2. *παίγνιον.* pueri me per ludibrium lapidibus petunt. *Jac.* V. 3. *ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων.* Schol. ad Theocrit. vii. 138. V. 5, 6. Ovid. in El. "Fructus obest, peperisse nocet: nocet esse feracem, Quæque fuit multis, et mihi præda malo est."

Nr. 106. V. 1. *κοράσια.* Ex locis a Wetstenio collectis ad N. T. i. p. 763. apparet huic vocabulo fere contemptus notionem adhæsisse. *Jac.* V. 2. *Ἔρων.* Eadem analogia qua Eurip. Med. 384. *θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.* atque alii *γέλων* a nominativo *γέλως* dixerunt, h. l. *Ἔρων* ab *Ἔρως* dici videtur.

V. 3. Apud Lucian. D.D. xix. 2. Amor sibi nihil in Musas juris esse ait, *αἰδοῦμαι αὐτάς· σέμναι γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Jac.*

CVII.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἁ σύριγξ, τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογένειαν ὄρουσας;
τίπτ' ἀπὸ ποιμενίου χείλεος ὧδε πάρει;
οὔ τοι πρῶνες ἔθ' ὧδ', οὔτ' ἄγκεα· πάντα δ' Ἔρωτες
καὶ Πόθος· ἁ δ' ἀγρία Μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται.

CVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

CIX.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος, ἁ δ' ὄλβια, δεύτερα πάντα
ἐστίν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.

Nr. 107. Poeta fistulam pastoritiam in Veneris templo animadvertens, ei inter Amores et Cupidines locum esse negat. *Jac.* V. 1. *ἁ σύριγξ.* "Solent attici, sed et alii, nominativum pro vocativo ponere." D'Orvill. Crit. V. p. 141. qui hoc exemplum citat.

Nr. 108. Fingitur virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri quod *ἡ τέρψις* sibi anteponatur. Opponuntur sibi *ἡ ἡδονή*, Epicureorum voluptas, quæ multas virtutis partes habet, et *ἡ τέρψις*, corporea voluptas, in qua nullus virtuti locus.—*τὴν τέρψιν*, quæ in sensuum oblectatione est posita, sectabant Cyrenaici; *τὴν ἡδονὴν* Epicuri discipuli. vid. Cic. de Fin. ii. 13. *Jac.* Cf. Ep. cujus hoc parodia est, nr. 416.

Nr. 109. Amore nihil præstantius esse; quibus autem Venus non faverit, eos omni pulcritudinis sensu destitui. *Jac.* V. 2—4. Mellis adeo suavitatem amor superat. cum melle præstantissima quæque conferri frequens est. *ῥόδα.* h. e. *οὐκ οἶδεν, ποῖα ἄνθη ἐκείνης*

τοῦτο λέγει Νοσσίς· τινὰ δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
οὐκ οἶδεν κήνας ἄνθεα ποῖα ῥόδα.

CX.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Αὐτομέλιννα τέτυκται· ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
ἀμὲ ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει·
ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ ματέρι πάντα προσῴκει·
ἦ καλὸν ὅκκα πέλοι τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

CXI.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Θυμαρέτας μορφὰν ὁ πίναξ ἔχει· εὖ γε τὸ γαῦρον
τεῦξε, τό θ' ὡραῖον τᾶς ἀγανοβλεφάρου.
σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα,
δέσποιναν μελάθρων οἰομένα ποθορῆν.

Nr. CIX. V. 3. τινά. τὰν δ' ἁ Κύπρις Bentleii conjectura est, quam probat Blomfield. ad Callim. p. 152.

Nr. CX. V. 4. πέλῃ. Schæf.

ἐστίν. Rosæ Veneri et amori sacræ sunt: hinc Anacr. Od. V. τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων, ad quem locum cf. Fischer. *Schneider.*

Nr. 110. In Melinnæ, Nossidis, ut videtur, filiæ imaginem. *Jac.* V. i. Αὐτομέλιννα. pro αὐτὰ Μέλιννα, Melinna ipsissima. ἀγανὸν πρόσωπον placidus, blandus vultus. vid. infra ἀγανοβλέφαρος. V. 2. ἀμὲ ποτοπτάζειν. dor. pro ἐμὲ προσοπτάζειν. ut infra ποτῴκει pro προσῴκει. V. 4. His nihil aliud sibi voluisse Nossidem judicat Schneiderus, quam gratum esse et acceptum, si liberi ipsorum parentes, matrem non minus quam patrem, ore referrent.

Nr. 111. Scriptum in Thymaretæ, seu Tymaretæ effigiem, quæ dignitatem, et nobilem superbiam cum amœnitate commistam expressit. γαῦρος. αὐθάδης. σεμνός. μεγαλοπρεπής. ἢ μετέωρος. Hesych. ἀγανοβλεφάρου. blandas palpebras habentis.

V. 3. σαίνοι. ita ad vivum expressa es, ut si canis te vidisset, tibi, quam dominam putaret, adblandiretur. *Schneider.* De hoc verbo vid. quæ disputavit Blomfieldius ad Æschyl. Theb. 379.

CXII.

ΑΝΥΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνᾳ
αἰὲν ἀπ' ἠπείρου λαμπρὸν ὁρῆν πέλαγος,
ὄφρα φίλον ναύταισι τελῇ πλόον· ἀμφὶ δὲ πόντος
δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

CXIII.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἁδύ τι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.
πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε· δὴ γὰρ ὁδίταις
ἄμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τοῦτο φίλον.

CXIV.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἴζευ ἅπας ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα,
ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἁδὺ πόμα,

Nr. CXIII. V. 1. *πέτραν*. Mavolt Jacobsius *πτελέαν*.
Nr. CXIV. V. 1. fortasse : *ἵζεο τᾶσδ' ὑπὸ καλὰ δάφνας*. *Jac.*

Nr. 112. In Veneris marinæ statuam, ad maris littus positam. Venus navigationis præses, unde ei templa et statuas in littore ponebant. *Jac.* Cf. notata a Mitscherlich. ad Hor. I. c. iii. 1. Hoc carmen expressit Antip. Sid. nr. 154.

Nr. 113. In locum amœnum et subfrigidum. *Jac.* V. i. *τετρυμένα γυῖα.* Sic Apollon. Rhod. *τετρυμένα γυῖα* operarii habet. Cf. notata ad Addæi Ep. nr. 29.

V. 2. Puta arborum fruticumve ramulos illud (sc. antrum) impendisse, vel hederæ racemulos illud leviter texisse. Cf. Theocrit. vii. 135. *Schneider.* *θροεῖ* est ap. Æschyl. Prom. v. 628. ubi vid. Blomfieldii Glossarium.

Nr. 114. In laurum umbrosam prope fontem. *Jac.* V. 1. *εὐθαλέα.* In *εὐθαλής* alibi media corripitur; at hoc loco dorica esse videtur forma pro *εὐθηλής*. ut *νεοθαλῆ* in Meleag. Procem. v. 53. *νεοθαλεῖ* in Eurip.

ὄφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα
ἀμπαύσῃς, πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρου.

CXV.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πῖν' Ἀσκληπιάδη· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐληΐσατο,
οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
πικρὸς Ἔρως. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.
ἢ πάλι κοιμισταν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
πίνομεν οὖν γαλερῶς. μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλὺν,
σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

Iph. A. 188. *Idem ad Edit. Palat.* V. 2—3. ὡραίου νάματος de fonte tempestivo intelligit Schneiderus, in quem opportuno tempore ac loco incidis. τυπτόμενα Ζεφύρου. sic βάλλειν ap. Mosch. Eid. v. 1.

Nr. 115. Poeta animum suum tristitia dejectum erigere studet. V. 2—5. οὔ σε μόνον. Vulgaris consolandi formula. "Non tibi hoc soli," ut Cicero ait Tusc. Qu. iii. 33. Euripidi imprimis usitata. V. 4. τί ζῶν—*cur vivus in cinere poneris?* i. e. cur tempus lacrymando consumens vitæ voluptatibus non magis frueris, quam qui vita defuncti sunt? 2—5. ζωρὸν πόμα. Tibull. III. vi. 62. "Tu puer, i, liquidum fortius adde merum." *Jac.*

δάκτυλος ἀώς. Eodem sensu dictum est Alcæo ap. Athenæum x. 430. δάκτυλος ἀμέρα. ubi Casaubonus; "Antiqui, cum fere parcius prandereut, et cænabant liberalius, et compotationes suas eo reservabant. Tempus autem cænæ erat vespera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati; nam qui aliter vitam instituebant, hi et *tempestiva* agitabant *convivia*, et ad pocula *de die* accedebant. Hoc igitur Alcæo poetæ vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales *horam lucernalem* cogatur *expectare. Quid moras trahimus?* inquit, *quid expectamus ut vespera sit?* Ecce jam advesperascit; jam *qui restat dies digitus est*, sive *digito non longior*. Hoc loco ἀώς *diem* significat. V. 7. γαλερόν. Hesych. γαληνόν. ἱλαρόν. εὔδιον.—μετά τοι χρόνον. Confert Jacobs. Hor. I. c. iv. 16. "Jam te premet nox fabulæque Manes."

CXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦθ' ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὅ τι δή ποτ', Ἔρωτες,
  τοῦτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε.
εἰ καὶ μή, τόξοις μὴ βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραυνοῖς,
  καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακίην.
ναὶ ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις,
  εἰ μεῖζον τούτων ἔστ' ἔτι, βούλομ' ἔχειν.

CXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύξ, σὲ γάρ, οὐκ ἄλλην μαρτύρομαι, οἷα μ' ὑβρίζει
  Πυθιὰς ἡ Νικοῦς, οὖσα φίλ' ἐξ ἀπάτης.
κληθείς, οὐκ ἄκλητος, ἐλήλυθα. ταῦτα παθοῦσα
  σοὶ μέμψαιτ' ἐπ' ἐμοῖς στᾶσα παρὰ προθύροις.

Nr. 116. Amores precatur poeta ut aut quiescere se patiantur, aut gravissimis armis ipsum invadentes in cinerem convertant. V. 2. Hunc locum in mente habuit Meleag. Ep. nr. 157. Βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρσούς, οὐ φλέξεις ἤδη. πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη. Similia vota facit Propert. II. El. ix. 37. "Nunc quoniam ista tibi placuit sententia, cedam. Tela precor, pueri, promite acuta magis. Figite certantes, atque hanc mihi solvite vitam: Sanguis erit vobis maxima palma meus." *Jac.* V. 5. ἐνεσκληκώς. Verbum lexicographis ignotum. quasi *induratus doloribus.* vid. notata ad ἐσκληκότα ap. Hesych. ubi docet Hemsterhus. ἐσκληκότα non aliter sumendum esse quam τετηκότα, προστετηκότα, quasi Latine dicas *inarescere rei alicui.*

Nr. 117. Amantis a puella exclusi, similemque ei olim contumeliam imprecantis verba. *Jac.* V. 1—2. Brunckius jungit οὖσα φίλη ἐξ ἀπάτης. longe simplicius autem judicat Jacobsius jungere ὑβρίζει ἐξ ἀπάτης. Idem comparat Propert. II. El. vii. 91. "Sidera sunt testes et matutina pruina." et ad v. 4. Hor. I. c. xxv. 9. "Invicem mæchos anus arrogantes Flebis in solo levis angiportu."

CXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φείδῃ παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἅιδην
 ἐλθοῦσ' εὑρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.
ἐν ζωοῖσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
 ὀστέα καὶ σποδίη, παρθένε, κεισόμεθα.

CXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
 πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη.
ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
 καὶ διαθεὶς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.
ἕλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ᾧ ποτε πεισθείς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.

Nr. 118. Εἰς *τίνα παρθένον μὴ πειθομένην.* Lucret. iii. 927. "Brevis hic est fructus homullis; Jam fuerit, neque post unquam revocare licebit." Sapph. xi. Κατθανοῖσα δὲ κεῖσ'· οὐδέποτα μναμοσύνα σέθεν Ἔσσετ' οὐδέποτ' εἰς ὕστερον. οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων Τῶν ἐκ Πιερίας. ἀλλ' ἀφανὴς κὴν Ἀΐδα δόμοις Φοιτάσεις πεδ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα.

Nr. 119. Ingente tempestate in poetam comissabundum furente hic ad Jovem conversus, se nec his nec gravioribus tempestatibus prohibitum iri ait, quominus comissationes agat. Jove enim prohibente, alium esse Deum Jove majorem, qui eum in quamcunque partem trahat impellatque. Haud scio an ludenti poetæ obversata sit Promethei constantia et animi robur ap. Æschyl. 1008. *Jac.* V. 4. Idem ad edit. Palat. monet verba καὶ διαθεὶς τούτων χείρονα a reliquis sejungenda; et vertit, *etiamsi pejora designes quam quæ nunc facis.* Cum hoc Ep. cf. Ep. Incert. nr. 342.

CXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύπριδος ἅδ' εἰκών· φέρ' ἰδώμεθα μὴ Βερενίκας.
  διστάζω ποτέρᾳ φῇ τις ὁμοιοτέραν.

CXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ γλυκὺς Ἠρίννης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μέν,
  ὡς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς,
ἀλλ' ἑτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Ἀΐδας μοι
  μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

CXXII.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὐάγρει λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεεινὰ διώκων
  ἰξευτὴς ἥκεις τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος,
κἀμὲ τὸν ὑλωρὸν ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
  Πᾶνα· συναγρεύω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.

Nr. 120. In Berenices effigiem. Verisimile est hanc Berenicen sororem fuisse Agrippæ II, uxorem Herodis regis Chalcidis. Vid. Stemma Herod. in notis et emendationibus ad Taciti Annal. xii. 21. ed. Brot.

Nr. 121. In Erinnæ carmina, paucissima illa quidem, sed pulcherrima. Hinc expressum Epigr. Antip. Sidon. nr. 473. et in Ep. Incert. DXXIII. versus; οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἶσοι Ὁμήρῳ τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς. V. 3. πόνος. eorum *labor*, virtute et præstantia multos aliorum labores superat. *Jac.*

Nr. 122. Pan venatori et aucupi, rite eum invocantibus, auxilium promittit. Hoc Ep. Propertius ante oculos habuit L. III. El. xiii. 41. *Jac.* V. 2. τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος significare docet Brunckius *in mediam hanc convallem duorum montium.* V. 3. ὑλωρὸν de Nymphis usurpatum Apollon. Rhod. i. 1227. ubi Schol. αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι. Cf. Ep. Incert. nr. 358.

CXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,
ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ,
ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

CXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὧδε
τοῦτο χαραδραίης θερμόν, ὁδῖτα, πίῃς·

Nr. CXXIII. V. 2. forte *στεπτόν*. *Jac.*

Nr. 123. Hoc Epigr. scriptum est in statuam Anacreontis, Athenis in in arce positam. Inprimis autem memorabile est quod ex hoc quale Anacreontis in illa statua *σχῆμα* fuerit, præclare intelligimus. Conspiciebatur senex ille Teius *σεσαλαγμένος οἴνῳ*. Insidebat lapidi *coronatus*: [pro *στρεπτὸν* enim vix dubites quin *στεπτὸν* legendum sit.] *δινωτὸς λίθος* est lapis rotundatus in cylindri formam. V. 3. *λίχνοις ὄμμασιν* ad Anacreontis amores referendum. *τὸ λίχνον* a gulosis passim ad alias cupiditates translatum est. *ὑγρὰ δεδορκώς*. sive mollioribus, quales oculos Veneri tribuit Anacreon Od. xxix. 21. sive marcidis vino oculis, quales sunt ebriorum.—Vestis usque ad talos defluebat. Hoc inter ebrietatis signa numerandum. Ebrii enim fuit pallium non colligere. V. 5. *ἀρβύλιδες* Hesych. *ἀρβύλαι. εἶδος ὑποδήματος*. V. 6. *ῥικνὸν πόδα*, ut senex. Phineus ap. Apollon. Rhod. ii. 198. *βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς ποσὶν ἧε θύραζε*. V. 8. manibus lyram tenet, *τὰν δυσέρωτα*, *ad quam graves amoris dolores cantat.* V. 9. Cum labi videtur senex, Bacchum poeta rogat ut eum tueatur. *Jac.* V. 10. *θέραπα*. *θέραπες* est ap. Eur. Suppl. 762. vid. Hesych. v. *θέραψ*. et v. *θέραπες*.

Nr. 124. Viatores hac inscriptione a

ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
κεῖσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
εὑρήσεις κελαρύζον ἐϋκρήνου διὰ πέτρης
νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

CXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ἐκ κόλπων ἔτι,
ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλεχῆ Κύπριν
ἰδὼν Ἀπελλῆς, κάλλος ἱμερώτατον,
οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.
εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,
καὶ μαζός, ακμῆς ἄγγελος κυδωνιᾷ.

turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum frigidumque mittuntur. *Jac.* V. 1, 2. ἐπ' οἰονόμοιο. in illo loco ubi pascunt oves. θερμὸν scilicet ὕδωρ. χαράδρα, *fissura* est, aut *excavatio terræ*. Hesych. αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους· καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων. V. 3. δαμαλήβοτον ἄκραν. "boves ubi collibus errant." Grotius.

Nr. 125. In celeberriman illam Venerem Anadyomenen, Apellis opus, quam a Cois emptam, Augustus in templo Veneris genetricis consecravit. *Jac.* V. 1, 2. ἀφρῷ μορμύρουσαν. Grotius; "Adhuc strepentem spumeo Cyprin salo." Quod proprie de maris ἀφρῷ dicitur, poeta ad Venerem recens mari natam hic videtur transtulisse.—εὐλεχῆ. thalamorum præsidem, cum Jacobsio, vel simpliciter pulcritudinis epitheton intelligas. εὔλεκτρος dicitur Antigone ap. Sophoclem in tragædia sui nominis, v. 796. ut notat Boschius. V. 4. οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἔμ. "Non æmulatus arte, sed vivum dedit." Grotius. Theocrit Eid. xv. 83. Ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά. Virg. Æn. vi. 848. *æra spirantia*. ἐξεμάξατο Jacobsius monet proprie de pictoribus et sculptoribus usurpari, qui speciem aliquam marmore coloribusve expressam repræsentant. V. 5. Cf. Antip. Sid. Ep. nr. 147. v. 3. Ovid Trist. ii. 527. "Sic madidos siccat digitis Venus uda capillos, Et modo maternis tecta videtur aquis." V. 6. γαληνός. imago a mari sereno ducta. V. 7. κυδωνιᾷ. mali cydonii modo se habet. Similiter Ariosto in celeberrima Alcinæ descriptione, *due pome acerbe*.

αὐτὰ δ' Ἀθάνα καὶ Διὸς συνευνέτις
φάσουσιν, ὦ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῇ κρίσει.

CXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος
λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

CXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶπέ ποκ' Εὐρώτας ποτὶ τὰν Κύπριν· ἢ λάβε τεύχη,
ἢ 'ξιθι τᾶς Σπάρτας· ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
ἁ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχής,
εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
χἀ μὲν Κύπρις ἄνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγουσιν
ἵστορες, ὡς ἁμῖν χἀ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

Nr. 126. In Homerum, cæteros poetas, ut sol stellas, fulgore suo extinguentem. *Jac.* V. 1—3. *ἠμαύρωσε.* Hesych. *ἀμαυρούμενοι. σκοτιζόμενοι.* Ad Pind. Pyth. xii. 24. Schol. exponit *ἀμαύρωσε* per *ἠφάνισε.* vid. *ἀμαυροτέρη* Pomp. Jun. Ep. nr. 209.—*ἱερὰ κύκλα.* vid. notata ad Æsopi Ep. nr. 2.—*ἀπημάλδυνεν.* *ἀμαλδῦναι. ἀφανίσαι.* Hesych. Hom. Il. η. 463. *ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.* Similem imaginem putat Jacobsius obversari Horatio II. Ep. i. 13. "Urit enim fulgore suo qui prægravat artes Infra se positas."

Nr. 127. Venerem apud Spartanos armatam esse negat Leonidas, et in eos, qui aliter dicant, invehitur. V. 2—5. *ὁπλομανεῖ.* Similia verba in quibus *μαίνεσθαι* immoderatum desiderium significat, collegit Athenæ. xi. p. 464. V. 5. *ἀναιδέες.* Fuisse videntur, qui, cum severam Lacedæmoniorum disciplinam, duram vitam, moresque rudes et inhumanos vituperare vellent, vel ea, quæ apud alios homines ad formandos animos moresque emolliendos facerent, amorem et Venerem apud Spartanos ingenium mutasse, Veneremque adeo Lacedæmone armatam esse dicerent. Ejusmodi reprehensores fortasse respexit Leonidas. *Jac.*

CXXVIII.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ. οἱ δὲ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ. (ΛΕΩΝΙΔΟΥ. Br.)

Εἴ καί σοι πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέτανται
καὶ Σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες,
φεύξομ' Ἔρως ὑπὸ γᾶν σε· τί γὰρ πλέον; οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
σὰν ἔφυγεν ῥώμαν πανδαμάτωρ Ἀΐδας.

CXXIX.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πλόος ὡραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
ἤδη μέμβλωκεν, χὠ χαρίεις Ζέφυρος·
λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.

Nr. CXXVIII. V. 3. τί δὲ πλέον. Br.

Nr. 128. Arcum Scythicum Amori poeta tribuit, ut alii Creticum; Scythæ enim arcum peritissime tractabant. Ad sententiam apprime facit Sophocl. in Trachin. 499. Κύπρις—ὅπως Κρονίδαν Ἀπάτασεν, οὐ λέγω, οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν, οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας. *Jac.* V. 3. τί γὰρ πλέον; tametsi quid hoc mihi profuturum sit non sentiam. *Brodæus.* Legit Brunckius τί δὲ πλέον, quod sensum manifestiorem efficit. De locutione τί πλέον vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 536. ed. Blomfield.

Nr. 129. Priapus, vere ineunte, nautas ad navigationem suscipiendam hortatur. *Jac.* Argumentum a poetis Anthologiæ frequenter tractatum. Cf. Marci Argentarii Ep. nr. 254. V. 1. λαλαγεῦσα. Huc, ut monet Jacobsius, respexit Cicero ad Atticum L. ix. 18. " Ibi expecto λαλαγεῦσαν illam tuam" (i. e. hirundinem.) V. 2. μέμβλωκεν. Hom. Od. ρ. 190. Vid. Matth. Gr. Gr. p. 229. Blomf. V. 3. σεσίγηκεν. Theocrit. Eid. ii. 38. σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. V. 5. γύαια. σχοίνια. τὰ πρυμνήσια. Hesych.

ταῦθ᾽ ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
ὤνθρωφ᾽, ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ᾽ ἐμπορίην.

CXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ᾽ ἀλῳῇ
οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
τῷ δ᾽ ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

CXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, Δώρου γένος, ἀρδεύοιτε
τοῦτον Τιμοκλέους κᾶπον ἐπεσσύμεναι·

Nr. 130. Expressum ex Eveni Ep. nr. 98. ubi vid. notata. V. 1. ἴξαλος αἶξ est ibex seu caper montanus. Gallis *Bouquetin:* Germanis *Steinbock. Brunck.* Vide autem Heynio notata ad Il. δ. 105. Ἰξάλου. πηδητικοῦ. ὀξέος· ἀπὸ τοῦ ἴξαι, καὶ τοῦ ἅλλεσθαι. δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἀλλομένου. Hesych.

αἰγὸς πόσις. Hoc Latini poetæ sibi vindicarunt. Virg. Georg. iii. 125. " quem legere ducem, et pecori dixere maritum." Hor. I. c. xvii. 6. " quærunt latentes et thyma deviæ Olentis uxores mariti." V. 3. κεῖρε. Hom. Il. 559. ὄνος κείρει τ᾽ εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον. Est Latinorum *tondere.* Virg. Georg. i. 15. " Ter centum nivei tondent dumeta juvenci." *Jac.*

V. 4. γναθμοῖς. *morsibus,* ut bene hanc vocem explicuit Musgravius ad Eurip. Med. 1210. Σάρκες δ᾽ ἀπ᾽ ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ, Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον. *De Bosch.*

Nr. 131. Εἰς τὰς Νύμφας παρὰ Τιμοκλέους κηπούρου. V. 1. Δώρου γένος. Verba variis conjecturis tentata. In Δώρου nomen proprium montis aut fluvii latere videtur: nec corruptum fortasse nomen, sed ignotum. *Jac.*

καὶ γὰρ Τιμοκλέης ὕμμιν, κόραι, αἰὲν ὁ καπεὺς
κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ.

CXXXII.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὑλακτεῖς,
καὶ χαλεπὰς βάλλεις δὶς τόσον εἰς ὀδύνας;
παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων
ἴχνεσι, τὴν ἰδικὴν οἶμον ἴδ' ὡς φέρομαι,
εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ. τίς φθόνος ὄσσων
δύσμορε; καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν.

CXXXIII.

ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

Τίπτε παναμέριος, Πανδιονὶ κάμμορε κούρα,
μυρομένα κελαδεῖς τραυλὰ διὰ στομάτων;
ἦτοι παρθενίας πόθος ἵκετο, τάν τοι ἀπηύρα
Θρηΐκιος Τηρεὺς αἰνὰ βιησάμενος;

Nr. 132. Amantis sunt verba ad vetulam, puellæ quam deperit, nutricem, et in via comitem. Accedentem amantem vetula allatrat; id quod ejus dolores vehementer accendit. *Jac.* Cf. Pauli Sil. Ep. nr. 315. V. 1. ὑλακτεῖς. Soph. El. 299. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας Ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών. ubi Schol. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. V. 3, 4. Hos versus sic exponit Jacobsius; Puellam quidem comitor, verum sic meam viam persequor, ut nihil neque verbi, neque facti, audeam. Non cum ea ambulo, sed meas res agens, oculis puellam prosequor, quo nihil potest esse modestius, nec minus invidiosum.

Nr. 133. Epigramma Mnasalcæ 9. ante oculos habuit poeta. Philomelam interrogat, an perpetuas querelas fundens, virginitatis a Tereo ipsi ereptæ meminerit. Cf. Ovid. Met. vi. 523. *Jac.* V. 2. τραυλά. τραυλόν. Hesych. ἡδύ. λεπτόν. τραυλὸς autem *balbus, blæsus,* (vid. Lex. Herodot.) et τραυλίζω *balbutio,* sonat.

CXXXIV.

ΕΡΜΟΔΩΡΟΥ.

Τὰν Κνιδίαν Κυθέρειαν ἰδών, ξένε, τοῦτό κεν εἴποις·
αὐτὰ καὶ θνατῶν ἄρχε καὶ ἀθανάτων.
Τὰν δ' ἐνὶ Κεκροπίδαις δορυθαρσέα Παλλάδα λεύσσων,
αὐδάσεις· ὄντως βουκόλος ἦν ὁ Πάρις.

CXXXV.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Λῇς ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
ἁδύ τί μοι; κἠγὼ πακτίδ' ἀειράμενος
ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ Βωκόλος ἐγγύθεν ᾀσεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἐγγύθεν ἄντρου
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

Nr. CXXXV. V. 5. forte *ἔμπροθεν ἄντρου*. *Jac.*

Nr. 134. Comparat poeta Venerem Cnidiam et Minervam Athenis positam, utramque tam excellentem, ut cui palma tribuenda sit, in dubio relinquatur. V. 4. *βουκόλος*. ingenio rustico, et ad pulcritudinis sensum duro. Apud Lucian. in Deorum Dial. xx. 4. Minerva Paridis judicium subitura Mercurium rogat, *τι δέ; τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τό πᾶν βουκόλος;* *Jac.*

Nr. 135. Elegans Epigramma et vere bucolicum. *Jac.* V. 1. *Λῇς* a dorico verbo *λῶ* h. e. *θέλω*. vid. Kœn. Gregor. Cor. p. 215. Cf. Eid. i. 12. V. 2. *πακτίδα.* Photii Lex. *πηκτίς. πανδούριον. ἤτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον.* videtur fuisse *τὸ πανδούριον* instrumentum tribus fidibus tensum. *κρέκειν.* vid. notata ad Mnasalcæ Ep. nr. 419. V. 5. Vulgo legitur *λασίας δρυός, ἄντρου ὄπισθεν.* quam lectionem cum Valckenario atque aliis tuetur Kiesslingius, cui parum eleganter antrum virgultis et arbustis obsitum et quasi horridum, epitheto ab animalium hirsutorum cervice petito insigniri videtur. V. 6. Negat caprarius Eid. i. 15. sibi, Pane, deo suo, dormiente, licere fistula canere, quod hoc Epigrammate pastor sibi permissum putat. Pastores igitur, et bubulci, (Jacobsii verba sunt) Pana minus timuisse videntur quam caprarii, quos deus peculiari cura dignari existimabatur.

CXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ κατατάξεις
δάκρυσι διγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος;
οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅιδαν·
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλέον, ἁνίκα τήνας
ὀστέον, οὐδὲ τέφρα λείπετ' ἀποιχομένας;

CXXXVII.

ΜΟΣΧΟΥ.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ· πλῆσον ἀρούρας,
μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

Nr. 136. Thyrsidem consolatur de capella quam lupus ipsi eripuerat. *Jac.* V. 1—3. *τί τοι πλέον.* vid. notat. ad Leonid. Tar. Ep. nr. 128. Cf. Asclepiad. Ep. nr. 118.—*οἴχεται.* frequens est verbum de mortuis.

V. 5. *κλαγγεῦντι.* Serum est nunc demum canes latrare, cum capella jam devorata sit. *Jac.* Ap. Xenophontem K. vi. 23. canes invadunt leporem *κεκλαγγυῖαι* quod a verbo *κλαγγάνειν* derivatum vult Lex. Xenophont.

Nr. 137. In Amorem arantem. Huic carmini gemmam aut tabulam pictam occasionem dedisse vix dubites. Virga instructus est Amor qua boves impellat. In humeri suspensam gerit *πήρην, τὸν θύλακον,* quo panem et ceterum victum servant agricolæ. *Jac.* V. 2. *κατωμαδίην, κατὰ τοὺς ὤμους.* *κατωμαδίοιο* est ap. Hom. Il ψ. 431. *οὖλον.* Hesych. *πότε μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν.* quatuor significatus vocis *οὖλος* numerantur ap. Etymol. M. p. 580. V. 4. De Jove in taurum mutato vid. Lucian. Dial. Mort. xv. p. 326. Cf. Meleagr. Ep. nr. 181. et Ep. Incert. nr. 346.

CXXXVIII.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὠγρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ,
τῆ, τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
χοὔμος ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

CXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

Nr. CXXXVIII. V. 3. χεχαρημένος. Bentl.—V. 4. τῆ. τῇ Blomfield.

Nr. 138. Hoc Epigramma expressit Horatius I. Sat. ii. 105. "Leporem venator ut alta In nive sectatur, positum sic tangere nolit; Cantat et apponit: Meus est amor huic similis: nam Transvolat in medio posita, et fugientia captat." V. 1. Verbis πάντα et πάσης monet Jacobsius indefessum venationis studium repræsentari. V. 3. κεχρημένος. Laudat Boschius Grotii versionem: "In nive pressa legens vestigia:" nam venator prorsus nive et pruina *utitur* ad legenda feræ vestigia iis impressa. V. 5. Theocrit. Eid. vi. 17. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. Ovid. Amor. II. xix. 35. "Cuilibet eveniat, nocet indulgentia nobis: Quod sequitur fugio; quod fugit, ipse sequor." οἶδε. solet.

Nr. 139. In puellam invehitur sævam et crudelem, in cujus limine vigilat. V. 1. Propertius I. iii. 39. "O utinam tales producas improbe noctes, Me miseram quales semper habere jubes." *Jac.* V. 4. οὐδ' ὄναρ. Hoc paræmiacum negandi genus illustrat Jacobsius, exemplis a Scriptoribus Anthologiæ adductis. Vertit Grotius; "Quippe nec umbra levis de pietate tibi est." V. 5. ἡ πολιή. Propertius

CXL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
ἄρτι ποτεπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα,
ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

CXLI.

ΗΔΥΛΟΥ.

Πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον
εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.
ἀλλὰ κάδοις Χίου με κατάβρεχε, καὶ λέγε, παῖζε,
Ἡδύλε· μισῶ ζῆν εἰς κενόν, οὐ μεθύων.

CXLII.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οὐκέτ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον, ὥς ποτε, μέλψεις,
κροῦμα δι' εὐτρήτων φθεγγόμενος δονάκων,

Nr. CXLII. V. 2. *Κρούμασιν εὐτρήτων θελγόμενος δονάκων.* *Jac.*

III. El. xxiii. 33. "Vellere tum cupies albos a stirpe capillos. At speculo rugas increpitante tibi, Exclusa inque vicem fastus patiere superbos: Et quæ fecisti, facta quereris anus."

Nr. 140. In Berenicen Ptolemæi uxorem.

Berenice, ut adderetur Gratiis, formata est deorum manibus, ut videtur, quare adhuc unguentis madet. Deorum autem omnia fragrantia. *Jac.* V. 4. Cf. Ep. Incert. nr. 344.

Nr. 141. Ad bibendum amicos invitat. V. 1. *τί νέον.* Novos, jucundos, et subtiles sermones expromamus inter bibendum. *Jac.* *παρ' οἶνον.* in *conviviorum festivitate.* Herodot. II. cxxiv. 4. *παρὰ τὴν πόσιν inter potandum.* vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 906. Blomf. V. 3, 4. "Rigato me aliquis Chii cadis; et hoc mihi accinat, Lude Hedyle. Odi vivere frustra, non ebrius." Quasi dicat, unica est vivendi causa bibere: Casauboni verba sunt ad Athenæum. *εἰς κένον.* incassum, frustra. pro *κενῶς.* Vid. Schleusn. Lex. N. T.

Nr. 142. Marsyam poeta alloquitur

οὐδ' ἐνὶ σαῖς παλάμαις Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας,
ὡς πρίν, ἐπανθήσει, νυμφογενὲς Σάτυρε.
δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας, οὕνεκα Φοίβῳ,
θνατὸς ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας.
λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν,
ὤπασαν ἐξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' ἀΐδαν.

CXLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἄγαγε καὶ Ξέρξης Πέρσαν στρατὸν Ἑλλάδος ἐς γᾶν,
καὶ Τίτος εὐρείας ἄγαγ' ἀπ' Ἰταλίας.
ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων
ἦλθεν· ὁ δ' ἀμπαύσων Ἑλλάδα δουλοσύνας.

ab Apolline in certamine superatum. Si verum est lemma in Planudea, statua Marsyæ vincti huic carmini occasionem dedit. *Jac.* De Marsya fluvio Xenoph. Anab. i. 2. 8. Ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν, νικήσας ἐρίζοντα οἱ περὶ σοφίας. Cf. Antip. Ep. nr. 118. V. 2. κροῦμα proprie de cithara aliisque id genus instrumentis musicis dictum, de tibiæ sono non infrequenter usurpari docet Jacobsius ex Suida in Ὄλυμπος, et Polluce iv. 83. atque φθέγγεσθαι de lyra ceu cithara dictum ex Platone, Aristotele, et Plutarcho demonstravit Steph. in Lex. T. IV. p. 136.

V. 3—7. ἔργον Ἀθάνας. Minervæ *inventum.* Minervam ad lacum Tritonem tibias invenisse, quibus flebilem Gorgonum, cum a Perseo interficerentur, vocem imitaretur, Pindarus narrat Pyth. xii. 34. Tibiam cum abjecisset dea, in Marsyæ manus venit, quem Alcæus νυμφογενῆ vocat, ut Telestes Athenæ. xiv. p. 616. F. λωτοί. hinc apparet λωτὸς et δόναξ nihil diversum fuisse. *Jac.*

Nr. 143. Elegans Epigramma, in quo Titus Flaminius, Græciæ liberator, cum Xerxe comparatur. Scriptum videtur circa Olymp. CXLVI. 1. A. U. C. 558. postquam imperator Romanus in ludis Isthmicis Græcos liberos immunesque esse jusserat, quo præconio audito, *majus hominum gaudium fuisse, quam quod universum caperet,* Livius narrat. xxxiii. 32. Cf. Plutarch in vit. Flamin. c. x. *Jac.*

CXLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς σὲ τὸν οὐχ ὁσίως ἠγρευμένον ὧδε πεδήσας
θήκατο; τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας,
καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκτήνατο; ποῦ θοὰ τόξα,
νήπιε, ποῦ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
ἦ ῥα μάτην ἐπόνησε λιθοξόος, ὅς σέ, τὸν οἴστρῳ
κυμήναντα θεούς, τῇδ' ἐνέδησε πάγῃ.

CXLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔμπνει Πὰν λαροῖσιν ὀρειβάτα χείλεσι μοῦσαν,
ἔμπνει ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι,
εὐκελάδῳ σύριγγι χέων μέλος, ἐκ δὲ συνῳδοῦ
κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην·

Nr. 144. In imaginem Amoris vincti, armisque privati. *Jac.* Vincti Amoris simulacra a pluribus Anthologiæ scriptoribus commemorantur. Cf. Antip. Sid. Ep. nr. 150. V. 3. *πιναρὰν ὄψιν.* "Ora tibi fecit quis sordida." Grotius. Etym. M. *πιναρὸς καὶ πινάδης, ὁ ῥυπαρός· παρὰ τὸ πῖνος, ὁ σημαίνει τὸν ῥυπόν.* Eur. El. 184. *σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν.* h. l. *πιναρὰν ὄψιν* *faciem lacrymis fœdam* significat.

V. 5. *τὸν οἴστρῳ κυμήναντα θ.* insolentius dictum. Qui spiculis suis infixis deorum hominumque pectora perturbat, eos *κυμαίνειν* dicitur. Solet autem animus curis et cupiditatibus agitatus cum mari tempestuoso comparari. *Jac.*

Nr. 145. In Pana tibiis canentem. Expressum carmen ex Platon. Ep. nr. 103. V. 1. *ἔμπνει μοῦσαν.* *flando carmen edas.* *Jac.* *λαροῖσι χείλεσι.* vid. ad Platon. Ep. nr. 104.

V. 3—4. Junge *κλάζε ἁρμονίην*, i. e. *μέλος, κατιθύνων αὐτὴν ἐκ συνῳδοῦ ῥήματος.* Fistulæ cantus ad verborum, quæ accinuntur, mensuram temperandus est. *κλάζειν* de canentibus usurpavit Orpheus Argon. 1274. *Jac.*

V. 5. *νύμφαι μεθυδριάδες.* eædem

ἀμφὶ δέ σοί, ῥυθμοῖο κατὰ κρότον, ἔνθεον ἴχνος
ῥησσέσθω Νύμφαις ταῖσδε μεθυδριάσιν.

CXLVI.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τᾷδε καθᾶψεν
ἔντεα; τῶ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἅδε λοχιτᾶν,
χᾶμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνους
λειπόμενος, Σπάρτᾳ κῦδος ἔλαμψε νόθον.
ἴσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἅδε Λακώνων
φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
χὠ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. ὦ προπάτωρ Ζεῦ,
στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

sunt quæ ὑδριάδες, ἐφυδριάδες, καθυδριάδες. Sensus est idem ac si scriptum esset Νύμφαι αἵδε μεθυδριάδες ῥησσέτωσαν ἀμφί σοι ἔνθεον ἴχνος. *Brunck.*

Nr. 146. Scriptum in præclarum illud Othryadæ facinus, qui tropæum de Argivis suo ipsius sanguine inscripserat. Loquuntur duo Argivi, qui cum Othryaden extinctum putassent, pugnæ loco relicto, civibus suis nuntium de victoria attulerant. Nunc redeuntes tropæum, non sine magna admiratione, positum vident. *Jac.* Cf. Herodot. L. i. 82. V. 2. τῶ. Dor. gen. *cujus nomine.* V. 6. κῦδος νόθον, *gloria spuria,* malis artibus, dolis, parta, quæ gloriæ nomen non meretur. *Reiske.* ἔλαμψε. vi transitiva. V. 7, 8. "Siste gradum: in clypeo Spartæ victoria fulget, Spirat et in guttis vulneris Othryadæ." *De Bosch.* qui hoc carmen latinis numeris reddidit.

V. 10. στύξον. *aversare, despue, perde.* monet Reiskius in more positum esse Græcis ut deos illum hominem eamve rem odisse jubeant, quam perditam et deletam cupiunt. Hinc summum penes eos convitium est θεοῖς ἐχθρέ. Verba σύμβολα ἀνικήτου φυλόπιδος exponit Jacobsius, tropæum de iis positum qui in pugna superati non erant.

CXLVII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσας
 Κύπριν, Ἀπελλείου μόχθον ὅρα γραφίδος,
ὡς χερὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν
 ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
αὐταὶ νῦν ἐρέουσιν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 οὐκέτι σοὶ μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

CXLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ Κύπρις Σπάρτας οὐκ ἄστεσιν οἷά τ' ἐν ἄλλοις
 ἵδρυται, μαλακὰς ἑσσαμένα στολίδας·
ἀλλὰ κατὰ κρατὸς μὲν ἔχει κόρυν ἀντὶ καλύπτρας,
 ἀντὶ δὲ χρυσείων ἀκρεμόνων κάμακα.
οὐ γὰρ χρὴ τευχέων εἶναι δίχα τὰν παράκοιτιν
 Θρᾳκὸς Ἐνυαλίου, καὶ Λακεδαιμονίαν.

Nr. 147. Idem argumentum quod Leonidas Tar. nr. 125. tractavit poeta.

V. 1. *ἀναδυομένην*, proprie de ea quæ soluta et libera ex aqua vel terra emergit, ut ap. Hom. de Thetide Il. δ. 496. *ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης*. *De Bosch.* Hoc carmen vertit Ausonius Ep. cvi. Philippi parodiam vide nr. 656.

Nr. 148. Venerem Spartæ armatam esse ait, ut Spartanam, et Martis conjugem. V. 2. *στολίδας*. tunicas, ut ap. Eurip. in Hel. 1379. Phœniss. 1498. Ex hoc loco colligit Visconti Venerem plerumque tunicis *στολιδωτοῖς* indutam fuisse in veteribus statuis. *Jac.* V. 4. Verba *χρυσείων ακρεμόνων* pro *pulchris* ramis accipienda sunt. vox enim *χρύσεος* non semper *aureus* sonat, sed aliquoties tantum eximiam pulcritudinem denotat. sic *χρυσέη Ἀφροδίτη* passim ap. Homerum. *κάμαξ. δόρυ.* Hesych. vid. Etymol. M.

CXLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους
σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
πυγμὰν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια.

CL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς δισσὰς παλάμας πρὸς κίονα δῆσεν ἀφύκτοις
ἅμμασι; τίς πυρὶ πῦρ, καὶ δόλον εἷλε δόλῳ;
νήπιε, μὴ δὴ δάκρυ κατὰ γλυκεροῖο προσώπου
βάλλε· σὺ γὰρ τέρπῃ δάκρυσιν ἠϊθέων.

CLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, Ὅμηρε,
οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον,

Nr. 149. In Nicophontem Milesium, pugilem, quem Olympiæ vincentem, ne Jupiter quidem sine metu videre potuit. *Jac.* V. 1 *τένοντα. cervicem. τένων.* Hesych. *τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον.* Eur. Med. 1163. *τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.* ubi tamen Elmsleius interpretatur *εἰς ἄκρον πόδα.—σιδαρέους* A. ω. confert Jacobsius Theocriti xxii. 46. *στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον Σαρκὶ σιδηρείῃ.* et Æschyl. Prom. S. 436. *Ἄτλανθ' ὃς ὑπέροχον σθένος κραταιὸν οὐράνιόν τε πόλον, νώτοις ὑποστενάζει.—κόμαν Ἡρακλ.* Ovid. Heroid. ix. 69. "Ausus es hirsutos mitra redimire capillos." *Μιλησίου γιγ.* Nicophontem Milesium gigantem appellat.

Nr. 150. In Cupidinem vinctum. vid. supra Alcæi Messen. Ep. nr. 144.—V. 4. Ne lacrymas fundas; merito enim hæc tibi contigerunt, cum aliorum lacrymis gaudeas. *Jac.*

Nr. 151. Veram Homeri patriam cœlum esse, nec eum ex mortali matre,

οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐβόασαν εὔκλαρον Σαλαμῖνα,
οἱ δέ νυ τῶν Λαπιθέων ματέρα Θεσσαλίην·
ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀνίαχον. εἰ δέ με Φοίβου
χρὴ λέξαι πινυτὰς ἀμφαδὰ μαντοσύνας
πάτρα σοι τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσης
οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

CLII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς·
οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεός, ὕμνον ἀείσας
τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

CLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο, Δωρὶ Κόρινθε;
ποῦ στεφάναι πύργων, ποῦ τὰ πάλαι κτέανα;

sed ex Calliope natum videri. *Jac.* V. 3. εὔκληρος. Photii Lex. εὐεπίτευκτος. Idem; εὐκληρία· εὐτυχία. Cf. Ep. Incert. nr. 390.

Nr. 152. In Pindarum reliquos omnes poetas, ipso Pane teste, superantem. V. 1. νέβρειοι αὐλοῖ, ex hinnulorum ossibus factæ tibiæ, quas etiam ὀστίνους appellant. Thebanorum inventum ex Ioba tradit Athenæus L. iv. p. 182. *Jac.* V. 3. περὶ χείλεσιν. Idem de Platone tradit Ælian. Var. Hist. x. 21.

V. 5. Μαινάλιος. Pan, qui sacellum habebat prope Pindari domum (Pyth. iii. 137. sqq.) poetæ hymnos cecinisse fertur. *Jac.*

Nr. 153. Nereides Corinthi a Romanis eversi fata lugent. *Jac.*

V. 1. περίβλεπτον κάλλος. pulcritudo quæ omnium oculos in se convertit. vid. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 554. V. 2. στεφάναι πύργων. Eur. Hec. v. 910. ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. *De Bosch.*

ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
  Σισύφιαι, λαῶν θ' αἱ ποτὲ μυριάδες;
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἴχνος, πολυκάμμορε, σεῖο λέλειπται,
  πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος.
μοῦναι ἀπόρθητοι Νηρηΐδες, Ὠκεανοῖο
  κοῦραι, σῶν ἀχέων μίμνομεν ἀλκυόνες.

CLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λιτός τοι δόμος οὗτος, (ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῷ
  ἵδρυμαι νοτερῆς δεσπότις ἠΐονος)
ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι
  χαίρω, καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
ἱλάσκευ τὴν Κύπριν· ἐγὼ δέ σοι ἢ ἐν ἔρωτι
  οὔριος, ἢ χαροπῷ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

V. 4. Σισύφιαι. Corinthiæ, a Sisypho Corinthi rege. V. 5. οὐδ' ἴχνος. Confert Jacobsius Senecæ Epist. xci. "Omnium istarum civitatum, quas nunc magnificas et nobiles audis, vestigia quoque tempus eradet." V. 6. ἐξέφαγεν. *exedit. imber edax.* Hor. III. c. xxx. 3. V. 8. ἀλκυόνες. Ut Halcyon Ceycem maritum luget, ita nos Oceani filiæ Nereides quasi præficæ excidium tuum deflemus. *Brodæus.* De his avibus vid. notata ad Propert. I. El. xvii. 2. Ed. Kuinoel.

Nr. 154. In sacellum Veneris marinæ. Dea et nautis et amantibus opem pollicetur suam. Expressum videtur ex Ep. Anytæ nr. 112. *Jac.* V. 1. κύματι πηγῷ Hom. Od. ε. 388. Etymol. M. πηγὸς σημαίνει δύο. τὸν εὐπαγῆ, καὶ εὐτράφη, ὡς τὸ Πηγοὺς ἀθλοφόρους· σημαίνει καὶ τὸ μέλαν, ὡς τὸ, κύματι πηγῷ. V. 4, 5. εἰς ἐμέ. *ope mea.*—χαροπῷ. Hesych. χαροπός. περιχαρής. γλαυκός. ξανθός. φοβερός. de hac voce vid. quæ disputavit Kiessling. ad Theocrit. xx. 25.

V. 6. οὔριος πνεύσομαι. tibi aut naviganti, aut amanti placida afflabo. Ambiguo sensu adhibitum verbum πνεύσομαι, altero proprio, altero figurato. Vide Heyne ad Tibull. II. El. i. 80. *Jac.*

CLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτι νεηγενέων σέ, χελιδονί, μητέρα τέκνων,
 ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
αἴξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
 νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
καὶ σὲ κινυρομέναν ὁπότ' ἀθρόος ἦλθε δαΐζων,
 ἤριπεν ἐσχαρίου λαβρὸν ἐπ' ἆσθμα πυρὸς.
ὣς θάνεν ἠλιτοεργός· ἴδ' ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ
 τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάν.

CLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηρευτὴν Λάμπωνα, Μίδου κύνα, δίψα κατέκτα
 καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.

Nr. CLV. V. 8. forte ἔτισε. *Jac.*

Nr. 155. Hirundinem alloquitur cujus nidum, devoratis pullis, serpens depopulatus est. *Opsop.* Vid. Hom. Il. β. 315.

V. 1. *χελιδονί.* tres fuisse formas in usu. χελιδών, χελιδονίς, χελιδώ, ut *ἀηδών, ἀηδονίς, ἀηδώ,* docet Huschke Anal. Crit. p. 100. V. 4. *ὠδίνων. ὠδῖνες* h. l. dicit Jacobsius, sunt pulli quibus serpens hirundinem privavit. *τετραέλικτος.* quater circumvolutus. *νεοσσοκόμοιο.* vertit Opsopæus: *pullos educantem nidum.* V. 5. *ἀθρόος.* "Non est in lingua latina vocabulum quo uno omnis hujus græci vocabuli vis exprimi possit: significat enim *simul totus et subito.*" Kiesslingii verba sunt ad Theocr. xiii. 50. V. 6. *ἐσχ. ἆσθμα πυρός.* anhelitum seu flammam ignis super focum accensi. V. 7. *ἠλιτοεργός.* ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. Suid. V. 8. *γονάν. filiam.* Progne et Philomela patrem habuerunt Pandionem, avum Ericthonium, Vulcani et Minervæ filium. *Brodæus.*

Nr. 156. In canem Lampona, qui, cum siti laborans fontem pedibus effodere frustra conatus esset, mortuus

ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον, ἀλλὰ τὸ νωθὲς
πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ·
πίπτε δ' ἀπαυδήσας· ἡ δ' ἔβλυσεν· ἦ ἄρα, Νύμφαι,
Λάμπωνι κταμένων μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.

CLVII.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Κεῖμαι. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον,
οἶδά σε, ναὶ μὰ θεοὺς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν.
οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρσοὺς,
οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη.

CLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ξένον, εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;
οὐ μάτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἁφαίστου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;

cecidit, quo facto, aqua scaturire cæpit. V. 3. *τὸ νωθὲς ὕδωρ*. Aqua tarda ex occulto fonte non celeriter prosiluit. *ταχύνειν* h. l. vi neutra accipiendum, qua sæpissime gaudet, propter id quod sequitur. *Jac.*

V. 5. *ἀπαυδήσας*. *ἀπαυδῶ*. *ἀπαγορεύω*. Hesych. *ἔβλυσεν*. subaud. *πίδαξ*.

Nr. 157. Ad Amorem face et sagittis in poetam furentem. *Jac.* V. 1. *λὰξ ἐπίβαινε*. ut victor. Hom. Il. ε. 620. Ovid. Heroid. ix. 11. "Plus tibi quam Juno nocuit Venus; illa premendo Sustulit; hæc humili sub pede colla premit."

Nr. 158. Mores Cupidinis unde originem ceperint, explicat. *Jac.* V. 2. *λαμυροῖς*. protervis oculis. Hesych. *λαιδρός*. *λαμυρός*. *ἀναιδής*. *δεινός*. *θρασύς*. vid. notata ad Dioscorid. Ep. nr. 462.

V. 4. *κοινά*. igni et ferro ex æquo juncta. V. 5. Ipsa Venus gravis et metuenda, quippe quæ ex maris undis enata sit. Maris ferocitas in prover-

ματρὸς δ' οὐ μάτηρ ἀνέμων μάστιξι Θάλασσα
τραχὺ βοᾷ; γενέτας δ' οὔτε τις, οὔτε τίνος.
τοὔνεκεν Ἀφαίστου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὀργὰν
στέρξεν ἴσαν, Ἄρεως δ' αἱματόφυρτα βέλη.

CLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεινὸς Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλέον, ἢν πάλιν εἴπω,
καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
ἥδεται· ἢν δ' εἴπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
θαῦμα δέ μοι, πῶς ἆρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κύματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

CLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας,
τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.

bium abiit. Eur. Hippol. 305. *πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης.* Ovid. Heroid. iii. 133. "Sis licet immitis matrisque ferocior undis." *Jac.* Plura dabit Monkius ad Hippol. l. c.

V. 6. Cum delectu voces *οὔτε τίνος* a poeta additas esse putat Manso, ut indicaret feroces Dei mores neque patre monitore correctos esse, nec animum ejus mollioribus affectibus, quales sunt parentum in liberos, unquam patuisse.

Nr. 159. Et hoc de Cupidinis moribus, qui conviciis nutritur, et injuriis gaudet. *Jac.* V. 1. *δεινὸς Ἔρως.* Theocrit. iii. 15. *Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός.* Cf. Virg. Ecl. viii. 43. Tibull. III. El. iv. 72.—*τί πλέον. quid profecerim?* V. 4. Grotius: "Opprobriis pascitur ille puer." Apud Virg. Ecl. x. 29. "non lacrymis crudelis Amor satiatur."

Nr. 160. Poeta, dum ira incensus Cupidini vincula minatur, mox periculi quod sibi paraturus sit, memor, eidem vagandi libertatem permittit. Tibull. II. vi. 15. "Acer Amor, fractas utinam, tua tela, sagittas Ilicet ex-

φλέξω, ναί. τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς
μυχθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις·
ἦ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύπτερα κόψας,
χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
ψυχῇ συζεύξω, λύγκα παρ' αἰπολίοις.
ἀλλ' ἴθι δυσνίκητε, λαβὼν δ' ἔπι κοῦφα πέδιλα
ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

CLXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βεβλήσθω κύβος· ἅπτε, πορεύσομαι, ἠνίδε, τόλμα.
οἰνοβαρές, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.

extinctas adspiciamque faces." V. 3. Amorem protervum, et mortalium cruciatibus gaudentem in Satyrorum more ridentem fingit. *τὸ σιμὸν* Satyris proprium. Theocritum videtur expressisse poeta Eid. xx. 13. *Χείλεσι μυχθίζοισα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα· καὶ πολὺ τῷ μορφῷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.*—*μυχθίζουσι.* Hesych. *μυκτηρίζουσι. χλευάζουσι. Jac. σεσηρώς. σαίρειν* proprie de iratorum canum rictibus. Schol. ad Aristoph. Pac. 635. *σεσηροτάς· ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις.*—*σαρδάνιον γελάσεις.* mox risum Sardonium. i. e. labiis, quæ contraxit dolor, ridebis. De proverbii ortu Cf. Schol. ad Od. *υ.* 332. et Hesych. sub voce *Σαρδόνιος. Manso.*

V. 5. *ποδηγὰ Πόθων.* Amor *ποδηγὸς* Cupidinum; epitheton a deo ad ejus alas translatum; Jacobsii verba sunt ad Edit. Palat.—*Καδμεῖον κράτος* proverbium *ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν* maxime usurpatum. vid. Erasmi Adagia p. 958. V. 8. *λύγκα παρ' αἰπολίοις.* Similiter, ut notat Jacobsius, dixit Ter. Eun. V. i. 16. "Ovem lupo committerem."

Nr. 161. Abjecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poeta se ad comissationem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressam. Alloquitur autem poeta partim famulum, partim autem cum animo suo sermocinatur: illi dans mandata: cum hoc rerum rationem iniens. *Jac.* V. 1. *βεβλήσθω κύβος.* jacta sit alea. facem accende,

κωμάσομαι; πῆ θυμὲ τρέπῃ; τί δ' ἔρωτι λογισμός;
ἅπτε τάχος. ποῦ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;
ἐῤῥίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος· ἓν μόνον οἶδα
τοῦθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἔρως.

CLXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἴσω ναὶ μὰ σέ, Βάκχε, τὸ σὸν θράσος· ἅγεο, κώμων
ἄρχε· θεὸς θνατὰν ἁνιοχεῖ κραδίαν·
ἐν πυρὶ γενναθεὶς στέργεις φλόγα τὰν ἐν Ἔρωτι,
καὶ με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
ἦ προδότας κἄπιστος ἔφυς, τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν
αὐδῶν, ἐκφαίνειν τἀμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

CLXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄγγειλον τάδε, Δορκάς· ἰδοὺ πάλι δεύτερον αὐτῇ
καὶ τρίτον ἄγγειλον, Δορκάς, ἅπαντα· τρέχε.

puer. periculum faciamus. age, bono animo sis, Meleager.

V. 2—4. His versibus ita secum poeta disputat, ut modo sanæ rationi aures præbeat, modo a malo affectus impetu se iterum abripi patiatur, donec tandem insania mentis vincit. ἔρωτι λογισμός. soletne amor *ratiocinari, deliberare?* ἅπτε τάχος. i. e. ταχέως. verba ad puerum. λόγων μελέτη. i. q. versu seq. σοφίας πόνος. quorsum abiit litterarum et sapientiæ studium? *Manso.*

Nr. 162. De Bacchi cum Amore consortio. Conqueritur de Bacchi perfidia, quod aliorum secreta revelet. V. 3, 4. Sensus est; Amoris flammis, O Bacche, faves, et me, a vino auxilium contra Amoris cruciatus petentem, supplicem tuum, tuis vinculis oneras, et catenis irretitum trahis. *Jac.* V. 6. Arcana amantium reserare Bacchum dicit Asclepiad. Ep. 10. Horat. Ep. xi. 13. "Simul calentis inverecundus deus Fervidiore mero arcana promorat loco." *Idem.*

Nr. 163. Poeta Dorcadem ancillam ad puellam mittit cum mandatis; sed

μηκέτι μέλλε, πέτου—βραχύ μοι, βραχύ, Δορκας, ἐπίσχες.
Δορκάς, ποῖ σπεύδεις, πρίν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
πρόσθες δ' οἷς εἴρηκα πάλαι—μᾶλλον δ' ἔτι ληρῶ.
μηδὲν ὅλως εἴπῃς—ἀλλ' ὅτι—πάντα λέγε·
μὴ φείδου τάδε πάντα λέγειν· καίτοι τί σέ, Δορκάς,
ἐκπέμπω, σὺν σοὶ καὐτός, ἰδού, προάγων.

CLXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰπὲ Λυκαινίδι Δορκάς· ἴδ' ὡς ἐπίκτητα φιλοῦσα
ἥλως· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος.

CLXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἁδὺ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα, λίαν ἁδὺ κρέκεις σὺ μέλος.

Nr. CLXIV. V. 1. ἐπίτηκτα Brunck. ex Cic. ad Att. vii. 1. ἐπίκτητα tuetur Jacobs.

Nr. CLXV. V. 2. λίαν Jacobsii correctio est.

dum alia aliis addit, ancillam ecce prosequitur, ut jam ipse nuntii apud puellam vicibus fungatur. *Jac.* In toto carmine, dicit Reiskius, regnat consilii inopia et inconstantia, et quasi æstus. Imperat, vetat, per vices eadem, et sæpius.

Nr. 164. Per Dorcadem Lycænidi simulatum amorem exprobrat. *Jac.* Hoc distichon præcedenti Epigr. in initio jungendum esse existimarunt plurimi interpretes. V. 1. ἐπίκτητα, Cod. lectionem defendit Jacobsius ad Edit. Palatinam ex Philostr. Epist. XL. et Ælian. H. Anim. viii. 21.

Nr. 165. Canentem Zenophilam poeta audiens, vehementi amoris flamma corripitur. *Jac.* V. 1. πηκτίδι. vid. notata ad Theocrit. Ep. nr. 135. et

ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες,
οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
ἢ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
ἢ χάρις, ἢ . . . τί λέγω; πάντα· πυρὶ φλέγομαι.

CLXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν στεφάνωμα συνεύνᾳ
Ζηνοφίλᾳ, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας·
ἁ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, ἁ δ' ἐπὶ μορφᾶς
ἵμερον, ἁ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.
τρισσάκις εὐδαίμων, ἇς καὶ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν,
καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρως.

CLXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.

Nr. CLXVI. V. 1. forte ἐπένευσαν. *Jac.*
Nr. CLXVII. V. 2. ὄρθριος. *Græf.* propter metrum.

ad Cometæ Ep. nr. 294. V. 3. ποῖ φύγω. vid. Misc. Crit. Ed. Kidd. p. 376. V. 4. ὅσσον ἀμπνεῦσαι. tantillum temporis ad respirandum.

Nr. 166. Zenophila a tribus Gratiis triplici munere exornata. *Jac.* V. 1. στεφάνωμα. Reticetur, ut solet, verbum πλέκειν vel aliud hujus generis. *Manso.* συνεύνᾳ autem Græcum non esse dicit Jacobsius ad Edit. Palat. et conjicit ἐπένευσαν, vel απένειμαν.

Nr. 167. Amorem fugitivum cum poeta descripsisset, ut ad se reduceretur, ecce deum in Zenophilæ oculis latentem deprehendit. Ἔννοια procul dubio ducta ex Mosch. Eid. i. *Jac.* V. 1. κηρύσσω. magna voce fugitivum Amorem proclamo. V. 2. ὀρθρι-

ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.
πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ,
οὐ χθὼν φησί τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ Πέλαγος.
πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
καίτοι κεῖνος, ἰδού, περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας,
τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

CLXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἤδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον.

νός. de quantitate hujus vocis, et similium, vid. Maltbii Lex. Prosod. ad vocem *ὀπωρινός.* V. 4. *σιμός.* qui depressis est naribus. *σιμὰ γελᾷν.* depressis naribus ridere, Satyrorum more. Cf. notata ad nr. 160.

V. 5. *πατρός.* Notus Amor *ἀπάτωρ* vel ex Platonis symposio Tom. x. p. 177. ed. Bip. et Theocrit. Eid. xiii. 2. sed novum colorem rei addidit, quod tanta feritate et immanitate hunc Deum esse fingit, ut omnes, ipsumque mare eum genuisse negent. *Manso.* V. 8. *τίθησι λίνα.* retia Cupido tendit animis. Verba venatoria ad res amatorias frequenter translata esse multi docuerunt. *Jac.* V. 9. *φωλεόν.* de ferarum lustro proprie dictum. *τοξότα.* ap. Xenoph. Mem. L. I. iii. 13. *οἱ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι.*

Nr. 168. Laus Zenophilæ a comparatione cum floribus vernis ducta. *M.* V. 2. *κρίνα οὐρεσίφοιτα.* Theocrit. Eid. xi. 26. *θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι.* Jam idem videtur *hyacinthus et lilium purpureum.* *ὑάκινθοι τὰ κρίνα τὰ μέλανα.* Vet. Lex. ap. Salm. ad Solin. *Jac.*

V. 3. *ὥριμον ἄνθος.* flos tempestivus. Hesych. *ὥρα. τὸ ἔαρ, ἡ θέρος.* Vertit Grotius: "Flos etiam florum maturis vernat in annis." V. 4. *Πειθώ* ap. nostrum, docente Jacobsio, est una e comitibus Veneris, tanquam una Gratiarum. V. 5. *κόμαις.* prati floribus, liliis et violis puta. Virgil. Ecl. vii. 55. "Omnia nunc rident."

λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
ἁ γὰρ παῖς κρέσσων ἁδυπνόων στεφάνων.

CLXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.
ὄλβιον· εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα
ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

CLXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλείσθω, καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων.
πωλείσθω. τί δ' εμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον. ἄκρα δ' ὄνυξιν
κνίζει· καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν·
πάντα τέρας. τοιγὰρ πεπράσεται. εἴ τις απόπλους
ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.

Nr. 169. Calicis, e quo puella biberat, sortem sibi exoptat poeta. *Jac.*

Nr. 170. Poeta Cupidinem pravi ingenii puerum vendere constituerat; sed mox eum, pueri precibus animo commotum, capti consilii pœnitet. Ut sensum et venustatem hujus carminis perspicias, Cupidinem tibi fingere debes in catasta collocatum, haud aliter ac poetæ mancipium. Imitatus est Meleager Anacr. Od. x. *Jac.* V. 1. *ματρὸς—κόλποισι.* In tenera ætate jam nequissimus. *τί δ' ἐμοί*; quid ad me attinet? quid mihi utile foret?

V. 3. *σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον.* Utrumque ad pueri mores pingendos. Nam simæ nares libidinis, (Aristot. Physiog. 6.) alæ levitatis indicium. *ἄκρα ὄνυξι κνίζει.* summam cutem unguibus vellicat. *Manso.* V. 5—6. *ἄτρεπτος.* pervicax, cedere nescius. *τιθασός.* Phot. Lex. *ἥμερος.*

καίτοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. οὐ σ' ἔτι πωλῶ·
θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

CLXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
ψυχὴν τῆς ψυχῆς αὐτὸς ἔπλασσεν Ἔρως.

CLXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας·
εἰπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
μναμόσυναν κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.
δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὕνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

Nr. CLXXII. V. 2. Forte *εἰπέ, καὶ ἀκρήτῳ. Jac.*

Nr. 171. Amorem sibi in intima anima novam Heliodoram finxisse. *Jac.*

Nr. 172. Poeta inter potandum absentis puellæ memoriam refricat. V. 1. Expressum ex Callimach. Ep. 31. V. 2. *μίσγ' ὄνομα.* Nomen, quod inter bibendum pronuntiatur, vino videtur misceri. Schol. Theocrit. Eid. xiv. 18. *εἰώθασι ἐν τοῖς συμποσίοις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τίνας ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα. Jac.* V. 3—5. Tribuit corollæ unguentis stillanti non tantum lacrymas (designat guttas unguenti demanantes) sed etiam sensum et amorem domini, et erga eum commiserationem. *Reiske.* *χθιζὸν ἐόντα.* Propert. II. El. xxiii. 59. "Me juvet hesternis positum languere corollis." *φιλέραστον ῥόδον.* quippe flos Veneri sacer. Martial. vii. 88. "Sic te semper amet Venus."

CLXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας·
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

CLXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' ἁπαλὴν ἅμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

CLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας
φθέγμα κλύειν, ἢ τᾶς Λατοΐδεω κιθάρας.

Nr. 173. Similis est lusus in Epp. nr. 350. et 351.

Nr. 174. Coronam puellæ nectit. V. 5—6. "Ut corona, temporibus Heliodoræ corymbio unguentis madente conspicuæ, imposita, omnem ejus comatam cæsariem floribus tegat, obumbret." Erat crinis, qui βοτρυδόν, i. e. in racemi morem congestus et concumulatus erat, Græcis βότρυς et βόστρυχος, Romanis corymbium. *Manso.*

Nr. 175. Imitatus est Agathias Ep. 25. 9. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν Ἤθελον, ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος. V. 2. κλύειν. Duplicem structuram verbi κλύειν in his animadvertebat Lobeck ad Aj. p. 331. Mihi genitivus pendere videbatur ab omisso μᾶλλον, quamvis ἢ interposito. *Jac. ad Edit. Palat.* De omisso μᾶλλον vid Viger. Id. Gr. p. 341.

CLXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
νικάσειν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

CLXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνθοδίαιτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιοδώρας
ψαύεις, ἐκπολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
ἢ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ, καὶ δυσύποιστον
πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει;
ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας· ἰὼ, φιλέραστε, παλίμπους
στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἴδαμεν ἀγγελίην.

CLXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς,
ἀγρονόμαν μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλον·

Nr. 177. Ad Apem quæ Heliodoram attigerat. *Jac.* V. 1, 2. *ἀνθοδίαιτε.* *ἐν ἄνθεσι διαιτωμένη.* vitam floribus agens.—*εἰαρινὰς καλύκας.* flores vernos nondum expansos. *κάλυξ.* Hesych. *τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος. Manso.* V. 3. *δυσύποιστος.* Suid. *ὁ δυσυποχώρητος.* Paulo frequentius occurrit compositum *ἀνύποιστος,* ut *καῦμα ἀνύποιστον.* Athen. p. 519. F. *Jac. ad edit. Pal.* V. 4. *κέντρον.* Ut apis suum spiculum cuti, sic Cupido suum quoque *κέντρον* in cor infigit; Valckenarii verba sunt qui hunc locum citat ad Hippol. v. 1303.

Nr. 178. Cicadam rogat ut dulci cantu suo somnum ipsi conciliet. *Jac.* V. 1. *τέττιξ.* Græcorum *τέττιξ,* Latinorum cicada, genus est insecti volantis, in calidioribus regionibus frequens, nigris alis, argenteis maculis distinctis, ac voce longe magis canora quam locustæ. *δροσερ. σταγ. μεθ.* ex

ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις,
αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
ἀλλά, φίλος, φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις
παίγνιον, ἀντῳδὸν Πανὶ κρέκων κέλαδον,
ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω
ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνῳ.

CLXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀκρίς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
ἀκρίς, ἀρουραίη Μοῦσα, λιγυπτέρυγε,
αὐτοφυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινόν,
ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
ὥς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
ἀκρί, μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον·

antiqua opinione ab omnibus poetis servata, (Cf. Hesiod. Scut. Herc. 393. Virg. Ecl. v. 72. Anacr. 43. 3.) forte quia ad cicadæ vitam felicem curisque solutam indicandam nil aptius videbatur. *Manso.*

V. 3, 4. *πριονώδεσι κώλοις.* serratis pedibus. *κλάζεις μέλισμα λύρης.* cantum lyræ sonis similem edis. *κλάζειν* de lyra usurpavit Orpheus Argon. 1000. *Jac.* V. 6. *ἀντῳδόν.* *κατάλληλον.* vid. notata ad Mnasalcæ Ep. nr. 419.

V. 7. *μεσημβρινόν.* Hoc enim tempore cicadarum cantus maxime strepit. Cf. Schol. Theocrit. Eid. vii. 138. *Jac.*

Nr. 179. Ad locustam. Idem argumentum, fere eadem ratione tractatum ut in præcedente. *Jac.*

V. 1. *ἀκρίς.* Latinorum locusta, a cicada omnino diversa, (v. Plin. ii. 35.) sed non minus quam illa ipsa vocalis, ut recte eam, quemadmodum Horat. lyram suam I. c. xxxii. 14. "dulce laborum lenimen," moxque ex sententia veterum *λιγυπτέρυγον* dixerit, quippe ope alarum, quas v. 4. pedibus pulsari noster ait, sonos *ἀκρὶς* emittere credebatur. *Manso.* V. 3. *αὐτοφυές.* nulla arte sed natura ipsa lyram imitans. V. 6. Vertit Manso: "Emittens cantus queis requiescat Amor." *φθόγγος ἐρωτοπλάνος.* cantus qui amoris cruciatus delinit.

δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.

CLXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλατο κοῦρος
νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἦν δὲ νιν εἴργῃς
μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

CLXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. Plan.

Αὐτὸς ὁ βοῦς ἱκέτης ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
μυκᾶται, ψυχὴν ῥυόμενος θανάτου.

V. 7. τὸ γήτειον quod locustæ promittit poeta, est cepæ vel porri genus. Passim commemoratur ap. Aristophanem tanquam ἥδυσμα cibi. vid. Schol. ad Ran. 635. et ad Vesp. 496. Quid vero sit quod poeta hanc plantam, tanquam munus locustæ inprimis gratum commemorat nemo dicit, neque ego dicere possum. *Jac.* V. 8. δροσ. στομ. σχ. ψ. roscidas ore findendas, dissolvendas, guttas.

Nr. 180. Vinum aquæ diluendum esse monet poeta. V. 1. Comparavit Brodæus Eurip. Bacch. 520. Ἀχελῴου θύγατερ, Πότνι' εὐπαρθένε Δίρκα, Σὺ γὰρ ἐν σαῖς ποτε παγαῖς Τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες, Ὅτε μηρῷ πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν.

V. 2. κυλιόμενον. Idem κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι auctore Hesychio: eadem metrica ratio. Theocrit. Eid. xvii. 18. *Jac.* V. 3. σὺν Νύμφαις. Meleager nos admonet ut Bacchum temulentum Deum nymphis sobriis temperemus, vinumque largius dilutum bibamus. *Brodæus.* Huc facit Tibull. III. El.vi. 57. "Naida Bacchus amat; cessas, O lente minister? Temperet annosum Marcia lympha merum." et Hor. II. c. xi. 18. "Quis puer ocyus Restinguet ardentis Falerni Pocula prætereunte lympha?"

Nr. 181. Precatur Jovem, cujus ad aram taurus mactandus constitutus erat, ut misero, cum ipse tauri formâ quondam indutus fuerit, pareat. Idem acumen in Moschi Ep. (nr. 137.) *Manso.* V. 3. τὸν ἀροτρέα. Cf. notata ad Addæi Ep. nr. 29.

ἀλλὰ μέθες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρέα· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἄναξ, ἐγένου.

CLXXXII.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
κεῖνοι τεχνάεντες· ἐγὼ γε μέν, ὡς ἐπέοικε
τοῖς Λακεδαιμονίων παισί, βίᾳ κρατέω.

CLXXXIII.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναὶ ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς
κεῖμαι. μὴ φείσησθ' ἄφρονες· ἢν γὰρ ἐμὲ
νικήσητ', ὀνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε
τοξόται, ὡς μεγάλης δεσπόται ἰοδόκης.

CLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐοπλῶ, καὶ πρὸς σὲ μαχήσομαι, οὐδ' ἀπεροῦμαι
θνητὸς ἐών· σὺ δ', Ἔρως, μηκέτι μοι πρόσαγε.

Nr. 182. Spartanus luctator nescio quis gloriatur se non arte, ut Messenios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Præclare ad hoc carmen illustrandum facit locus Plutarchi T. II. p. 233. E. *τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίσταναν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται.* Apud Argivos autem ars palæstrica inprimis floruit. *Jac.*

Nr. 183. Amores, non sine ironia quadam, exhortatur ut omnes ipsum spiculis configant suis. *Jac.* V. 1. *σκοπός.* Comparandum est Ep. Incert. nr. 340. et nr. 342. V. 3. Huc facit, ut monet Jacobsius, Virg. Æn. iv. 93. "Egregiam vero laudem, et spolia ampla refertis, Tuque puerque tuus: magnum et venerabile numen, Una dolo Divum si fæmina victa duorum est."

Nr. 184. Poeta se dum sobrius sit, satis contra Amorem, quamvis mortalem contra Deum, valere ait. *Jac.* Hoc Epigramma expressit Rufinus nr. 272. V. 1. Vulgo legitur *εὔοπλον.* *εὐοπλῶ* corrigit Jacobsius ad Edit. Palat. et

ἢν με λάβῃς μεθύοντ', ἄπαγ' ἔκδοτον· ἄχρι δὲ νήφω,
τὸν παραταξάμενον πρὸς σὲ λογισμὸν ἔχω.

CLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκροπὶ ῥαῖνε λάγυνε πολύδροσον ἰκμάδα Βάκχου,
ῥαῖνε, δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις.
σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους
μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

CLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Β. Σικυώνιος. Α. οὔνομα δὴ τίς;
Β. Λύσιππος. Α. σὺ δὲ, τίς; Β. Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Α. τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; Β. ἀεὶ τροχάω. Α. τί δὲ ταρσοὺς
ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; Β. ἵπταμ' ὑπηνέμιος.

vertit, "bene armis instructus sum." οὐδ' ἀπεροῦμαι. neque recusabo prælium. V. 4. λογισμόν. vid. notata ad Meleagr. Ep. nr. 161.

Nr. 185. Oblitus philosophorum de recte vivendo præcepta, vino et amori indulgere sibi proponit. *Jac.* V. 1. Κεκροπὶ λάγυνε. id est, fictilis lagena Attica. Nam in Attica regnavit olim Cecrops, et ollæ fictiles fiebant celebres, quæ per omnem Græciam diveheban-tur, ut constat ex Aristophanis Acharnensibus. *Reiske.* Cf. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 438.—V. 2. συμβολική. de symbola cœnabatur.

V. 3. Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος. Ergo non poetæ tantum, sed alii quoque scriptores cum oloribus comparantur. In simili ad potandum exhortatione item Zeno cum Cleanthe jungitur in Ep. Marci Argentarii (nr. 253.) Erat autem Cleanthes "Zenonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus." Cic. Acad. Qu. iv. 126. Hinc Claudianus Stoicos *Cleantheam turbam* appellat. *Jac.*

Nr. 186. In Lysippi Sicyonii Occasionem. Hanc statuam Phidiæ perperam tribuit Auson. Ep. xii. *Jac.* V. 3. ἐπ' ἄκρα. summis pedibus ingrederis

ἀλλὰ μέθες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρέα· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἄναξ, ἐγένου.

CLXXXII.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
κεῖνοι τεχνάεντες· ἐγώ γε μέν, ὡς ἐπέοικε
τοῖς Λακεδαιμονίων παισί, βίᾳ κρατέω.

CLXXXIII.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναὶ ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς
κεῖμαι. μὴ φείσησθ' ἄφρονες· ἢν γὰρ ἐμὲ
νικήσητ', ὀνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε
τοξόται, ὡς μεγάλης δεσπόται ἰοδόκης.

CLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐοπλῶ, καὶ πρὸς σὲ μαχήσομαι, οὐδ' ἀπεροῦμαι
θνητὸς ἐών· σὺ δ', Ἔρως, μηκέτι μοι πρόσαγε.

Nr. 182. Spartanus luctator nescio quis gloriatur se non arte, ut Messenios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Præclare ad hoc carmen illustrandum facit locus Plutarchi T. II. p. 233. E. *τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται.* Apud Argivos autem ars palæstrica inprimis floruit. *Jac.*

Nr. 183. Amores, non sine ironia quadam, exhortatur ut omnes ipsum spiculis configant suis. *Jac.* V. 1. *σκοπός.* Comparandum est Ep. Incert. nr. 340. et nr. 342. V. 3. Huc facit, ut monet Jacobsius, Virg. Æn. iv. 93. "Egregiam vero laudem, et spolia ampla refertis, Tuque puerque tuus: magnum et venerabile numen, Una dolo Divum si fæmina victa duorum est."

Nr. 184. Poeta se dum sobrius sit, satis contra Amorem, quamvis mortalem contra Deum, valere ait. *Jac.* Hoc Epigramma expressit Rufinus nr. 272. V. 1. Vulgo legitur *εὔοπλον. εὐοπλῶ* corrigit Jacobsius ad Edit. Palat. et

ἢν με λάβῃς μεθύοντ', ἄπαγ' ἔκδοτον· ἄχρι δὲ νήφω,
τὸν παραταξάμενον πρὸς σὲ λογισμὸν ἔχω.

CLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκροπὶ ῥαῖνε λάγυνε πολύδροσον ἰκμάδα Βάκχου,
ῥαῖνε, δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις.
σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους
μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

CLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Β. Σικυώνιος. Α. οὔνομα δὴ τίς;
Β. Λύσιππος. Α. σὺ δὲ, τίς; Β. Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Α. τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; Β. ἀεὶ τροχάω. Α. τί δὲ ταρσοὺς
ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; Β. ἵπταμ' ὑπηνέμιος.

vertit, "bene armis instructus sum." οὐδ' ἀπεροῦμαι. neque recusabo prælium. V. 4. λογισμόν. vid. notata ad Meleagr. Ep. nr. 161.

Nr. 185. Oblitus philosophorum de recte vivendo præcepta, vino et amori indulgere sibi proponit. *Jac.* V. 1. Κεκροπὶ λάγυνε. id est, fictilis lagena Attica. Nam in Attica regnavit olim Cecrops, et ollæ fictiles fiebant celebres, quæ per omnem Græciam divehebantur, ut constat ex Aristophanis Acharnensibus. *Reiske.* Cf. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 438.—V. 2. συμβολική. de symbola cœnabatur.

V. 3. Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος. Ergo non poetæ tantum, sed alii quoque scriptores cum oloribus comparantur. In simili ad potandum exhortatione item Zeno cum Cleanthe jungitur in Ep. Marci Argentarii (nr. 253.) Erat autem Cleanthes "Zenonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus." Cic. Acad. Qu. iv. 126. Hinc Claudianus Stoicos *Cleantheam turbam* appellat. *Jac.*

Nr. 186. In Lysippi Sicyonii Occasionem. Hanc statuam Phidiæ perperam tribuit Auson. Ep. xii. *Jac.* V. 3. ἐπ' ἄκρα. summis pedibus ingrederis.

Α. χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; Β. ἀνδράσι δεῖγμα,
ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Α. ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; Β. ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι,
νὴ Δία. Α. τἀξόπιθεν δ' ἐς τί φαλακρὰ πέλει;
Β. τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν,
οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Α. τοὔνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; Β. εἵνεκεν ὑμέων,
ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

CLXXXVII.

ΑΡΧΕΛΑΟΥ, οἱ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν
Λύσιππος. τίν' ὅδε χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων·
Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι· Ζεῦ, σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.

CLXXXVIII.

ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος
τετραετῆ δαμάλην, ἐν Διὸς εἰλαπίναις.

Nr. CLXXXVII. V. 2. Hermannus corrigit *τίνα δή*.

V. 5—10. Phædrus L. v. 8. in descriptione Occasionis, "cursu," ait, "volucri pendet in novacula." Proverbialis locutio ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἑστηκέναι sculptorem commovisse videtur ut deum *novacula* instrueret. V. 6—10. Phædrus; "Quem si occupâris, teneas; elapsum semel non ipse possit Jupiter reprehendere." *Jac.* V. 12. τοὔνεκα. interrogative positum. ἐν προθύροις. Grotius; "Pro monito starem semper ut ante fores."

Nr. 187. In statuam æneam Alexandri, Lysippi opus. Posterius distichon excitat Plutarch. T. ii. p. 335. A. et p. 335. B. *Jac.* V. 1. ἀπεμάξατο. imitando expressit. ἀπομάττεσθαι. Hesych. ἀναλαβεῖν. μιμήσασθαι. et ἐναποματτόμενοι. ἐντυπούμενοι. vid. supra notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 125.

Nr. 188. De Milone Crotoniate, ex Athenæo relatum. V. 2. δαμάλην. Schol. ad Theocrit. Eid. i. 75. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις, τῆς δαμαλέως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης

ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
καὶ θάμβος μέν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου.
ὃν γὰρ ἐπόμπευσε βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
κόψας, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

CLXXXIX.

ΖΩΝΑ.

Δός μοι τοὐκ γαίης πεπονημένον ἁδὺ κύπελλον
ἇς γενόμην, καὶ ὑφ' ᾇ κείσομ' ἀποφθίμενος.

CXC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦνερ, τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν,
φείδεο· γηραλέαν δ' ἐκκεράϊζε πίτυν,
ἢ πεύκαν, ἢ τάνδε πολυστέλεχον παλίουρον,
ἢ πρῖνον, καὶ τὰν αὐαλέαν κόμαρον.

Nr. CXC. V. 4. ἢ πρίνον, ἢ τὰν. Br. καὶ corrigit Jacobs.

λέγουσι. ἀφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι. —εἰλαπίνας hic dixit poeta pro universa festi solennitate, judicante Schweighæusero.

V. 6. πρόσθεν. Hæc Athenæus interpretatur sic: κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. ante Jovis aram, et in ipso Jovis Olympici adspectu taurum devoravit. *Jac.* θυηπολίου. nusquam alibi, quod sciat, reperitur vocabulum τὸ θυηπόλιον dicit Schweighæuser. θυηπολίης, *sacrificii*, vid. infra in Gætulici Ep. nr. 762. θυηπόλος. Hesych. ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφόμενος ἱερεύς.

V. 8. Vim particulæ οὖν h. l. Gallice sic exprimit Schweigh. *eh bien, il l' a mangé lui seul tout entier.*

Nr. 189. Postulat poeta sibi dari poculum testaceum, qualia in Attica præsertim, et in Samo fingebantur. *Jac.*

Nr. 190. Vetat Epigramma ne quis quercus, unde primum hominum genus prodierit, excidere velit. *Jac.*

V. 3, 4. πολυστέλεχος. multos truncos habens, vid. Hesychii Intrpp. ad vocem στέλεχος.—κόμαρον. arbutum. V. 5. κοκύαι. κοκκίαι. Hesych.

τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν
ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες.

CXCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηΐδες, εἴδετε Δάφνιν
χθιζόν, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν,
ὑμετέραις λιβάδεσσιν ὅτ' ἔνθορε σειριόκαυτος,
ἠρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων.
εἴπατέ μοι καλὸς ἦν; ἢ ἐγὼ τράγος οὐκ ἄρα κνάμαν
μοῦνον ἐγυιώθην, ἀλλ' ἔτι καὶ κραδίαν;

CXCII.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἠράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα·
καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερον· οὐχὶ μέγα·
καὶ πάλιν αὖτ' Ἰακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.

Nr. CXCI. V. 6. Vat. Cod. *μοῦνον ἐγνώθην.*

Nr. CXCII. V. 3. *Ἀσιακῆς.* Br. *ὑτιακῆς.* Cod. Vat. *αὖτ' Ἰακῆς* Jacobsio debetur.

οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. Confert Jacobsius Virg. Æn. viii. 315. "Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant, Gensque virûm truncis et duro robore nati." et Juvenal. Sat. vi. 12. "Homines qui rupto robore nati, Compositive luto nullos habuere parentes."

Nr. 191. Pan Nymphas rogat, an Daphnim lavantem viderint, et an ipsis pulcher sit visus. V. 2. *ἐπαχνιδίαν κόνιν.* pulverem tanquam *ἄχνην*, sive lanuginem quandam corpori inhærentem. *Jac.* V. 3—6. *σειριόκαυτος.* Sub Sirii æstu torridus.—*ἐγυιώθην.* i. e. *ἐπηρώθην, ἐβλάφθην.* Hoc verbum, quo, judicante Jacobsio, nihil ad reliqui epigrammatis elegantiam accommodatius, ex Cod. vestigiis eruit Paulssen.

Nr. 192. Quatuor se puellas amasse ait nomine *Δημοῦς* appellatas, unde

αὐταί που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

CXCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψαλμός, καὶ λαλιή, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
ὦ ψυχή, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

CXCIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας.

sibi Philodemi nomen fatale esse suspicatur. V. 3—5. *καὶ πάλιν αὖτ' Ἰακῆς.* tum rursus Ionicam. V. 5. Ipsæ igitur Parcæ me Philodemum appellarunt, ut me nunquam non Demus cujusdam teneret desiderium. "Et semper causa est cur ego semper amem. Sive ita nascenti legem dixere sorores, Nec data sunt vitæ fila severa meæ." Sappho in Epist. ap. Ovid. xv. 80. *Jac.* His autem allusionibus ad nomina propria, ait Boschius, non uno in loco se oblectavit Ovidius, ut Art. ii. 16. "Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes." aliisque in locis. Quid dicam? Gravis auctor, M. T. Cicero his facetiis tantopere gavisus est, ut eas potius quavis occasione arripuisse, quam neglexisse videatur.

Nr. 193. Animæ suæ a Xanthippe, jam pubescere incipienti, magnum auguratur incendium. *Jac.* V. 1. *κωτίλον.* loquax. Hesych. *κωτίλον. ἡδύ. τρανές. λάλον. εὔστομον.* Phot. Lex. *κωτίλλω. λαλῶ.*

V. 3. *ἐκ τίνος* ex qua causa. Plane huc facit Propert. II. El. i, 75. "nec causam, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, cæca via est." *Jac.*

Nr. 194. In Lysidicen, puellam tenera ætate, sed jam omnibus splendentem veneribus. V. 1. *κάλυκες* sunt rosæ, quæ h. l. vernantem puellæ pulcritudinem significant.—*γύμνον.* quia

ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρυφίον.
φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

CXCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κράμβην Ἀρτεμίδωρος, Ἀρίσταρχος δὲ τάριχον,
βολβίσκους δ' ἡμῖν δῶκεν Ἀθηναγόρας,
ἡπάτιον Φιλόδημος, Ἀπολλοφάνης δὲ δύο μνᾶς
χοιρείου, καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθὲς ἔτι.
ὠόν, καὶ στεφάνους, καὶ σάμβαλα, καὶ μύρον ἡμῖν
λάμβανε, καὶ δεκατῆς εὐθὺ θέλω παράγειν.

CXCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰνοῦς ὦ Μελικέρτα, σύ τε γλαυκὴ μεδέουσα
Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,

se nondum penitus prodit, nondum tota e calice prorupit. *Jac.* οὐδὲ μελαίνει. neque nigrescit racemus virgineas primum jaculans gratias. *Opsopœus.* Hor. II. c. v. 9. "Tolle cupidinem Inmitis uvæ." ubi metaphoram a fructibus ad ætatem translatam illustrat Mitscherlich.—V. 3. τόξα. sagittas. Hor. II. c. viii. 4. "ferus et Cupido Semper ardentes acuens sagittas Cote cruenta."

Nr. 195. De convivio ubi de symbola cœnabatur. Cum servo loquitur poeta, cui, et quid adsit apparatus, et quid præterea comparandum sit, indicat. *Jac.* V. 2—4. βολβίσκους. genus olerum videtur fuisse. ἡπάτιον. jecur anserinum puta. χοιρείου. suillæ carnis.

V. 5. σάμβαλα i. e. σάνδαλα in cœnæ apparatu non facile expectasses. Sed tenendum Romanos, ad quorum mores Philodemus sese composuisse videtur, *soleas* non gestasse, nisi in tricliniis et cœnaculis. Hanc ob causam tribulis ap. Horat. I. Ep. xiii. 15. ad cœnam properans soleas sub ala portat. *Jac.* V. 6. δεκατῆς. decima hora.

Nr. 196. Deos maris rogat ut se sal-

Νηρῄδων τε χοροί, καὶ κύματα, καὶ σὺ Πόσειδον
καὶ Θρήϊξ ἀνέμων πρηΰτατε Ζέφυρε,
ἵλαοί με φέροιτε, διὰ πλατὺ κῦμα φυγόντα
σῶον ἐπὶ γλυκερὰν ἠόνα Πειραέως.

CXCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος. ἁ κεφαλὰ γὰρ
μανύει τρανῶς Πᾶνα τὸν αἰγόκερων.
στέρνα δὲ καὶ νηδύς, Ἡρακλέα· λοιπὰ δὲ μηρῶν
καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ πτερόπους ἔλαχεν.
θύειν ἀρνήσῃ, ξένε, μηκέτι. τοῦ γὰρ ἑνός σοι
θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἁπτόμεθα.

CXCVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤδη καὶ ῥόδον ἐστί, καὶ ἀκμάζων ἐρέβινθος,
καὶ καυλοὶ κράμβης, Σωσύλε, πρωτοτόμου,

vum in Piræum conducant. V. 5. *φυγόντα*. proficiscentem, nihil amplius. *Jac.*

Nr. 197. Scriptum est in statuam quæ simul Pana, Herculem, et Mercurium referebat. Mori veterum plurium Deorum signa in unum conflandi, fortasse locum dedit nobilissima ap. Homer. descriptio Il. *β*. 479. *μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Jac.*

Nr. 198. Ex poetæ sodalitio Antigene et Bacchio subitanea morte extinctis, Sosylum amicum monet ne quamvis fruendi opportunitatem elabi sinat.

V. 1—4. Inest in his veris descriptio, quod anni tempus potissimum ad vitæ fructum invitat. *καυλοὺς κράμβης* cum lente et cochleis commemorat Automedon (nr. 653.) Martial. L. x. 48. "Et faba fabrorum, prototomique rudes." *μαίνη* nihil diversa videtur a *μαινίς*, qui piscis est e sparorum genere. *ἁλίτυρος*. caseus bene salsus, et vixdum coactus. *θριδάκων*. lactuca sativa, quæ distinguitur a *θριδακίνη*. V. 5. *ἀκτῆς*. Homines gulæ et voluptatibus dediti in littore convivari

καὶ μαίνη ζαλαγεῦσα, καὶ ἀρτιπαγὴς ἁλίτυρος,
  καὶ θριδάκων οὔλων ἀφροφυῆ πέταλα.
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ἀπόψει
  γιγνόμεθ', ὡς αἰεί, Σωσύλε, τὸ πρότερον;
καὶ μὴν Ἀντιγένης καὶ Βάκχιος ἐχθὲς ἔπαιζον·
  νῦν δ' αὐτοὺς θάψαι σήμερον ἐκφέρομεν.

CXCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὔριον εἰς λιτήν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
  ἐξ ἐνάτης ἕλκει μουσοφιλὴς ἕταρος,
εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον, εἰ δ' ἀπολείψῃς
  οὔθατα καὶ Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν,
ἀλλ' ἑτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
  Φαιήκων γαίης πουλὺ μελιχρότερα·
ἢν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα, Πείσων,
  ἄξομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιοτέρην.

Nr. CXCVIII. V. 3. λαλαγεῦσα. Br. σελαγεῦσα. Scaliger.

solebant. Inter voluptatis instrumenta *actæ* commemorantur ap. Cic. c. Cælium. *Jac.* ἄποψις. locus unde latissimus patet videndi campus. V. 7—8. Ad renovandas voluptates ipsa vitæ brevitas admonet. Recte Brodæus, judicante Jacobsio, interpretatur. "Quum brevis sit vitæ humanæ cursus, cur voluptates aspernamur?"

Nr. 199. Philodemus Pisonem invitat ut secum vicesimum mensis diem cœna celebret. Agitur in hoc carmine de anniversario festo quod Epicurei in magistri sui natalibus celebrare solebant, unde Εἰκαδισταὶ appellati sunt. Sed non solum natalem diem, sed vicesimum quemque Lunæ diem celebrari per testamentum jusserat. vid. Cic. de Fin. Lib. ii. §. 101. *Jac.*

V. 1. καλιάδα. *une petite maison rustique, une cabanne, une baraque de bois. Chardon de la Rochette.* V. 2. ἐνατῆς. nonam, sobriam horam, proponit. V. 4. οὔθατα, sumina, turgentes porcæ papillæ, Romanis inter delicias erant. V. 6. Φαιήκων. respicit Hom. Od. θ. 248. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε.* Ultimum

CC.

ΑΡΧΙΟΥ.

Χάλκεος, ἀλλ' ἄθρησον ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου
ὁ πλάστας, ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος,
χαίτας αὐχενίους πεφρικότα, θηκτὸν ὀδόντα
βρύχοντα, γλήναις φρικτὸν ἱέντα σέλας,
ἀφρῷ χείλεα πάντα δεδευμένον· οὐκέτι θάμβος,
εἰ λογάδα στρατιὴν ὤλεσεν ἡμιθέων.

CCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὰν ἐκ πόντοιο τιθηνητῆρος Ἀπελλῆς
τὰν Κύπριν γυμνὰν εἶδε λοχευομέναν,
καὶ τοίαν ἐτύπωσε, διάβροχον ὕδατος ἀφρῷ
θλίβουσαν θαλεραῖς χερσὶν ἔτι πλόκαμον.

CCII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πᾶνος ἑταίρην,
ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην,

distichon sic exponit Jacobsius; Si in me converteris oculos, illud anniversarium non exiguum et tenue, sed pingue et opimum festum nobis celebrabitur. In his igitur verbis summæ est reverentiæ, qualis clientem erga patronum decet, significatio.

Nr. 200. In aprum Calydonium ex ære confictum. Ducta est descriptio, ut monet Jacobsius, ex Hesiodi scuto 388. θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν. Cf. Hom. Il. ν. 473.

Nr. 201. In Apellis Venerem Anadyomenem. Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 125. et Antip. Sid. Ep. nr. 147. atque ibi notata.

Nr. 202. In Echûs statuam. Cf. Ep. Incert. nr. 370. V. 1. πετρήεσσαν. in

παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἄπιθι.

CCIII.

ΑΡΧΙΟΥ, οἱ δε ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Εὔφημος γλώσσῃ παραμείβεο τὴν λάλον Ἠχώ,
κοὐ λάλον· ἤν τι κλύω, τοῦτ' ἀπαμειβομέναν.
εἰς σὲ γὰρ ὃν σὺ λέγεις στρέψω λόγον· ἢν δὲ σιωπᾷς,
σιγήσω. τίς ἐμεῦ γλῶσσα δικαιοτέρη;

CCIV.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τοῦδέ με κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο Πρίηπον
ναῦται Θρηϊκίου θέντο πόρου φύλακα,
πολλάκις οἷς ἤϊξα ταχὺς καλέουσιν ἀρωγός,
ξεῖνε, κατὰ πρύμνης ἡδὺν ἄγων Ζέφυρον.
τοὔνεκεν οὔτ' ἄκνισσον, ὅπερ θέμις, οὔτ' ἐπιδευῆ
εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν στεφάνων,
ἀλλ' αἰεὶ θυόεντα καὶ ἔμπυρον· οὐδ' ἑκατόμβη
τόσσον, ὅσον τιμὴ δαίμοσιν ἁνδάνεται.

scopulis habitantem. V. 3. *παντοίων στομ.* "cujuslibet oris imago." Grotius. ut Virg. Georg. IV. 50. "Psittacus—loquax, humanæ vocis imago."

Nr. 203. Ingeniose Echo docet sua lingua nullam æquiorem esse. Cf. Ovid. Metam. iii. 536. "Vocalis Nymphe, quæ nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo." *Jac.*

Nr. 204. Priapus in Bosporo Thracio collocatus, se nautis, qui numen implorent suum, præsens auxilium ferre, et propterea ab iisdem nunquam non donis et honoribus coli gloriatur. *Jac.*

V. 4. *κατὰ πρύμνης.* ventus secundus, *πόμπιμος.* Sic Virg. Æn. iii. 133. "Prosequitur surgens a puppi ventus euntis." Huic opponitur *πνεῦμα ἐκ πρώρας.* Soph. Phil. 639. *De Bosch.* V. 5—8. Ex merito igitur ara mea floribus et victimis nunquam carebit.—*τιμή.* Confert Boschius Eur. Hippol. 7. *ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε, Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.*

CCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βαιὸς ἰδεῖν ὁ Πρίηπος ἐπ' αἰγιαλῖτιδα ναίω
  χηλὴν, αἰθυίαις οὔποτ' ἐναντίβιος,
φοξὸς, ἄπους, οἷόν κεν ἐρημαίῃσιν ἐπ' ἀκταῖς
  ξέσσειαν μογερῶν υἱέες ἰχθυβόλων.
ἀλλ' ἤν τις γριπεὺς με βοηθόον, ἢ καλαμευτὴς
  φωνήσῃ, πνοιῆς ἵεμαι ὀξύτερος.
λεύσσω καὶ τὰ θέοντα καθ' ὕδατος· ἦ γὰρ ἀπ' ἔργων
  δαίμονες, οὐ μορφᾶς γνωστὸν ἔχουσι τύπον.

CCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰετὸς ἵππων,
  ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,
ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ,
  ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον,

Nr. CCV. V. 2. οὔποτε ἀντίβιος Br. οὔποτ' ἐναντίβιος conjectura est Hermanni.

Nr. 205. Priapus rudi arte elaboratus, se piscatoribus et nautis opem ferre ait, numenque suum adeo operibus potius quam forma manifestum fieri. *Jac.*

V. 2. χηλή. Lex. Xen. *crepido, saxa eminentia quæ infimum murum cingunt.* Cf. Schol. Thucyd. i. 63. notione generaliori, aggeres, moles, curvamine quodam in mare productæ. αἰθυίαις οὔπ. ἐναντ. interpretatur Jacobsius: deus Hellespontiacus se in hac regione avibus infestum esse negat.

V. 3. φοξός. Hesych. λιπόδερμος. ὀξυκέφαλος. Cf. Schol. ad Hom. Il. β. 219.—ἄπους. quo modo poni nolebat Mercurius in Xenocratis Ep. *De Bosch.*

V. 7, 8. τὰ θέοντα. naves esse videntur; per omne mare quæ currunt. de piscibus sunt qui accipiant. γνωστὸν τύπον. Deorum indoles ex eorum operibus cognoscitur. in locutionibus τὸν τύπον νοεῖν, ἀγνοεῖν, de charactere accipiendum. *Jac.*

Nr. 206. Equi sortem poeta conqueritur, qui post multas victorias ex gymnicis certaminibus reportatis, molam agere cogebatur. *Jac.*

V. 1, 2. Αἰετός. nobilium avium

καὶ Νεμέη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα λέοντος,
Πῖσά τε, καὶ δοιὰς ἠόνας Ἰσθμὸς ἔχων,
νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
καρπὸν ἐλᾷ Δηοῦς ὀκριόεντι λίθῳ,
ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἡρακλέι· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
τόσσ᾽ ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο.

CCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐπ᾽ Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ 'νερ, ὁ τὸ πρὶν
δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίης παρ᾽ ὕδωρ,
ὁ πρὶν ἐγὼ Νεμέῃ βεβοημένος, ὁ πρὶν ἐπ᾽ Ἰσθμῷ
πῶλος, ὁ πρὶν πτηνοῖς ἶσα δραμὼν ἀνέμοις,
νῦν ὅτε γηραιός, γυροδρόμον ἠνίδε πέτρον
δινεύω, στεφέων ὕβρις ἐλαυνόμενος.

CCVIII.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Αἶαν ὅλην νήσους τε διϊπταμένη σὺ χελιδών,
Μηδείης γραπτῇ πυκτίδι νοσσοτροφεῖς.

Nr. CCVII. V. 4. Fort. πτηνοῖς, ἶσα δραμών τ᾽ ἀνέμοις. *Jac.*

nomina equis cursoriis sæpe data sunt. μίτραις. ornamentis et phaleris. V. 7. κλοιῷ. κλοιός. vinculum quod collo circumdatur, jugum collare. Schleusner. Thes. Vet. T. κλοιός. περιτραχήλιος δεσμός. Phot. Lex.—ἐλᾷ Br. cum Pierson. ἀλεῖ. Vulgatam tuetur Jacobsius, cujus verba sunt ad edit. Palat. "Quum lapis molaris dicatur ἐλαύνεσθαι, etiam de equo saxum circumagente ἐλαύνειν usurpari posse videtur." V. 8. Cf. Ovid. Heroid. ix. 81.

Nr. 207. Hoc carmen idem argumentum, sed longe brevius et elegantius enarrat. *Jac.* V. 1, 2. ἐπ᾽ Ἀλφείῳ. in Olympico certamine. Κασταλίης. in Pythico. V. 4. ἶσα—ἀνέμοις. Hom. Il. κ. 437. θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Virg. Æn. vii. 807. "cursuque pedum prævertere ventos." V. 6. στεφέων ὕβρις. "pudor O probrumque coronis." Grotius.

Nr. 208. In Plan. hoc carmen Archiæ inscribitur.

Scriptum in hirundinem, quæ in

ἔλπῃ δ᾽ ὀρταλίχων πίστιν σέο τήνδε φυλάξειν
    Κολχίδα, μηδ᾽ ἰδίων φεισαμένην τεκέων;

CCIX.

ΠΟΜΠΗΙΟΥ, οἱ δὲ ΜΑΡΚΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
    εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου,
Ἴλου τις καθορῶν κλεινὴν πόλιν, ἧς ἐπάτησα
    τείχεα, καὶ Πριάμου πάντ᾽ ἐκένωσα δόμον,
γνώσεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθενον. εἰ δέ με γῆρας
    ὕβρισεν, ἀρκοῦμαι μάρτυρι Μαιονίδῃ.

CCX.

ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
    Θύρσις ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει·
    φρουρεῖ δ᾽ αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.

tabula Medeæ imaginem exhibente nidum exstruxerat. *Jac.* V. 2, 3. πυκτίδι. tabulæ. ὀρτάλιχοι· οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί. Phot. Lex. Thebanum vocabulum esse testatur Athenæus xiv. p. 622. ubi de gallo gallinaceo usurpatur.

Nr. 209. De Mycenis temporis vetustate dirutis et eversis. Ipsa urbs loquitur. Quantum olim valuerit, Trojæ ruinas indicare, et Homeri testimonium. V. 2. ἀμαυροτέρη. rupe nuda obscurior et ignotior. *Jac.* Hom. Od. δ. 824. προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν. vid. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 126.

V. 3. ἧς ἐπάτησα. Proprie de victore qui pede superbo urbis cineres et ruinas calcat. Horat. Epod. xvi. 11. "Barbarus heu cineres insistet victor, et urbem Eques sonante verberabit ungula." Omnino autem verbis πατεῖν et καταπατεῖν adhæsit contemnendi et despiciendi notio. Hesych. πατέουσι. καταφρονήσουσι. *Jac.*

Nr. 210. Thyrsis qui Nympharum greges solebat pascere, in pini umbra dormit; prope adstat Amor, pedoque

ἆ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηται Ἔρως.

CCXI.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τρὶς δέκα με πνεύσειν καὶ δὶς τρία μάντιες ἄστρων
φασίν· ἐμοὶ δ' ἀρκεῖ καὶ δεκὰς ἡ τριτάτη.
τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὅρος· οἱ δ' ἐπὶ τούτοις
Νέστορι· καὶ Νέστωρ δ' ἤλυθεν εἰς Ἀΐδην.

CCXII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρην ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ' ὁρᾶσθαι
καὶ τερπνὴ φιλίοις, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
ἐκ δὲ Πυλαιμένεος Πείσων μ' ἔχει· ἔπρεπεν ἄλλαις
οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμαι κόρυθι.

sumpto, pastorem agit. Pro Amore sollicitus poeta Nymphas monet ut Thyrsidem expergefaciant, ne Amor ferarum præda fiat. *Jac.* V. 5, 6. λυκοθαρσής. lupina quadam audacia præditus. θηρῶν κύρμα. Hom. Od. ε. 473. δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Tabulæ pictæ argumentum hoc carmine enarrari suspicatur Jacobsius.

Nr. 211. Quum astrologi poetæ prædixissent eum sex et triginta annos impleturum esse, ille triginta annorum ætatem sibi sufficere ait. Expressum carmen ex Ep. Incert. nr. 379. quod archetypum esse nullus dubito. *Jac.* V. 3. βιοτῆς. veræ vitæ, juvenilis ætatis, terminus. οἱ δ' ἐπὶ τούτοις. subaud. χρόνοι. durior ellipsis, cui mederi conatur Jacobsius ad Edit. Palat. legendo ἡ δ' ἐπὶ τ. (βιοτὴ scilicet.)

Nr. 212. Pylæmenis galea L. Calpurnio Pisoni dono offertur. Pylæmenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait Homer. Il. β. 851. Hujus galeam nescio ubi servatam, dignum Pisone munus existimat Antipater. *Jac.*

CCXIII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀντίπατρος Πείσωνι γενέθλιον ὤπασε βίβλον
  μικρήν, ἐν δὲ μιῇ νυκτὶ πονησάμενος.
ἵλαος ἀλλὰ δέχοιτο, καὶ αἰνήσειεν ἀοιδόν,
  Ζεὺς μέγας ὡς ὀλίγῳ πειθόμενος λιβάνῳ.

CCXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
  ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρήξιλλαν, Μοιρώ, Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον,
  Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ἤρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σέ, Κόριννα,
  θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
  πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.

Nr. 213. Antipater patrono suo Pisoni, natales celebranti, versiculos mittens eum rogat ut exiguum munusculum, unius noctis laborem, serena fronte excipere velit. *Jac.* V. 3, 4. Nec dedignetur poetam, quum Jupiter ipse *farre pio et saliente mica* molliatur. Comparavit Opsopæus Tibull. IV. El. i. 14. "Parvaque cælestes placavit mica, nec illis Semper inaurato taurus cadit hostia cornu. Hic quoque sit gratus parvus labor, ut tibi possim Inde alios aliosque memor componere versus."

Nr. 214. In novem poetrias quæ in Græcia floruerunt. V. 1. ἔθρεψε ὕμνοις. carminibus aluit, carmina ipsis inspiravit, quandoquidem canendi facultas ex fonte caballino hauritur. V. 3. Ἀνύτης στόμα. Eadem circumlocutione Velleius utitur i. 18. p. 73. "nisi Thebas unum os Pindari inluminaret." *Jac.*

V. 5. Τελέσιλλαν. Hujus nullum carmen exstat. Non tantum erat musica, sed bellatrix Argiva; quæ de Spartanis gloriosam victoriam reportavit, quare Luciano dicta γυναικῶν Ἄρης. quod confirmatur carmine Delphico, celebrato ap. Herodot. vi. c. 77. *De Bosch.* Corinnæ nulla carmina exstant. Thebis, sive Tanagræ Bœotiæ

ἐννέα μὲν Μούσας μέγας Οὐρανός· ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκεν, θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

CCXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄβριμον ἀκαμάτου στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο,
ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων,
Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὖας
ἔλλαχες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
εἰ τὰν ἄτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
μαιέαι. εἰ δ' ὕμνων σκᾶπτρον Ὅμηρος ἔχει,
καὶ Ζεύς τοι κρέσσων Ἐνοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
τοῦ μὲν ἔφυ μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος.
καὶ ναετὴρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὁμήρῳ,
ἀγεῖται δ' ἄλλων πλάθεος ὑμνοπόλων.

CCXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίβλοι Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν Ἀχαρνεὺς
κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην.

urbis nata, floruit circa OL. LXIX. V. 7. Μύρτιν Pindari magistram fuisse narrat Suidas in Πίνδαρος. Et hujus nulla carmina supersunt.

Nr. 215. In laudem Antimachi, quem uni Homero cedere, reliquis autem poetis præstare, affirmat Antipater. Fuit autem duplex grammaticorum familia, quorum hi Homero, illi Antimacho omnia summa tribuerent. Homerum cum Antimacho composuit Propertius II. El. xxv. 45. "Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero." V. 1—6. ὄβριμος στίχος. Sic Hor. I. Serm. x. 44. "Forte epos acer, Ut nemo, Varius ducit." ὀφρύος. Dignitatem gravitatemque heroum significat. *Supercilium* sic passim ap. Latinos. V. 3. τόρον οὖας. Si *teretes aures* nactus es. V. 4. ἀγέλαστον ὄπα. Antimachum affectibus et jucunditate destitui judicat Quintil. Inst. Or. x. 1. 53. V. 6. εἰ δ'. Color idem est ut ap. Horat. IV. c. ix. 5. *Jac.*

Nr. 216. In Aristophanis carmina et Bacchici spiritus et venustatis plenissima. *Jac.* V. 1. Ἀχαρνεύς. Cf. Simmiæ Theb. Ep. nr. 410. de Sopho-

ἠνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελὶς, οἷα δὲ μῦθοι
ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἶσα
κωμικὲ, καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας.

CCXVII,

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε· σὺ δ' Ὀρφέα. Φοῖβος ἐνίκα
τὸν Φρύγα· σοὶ δ' εἴκει μελπομένῳ, Γλάφυρε.
οὔνομα καὶ τέχνης καὶ σώματος· οὔ κεν Ἀθήνη
ἔῤῥιψεν λωτοὺς τοῖα μελιζομένη.
οἷα σὺ ποικιλοτερπές· ἀφυπνώσαι κεν ἀκούων
αὐτὸς Πασιθέης Ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν.

Nr. CCXVI. V. 6. ἀστικὰ corrigit Jacobs.

cle. Archarnæ vicus circiter septem millia passuum Athenis abfuit. V. 3—4. Διόνυσον. Vertit Grotius: "Aspice quam multo rapiatur pagina Baccho, Plena quidem Venerum, sed metuenda tamen." Voces φοβερῶν χαρίτων illustrat Jacobsius ex Demetrio Phal. ubi de Homero agens, ait, καὶ παίζων φοβερώτερός ἐστι, πρῶτός τε εὑρηκέναι δοκεῖ φοβερὰς χάριτας. V. 5. Ἑλλάδος ἤθεσιν. facetis, dicacibus, cavillantibus. O generose et salse comice. facetissimum vocat Cicero, qui præter cæteros Græcos, Atticos facetiis excellere lib. de oratore testatur. *Brodæus.* στύξας ἀστικὰ legendum putat Jacobsius; *urbanus, sive rideas, sive lacessas.*

Nr. 217. In Glaphyrum tibicinem. V. 2. Τὸν Φρύγα. Marsyam. Γλάφυρε. Glaphyrus fuit nobilis citharædus, homo scitus, elegans, venustus, politus et jucundus, ut ipsius nomen indicat; de qua ad nomina propria verborum allusione ab optimis Græcis et Latinis scriptoribus summa cum laude frequentata vid. supra ad Philodem. Ep. (nr. 192.) De Glaphyro Juv. vi. 77. "Accipis uxorem de qua citharædus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater." *De Bosch.*

V. 5—6. Somnus ipse suaves hos numeros audiens in Pasitheæ ulnis expergisceretur. *Jac.* Verbum ἀφυπνόω Lucæ tantum auctoritate nititur, apud quem obdormiendi significationem habet. ἀφυπνίζω autem *e somno excitare,* significat. vid. Pierson. ad Mœr. p. 61.

CCXVIII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν
εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρῳ·
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληΐσατο·
εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

CCXIX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπέ ποθ' Ἥρα,
Θυμοβόρον ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ.
Ἄρσεν πῦρ ἔτεκεν Τροίᾳ Διΐ· τοιγὰρ ἐγὼ πῦρ
πέμψω ἐπὶ Τροίᾳ πῆμα φέροντα Πάριν·
ἥξει δ' Ἰλιάδαις οὐκ αἰετός, ἀλλ' ἐπὶ θοίναν
γῦπες, ὅταν Δαναοὶ σκῦλα φέρωσι πόνων.

Nr. 218. In eundem Glaphyrum, quem poeta Minervæ tibiis uti affirmat. *Jac.* V. 1. λωτῶν. vid. notata ad Alcæi Ep. nr. 142.

V. 3. Mentitus es, Marsya, cum te Minervæ tibias reperisse gloriatus es. *Jac.* V. 5. Ὕαγνις, Hyagnis Marsyæ pater fuit.

Nr. 219. Juno Jovis et Ganymedis amoribus ad iram incensa, Trojæ ruinam minatur. *Jac.* V. 1. πριομένα. πρίω proprie *serra seco.* Aristoph. Ran. 958. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας. *noli serrare dentes.* hinc πρίεσθαι, διαπρίεσθαι usurpantur de iis *qui vehementer animo commoventur, valde indignantur, et irascuntur.* vid. Schleusner. Lex. in N. T.

V. 3. πῦρ. quo deflagratura est Troja, ad Hecubæ vulgo notum somnium forte alludit. *Brodæus.* V. 5. οὐκ αἰετός. non aquila ut olim cum Ganymedem sustulit. Cf. Hor. III. c. ii. 18.

CCXX.

ΑΛΦΕΙΟΥ.

Ἁρπάσομαι πυρόεσσαν, Ἔρως, χερὸς ἐκ σέο πεύκην,
συλήσω δ' ὤμων ἀμφικρεμῆ φαρέτρην,
εἴ γ' ἐτύμως εὕδεις, πυρὸς ἔγγονε, καὶ σέο φῶτες
πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν.
ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα, δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
εἰς ἐμέ, κὴν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

CCXXI.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡδὺ παρειάων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
κείρεο, καὶ γενύων ἠϊθέους ἕλικας,
Γάϊε· σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέξεται εὐκτὸν ἴουλον
Λεύκιος, αὐξομένου πουλὺν ἐς ἠέλιον.
δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν·
οὐ γὰρ δὴ πλούτου Μοῦσα χερειοτέρη.

Nr. 220. Amori dormienti poeta facem et pharetram eripere conatur; sed sævum puerum vel dormientem timens, a conatu abstinet. Expressit hoc carmen Statyll. Flacc. (nr. 249.) *Jac.* V. 4. *εὐνομίην.* pacem de sagittis. *εὐνομίη. εἰρήνη.* Suid. V. 5. Ex *δολοπλόκε* ad *κεύθῃς* substantivum *δόλον* assumendum docet Jacobsius; ordo est, *μή τινα κεύθῃς δόλον.*

Nr. 221. Caium, Lucii filium, primam barbam detondentem, poeta, cæteris aurea munera ferentibus, carminibus celebrat. *Jac.*

V. 1. Ephebi olim Apollini aut fluminibus capillum et barbam primam tondebant. Callim. Del. 298. *παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.* quo die suos familiares conviviis excipiebant Romani. *Brodæus.* *θέρος.* primam messem lanuginis. *ἕλικας* Jacobsius ad Straton. Ep. ix. interpretatur *flavos et delicatos cincinnos.* i. q. *ἴουλος.* V. 5. In eundem sensum Hor. IV. c. viii. 9. "Non hæc mihi vis; nec tibi talium Res est aut animus deliciarum egens. Gaudes carminibus; carmina possumus Donare, et pretium dicere muneri."

CCXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγροτέρων θεός εἰμι. τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
σπένδετε; ποῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου,
καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας;
φείσασθ'· οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης
εἰμι, καὶ ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος.

CCXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ ΚΑΘΑΡΗ (Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
κρήνῃ πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων)

Nr. CCXXII. V 2. Fortasse scribendum τοῦ δ' Ἰταλοῦ. *Jac.*

Nr. 222. Pan, deus agrestis, sibi ex aureis poculis, vino pretioso, majoribusve victimis litari nolit. *Jac.* V. 2. Ἰταλοῦ. peregrini, e longinquo arcessiti. V. 3. πέτρῃ. *statuæ aut aræ. Brodæus.* Priorem interpretationem comprobare videtur Grotius. γυροὺς τένοντας. vel *rotundas* taurorum *cervices*, vel *incurvata crura.* Cf. Elmsl. ad Med. 1134.

V. 5, 6. αὐτόξυλος. Optima est observatio Eustathii ad Il. ψ. p. 1457. 34. plurimis vocabulis, quæ cum αὐτὸς composita sunt, recensitis; αὐτόξυλον ἔκπωμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoctet. 35.) καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται.—ἀρνεοθοίνης. agna contentus. ἐγχθονίου κύλικος. vini domestici, in ipso agro nati, pocula. *Jac.*

Nr. 223. Fons, cui nomen *puri*, manare desierat, ex quo latro ibi cruentas manus abluerat. Huc facit Pausan. L. ix. 30. p. 769. de amne Helicone agens, quem Diætæ olim aperto alveo manasse narrabant: τὰς γυναῖκας δὲ, αἱ τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν, ἐναπονίψασθαι οἱ θελῆσαι τὸ αἷμα· καταδῦναι δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὴ μὴ τοῦ φόνου καθάρσια τὸ ὕδωρ παράσχηται. V. 1. Junge (ἐγὼ) ἡ κα-

ληϊστὴς ὅτε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,
  καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα,
κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκέθ' ὁδίταις
  βλύζω· τίς γὰρ ἐρεῖ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΗΝ ἔτι με;

CCXXIV.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀντολίαι, δύσιες, κόσμου μέτρα· καὶ τὰ Νέρωνος
  ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἵκετο γῆς περάτων.
ἥλιος Ἀρμενίην ἀνιὼν ὑπὸ χερσὶ δαμεῖσαν
  κείνου, Γερμανίην δ' εἶδε κατερχόμενος.
δισσὸν ἀειδέσθω πολέμου κράτος· οἶδεν Ἀράξης
  καὶ Ῥῆνος, δούλοις ἔθνεσι πινόμενοι.

CCXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ,
  οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
  δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέῃ.

θαρὴ—οὐκέτι βλύζω. *Jac.* V. 3. παρακλίντορας. juxta recumbentes. Expressit hoc Ep. Antiphanes nr. 236.

Nr. 224. Agitur de Tiberii Neronis expeditionibus in Asiam et Germaniam. Missus est ab Augusto in Armeniam ut Tigranem in regnum restitueret. Deinde in Germaniam missus egregie bellavit. *Jac.*

Nr. 225. Tutum et immotum Romanum imperium fore auguratur poeta, quamdiu invicta Cæsaris dextra reipublicæ gubernaculum teneat. *Jac.* V. 1—2. Si Oceanus omnes suas copias (i. e. populos ad Oceanum habitantes) emiserit, Germaniaque, turba sua emissa, Rhenum siccaverit, ut Persarum olim copiæ flumina Græciæ. *Idem ad Edit. Palat.* qui ibi quoque hiatum in versu quinto *καὶ ἱεραὶ* tolerabiliorem judicat, propter majorem vocis elationem in pronuntiatione. V. 5—6. Cf. Hom. Il. μ. 132. quem locum exornavit Virg. Æn. iv. 441.—" Annoso va-

οὕτως καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
ἑστᾶσιν, φύλλων δ' ἂν ἀχέουσ' ἄνεμοι.

CCXXVI.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἠνίδε, καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον ὅπλον ἐρέσσει,
καὶ τὸν ὑπουθάτιον μόσχον ἄγει δάμαλις,
βούταν μὲν τρομέουσα διάκτορα, τὸν δὲ μένουσα
νήπιον, ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη·
ἴσχε', ἀροτροδίαυλε, πεδώρυχε, μηδὲ διώξῃς
τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

CCXXVII.

ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἄῤῥηκτοι Μοιρῶν πυμάτην ἐσφράγισαν ὅρκοι
τῷ Φρυγὶ πὰρ βωμῷ τὴν Πριάμου θυσίην.

Nr. CCXXVI. V. 5. ἴσχου corrigit Jacobs.

lidam cum robore quercum Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc, Eruere inter se certant; it stridor, et alte Consternunt terram concusso stipite frondes: Ipsa hæret scopulis."

Nr. 226. In bovem simul aratrum trahentem, et vitulum lactantem. *Jac.*

V. 1—5. ὅπλον ἐρέσσειν omnino est *machinam movere, agitare.* Euripides dixit πόδα ἐρέσσειν Iph. A. 137. V. 2. Adjectivum ὑπουθάτιος vix alibi occurrit: sed formam οὐθάτιος præstat Crinagoras Ep. xxii. Neque legere me memini ἀροτροδίαυλος v. 5. Sic dicitur is qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora sumpta a stadii cursu, quo quis postquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. Δίαυλος enim, ut utar verbis Scholiastæ ad Aristoph. Av. 293. ὁ δίττον ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Hoc ad alias res, quæ iterando peraguntur, translatum. *Huschke.*

Nr. 227. Trojæ profuisse docet, quod expugnata et eversa fuerit. Hac enim calamitate factum esse, ut Æneæ progenies Romanum populum orbisque terrarum imperium conderet. *Jac.* V. 1, 2. ἄῤῥηκτοι ὅρκοι. *Immutabilia*

ἀλλὰ σοί, Αἰνεία, στόλος ἱερὸς Ἰταλὸν ἤδη
ὅρμον ἔχει, πάτρης φροίμιον οὐρανίης.
ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ Τρώϊος· ἦ γὰρ ἐν ὅπλοις
ἠγέρθη κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις.

CCXXVIII.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυός, εὔσκιον ὕψος
ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
κἠμὲ τὸν ὑμετέραισιν ὑποκλινθέντα κόμαισιν
ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

CCXXIX.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ,
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,

Nr. CCXXVIII. V. 3. Vulgo φωτῶν. φαττῶν *Jac.*

Parcarum consilia. τὸν ὅρκον de *rebus natura sua firmissimis* illustrat Jacobsius ex Soph. Aj. 648. et Æschyl. Agam. 1255. (ed. Blomf.) ἐσφράγισαν. *sigillo suo comprobarunt*, i. e. statuerunt. Πριάμου θυσίην. Ad aram Jovis Hercæi tanquam victima obtruncatus est Priamus. Cf. Eur. Troad. 480. sqq. et Heynii Excurs. XI. ad Æn. ii. V. 4—6. φροίμιον. principium, origo Romani imperii. ἐν ὅπλοις. in armis: inter bella et pugnas.

Nr. 228. Alloquitur poeta umbrosam quercum ut se ab ardore solis defendat. *Opsopæus.* V. 1, 2. κλῶνες ἀπηόριοι. rami desuper impendentes, ἀπήορα. Hesych. μετέωρα, ὑψηλά.—ἄκρητον καῦμα. *merum* æstum. intemperatum, vehemens. V. 3, 4. κεράμων στεγανώτεροι. tectis densiores. Dixit Propertius, notante Jacobsio, IV. El. iv. 5. "Sylvani ramosa domus."—οἰκία φαττῶν. Idem vir huc admovit Hor. I. c. ii. 9. "Piscium et summa genus hæsit ulmo, Nota quæ sedes fuerat palumbis."—ἔνδιοι ἀκρέμονες. *meridiani rami.* sub quibus meridie recumbunt pastores.

Nr. 229. In Medeam Timomachi. Vertit hoc Epigr. Ausonius CXXIX. "Medeam vellet cum pingere Timomachi mens, Volventem in natos cru-

μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
ὧν τὸ μὲν εἰς ὀργὰν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον. ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
δάκρυον, ἐν δ' ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
Ἀρκεῖ δ' ἁ μέλλησις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
ἔπρεπε Μηδείῃ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου.

CCXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λαβροπόδη χείμαῤῥε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ,
πεζὸν ἀποκλείων ἴχνος ὁδοιπορίης;
ἢ μεθύεις ὄμβροισι καὶ οὐ Νύμφαισι διαυγὲς
νᾶμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἠράνισαι νεφέλαις.
ὄψομαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

CCXXXI.

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἡ πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη, ἀρτολάγυνος
αὕτη, καὶ δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος,

dum animo facinus: Immanem exhausit verum in diversa laborem, Fingeret affectum matris ut ambiguum: Ira subest lacrymis: miseratio non caret ira. Alterutrum videas ut sit in alterutro. Cunctantem satis est. Nam digna est sanguine mater Natorum; tua non dextera, Timomache."

V. 7, 8. Hoc distichon ita vertit Grotius: "Sat voluisse fuit, dicunt; occidere parvos Colchidi convenit, non tibi, Timomache." Cf. Juliani Ægypt. Ep. nr. 286.

Nr. 230. Ad torrentem imbribus auctum, et magno cum impetu ruentem. Comparandus Ovidius III. Amor. vi. 5. *Jac.* V. 1. κορύσσῃ. concitus profluis. V. 4. ἠράνισαι θολεραῖς νεφέλαις. pro παρὰ θολερῶν νεφελῶν. mutuo accepisti, collegisti aquas ex nubibus turbidis. ἐρανίσαι· τὸ λαβεῖν ἔρανον καὶ συλλέξαι παρά τινος. Phot. Lex.

Nr. 231. Viso anaglypho, in quo ἀρτολάγυνος, corona et calvaria exhibebantur, poeta ad vitæ fructum hortatur. *Jac.* V. 1. ἀρτολάγυνος. pera in qua panis et lagena. Vertit

καὶ τοῦτο φθιμένοιο προάστιον ἱερὸν ὀστεῦν
ἐγκεφάλου, ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον.
Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο
ἄνθεα· τοιοῦτοι γιγνόμεθ' ἐξαπίνης.

CCXXXII.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ζεύξιδος ἡ χροιή τε καὶ ἡ χάρις· ἐν δέ με μικρῇ
κρυστάλλῳ, τὸ καλὸν δαίδαλον, Ἀρσινόη
γράψας τοῦτ' ἔπορεν Σατυρήϊος· εἰμὶ δ' ἀνάσσης
εἰκών, καὶ μεγάλης λείπομαι οὐδ' ὀλίγον.

CCXXXIII.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς Ἀφροδίτην ὡπλισμένην.

Ἄρεος ἔντεα ταῦτα τίνος χάριν, ὦ Κυθέρεια,
ἐνδέδυσαι, κενεὸν τοῦτο φέρουσα βάρος;

Grotius: "Pauperis hæc res tota, simul cum pane lagena."

V. 3, 4. Ordo est, monente Brunckio, *καὶ τοῦτο ἱερὸν ὀστεῦν, προάστιον ἐγκεφάλου.* Hic *προάστιον* est *πρόβλημα, propugnaculum.* Facit huc mos ap. Ægyptios receptus, in conviviis mortis imaginem circumferendi, cum voce: *ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε, καὶ τέρπευ· ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. Jac.* V. 5. *τὸ γλύμμα.* Hæc quæ memoravit insculpta, panis, lagena, corona, (calvaria). *Brodæus.* —*περίκεισο ἄνθεα.* Sic ap. Chariton. Aphrod. i. c. 6. *κατέκειτο μὲν Καλιρρόη νυμφικὴν ἐσθῆτα περικειμένη.* ubi Dorvillius hanc locutionem illustravit.

Nr. 232. De picta imagine Arsinoes, Verba *Ζεύξιδος ἡ χροιή τε καὶ ἡ χάρις* sic interpretatur Huetius: "Adeo elegans est hæc imago, ut a Zeuxide picta videri possit." Videtur crystallus Satyreio pro tabula fuisse. V. 4. *μεγάλης ἀνάσσης.* magnæ huic reginæ simillima sum. *Jac.*

Nr. 233. Miratur poeta quod Venus armis utatur, quibus ei ad mortalium pectora expugnanda non opus sit. Locum huic lusui dedit statua

αὐτὸν Ἄρη γυμνὴ γὰρ ἀφώπλισας· εἰ δὲ λέλειπται
καὶ θεός, ἀνθρώποις ὅπλα μάτην ἐπάγεις.

CCXXXIV.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

CCXXXV.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ᾽ ἀπὸ μαστῶν
Ἰνώ, λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν,
ὡς ἂν θελξινόοισιν ἀεὶ φίλτροισι δαμάζῃς
ἀνέρας· ἐχρήσω δ᾽ εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

CCXXXVI.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἡ πάρος εὐΰδροισι λιβαζομένη προχοαῖσι,
πτωχὴ νῦν Νυμφῶν, μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
ἀνδροφόνος, κηλῖδ᾽ ὕδασιν ἐγκεράσας·

Veneris armatæ. *Jac.* V. 3, 4. Si inermis Martem Deum, bellique præsidem domuisti, atque armis spoliasti, quid opus in humanum genus arma inferre? Cf. Philippi Ep. nr. 241. λείπεσθαι *vinci*, illustrat Schweighæuser. Lex. Herodot.

Nr. 234. Pulcritudo sine gratiis, ut esca sine hamo, allicere potest, detinere nequit.

Nr. 235. Ino puellam ab ipsa Venere cestum recens solutum accepisse dicit poeta. Comparat Jacobsius argutius dictum Martialis L. VI. Ep. xiii. de Julia: "Ut Martis revocetur amor, summique Tonantis, A te Juno petat ceston, et ipsa Venus."

Nr. 236. Expressum ex Apollonid. Ep. nr. 223.

V. 4. κηλῖδ᾽. κηλίς. *macula, sordes.* Apud Etym. M. ῥύπος, μίασμα, μόλυσμα, dilecta vox Antiphani, neque

ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥλιον, εἰς ἕνα Βάκχον,
εἰποῦσαι, Νύμφαι μισγόμεθ', οὐκ ἐς Ἄρη.

CCXXXVII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐρανὸς ἄστρα τάχιον ἀποσβέσει, ἢ τάχα νυκτὸς
ἠέλιος φαιδρὴν ὄψιν ἀπεργάσεται,
καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βροτοῖς ἀρυτήσιμον ἕξει,
καὶ νέκυς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται,
ἢ ποτὲ Μαιονίδαο βαθυκλεὲς οὔνομ' Ὁμήρου
λήθη γηραλέων ἁρπάσεται σελίδων.

CCXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας,
ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν·

minus Tragicis usitata. *De Bosch.* V. 5. κοῦραι. Nymphæ, ipsæ aquæ erumpere desierunt. Βάκχον. Cf. Meleagr. Ep. nr. 180.

Nr. 237. Homeri nomen et gloriam nunquam interituram esse poeta auguratur. *Jac.* V. 1. Frequentissimi sunt poetarum colores quibus aliis, aut sibi sui nominis æternitatem promittunt, aut ab aliis ea promittitur. Virg. Ecl. v. 76. Æn. i. 607. Hor. II. c. xx. &c. *De Bosch.*

V. 3. Citius mare aquam hominibus præbebit dulcem et potabilem. *Jac.* Vocem autem ἀρυτήσιμον Græcis auctoribus plane incognitam pronuntiat Boschius.

Nr. 238. Vitis ad hederam, ne nimis arcto complexu ipsam constringere et enecare velit. *Jac.* V. 1. ἑρπηστήν. Cic. Cato. Maj. c. 15. " quam (sc. vitem) serpentem multiplici lapsu et erratico:" σκολιὸν πόδα. vid. notata ad Simmiæ Theb. Ep. nr. 410. χορεύσας. quasi circum choros ducens. respectu habito, ut monet Jacobsius, ad hederæ cum scena Attica cognationem. V. 2. βοτρυόπαις. ut ap. Theocrit. *uvas, ut liberos, gignens.* Vertit Grotius: " læta racemiferi suffocas

δεσμεῖς δ' οὐχ ἡμᾶς, ὀλέκεις δὲ σέ· τίς γὰρ ἕλοιτο
κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας Βρόμιον;

CCXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἢ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

CCXL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥρη τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐβούλετο πᾶσιν ἐπ' ἄθλοις
ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα.
ποῦ χλαίνωμα λέοντος, ὅ τ' εὐροίζητος ἐπ' ὤμοις
ἰός, καὶ βαρύπους ὄζος ὁ θηρολέτης;
πάντα σ' Ἔρως ἀπέδυσε· καὶ οὐ ξένον, εἰ Δία κύκνον
ποιήσας, ὅπλων νοσφίσαθ' Ἡρακλέα.

CCXLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύπρι φιλομμειδής, θαλαμηπόλε, τίς σε μελιχρὴν
δαίμονα τοῖς πολέμων ἐστεφάνωσεν ὅπλοις;

munera Bacchi." tenax autem hederæ amplexus usitatissimas poetis imagines præbet. Sic Hor. I. c. xxxvi. 18. "Damalis—lascivis hederis ambitiosior.".

V. 3—4. Quis enim te, nisi in compotationibus, coronis adhibeat? Quodsi me enecas, tu quoque tuo honore privaberis. *Jac.*

Nr. 239. In Jovis Olympii imaginem, Phidiæ opus.

240. De Hercule ab Amore armis spoliato. Comparandum Ep. Gemini nr. 260. qui hanc statuam Lysippi opus esse docet. V. 4. *ὄζος.* clava. *πτόρθον* vocat Geminus. *βαρύπους.* cujus inferior pars gravior et amplior. *Jac.*

Nr. 241. In Venerem armatam. Cf. Leonid. Alex. Ep. nr. 233. V. 1. *θαλαμηπόλε.* Vox Homerica est. Od. η. 8. ψ. 293. V. 3. *παιάν.* Pæan cur

σοὶ παιὰν φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος,
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες·
ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη
συλήσασ' αὐχεῖς, Κύπρις ὅσον δύναται;

CCXLII.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην;
εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
δακρύεις· οὐ φῂς δέ· μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ.
ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

CCXLIII.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις αἰθερίοιο,
ἡ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη,

Veneri præcipue gratus dicatur, non apparet. Suspicatur igitur Jacobsius legendum esse *παστός, torus nuptialis:* idem existimat poeta obversatum Homeri locum Il. ε. 248. οὔ τοι τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. V. 4. αὐλῶν. αὐλοὶ etiam, monente Jacobsio, ad nuptias spectant. Hom. Il. σ. 493.—πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αὐλοί, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον.

Nr. 242. Philænidem tristitiæ causam rogat. V. 2. κόμης σκύλματα. comæ laniatus. σκύλλειν. Hesych. τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν. σύγχυσις. humidorum confusio ocellorum, i. e. oculi lacrymis suffusi. V. 3. ὑποκόλπιον. ἐν τῷ κόλπῳ scil. V. 6. ὀφθαλμοί. Comparavit Opsopæus Herodot. i. 8. quem locum mutuatum esse poetam nostrum existimat. Candaulis verba sunt ad Gygem, ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισιν ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν.

Nr. 243. De Mycenis olim claris, nunc eversis et devastatis. V. 1. αἰθερίοιο. qui "aera carpebat tenerum stridentibus alis." Ovid. Metam. iv. 615. V. 2. πικρὸν ἀστέρα. quæ infestum Trojanis Atridarum genuit sidus.

αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι,
τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

CCXLIV.

ΜΟΥΝΔΟΥ ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τὸ πάλαι πόλις, ἡ τὸν Ἀτρειδῶν
οἶκον ἀπ' οὐρανίου δεξαμένη γενεῆς,
ἡ Τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἡ βασίλειον
ἀσφαλὲς Ἑλλήνων οὖσά ποθ' ἡμιθέων,
μηλόβοτος κεῖμαι καὶ βούνομος ἔνθα Μυκήνη,
τῶν ἐπ' ἐμοὶ μεγάλων οὔνομ' ἔχουσα μόνον.
Ἴλιον ἆ Νεμέσει μεμελημένον, εἴ γε, Μυκήνης
μηκέθ' ὁρωομένης, ἐσσί, καὶ ἐσσὶ πόλις.

CCXLV.

ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἰνδὴν βήρυλλόν με Τρύφων ἀνέπεισε Γαλήνην
εἶναι, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κόμας·

Hor. I. c. xii. 46. "micat inter omnes Julium sidus." *Jac.* Cf. notata ad Simmiæ Theb. Ep. nr. 410.

Nr. 244. Idem argumentum. V. 1. *πολύχρυσος. πολυχρύσοιο Μυκήνης.* passim ap. Hom. V. 2. *οὐρανίου γενεῆς.* Atridarum genus a Tantalo Jovis filio derivatum est.

V. 5. *μηλόβοτος.* Photii Lex. *ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις· ἤτοι τοῖς κτήνεσιν, εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν. eversa, ut jam gregibus pascendis inserviam.* vim vocis expressit Ovid. Epist. i. 15. "Diruta sunt aliis, uni mihi Pergama restant, Incola captivo quæ bove victor arat. Jam seges est ubi Troja fuit, resecandaque falce Luxuriat Phrygio sanguine pinguis humus." *Jac.*

V. 6. *τῶν ἐπ' ἐμ. μ.* quod dives, quod Atridarum lares, quod Trojæ domitrix. *Brodæus. οὔνομα.* Virg. Æn. vii. 411. de Ardea: "et nunc magnum manet Ardea nomen." V. 8. *πόλις.* Hoc respicit Julii Cæsaris et Augusti in Trojam merita.

Nr. 245. Galene, marina nympha, Tryphonis manu in beryllo cælata, loquitur. *Br.* V. 2—5. *μαλακαῖς χερσίν. μαλακαὶ χεῖρες* tribuuntur artifi-

ἡνίδε καὶ χεῖλη νοτερὴν πλείοντα θάλασσαν,
καὶ μαστοὺς, τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.
ἢν δ' ἐμοὶ ἡ φθονερὴ νεύσῃ λίθος, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
ὥρμημαι, γνώσῃ καὶ τάχα νηχομένην.

CCXLVI.

ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
ἇς ἁπαλῷ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν,
ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

CCXLVII.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ.

Κύπρις ὅτε σταλάουσα κόμας ἁλιμυρέος ἀφροῦ
γυμνὴ πορφυρέου κύματος ἐξανέδυ,
οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα
βόστρυχον, Αἰγαίην ἐξεπίεζεν ἅλα,
στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις· εἰ δὲ τοιήδε
κείνη, συγχείσθω θυμὸς Ἐνυαλίου.

Nr. CCXLV. V. 3. πλείοντα. forte λειοῦντα. *Jac.*

ci perito, propter operis mollitiem. Nympham tibi finge promissis capillis natantem. φθονερὴ λίθος, qui me retinet, cohibet, quo vincta teneor. *Jac.* Tertio versu displicet Jacobsio πλείοντα de labiis dictum: quod tamen dici posse videtur de natante, et labiis undas quasi percurrente.

Nr. 246. Mercurius viatores invitat ut sub platani umbra quiescant. Cf. Platonis Ep. nr. 102. V. 4. Mercurium tanquam agrestem deum cum Pane jungit Aristoph. Thesmoph. 986. Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα. *Jac.*

Nr. 247. In Venerem Anadyomenen ab Apelle pictam. Cf. Antip. Sid. Ep. nr. 147.

V. 6. συγχείσθω. συγχέεσθαι elegans hoc sensu, ut *confundi* ap. Latinos. Vid. Ernest. ad Hom. Il. ω. 358. *De Bosch.*

CCXLVIII.

ΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Α. Σιγήσας ἄρυσαι. Β. τίνος οὕνεκα; Α. μηκέτ' ἀρύου.
Β. τεῦ χάριν; Α. Ἡσυχίης ἡδὺ λέλογχα ποτόν.
Β. δύσκολος ἡ κρήνη. Α. γεῦσαι, καὶ μᾶλλον ἐρεῖς με
δύσκολον. Β. ὦ πικροῦ νάματος. Α. ὦ λαλιῆς.

CCXLIX.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εὕδεις ἀγρύπνους ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
εὕδεις ἀτηρής, ἆ τέκος Ἀφρογενοῦς,
οὐ πεύκην πυρόεσσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
ἐκ κέραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.
ἄλλοι θαρσείτωσαν· ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα,
μή μοί καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

CCL.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ὄρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
εἴδωλον κοίτης ᾤχετ' ἀποπτάμενον.

Nr. 248. In fontem miraculosa quadam virtute insignem, quales multos commemoravit Paulus Silentiarius in noto carmine in Thermas. *Jac.* V. 2. Ἡσυχίης. fontis et nymphæ nomen est.

Nr. 249. Expressum carmen ex Alphæi Ep. nr. 220. V. 1. εὕδεις. dormis, O tu, qui miseros mortales somno privas. *Jac.* V. 3. ἐπηρμένος. De usu præteriti perfecti passivæ vocis pro perf. mediæ vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 715. Blomf. ἀφύλακτον. inevitabilem sagittam. ψάλλων videtur dictum de Cupidine sagittam ex arcu cum nervi sonitu emittente.

Nr. 250. In gallum gallinaceum, qui gratum poetæ de puella somnium turbaverat. V. 1. ἀφήρπασας. eodem verbo de eadem re utitur Anacr. xii. τί μευ καλῶν ὀνείρων Ὑποθρίαισι φωναῖς Ἀφήρπασας Βάθυλλον. *Jac.* V. 2. ᾤχετ' ἀποπτάμενον. Verbum οἴχεσθαι conjunctum cum participiis verborum motum qualemcunque

ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
ὠοτόκου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκέτι νυκτὸς
φθέγξεαι, ἀλλ' ἕξεις βωμὸν ὃν ὠμοσάμην.

CCLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
Πύῤῥην ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην·
βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερί, ταῦτ' ἐβόησα·
ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε;

CCLII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα,
εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, μακροφάρυξ,

significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet. Hom. Il. β. 70. ὡς ὁ μὲν εἰπὼν Ὤιχετ' ἀποπτάμενος. *Huschke.* V. 3. θρέπτρα. i. q. θρεπτήρια. alimentorum præmia. Hom. Il. δ. 478. οὐ δὲ τοκεῦσι Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. V. 4. ὠοτόκου ἀγέλης. gallinarum ovipari gregis. κραίνειν. Hesych. τιμᾷν. βασιλεύειν. Hom. Od. θ. 391. ἀρχοὶ κραίνουσι. Soph. Aj. 1050. ὅς κραίνει στρατοῦ.

V. 6. Verba ἀλλ' ἕξεις βωμὸν posita videntur pro βωμὸς ἕξει σε. Sed vereor ut sana sit lectio. Argentarium scripsisse puto: φθέγξεαι, αἱμάξας βωμόν *Jac.* Huschkius legit ἥξεις βωμον. *ibis ad aram.*

Nr. 251. V. 1. βίβλον. Ἔργα καὶ Ἡμέρας Hesiodi significari ex sqq. apparet. In ἑλίσσων de volumine cogites. V. 4. ἔργα et πράγματα παρέχειν dicuntur, qui aliis impedimento sunt, et molestias creant. *Jac.*

Nr. 252. Hominis vinosi verba amatoria ad lagenam. Cf. Ep. Incert. (nr. 352.) V. 1. καπηλικὰ μέτρα. φιλ. impleta vino ex caupona petito. *Jac.* V. 2. εὔλαλε. loquax, nam si foramen est angustum, majorem sonum bibenti edit. *Opsopæus.* πρηΰγελως placide ridens: uni M. Argentario, docente Boschio, usitata vox.

V. 3—5. μυστιλάγυνε. μύστις

αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε,
ἦλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρείης,
ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

CCLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντε θανὼν κείσῃ κατέχων πόδας· οὐδὲ τὰ τερπνὰ
ζωῆς, οὐδ' αὐγὰς ὄψεαι ἠελίου·
ὥστε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας ἕλκε γεγηθώς,
Κίγκιε, καλλίστην ἀγκὰς ἔχων ἄλοχον.
εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης
καὶ Ζήνων Ἀΐδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

CCLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν,
εὔτροχα δ' ἐκπετάσας λαίφεα ποντοπόρει,

Nr. CCLII. V. 5. αἴθ' ἀφελής. *Jac.*
Nr. CCLIV. V. 1. fort. νήσων. *Pierson.*

πενίης dicitur lagena cui domini sui paupertas notissima erat: βραχυσύμβολος, cui nonnisi parva tribuebatur vini portio. ἄμικτος. ἀνύμφευτος. Optat poeta, ut lagena ab omni cum nymphis quæ merum corrumpant commercio aliena sit, h. e. ἄμικτος et ἀνύμφευτος, quæ verba item de casta virgine explicari possunt. *Jac.*

Nr. 253. Ad Cincium quendam, ut vitæ brevitatem reputans, genio suo indulgeat. Color est fere ut in carmine Horatiano I. xxviii. 1—9. *Jac.* V. 3. ἕλκε. verbum, monente Boschio, de iis usitatum qui meracius bibunt. Cf. Rufini Ep. nr. 269.

V. 5. Quod si tristis sapientiæ assecla, illas vitæ voluptates spreveris, scito etiam Cleanthem et Zenonem severæ philosophiæ principes, ad Orci tenebras devenisse. *Jac.* De Cleanthe et Zenone vid. notata ad Posidippi Ep. nr. 185.

Nr. 254. Vere redeunte, Priapus nautas hortatur ut navigationi dent operam. *Jac.* Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 129.

V. 2. εὔτροχα λαίφεα. εὔτροχον

ἔμπορε· χειμῶνες γὰρ ἀπέδραμον, ἄρτι δὲ κῦμα
γλαυκὸν θηλύνει πρηΰγελως Ζέφυρος·
ἤδη καὶ φιλότεκνος ὑπὸ τραυλοῖσι χελιδὼν
χείλεσι καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον·
ἄνθεα δ' ἀντέλλουσι κατὰ χθόνα· τῷ σὺ Πριήπῳ
πειθόμενος πάσης ἅπτεο ναυτιλίης.

CCLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρων
λεύσσων, οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐβάρυνα χορούς·
στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
καὶ τάδε δρῶν, εὔκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
κόσμος ἄνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου

Nr. CCLV. V. 2. ἐβάρυν' ἀόρους Schæferi conj. probat Jacobs.

ἅρμα sæpius ap. Homerum et vertitur *currus volubilis:* ut Latini vocem currere ad navigationem transferunt, sic poeta velocia vela dixit εὔτροχα. *De Bosch.* V. 4. θηλύνει. Hesych. μαλάσσει.—πρηΰγελως. vid. supra nr. 252. V. 6. κάρφος. proprie omne quod siccum, aridum, ac leve est, festuca, herbæ culmus. Vid. Schleusner. Lex. N. T. καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον. ex luto ædificat stramineum nidum.

Nr. 255. Poeta vivendi legem a cœli natura petit. Choros, ait, ducam, sicuti astra choros ducere video; corona tempora cingam et citharam pulsabo: nam etiam cœlum lyram et coronam habet. Quod cum facio, εὔκοσμον, i. e. cœli naturæ et legibus, τοῖς τοῦ κόσμου ἤθεσι, consentaneam vitam agam. V. 2. οὐδ' ἄλλων. neque aliorum unquam comissationes sprevi, ab aliis invitatus, κωμάζειν recusavi. Hunc sensum hæc verba admittere videntur, quæ tamen ne corrupta sint, vereor. *Jac.* Idem vir ad Edit. Palat. Schæferi conjecturam ἐβάρυν' ἀόρους *nec aliorum turbavi somnos*, se probaturum esse profitetur, si de forma ἄορος satis constaret, ex qua ὦρος contractum videri posset.

CCLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐθραύσθης ἡδεῖα παρ' οἰνοπόταισι λάγυνε
νηδύος ἐκ πάσης χευαμένη Βρόμιον.
τηλόθε γὰρ λίθος εἰς σὲ βαρύστονος, οἷα κεραυνός,
οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ Δίωνος ἔβη.
ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοί, καὶ σκώμματα πυκνά, τυπείσης,
καὶ πολὺς ἐξ ἑτάρων γιγνόμενος θόρυβος.
οὐ θρηνῶ σε, λάγυνε, τὸν εὐαστῆρα τεκοῦσαν
Βάκχον, ἐπεὶ Σεμέλη καὶ σὺ πεπόνθατ' ἴσα.

CCLVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυΐ, μηκέτι φώνει
κλωνὸς ἐπ' ἀκροτάτου, κόσσυφε, κεκλιμένος.
ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον· ἐπείγεο δ' ἄμπελος ἔνθα
ἀντέλλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων·
κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφί τ' ἐκείνῃ
μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ στομάτων κέλαδον.
δρῦς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰξόν·
ἁ δὲ βότρυν· στέργει δ' ὑμνοπόλους Βρόμιος.

Nr. 256. Scriptum est in lagenam, lapidis ictu fractam et comminutam. V. 3. *βαρύστονος*. lapis magna cum vi lagenæ incussus. V. 7, 8. Lagena ex ventre lapide rupto peperit Bacchum, cum vinum inde emitteret: idem Semelæ contigit, cum ipsum deum partu ederet. Illam lapis, ceu fulmen, emissus; hanc ipsum Jovis fulmen parere fecit. *Jac.*

Nr. 257. Merulam poeta hortatur, ut quercum avibus propter viscum quem gignit, infestum, relinquat, et in vite potius considat. *Jac.* V. 4. *γλαυκῶν πετάλων*. viridantibus foliis. V. 7. *ἀνάρσιον*. hostilem, ut ap. Homerum.

CCLVIII.

ΣΑΤΥΡΟΥ.

Ἦ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ
πιδύει, πυκινὸν δ' ἄλσος ὑποσκιάει
τηλεθάον, Ζεφύροισιν ἐπίδρομον· ἄλκαρ ὁδίταις
δίψης, καὶ καμάτου, καὶ φλογὸς ἠελίου.

CCLIX.

ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἀντί μ' ἔρωτος Ἔρωτα, βροτῷ θεὸν ὤπασε Φρύνῃ
Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος.
ἡ δ' οὐκ ἠρνήθη τὸν τέκτονα· δεῖσε γάρ οἱ φρὴν,
μὴ θεὸς ἀντὶ τέχνης σύμμαχα τόξα λάβῃ.
ταρβεῖ δ' οὐκέτι που τὸν Κύπριδος, ἀλλὰ τὸν ἐκ σοῦ,
Πραξίτελες, τέχνην μητέρ' ἐπισταμένη.

Nr. 258. Locus amœnus et umbrosus ad fontem describitur. V. 1. *ὑπὸ πυθμέσιν.* sub radicibus. Hom. Od. ν. 122. *παρὰ πυθμέν' ἐλαίης. Jac.* Vid. Blomfield. Gloss. in Choeph. 198. V. 2. Comparat Jacobsius Theocrit. Eid. vii. 7. *ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον.* et Virg. Bucol. ix. 40. "Varios hic flumina circum Fundit humi flores; hic candida populus antro Imminet, et lentæ texunt umbracula vites."

V. 3. *ζεφύροισιν ἐπίδρομον.* eleganter de loco amœno per quem Zephyrus spirans currit. *De Bosch. ἄλκαρ.* unde levari poterit viator.

Nr. 259. De illustri hoc Amoris simulacro quod Praxiteles Phrynæ dono dedit, vide notata ad Simonidis Ep. (nr. 94.) V. 2. *μισθόν.* Pro hoc munere suo Phrynes amore remuneratus est. Illa enim Dei fabrum spernere non est ausa, quippe cum timeret ne deus pro simulacro suo sagittas in ipsam dirigeret. Neque tamen Veneris filium tantopere timet, quam Praxitelis Cupidinem, cujus matrem artem esse novit. *Jac.*

CCLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥρακλες, ποῦ σοι πτόρθος μέγας, ἥ τε Νέμειος
χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδόκη;
ποῦ σοβαρὸν βρίμημα; τί σ' ἔπλασεν ὧδε κατηφῆ
Λύσιππος, χαλκῷ τ' ἐγκατέμιξ' ὀδύνην;
ἄχθῃ γυμνωθεὶς ὅπλων σέο· τίς δέ σ' ἔπερσεν;
ὁ πτερόεις, ὄντως εἷς βαρὺς ἆθλος, Ἔρως.

CCLXI.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Α. Βουκόλε, πρὸς τῶ Πανός, ὁ φηγινός, εἰπέ, κολοσσὸς
οὗτος, ὅτῳ σπένδεις τὸ γλάγος, ἔστι τίνος;
Β. τῶ λειοντοπάλα Τιρυνθίω. οὐ δὲ τὰ τόξα,
νήπιε, καὶ σκυτάλην ἀγριέλαιον ὁρῇς;
Α. χαίροις Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρούρει
αὔλια, κὴξ ὀλίγων μυριόβοια τίθει.

Nr. 260. In Herculis armis spoliati statuam, Lysippi opus. Cf. Philippi Ep. (nr. 240.) quod Geminus expressisse videtur. V. 3. *βρίμημα*. Hesych. *ἐπίπληξις*. Derivatur hoc vocabulum cum aliis quibusdam a *βρῖ ἐπιτατικῷ*. Hinc *βριμοῦσθαι, μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν*. Eustath. ad Od. *α*. p. 26. Cf. Etymol. M. in *βριμαίνω* et *βρίμη*. *Jac.* V. 6. Grotius; "Unum certamen, sed grave, præpes Amor." Sic Ovid. ix. 25. "Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hostis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor."

Nr. 261. Elegans inter pastores de ligneo Herculis simulacro dialogus. Positum erat hoc signum prope stabula. Erat enim Hercules inter Deos pastoritios, et propterea nonnunquam cum Mercurio jungitur. *Jac.* V. 3, 4. *λειοντοπάλα*. leonis domitoris. *ἀγριέλαιον*. clavam ex oleastro. V. 5. *δαμαληφάγε*. totam bovem, jugo abductam, devorasse ferunt Herculem.

CCLXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὔστοχα θηροβολεῖτε, κυναγέται, οἱ ποτὶ ταύταν
 Πανὸς ὀρειῶτα νισσόμενοι σκοπιάν,
αἴτε λίνοις βαίνοιτε πεποιθότες, αἴτε σιδάρῳ,
 αἴτε καὶ ἰξευταὶ λαθροβόλῳ δόνακι·
κἀμέ τις ὑμείων ἐπιβωσάτω· οἶδα ποτ' ἄγραν
 κοσμεῖν καὶ λόγχαν, καὶ λίνα, καὶ καλάμους.

CCLXIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψα, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς,
 μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά.
οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα·
 ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

CCLXIV.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

"Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν"
 ἔγραφε ποιμαίνων, ὡς λόγος, Ἡσίοδος.

Nr. 262. Pan venatores et aucupes hortatur, ut ipsum colant, præsens omnibus promittens auxilium. Expressum carmen ex Leonid. Tar. Ep. (nr. 122.) *Jac.* Vid. notata ad Epigr. Incert. nr. 358.

V. 4. λαθροβόλῳ. Arundo λαθρόβολος eadem, quam *crescentem arundinem* vocare solent poetæ latini. *Jac.* Grotius vertit. "Seu structos avibus celat arundo dolos."

Nr. 263. V. 3, 4. Nulla est res de qua omnes eadem sentiant. Quod tu miraris, id aliis risum movet. Juv. Sat. x. 28. "Jamne igitur laudas quod de sapientibus alter Ridebat—flebat contrarius auctor." *Jac.*

Nr. 264. Proœmium secundo car-

"Μῆνιν ἄειδε θεά," καί, "Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα"
εἶπεν Ὁμηρείῳ Καλλιόπη στόματι.
κἀμὲ δὲ δεῖ γράψαι τι προοίμιον. ἀλλὰ τί γράψω,
δεύτερον ἐκδιδόναι βιβλίον ἀρχόμενος;
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες κοῦραι Διός, οὐκ ἂν ἐσώθην,
εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων.

CCLXV.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

Α. Νύμφαι, πευθομένῳ φράσατ' ἀτρεκές, εἰ παροδεύων
Δάφνις τὰς λευκὰς ὧδ' ἀνέπαυσ' ἐρίφους.
Β. Ναὶ ναί, Πὰν συρικτά, καὶ εἰς αἴγειραν ἐκείναν
σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν·
Πάν, Πάν, πρὸς Μαλέαν, πρὸς ὄρος Ψωφίδιον ἔρχευ,
ἵξοῦμαι. Α. Νύμφαι, χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑπάγω.

CCLXVI.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἰ κάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ' ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ.
ἀλλὰ μαρανθὲν ἄφνω σὺν κοπρίοις ἐρίφη.

minum suorum libro poeta circumspiciens, nullum sibi aptius occurrere ait commemoratione beneficii a Nerone accepti. *Jac.*

Nr. 265. Panis cum Nymphis de Daphnide colloquium. Elegans carmen. *Jac.* V. 4. *κατὰ φλοιοῦ.* Virgil. Ecl. iii. 13. "Immo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi."

V. 5. Sunt hæc verba a Daphnide arboris cortici insculpta, quibus ille Pana rogat, ut ad Maleam, sive ad montem Psophidium veniat, seque eodem venturum esse pollicetur. *Μαλέαν.* urbem Arcadiæ. *Ψωφίδιον.* a *Ψωφίς,* urbe Arcadiæ, circum quam plures sunt montes Pani sacri. *Jac.* V. 6. *ὑπάγω. ὑπάγειν. procedere* Lex. Xenophont. ubi inter alia Ammonii interpretamentum est; *τὸ προάγειν· τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι.*

Nr. 266. De pulcritudinis brevitate.

ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα.
ταῦτα δ᾽ ὁμῇ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος.

CCLXVII.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ᾽ αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου,
αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ᾽ εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίῃ
μορφῇ νηὸν ἔχειν, ὡς μακάρων ξοάνῳ.

CCLXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοί, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
αὐτὸς ὑφ᾽ ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ᾽ ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρός, καὶ κυαναυγὲς ἴον.

Comparat Jacobsius Theocrit. xxiii. 28. *καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ —Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ.* Cum versu primo nostri Epigr. cf. ultimum distichon Rufin. Ep. nr. 268.

Nr. 267. Veterum sculptorum artem poeta desiderat, quæ Melicertæ pulcritudinem exprimat et effingat. V. 2. *τέχναι* sunt artis opera quæ illi animasse videbantur. *Jac.*

Nr. 268. Rodocleam missa corona admonet ne de pulcritudinis cito deflorescentis munere superbiat. *Jac.* V. 2. *ὑφ᾽ ἡμετέραις.* Monet Jacobsius ad Edit. Palat. *ὑπὸ* sic interdum abundare ante dativum, ubi vim ablativi habet. Nostrum Epigramma, inter plura, admovit Burmannus ad Anthol. Lat. T. ii. p. 109. "Ac veluti formosa rosa, cum tempore prodit, Arescit certe tempore deinde suo: Sic tu cœpisti primo formosa videri Tempore, sed subito desinis esse mea." ubi

ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα·
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

CCLXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
ἕλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰρόμενοι.
βαιὸς ὁ χαιρόντων ἐστὶν βίος· εἶτα τὰ λοιπὰ
γῆρας κωλύσει· καὶ τὸ τέλος, θάνατος.

CCLXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλλος ἔχεις Κύπριδος, Πειθοῦς στόμα, σῶμα καὶ ἀκμὴν
εἰαρινῶν Ὡρῶν, φθέγμα δὲ Καλλιόπης,
νοῦν καὶ σωφροσύνην Θέμιδος, καὶ χεῖρας Ἀθήνης·
σὺν σοὶ δ᾽ αἱ χάριτες τέσσαρές εἰσι, Φίλη.

de claudicante metro vix necesse est monere. Omnino conferendum est Walleri carmen pulcherrimum, *Go lovely rose*, &c.

Nr. 269. Idem fere sententiarum contextus ap. Hor. II. c. xi. 5. "Fugit retro Levis juventus et decor, arida Pellente lascivos amores Canitie facilemque somnum.—Cur non rosa Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti?" *Jac.* V. 2. *ἄκρατον ἕλκωμεν.* vid. notata ad M. Argentarii Ep. nr. 253. *μείζονας κύλικας.* Hor. Ep. ix. 33. "Capaciores affer huc, puer, scyphos."

Nr. 270. Amatæ puellæ laudes celebrat poeta. V. 2. Ὡρῶν. Ὧραι, Deæ pulcritudinis, præclaræ illæ cœli janitricis, monente Boschio, sæpius cum Gratiis junguntur. Vid. Hom. Il. ε. 749. Hesiod. Theogon. 901.

V. 3. *χεῖρας Ἀθήνης.* Ut dubites quò sensu accipiendæ sint *Minervæ manus*, efficit Ep. (nr. 373.) ubi iterum occurrunt, et quidem ita ut peculiarem pulcritudinis partem significare videantur. In nostro autem loco pronius de lanificio et Ἐργάνης artibus intelligere. Huic interpretationi et contextus favet et Propert. L. III. xix. 7. "Est tibi forma potens, sunt castæ Palladis artes." *Jac.*

CCLXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλεϊ· κὴν ποτε χαῖρε
 εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο.
ἤν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὕπερ ἐκκρεμάσωμαι,
 ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴχνεσιν.
ὦ ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θᾶσσον,
 σπεύσατε, κᾶν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

CCLXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὥπλισμαι πρὸς Ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν,
 οὐδέ με νικήσει, μοῦνος ἐὼν πρὸς ἕνα.
θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι· ἢν δὲ βοηθὸν
 Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

Nr. 271. De Rhodopes superbia poeta conquestus optat ut approperante senectute mitior reddatur. *Jac.*

V. 1, 2. Non dissimile illud Ovidii Heroid. ix. 129. " Dat vultum populo sublime."—*ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν.* Helena ap. Ovid. Heroid. xvii. 16. " Nec sedeo duris torva superciliis." *De Bosch.* Vertit Grotius;—" si forte salutem, Torva superciliis vix mihi reddit avo." V. 3. Amatores comissabundi corollas capiti detractas amicarum januis appendere solebant. Kuinoel. ad Propert. I. El. xvi. 7.—V. 5. Confert Jacobsius Propert. III. El. xxxii. 32. " At te celatis gravis ætas urgeat annis, Et veniat formæ ruga sinistra tuæ."

Nr. 272. Poeta se contra Amoris impetus satis fortem, eidem vero cum Baccho conjuncto imparem esse fatetur. Expressum ex Posidippi Ep. (nr. 184.) *Jac.* V. 1. *λογισμόν.* perpetuas inimicitias Ratio et Amor inter se gerebant. Cf. Meleagri Ep. nr. 161. V. 3. *συστήσομαι* h. l. eandem significationem habet quam *συστῆναι* et *συνεστηκέναι* ap. Herodot. *stare cum aliquo,* sed *non ab eadem parte,* verum *a parte opposita. contendere cum aliquo.* Vid. Schweighæus. Lex. Herodot.

CCLXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
  τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
  ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

CCLXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προσεφώνουν
  ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
νῦν ῥυτίδες, καί θρὶξ πολιή, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
  καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκέτ' ἔχον χάριτας.
μήτις σοί, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
  λίσσεται; ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

Nr. 273. V. 3. χεῖρας Ἀθήνης. vid. notata ad Ep. nr. 270. V. 3. *εὐδαίμων*. Comparat Brodæus Homeri locum Od. ζ. 154. ubi iisdem fere blanditiis Ulysses Nausicaæ adulatur. Omnino autem conferendum est celeberrimum Sapphonis fragmentum ii. ap. Schneider. p. 36.

Nr. 274. Ad Prodicam, jam anum et ab amantibus desertam. Hor. IV. c. xiii. 1. "Audivere, Lyce, Dî mea vota; Dî audivere, Lyce; Fis anus." V. 2—6. *διαλυσίφιλοι*. rugæ et cani puta, quibus amor fugatur, sive vinculum amoris dissolvitur, *διαλύεται*. V. 3. *ῥυτίδες*. Eadem conjungit Ovid. ii. A. A. 117 "Et tibi jam cani venient, formosa, capilli; Jam venient rugæ, quæ tibi corpus arent." Corpus *rugis aratum* nostro est *ῥακῶδες*. V. 6. *τάφον*. Vetulas *σοροὺς* vocabant. Aristoph. Vesp. 1355. Ep. Incert. lxxxvii. *ἔγχαλχος γραῖα πλουσία ἐστὶ σαρός*. *Jac.* *γέροντα τύμβον* se dixit Creon ap. Eurip. Med. 1206.

CCLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην, ἱκέτευον,
καὶ τῶν ἀμβροσίων ἁψάμενος γονάτων,
Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρόν,
καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι.
ταῦτα λέγοντος, ἔκλαυσεν· ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

CCLXXVI.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον,
οὔ σ' ἐπιγιγνώσκω. τὸν Διὸς οἶδα μόνον.
κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ τράγου. ἦ ῥά σε Κελτοὶ
τῇ πενίῃ βοτρύων τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων.
τῷ σε χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
πυρογενῆ μᾶλλον, καὶ Βρόμον, οὐ Βρόμιον.

Nr. 275. Lacrymis et misera lamentatione cum poeta se Prodicam commovisse putaret, illa eum manibus suis domo ejecit. Mire Opsopæus Prodicam amatorem præ amore sive verecundia potius ejecisse autumat. *Jac.* Cum Opsopæo autem consentire videtur Grotius, qui ultimum distichon sic vertit: "Flebat, ut audierat; sed flentia lumina siccans Nos a se tenera reppulit illa manu."

Nr. 276. In cerevisiam, vini nomen temere sibi arrogantem invehitur. V. 1—6. *τίς; πόθεν εἶς;* Solemnis ap. Homerum formula, qua peregre advenientes nomen et patriam interrogantur, a recentioribus ad contemptus significationem passim detorquetur. V. 6. *πυρογενῆ· e frumento* natum, non ut illum *e flammis genitum, πυριγενῆ* Βρόμον. *βρόμος* non solum est *avena sativa* (*βρόμος. βοτάνη ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα.—καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς.* Hesych.) sed etiam *gravis odor,* ut *τράγος.* hinc *βρομῶδες, brumosum,* quicquid in gustu diu vehementerque halat, graveolens, odore peregrino, acri et viroso molestum. Cf. Albert. ad Hesych. *Jac.*

CCLXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλοίην ὁρόω δονάκων φύσιν. ἦπου ἀπ' ἄλλης
χαλκείης τάχα μᾶλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡμετέροις δονέονται·
ἀλλ' ἀπὸ ταυρείης προθορῶν σπήλυγγος ἀήτης
νέρθεν ἐϋτρήτων καλάμων ὑπὸ ῥίζαν ὁδεύει.
καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρῶν,
ἵσταται ἀμφαφόων κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν.
οἱ δ' ἁπαλὸν σκιρτῶντες ἀποθλίβουσιν ἀοιδήν.

CCLXXVIII.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι
εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾶν λείψανον ἡλικίης.
ἀλλ' ἐγὼ εἴτε τρίχας λευκὰς φέρω, εἴτε μελαίνας,
οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.

Nr. CCLXXVIII. V. 3. εἰ λευκὰς φέρω τρίχας. Vat. Cod. Jacobs. ut supra.

Nr. 277. Elegans descriptio organi pneumatici, quod ex fistulis æneis constabat, quæ, vento ex folle immisso, sonum reddebant. Vix diversum hoc instrumentum fuit ab eo quod hodie eximie organum vocatur. V. 1—8. *δονάκων.* tibiæ æneæ junctim positæ, ita ut calamorum speciem gerant. V. 3. *ὑφ' ἡμετέροισιν.* non humano spiritu inflantur, ut tibiæ tubæve, sed vento quem folles taurini emittunt. Hæc est *ταυρείη σπήλυγξ*, follis in quo ventus servatur, sicuti antro quodam Æoli. *νέρθεν.* ventus ille ab inferiore parte in tibias intrat. V. 6. *ἀγέρωχος.* audax. V. 7. *κανόνας συμφ. αὐλ.* regulas singulis tibiis respondentes. V. 8. *οἱ δέ.* *κανόνες* puta. Subsilientes illæ regulæ suavem cantum efficiunt, et quodammodo elidunt. *Jac.*

Nr. 278. Se non curare appropinquantem canitiem, sed conviviorum hilaritate molestas curas abigere. Expressum ex Anac. Od. xi. *Jac.* V. 1. *λέγουσαι. jubentes.* de hac significatione verbi *λέγειν*, vid. Lex. Xenophon. p. 26. §. 18. V. 5. Simillimus sententiarum contextus, monente Ja-

εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι
καὶ Βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

CCLXXIX.

ΑΒΛΑΒΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Εἰς δίσκον Ἀσκληπιάδου ῥωμαῖον.

Ἥφαιστος μ' ἐτέλεσσε καμὼν χρόνῳ· ἀλλὰ Κυθείρη
ἀνδρὸς ἑοῦ θαλάμων εἵλετο λαθριδίως,
Ἀγχίσῃ δ' ἔπορεν κρυφίης μνημήϊον εὐνῆς·
καί μ' Ἀσκληπιάδης εὗρε παρ' Αἰνεάδαις.

CCLXXX.

ΚΥΡΟΥ.

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
ὥς κεν ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτρῃς
συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.
Πιερίδες φεύγωμεν ἐϋκτιμένην πόλιν, ἄλλην
πατρίδα μαστεύσωμεν. ἀπαγγελέω δ' ἄρα πᾶσιν,
ὡς ὀλοοὶ κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας.

CCLXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύπρις σὺν χαρίτεσσι, καὶ υἱέϊ χρυσοβελέμνῳ
ἐνθάδε λουσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

cobsio, ap. Hor. II. c. xi. 14. " rosa Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti? Dissipat Evius Curas edaces."

Nr. 279. In discum eximio opere elaboratum. Hunc Homeri exemplo, a diis ad homines pervenisse fingit. *Jac.* V. 4. *Αἰνεάδαις.* Romanis.

Nr. 280. *Κύρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἡνίκα ἔμελλε ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πολέως, θρῆνος, ὃν εἶπε πρὸς αὐτῇ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως.* Tres priores versus expressi sunt ex Nonni Dionysii L. xx. *Jac. ad Edit. Palat.* V. 6. *κηφῆνες.* hanc vocem illustrat Ruhnken. ad Timæum p. 157.

Nr. 281. V. 2. *χάριν.* amœnitatem, qua illud balneum erat conspicuum. *Jac.*

CCLXXII.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίῳ.

CCLXXIII.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ', εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα
καὶ τῶν πτερῶν κατασχών,
ἐβάπτισ' ἐς τὸν οἶνον.
λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν.
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

Nr. CCLXXXIII. V. 5. *ἔπινον.* Br. metri causa.

Nr. 282. Metrodorus sibi Posidippi Ep. nr. 11. hoc carmine sibi refutandum sumpsit, in omni vitæ genere et conditione propria quædam bona inesse docens. *Jac.*

Nr. 283. Versus sunt Iambici Dimetri Catalectici.

Hoc odarium inter Anacreontica vulgo editur, et quid intersit inter hoc et ea quæ sub Anacreontis nomine vulgo leguntur, se non perspicere fatetur Jacobsius. V. 7. *γαργαλίζει. κινεῖ, ὑποσαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει.* Etymol. M.

CCLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἱμερτὴ Μαρίη μεγαλίζεται· ἀλλὰ μετέλθοις
κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης·
μὴ θανάτῳ, βασίλεια· τὸ δ' ἔμπαλιν, ἐς τρίχας ἥξοι
γήραος, ἐς ῥυτίδας σκληρὸν ἵκοιτο ῥέθος·
τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα· κάλλος ὑπόσχοι
ψυχῆς ἀμπλακίην, αἴτιον ἀμπλακίης.

CCLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δυστήνου Νιόβης ὁρᾷας παναληθέα μορφήν,
ὡς ἔτι μυρομένης πότμον ἑῶν τεκέων.
εἰ δ' ἄρα καὶ ψυχὴν οὐκ ἔλλαχε, μὴ τόδε τέχνῃ
μέμφεο· θηλυτέρην εἴκασε λαϊνέην.

CCLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τιμόμαχος Μήδειαν ὅτ' ἔγραφεν, εἰκόνι μορφᾶς
ἀψύχου ψυχὰς θήκατο διχθαδίας.

Nr. 284. In Mariam nimis de pulcritudine sua superbientem. Cf. Rufini Ep. nr. 271. *Jac.* V. 3. *ῥέθος. πρόσωπον. παρειά.* Hesych. *σκληρὸν ῥέθος*, per prolepsin dictum, quod rugis aliquando secabitur pronuntiat Jacobsius. V. 5. *τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα.* Imitatione expressum ex Homer. Il. *α.* 42. *τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα.—κάλλος.* "crimina mentis Non nisi quæ sevit crimina, forma luat." Grotius.

Nr. 285. Statua ex marmore Nioben liberos plorantem repræsentans. V. 3. Animam statuæ adjecisset artifex nisi mulierem in saxum mutatam finxisset. *Jac.*

Nr. 286. In Timomachi Medeam. Expressum ex Antiphili Byzantini Ep. nr. 229.

ζᾶλον γὰρ λεχέων, τεκέων θ' ἅμα φίλτρα συνάψας,
δεῖξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀντιμεθελκομέναν.

CCLXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, λῃίστορες, ἄλλους·
τοῖσδε γάρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

CCLXXXVIII.

ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μητέρα Κύπριν ἔλουσεν Ἔρως ποτὲ τῷδε λοετρῷ,
αὐτὸς ὑποφλέξας λαμπάδι καλὸν ὕδωρ.
ἱδρὼς δ' ἀμβροσίοιο χυθεὶς χροὸς ἄμμιγα λευκοῖς
ὕδασι, φεῦ, πνοιῆς ὅσσον ἀνῆψεν ἔαρ·
ἔνθεν ἀεὶ ῥοδόεσσαν ἀναζείουσιν ἀϋτμήν,
ὡς ἔτι τῆς χρυσῆς λουομένης Παφίης.

CCLXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους ἁπαλῷ τετρυμένος ὕπνῳ
εὗδεν Ἔρως, Νύμφαις λαμπάδα παρθέμενος.

Nr. 287. In opulentas ædes a tugurio suo fures ablegat poeta.

Nr. 288. Balnei cujusdam laudatur amœnitas, cujus causam poeta ab Amore repetit, qui Venerem in eo laverit, ipsasque aquas face accenderit. Comparandum Ep. Anth. Lat. T. i. p. 476. de Baiis; "Ante bonam Venerem gelidæ per littora Baiæ; Illa natare lacus cum lampade jussit Amorem. Dum natat, algentes cecidit scintilla per undas. Hinc vapor ussit aquas; quicunque natavit, amavit." V. 3, 4. Suavis odor, quam aqua spirat, huic balneo ab eo inde tempore proprius est, quo Veneris sudor se cum aqua miscuit. πνοιῆς ἔαρ. de odore suavissimo. *Jac.*

Nr. 289. Earundem thermarum originem alia ratione interpretatur. Nymphas fingit, quum forte Amorem juxta fontem in platanorum umbra dor-

Νύμφαι δ' ἀλλήλῃσι, τί μέλλομεν; αἴθε δὲ τούτῳ
σβέσσαμεν, εἶπον, ὁμοῦ πῦρ κραδίης μερόπων.
λαμπὰς δ' ὡς ἔφλεξε καὶ ὕδατα, θερμὸν ἐκεῖθεν
Νύμφαι Ἐρωτιάδες λουτροχοεῦσιν ὕδωρ.

CCXC.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Πολυμνίας.

Σεῖο μὲν εἰκὼν ἥδε Πολύμνια, καὶ σὺ δὲ, Μούσης.
ἓν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέραις οὔνομα, καὶ τύπος εἷς.

CCXCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἄπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
ἐνναέταις κεῖμαι ἁ παναποτμοτάτα.
Ἥφαιστος μ' ἐδάμασσε μετὰ κλόνον Ἐννοσιγαίου.
φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις.
ἀλλὰ παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν·
σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένᾳ.

mientem invenissent, ejusque facem extinguere conarentur, ipsam aquam incendisse. *Jac.* V. 1. τετρυμένος ὕπνῳ. Vid. ad Anytis Ep. nr. 113. V. 3, 4. τούτῳ—ὁμοῦ. *simul cum hac face.* αἴθε σβέσσαμεν. notanda constructio, αἴθε cum Indicativi Aoristo.

V. 6. Ἐρωτιάδας poeta Nymphas vocat ob nomen Ἔρως thermis illis tributum. *Jac.*

Nr. 290. In Polyhymniam quandam, Musæ, cujus nomen gerit, forma quoque similem. *Jac.*

Nr. 291. De Beryto urbe terræ motu eversa, deinde igne absumpta. Vid. Gibbon *Decline and fall,* T. vii. p. 417. V. 1. ἄπολις πόλις. Similiter de classe, notante Jacobsio, quæ ap. Salamina perierat, Æschyl. Pers. 686. ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες, ἄναες ἄναες. vid. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 737.

V. 6. καὶ φθιμένᾳ. nam urbes quoque *fata* sua habent. Ausonius Ep. xxxiv. "Miramur periise homines, monimenta fatiscunt, Mors etiam saxis nominibusque venit." *Jac.*

CCXCII.

ΝΕΙΛΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου ἀπὸ ψηφῖδος ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Α. Πάντες μὲν Σάτυροι φιλοκέρτομοι· εἰπὲ δὲ καὶ σύ,
τί πρὸς ἕκαστον ὁρῶν τόνδε γέλωτα χέεις;
Β. θάμβος ἔχων γελόω, πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης
συμφερτός, γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος.

CCXCIII.

ΚΟΜΗΤΑ ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΥ.

Ὄμματα Φύλλις ἔπεμπε κατὰ πλόον· ὅρκος ἀλήτης
πλάζετο, Δημοφόων δ' ἦεν ἄπιστος ἀνήρ.
νῦν δέ, φίλη, πιστὸς μὲν ἐγὼ παρὰ θῖνα θαλάσσης
Δημοφόων· σὺ δὲ πῶς, Φύλλις, ἄπιστος ἔφυς;

CCXCIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Εἰπὲ νομεῦ, τίνος εἰσὶ φυτῶν στίχες; Β. αἱ μεν ἐλαῖαι,
Παλλάδος· αἱ δὲ πέριξ ἡμερίδες, Βρομίου.
Α. καὶ τίνος οἱ στάχυες; Β. Δημήτερος. Α. ἄνθεα ποίων
εἰσὶ θεῶν; Β. Ἥρης καὶ ῥοδέης Παφίης.

Nr. 292. In Satyri imaginem ex opere musivo. Risum Satyri poeta ita interpretatur, ut eum, quomodo ex lapillis paulatim compositis extiterit, reputantem ridere dicat. *Jac.*

Nr. 293. Demophoontis historiam sibi accommodavit poeta. "Ut Phyllis olim amantem perfidum expectavit in littore, sic nunc, conversa fabula, te alteram Phillidem frustra exspecto." V. 1. ὅρκος ἀλήτης. ventis et undis videbantur tradita verba quibus Demophoon reditum puellæ promiserat. Ovid. Heroid. ii. 25. "Demophoon ventis et verba et vela dedisti: Vela queror reditu, verba carere fide." *Jac.*

Nr. 294. Scriptum in agrum amœnum vitibus et oleis consitum. *Jac.*

Πὰν φίλε, πηκτίδα μίμνε τεοῖς ἐπὶ χείλεσι σύρων,
'Ηχὼ γὰρ δήεις τοῖσδ' ἐνὶ θειλοπέδοις.

CCXCV.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς 'Αριάδνην κιθαριστρίδα.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἑλοῦσα
κούρη, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν,
αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.
εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἵστατο, μᾶλλον ἂν αὐτὴ
Κύπρις ἐνικήθη, κἂν ἐδίκαζε Πάρις.
σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
τῶν 'Αριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

CCXCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὖτε δ' ἐπέλθῃ
ὄρθρος ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,

V. 5. Πὰν φίλε. Panis imaginem in eodem agro positam alloquitur.—πηκτίδα. Cf. notata ad Theocrit. Ep. nr. 135. Apud poetas autem serioris ætatis docet Jacobsius πηκτίδα pro fistula usurpari. Cf. Agathiæ Ep. nr. 306. V. 6. θειλοπέδοις· θειλόπεδον. ὁ τόπος ἐν ᾧ ξηραίνονται αἱ σταφυλαί, ἢ ἕτερα τινά. Etym. M. vid. Hom. Od. η. 123.

Nr. 295. In citharistam arte et pulcritudine conspicuam. *Jac.* V. 2. μίτοις, citharæ nervis. V. 3. ῥοιζήματι. tragicam grandiloquentiam significat. ῥήξατο φώνην. ut Virg. Æn. xi. 377. "vocem e pectore rumpit" et Æn. ii. 129. Sic Herodot. ii. 2. θέλων ἀκοῦσαι ἥν τινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην. V. 6. κἂν cum indicativo reperiri docet Schæfer. in Append. ad Aristoph. Plut. p. 88.

V. 7. σιγῇ ἐφ' ἡμείων. Ex Il. η. 195. Submissa hæc voce inter nos agamus, ne Dionysius hæc audiens Ariadnæ hujus amplexum appetat. *Jac.*

Nr. 296. De intempestiva hirun-

ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
  βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
Ὄμματα δὲ σταλάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
  αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.
ὦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἔγωγε
  τὴν Φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην.
ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
  εἰς ἔποπος κραναὴν αὖλιν ἐφεζόμεναι,
βαιὸν ἵνα κνώσσοιμεν· ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος,
  ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβάλοι.

CCXCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
  πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χείλεσιν, οὐκέτι νήφειν
  εὐμαρές, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον·
πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
  καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβεν.

dinum loquacitate conqueritur Agathias. Ex. Anacr. Od. xii. traductum videtur. *Jac.* V. 2. ἐλινῦσαι. i. q. ἡσυχάζειν cessare, quiescere. vid. Schweigh. Lex. Herodot. V. 7. λαλητρίδες. Sic Anacr. l. c. λάλη χελιδών. et Virg. Georg. iv. 307. "garrula hirundo." V. 9. Ἴτυλον. Catull. LXIV. 14. "Daulias absumpti fata gemens Ityli."

V. 10. De Tereo in upupam mutato vid. Pausan. x. 4. Ovid. Metam. vi. 672. Nidum ædificat ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. Ælian. H. A. iii. 26. Adde primam scenam Avium Aristophanis, ubi duo Athenienses Terei aulam in præruptis montibus quærunt. *Jac.*

Nr. 297. Rogat puellam ut sibi e poculo propinet, et sic oscula mittat. *Jac.* V. 5. πορθμεύει. transmittit: πορθμέως partes agit.

CCXCVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήποτε λύχνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις,
μὴ τὸν ἐμὸν παύσῃς νυμφίον ἐρχόμενον.
αἰεὶ σὺ φθονέεις τῇ Κύπριδι, καὶ γὰρ ὅθ' Ἡρὼ
ἥρμοσε Λειάνδρῳ . . . θυμέ, τὸ λοιπὸν ἔα.
Ἡφαίστου τελέθεις, καὶ πείθομαι, ὅττι χαλέπτων
Κύπριδα, θωπεύεις δεσποτικὴν ὀδύνην.

CCXCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τί στενάχεις; Β. φιλέω. Α. τίνα; Β. παρθένον.
Α. ἦ ῥά γε καλήν;
Β. καλὴν ἡμετέροις ὄμμασι φαινομένην.
Α. ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; Β. ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελθὼν
ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι.
Α. ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; Β. ναὶ ναὶ φίλος· ἀμφαδίην δὲ
οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην.

Nr. 298. Puella ad lucernam, ne inauspicatis ominibus amantem retineat. *Jac.* V. 1. *μύκητες.* fungi in ellychnio nascentes, Aristoph. Vesp. 262. *ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες· Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.* Virg. Georg. i. 390. "Ne nocturna quidem carpentes pensa puellæ Nescivere hyemem; testa quum ardente viderent Scintillare oleum, et putres concrescere fungos."

V. 3, 4. Lucerna extincta Leandrum fluctibus tradidit, unde eam amantibus invidere apparet.—*ἥρμοσε, ἑαυτὴν* scil.—reliqua effari non audet, ne malum omen faciat. V. 5, 6. Te Vulcano sacrum esse inde apparet, quod Veneri subiniquam te præbens domini zelotypiæ blandiris. *Jac.*

Nr. 299. V. 4. *στιβάδι.* lecto accubitorio in quo epulabantur. V. 5. *ἀμφαδίην. conjugium.* Hom. Od. Z. 288. *πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Brodæus.*

Α. τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον· ἀτρεκὲς ἔγνων,
ὅττι γε τῶν κτεάνων πουλὺ τὸ λειπόμενον.
Β. ἔγνως. Α. οὐ φιλέεις, ἐψεύσαο· πῶς δύναται γὰρ
ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

CCC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ ῥά γε καὶ σύ, Φίλιννα, φέρεις πόθον, ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
κάμνεις, αὐαλέοις ὄμμασι τηκομένη;
ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται, οὔτ᾽ ἀριθμός;
εὑρήσεις τάχ᾽ ὅμοια, τεὴν δ᾽, ἀμέγαρτε, παρειὴν
ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα παλίγκοτος· ἓν δέ τι καλὸν
ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.

CCCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθώ,
πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ·

V. 9. Is, cujus hæc verba sunt, cum amicum rationes tam accurate subducentem videat, recte concludit, amorem, quo se laborare dicat, verum amorem non esse. *Jac.*

Nr. 300. Puellam interrogat, num iisdem, quibus ipse, ignibus calescat. *Jac.*

V. 2. αὐαλέοις ὄμμασι. dixit Æschylus Sept. contr. Theb. 693. ξηροῖς ὄμμασιν, ubi vid. Blomfieldii Glossarium. V. 4. λόγος—ἀριθμός. Theocrit. Eid. xiv. 48. οὔτε λόγω τινος ἄξιοι, οὔτ᾽ ἀριθματοί. V. 5. ἀμέγαρτε. non invidenda. Hor. Epod. xv. 23. "Eheu translatos alio mœrebis amores: Ast ego vicissim risero."

V. 7, 8. Maligna quidem Venus quoad reliqua, sed unum habet quod placeat, quod superbas mulieres odit. Tibull. I. viii. 96. "Oderunt, moneo, Pholoe, fastidia Divi." Hor. III. x. 9. "Ingratam Veneri pone superbiam." *Jac.*

Nr. 301. Dolum poeta enarrat, quo puellæ erga se animum exploraverit.

βήσομαι ἐς ξείνην τινὰ που χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
  ἀρτίπος, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
ἡ δὲ μέγα στονάχησε, καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
  πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
καί με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
  ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον·
ὄλβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
  πάντων, ἐς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

CCCII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

"Μηδὲν ἄγαν," σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
  ὡς καλός, ἠέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμεῖο
  κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης·
ἡ δ' ὑπερηέρθη, σοβαρήν θ' ὑπερέσχεθεν ὀφρύν,
  ὥσπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.

Jac. V. 3. Confert Jacobsius Terent. Eunuch. II. i. 107. "Rus ibo; ibi hoc me macerabo biduum—Noctes diesque me ames, me desideres, Me somnies, me expectes, de me cogites." V. 4. *ἀρτίπος*, i. q. *ἀρτίπους*. pedibus valens ad incedendum, tum omnino integer. Etymol. M. *ἀρτίπους, ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ποσὶν, ὁλόκληρος*. V. 5. *ἥλατο*. præ dolore exsiluit. ut ap. Theocrit. Eid. xix. V. 6. *βότρυν κόμης*. crines uvæ modo inter se condensos, et connexos. *Brodæus.* V. 7. *ἐγὼ δέ τις*. Theocrit. Eid. vii. 35. *ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής*. V. 8. *θρυπτομένῳ*. Dicuntur *θρύπτεσθαι*, qui quodam molli et fracto gestu sese jactant, et alios velle despicere videntur. Dorvill. ad Chariton. p. 472. qui hoc verbum *de fastuosis et insolentibus* ut amantes difficiles, ap. nostrum Ep. usurpatum notat. V. 9, 10. Grotius; "Fortunatus amans ego sum; pro munere magno Expensum, volui sponte quod ipse, tuli."

Nr. 302. Pro continuatione præcedentis historiæ habendum est. Poeta, cum felici stratagematis sui successu elatus, se omnia in puellam posse censeret, mox eam mutatam inveniens, vela contrahere cogitur. V. 4. *τῆς τάχα κερδαλέης*. quæ in eo, quod de peregrinatione mea lamentabatur, fortasse ficta erat et simulata. V. 6. *ὥσπερ.*

καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπός, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθής,
ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἤριπον ἐξαπίνης·
πάντα δ' ἔναλλα γένοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρης
ἴαχον· ἱλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης.

CCCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,
παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυιὰς
πλάζονται γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι·
ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

CCCIV

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔπω ἐπισταμένην τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξαι
Βάκχην αἰδομένην στήσατο λαοτύπος.

Nr. CCCIV. V. 1. ἐπισταμέναις corr. Heyne.

quasi eam pristinæ indulgentiæ pœniteret. *Jac.* V. 8. ἀερσιπότης. Ὁ ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος. Schol. ad Hesiod. Op. 775. V. 9. πάντα δ' ἔναλλα. Ex Theocrit. Eid. i. 134.

Nr. 303. Puella de misera mulierum conditione conqueritur, virorum sortem longe præferendam esse judicans. V. 2. ἔχραε. ἐπέσκηψε, ἢ ἐπεβάρησεν, ἢ μετὰ βλαβῆς ἐπῆλθεν. Schol. ad Odyss. Hom. ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. *Jac.*

V. 3—8. Quæ hoc Epigrammate continentur querelæ, monente Boschio, comparari possunt cum iis quibus Hero ad Leandrum usa ap. Ovidium Ep. Heroid. xix. 9—16. et quæ dixit Medea irata ap. Eurip. v. 246. παρήγορα. quæ amoris molestias leniunt. ῥεμβόμενοι. per pictas imagines vagantes. ῥέμβεται. Hesych. πλανᾶται, γυρεύει. Grotius; "Nunc per compita cursant, nunc animos ad se picta tabella vocat." Cf. Palladæ Ep. nr. 61.

Nr. 304. In Bacchæ imaginem cymbala manu tenentis. Totum Epigram-

οὕτω γὰρ προνένευκεν· ἔοικε δὲ τοῦτο βοώσῃ·
  ἔξιτε, καὶ παταγῶ, μηδενὸς ἱσταμένου.

CCCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ἱππόλυτον διαλεγόμενον τῇ τροφῷ τῆς Φαίδρας.

Ἱππόλυτος τῆς γρηὸς ἐπ' οὔατι νηλέα μῦθον
  φθέγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεσθα κλύειν.
ὅσσον δ' ἐκ βλεφάροιο μεμηνότος ἐστὶ νοῆσαι,
  ὅττι παρεγγυάᾳ μηκέτ' ἄθεσμα λέγειν.

CCCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα σατύρου πρὸς τῇ ἀκοῇ τὸν αὐλὸν ἔχοντος, καὶ ὥσπερ ἀκροωμένου.

Αὐτομάτως, Σατυρίσκε, δόναξ τεὸς ἦχον ἰάλλει,
  ἢ τί παρακλίνας οὖας ἔχεις καλάμῳ;
ὃς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγξατο μῦθον,
  ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἴχετο ληθεδόνι.

ma versatur in arguta statuæ interpretatione. Quæ cum corpore nonnihil prominente ita ficta esset, quasi cymbala pulsatura, nec tamen sonus efficeretur, poeta eam impediri ait, quominus artis nondum satis perfectæ det specimen; remotis arbitris fore, ut sonum edat. *Jac.*

Nr. 305. In imaginem Hippolyti cum nutrice Phædræ loquentis. V. 3. Quantum ex oculis furoris et iræ plenis intelligi potest. V. 4. Quæ hic ἄθεσμα vocantur, ap. Eurip. Hippolytus vocat λόγων ἄρρητον ὄπα v. 606. *Jac.* De ὅτι abundanti Dorvillius ad Chariton. p. 587. "præponitur periodo sequenti, ut illa indicetur ipsissima alicujus verba continere, vel similem ob causam."

Nr. 306. Pictam imaginem Satyri describit, similis ei quem Myron sculpserat, de quo Plinius H. N. xxxiv. §. 19. 3. "Fecit Satyrum admirantem tibias." *Jac.* V. 2. ἔχεις παρακλίνας. Verbum ἔχειν cum participio Aoristi primi non meram periphrasem esse aoristi primi Indicativi, sed significare actionem continuatam quidem,

οὐ γὰρ κηρὸς ἔρυκεν· ἑκὼν δ' ἠσπάζετο σιγήν,
θυμὸν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ.

CCCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶξον ἐμοὶ Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔκτοθι πόντου
κείμενον, ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνης.
ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Νηρεΐδες ξυνὴν θέντο συνηλυσίην.
ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο· δίκασσε δὲ Κυανοχαίτης,
καί με παρ' ἀμφοτέραις μέσσον ἔθηκεν ὅρον.

CCCVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ πόλι, πῆ σέο κεῖνα τὰ τείχεα; πῆ πολύολβοι
νηοί; πῆ δὲ βοῶν κράατα τεμνομένων;

sed cujus effectus etiam nunc durat, monitum est Schweighæuseri Lex. Herodot. verbo ἔχω. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 856. ed. Blomf.

V. 3, 4. Loqueretur fortasse et nobis interrogantibus responderet, nisi præ nimia voluptate oblivione sui teneretur. *Jac.* V. 5. κηρός quod ad imaginem ceream spectat, loqui potuisset, sed sponte sua silet. V. 6. πηκτίδος. vid. quæ dedit Jacobsius ad Cometæ Ep. nr. 294.

Nr. 307. In hortos Palatii Justiniani in Heræo scriptum, ut et Pauli Sil. Epp. nr. 323 et 324. Vid. Gibbon. Decl. R. E. T. vii. p. 124. et de Daphne T. iv. p. 118.

V. 1. κλέτας, eminentiam in monte asperam significat. *De Bosch.* Hac voce usum fuisse Agathiam existimat Jacobsius ut Daphnem, tanquam sterile quoddam saxum in contemptum adduceret. V. 3, 4. Cf. Pauli Sil. Epp. supra citata.

Nr. 308. Ad Trojam devastatam, cui, omnibus ornamentis ereptis, gloria tamen, et nominis celebritas eripi non potuit. V. 2. βοῶν κράατα. Hostiarum majorum capita templorum parietibus ornamenti causa appendebantur, et in metopis collocabantur. V. 3. ἀλάβαστρα. Vasa unguentaria quibus Venus maxime delectatur. *Jac.* De hac voce vid. Schleusner. Lex. N. T.

πῆ Παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς;
πῆ δὲ Τριτογενοῦς δείκελον ἐνδαπίης;
πάντα μύθος, χρονίη τεχύσις, καὶ Μοῖρα κραταιὴ
ἥρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλοῦσα τύχην·
καί σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος. ἀλλ' ἄρα μοῦνον
οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται.

CCCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τις ἔφυς, ξένε, μή με γελάσσῃς·
οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνῃ ταῦτα τέλεσσε Τύχη.
εἰ δέ τις ἐξ Ἀσίης, μὴ πένθεε· Δαρδανικοῖς γὰρ
σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
εἰ δὲ θεῶν τεμένη, καὶ τείχεα, καὶ ναετῆρας
ζηλήμων δηΐων ἐξεκένωσεν ἄρης,
εἰμὶ πάλιν βασίλεια· σὺ δ' ὦ τέκος, ἄτρομε Ῥώμη,
βάλλε καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

CCCX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι· τὸν δ' ἐσιδοῦσα
εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ,

ἐφεστρίς. vestimenti genus quod aliis tunicis superindui solebat. h. l. videtur Jacobsio *τὸ πέπλον* fuisse Minervæ ab Hecuba oblatum Il ζ. 283. V. 4. *δείκελον ἐνδαπίης*. Palladium vel simulacrum Minervæ indigenæ.

V. 6. *ἀλλοίην τύχην*. adversæ te fortunæ implicans. In *ἀμφιβαλοῦσα*, metaphora ducta a piscatorum retibus. *Jac.*

Nr. 309. Fatum Trojæ, quæ Romæ originem dederit, non lugendum esse. *Jac.* V. 4. *νένευκε*. Virg. Ecl. iv. 50. "Aspice convexo nutantem pondere mundum." V. 8. *ζυγόδεσμος*. Phot. Lex. ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ. lorum jugale, quo jugum temoni innectitur. Vertit Grotius: "Tu preme Grajugenum vindice colla jugo."

Nr. 310. Historia de piscatore, quem

καί μιν θῆκε σύνευνον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγηνορίης.
ἡ δὲ Τύχη γελόωσα παρίστατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
οὐ τεὸς οὗτος ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

CCCXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσειας, ὁδῖτα,
πέτρον ἀκοντιστὴν στήθεος Ἑκτορέου.
εἰμὶ μέλας τρηχύς τε· σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὅμηρον,
πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ.
νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης
ἄνθρωποι, γενεῆς αἴσχεα λευγαλέης.
ἀλλά μέ τις κρύψειεν ὑπὸ χθονός· αἰδέομαι γὰρ
παίγνιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γιγνόμενος.

CCCXII.

ΔΗΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Αὐτή σοι πλάστειρα Φύσις παρέδωκε τυπῶσαι
τὴν Μιτυληναίαν, ζωγράφε, Πιερίδα.

Nr. CCCX. V. 3. forte *μιν ἔθηκε*. *Jac.* puella quædam opulenta in littore visum amare cœpit, et ex paupere divitem reddidit. *Jac.*

Nr. 311. In ingens illud saxum quod Ajax in Hectorem conjecerat. Il. *η*. 268. et *ξ*. 409. V. 5. Respicitur Il. *ε*. 303. et imprimis Il. *μ*. 447. *τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν*. Juv. Sat. xv. "Nam genus hoc vivo jam decrescebat Homero; Terra malos homines educat, atque pusillos." V. 8. *παίγνιον*. ludibrium, quod movere conentur, et in quo vires exerceant. *Jac.*

Nr. 312. In pulchram Sapphus poetriæ imaginem. V. 3. *πηγάζει*. exquisitius pro *ἔνεστι*, splendor ex oculis scaturit, unde vivida vis ingenii cognoscitur. *τὸ διαυγές*. Aristæn. I. 1. p. 3. *ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμπον-*

πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι· τοῦτο δ' ἐναργῶς
δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης.
αὐτομάτως δ' ὁμαλή τε καὶ οὐ περίεργα κολῶσα
σὰρξ ὑποδεικνυμένην τὴν ἀφέλειαν ἔχει.
ἄμμιγα δ' ἐξ ἱλαροῖο καὶ ἐκ νοεροῖο προσώπου
Μοῦσαν ἀπαγγέλλει Κύπριδι μιγνυμένην.

CCCXIII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
ἤθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.

Nr. CCCXII. V. 5. λιπῶσα corr. *Br. Jac.* proponit χαλῶσα.

τες. *Jac.* τοῦτο δ' ἐν. hæc autem vivida lux oculorum ingenium lepore et acumine repletum clare indicat.

V. 5. κολῶσα. Brunckius correxit λιπῶσα; ad sensum bene. "Quod caro non turget, planis sed partibus æqua est." Grotius. Propius a vulgatæ lectionis vestigiis abfuerit, καὶ οὐ περίεργα χαλῶσα σάρξ, i. e. χαύνη. Verbi χαλᾶν significationem neutram illustrat Stephan. Thes. Gr. T. iv. p. 366. *Jac. ad Edit. Palat.*

Nr. 313. Illecebras puellæ suæ sigillatim recenset, eamque adsciticio ornatu non egere docet. Plurimum huc facit Propert. I. El. ii. init. "Quid juvat ornato," &c. *Jac.*

V. 2. λιθοβλήτων κεκρυφάλων. nec gemmis et lapillis vittæ aut reticulo insertis indiges. *Brodæus.* V. 4. ἀπεκτήτου. impexi crinis. ἄπεκτον. ἀπέκτητον, ἄκαρτον. ἀπόκροτον. Hesych. V. 6. λογάδων. oculorum. λογάδες. Hesych. inter alia, τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, quod idem ap. Etymol. M. de λογχάδες dicitur, ubi Callimachi fragmentum excitatur.

V. 10. ἐνδιάει, quod proprie est

τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

CCCXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα Χαρικλὼ
λάθρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι
εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

CCCXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μείλιχον ὁ φθόνος εἴργει,
βλέμμα τε λαθριδίως φθεγγομένων βλεφάρων.
ἱστάμενοι δ' ἄγχιστα τεθήπαμεν ὄμμα γεραιῆς,
οἷα πολύγληνον βουκόλον Ἰναχίης.
Ἵστασο καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμμα τεὸν τανύσεις.

sub divo agere, latiore potestate sumitur pro *degere, versari in aliquo loco.* Inde pro *inesse* dici cœpit, ut h. l. quod laudans Suidas, ἐνδιάει explicat ἔνεστι, διατρίβει. Ruhnken. Ep. Crit. p. 79.

Nr. 314. A puella in convivio coronatus magicis flammis correptus esse sibi videbatur. *Jac.* V. 1. συνεψιάουσα. συνεψιάζουσα. Suidas. συμπαίζουσα. Ruhnken. Ep. Crit. p. 214. ἐψία exponit, *confabulatio jucunda cum risu lusuque conjuncta.*

Nr. 315. In vetulam invehitur quæ ipsi puellæ adspectum invidebat. Cf. Diotimi Ep. nr. 132. V. 2. φθεγγομένων βλεφάρων. Ovid. I. Amor. iv. 9. "Verba superciliis sine voce loquentia dicam." V. 5. ἦτορ ἀμύσσου. Theocrit. xiii. 71. χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. *Jac.*

CCCXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης,
οἷα δορυκτήτους δῆσεν ἐμεῦ παλάμας.
αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι
Δωρίδος ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἰόμενος·
ὡς δὲ διαῤῥῆξαι σθένος οὐκ ἔχον, ἔστενον ἤδη,
οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.
καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι,
δεσπότις ἔνθ' ἐρύσῃ, πυκνὰ μεθελκόμενος.

CCCXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὤμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν, ἀργέτι κούρη,
ἄχρι δυωδεκάτης, ὦ πόποι, ἠριπόλης·
οὐ δ' ἔτλην ὁ τάλας· τὸ γὰρ αὔριον ἄμμι φαάνθη
τηλοτέρω μήνης, ναὶ μὰ σὲ, δωδεκάτης.
ἀλλὰ θεοὺς ἱκέτευε, φίλη, μὴ ταῦτα χάραξαι
ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος·

Nr. 316. Poeta puellæ crine vinctus, quomodo se liberet non invenit. Natum est hoc carmen ex proverbiali locutione, *ἐκ τριχὸς κρέμαται, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. Jac.* V. 8. *ἔνθ' ἐρύσῃ.* Sic *ὅπου* sine *ἂν* reperitur cum conjunctivo. Vid. Porson. ad Orest. 141. *Idem ad Edit. Palat.*

Nr. 317. Poeta se duodecim dies procul a puella duraturum esse juraverat. Quam absentiam cum perferre non potuisset, puellam rogat ut perjurii veniam a diis petat. *Jac.* V. 1. *ἀργέτι.* candida. Hom. Il. λ. 817. *ἀργέτι δημῷ.* V. 6. *ποιναίης σελίδος.* in qua soleant ea inscribi perjuria quæ *Ζεὺς ὅρκιος* et furiæ puniunt. Ad Jovis pellem caprinam in qua omnia sceleratorum maleficia scripta, aut *πινάκιον τιμητικόν,* subest allusio. *Brodæus.* De Jovis *διφθέραις*

θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μὴ δέ με μάστιξ,
πότνα, κατασμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

CCCXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῷ
ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
λυσσώων τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
εἰς ἐμέ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληΐσατο.
σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόων.

CCCXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δηθύνει Κλεοφάντις· ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη
λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος.
αἴθε δὲ καὶ κραδίης πυρσὸς συναπέσβετο λύχνῳ,
μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.

cf. Valcken. ad Herodot. v. 58. V. 7. *μάστιξ.* Hor. III. c. xxvi. 11. "Regina, sublimi flagello Tange Chloen semel arrogantem." ad quem locum docet Mitscherlich. sollenne esse poetis ultionem divinam per flagellum divinitus impactum declarare. V. 8. *κατασμύξῃ.* Hesych. *κατασμύξαι. μαρᾶναι. καῦσαι. ἐμπρῆσαι.* Homericum verbum est. Il. ι. 164. h. l. insolentius usurpatum, ut monet Jacobsius, pro *petere, verberare.*

Nr. 318. Ubique se amatæ puellæ imaginem videre affirmat. V. 2. *θηρείην εἰκόνα.* Sic veterum medicorum nonnulli hydrophobiam explicabant eorum qui rabie canina laborabant. Simile quid de iis quos vipera momordit, narrat Alcibiades in Platonis Conviv. p. 217. E. *Jac.*

Nr. 319. Puellam frustra expectantis querelæ. V. 2. *ὑποκλάζειν* dicitur lacerna, cujus ellychnium deficit. Hesych. *ὤκλασαν.—ἐπὶ τῶν ἀπειρηκότων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μηκέτι ἀντέχοντων. Jac.* V. 3. *αἴθε συναπέσβετο.* Similem constructionem vid. ad Mariani Ep. nr. 289.

ἃ πόσα τὴν Κυθέρειαν ἐπώμοσεν ἕσπερος ἥξειν·
ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἀνθρώπων φείδεται, οὔτε θεῶν.

CCCXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀμαλθάκτοισιν ὑπὸ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἥβῃ
οἰστροφόρου Παφίης θεσμὸν ἀπειπάμενος,
γυιοβόροις βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων,
αὐχένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
δέξο με καγχαλόωσα, σοφὴν ὅτι Παλλάδα νικᾷς
νῦν πλέον, ἢ τὸ πάρος μήλῳ ἐφ᾽ Ἑσπερίδων.

CCCXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα; τήκομαι οἴστρῳ,
Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.
ἀσκεπὲς ἐστι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης
ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον.

V. 5. ἕσπερος pro ἑσπέριος ut Soph. Œd. T. 128. ἀκτὰν πρὸς ἕσπερον θεοῦ. V. 6. φείδεται. Virg. Æn. x. 880. "Nec Divûm parcimus ulli." *Jac.*

Nr. 320. Invictus quondam contra amorem juvenis, nunc senem et canum fatetur se captum a Venere, eique ultro manus dare. *Opsopœus.* Sic Tibullus I. El. ii. 90. "Vidi ego qui juvenum miseros risisset amores, Post Veneris vinclis subdere colla senem." Cf. Propert. II. El. ii. 1. V. 1. ἀμαλθάκτοισιν. duris. ἀμαλθάκτους. σιδηροῦς. σκλήρους. ἀμαλάκτους. Hesych. V. 3. ἀνέμβατος. inaccessus. intactus.

Nr. 321. Cum hoc Epigrammate comparat Jacobsius Tibull. IV. El. ii. 9. "Seu solvit crines, fusis decet esse capillis: Seu compsit, comptis est veneranda comis." Et Propert. II. El. i. 5. V. 2. δείκελον. φάσμα. ὁμοίωμα. Hesych. V. 3. ξανθίσματι. ru-

ἀργενναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις;
οὐδὲν ἐλαφροτέρη φλὸξ κατέχει κραδίην.
μορφὴν τριχθαδίην Χαρίτων τριὰς ἀμφιπολεύει·
πᾶσα δέ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει.

CCCXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ΣΩΖΕΟ σοι μέλλων ἐνέπειν, παλίνορσον ἰωὴν
ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω·
σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν οἷά τε πικρὴν
νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα·
ἤματι γὰρ σέο φέγγος ὁμοῖιον· ἀλλὰ τὸ μέν που
ἄφθογγον· σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις
κεῖνο, τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον, ᾧ ἔπι πᾶσαι
εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

tila vel flava cæsarie. Hæc admovit Mitscherlich. ad Horat. IV. c. ix. 9. "Non sola comptos arsit adulteri Crines—Helene Lacæna."

V. 5. *κατήορα*. crines defluentes, non comptos, *παρήορα*. *Jac.* V. 7, 8. Vertit Grotius; "Quippe triplex triplicem comitatur Gratia formam, Nullaque non in me plus satis ignis habet."

Nr. 322. Causas poeta indicat, cur puellam nequeat relinquere. V. 1. *σώζεο.* Vale tibi dicturus. *ἀνασειράζω.* *ἀνθέλκω.* *ἀνατρέπω.* Suid. V. 3. *δασπλῆτα διάστασιν.* Tumorem Byzantini poetæ agnoscis. *δασπλῆς* de rebus *μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμέναις* interpretatur Hesych. ut de Orci faucibus in fr. Simonidis. de furiis usurpavit. Hom. Od. ο. 234. *Jac.*

V. 4. *καταπτήσσω.* Elegans verbum de timore. Vid. Ernest. ad Hom. Il. χ. 191. *De Bosch.* V. 5. *φέγγος.* Grotius: "Clara, dies veluti, lux est tua." V. 7. *Σειρήνων.* "In suaviloquentia adumbranda nihil usitatius quam Sirenum mentio." Bergleri verba sunt ad Alciphron. i. 38.

CCCXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς κῆπον παράλιον.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα· πλωτὰ δὲ χέρσου
νῶτα θαλασσαίοις ἄλσεσι τηλεθάει.
ὡς σοφὸς, ὅστις ἔμιξε βυθὸν χθονὶ, φύκια κήποις,
Νηϊάδων προχοαῖς χεύματα Νηρεΐδων.

CCCXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι, τίνος πλέον ἔπλετο χῶρος,
Νύμφαι Νηϊάδες, Νηρεΐς, Ἀδρυάδες·
ταῖς δὲ θεμιστεύει μεσάτη Χάρις, οὐδὲ δικάζειν
οἶδεν, ἐπεὶ ξυνὴν τέρψιν ὁ χῶρος ἔχει.

CCCXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄμματα μὲν κούρης μόλις ἡ γραφίς, οὔτε δὲ χαίτην,
οὔτε σέλας χροιῆς ἄκρον ἀπεπλάσατο.
εἴ τις μαρμαρυγὴν δύναται φαεθοντίδα γράψαι,
μαρμαρυγὴν γράψει καὶ Θεοδωριάδος.

Nr. 323. In hortos palatii Justiniani scriptum: cf. Agathiæ Ep. nr. 307. V. 2. *θαλασσαῖα ἄλσεα*, silvæ inter medias undas satæ, ex ipsis quasi fluctibus emergentes. "Nemora alta citatis Incubuere vadis, fallax responsat imago Frondibus, et longas eadem fugit umbra per undas." Statius I. Sylv. iii. 17. *Jac.*

Nr. 324. Idem argumentum. V. 2. Νηρεΐς. Codicis vestigiis inhærens scripsi Νηρεΐς Ἀδρυάδες. Diversorum numerorum conjunctio nihil difficultatis habet. *Jac. ad Edit. Palat.* Legendum censet Lennep. Νηρεΐδες, Νηΐδες, Ἀδρυάδες.

Nr. 325. Epigramma in eandem puellam legitur Incert. nr. 375. quod etiam Pauli nostri esse suspicatur Jacobsius. V. 1. *οὔτε χαίτην*. Idem docet ex altero Epigrammate capillos velamento tectos fuisse. V. 3. *μαρμαρυγὴν Φαεθοντίδα*. splendorem solis.

CCCXXVI.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ψαῦε μελισταγέων στομάτων, δέπας· εὗρες, ἄμελγε·
οὐ φθονέω· τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

CCCXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Λιβανίας ὀρχηστρίδος.

Οὔνομ' ἔχεις Λιβάνου, Χαρίτων δέμας, ἤθεα Πειθοῦς,
παρθένε, καὶ Παφίης κεστὸν ὑπ' ἐκ λαγόνων.
αὐτὰρ ἐν ὀρχηθμοῖσιν, Ἔρως ἅτε κοῦφος, ἀθύρεις,
κάλλεϊ καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη.

CCCXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγχίσην Κυθέρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη
φίλατο· μυθεῦνται τοῖα παλαιγενέες.
νῦν δὲ νέος τις μῦθος ἀείσεται, ὡς τάχα Νίκη
ὄμματα καὶ δίφρους φίλατο Πορφυρίου.

Nr. 326. Ad poculum dulcissimo amicæ ori admotum. V. 1. *ἄμελγε. τὸ μέλι τοῦ στόματος* scilicet. Schol. Aristoph. Aves 498. *ἀπέβλισε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων, ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμελγόντων.* V. 2. *οὐ φθονέω.* Solemnis formula, cum aliorum bona et fortunas laudamus. Huc referendus Theocrit. Eid. i. 62. *κοῦτοι τι φθονέω.* *Jac.*

Nr. 327. Libaniam pantomimam cum venustissimis Diis comparat. V. 1. Nomen ipsum venustum quid indicat. Respicitur ad montem Libanon, ubi Venus colebatur Libanitis. *Jac.* *ἀθύρεις.* Etymol. M. *ἀθύρει. παίζει καὶ ἀγωνίζεται.*

Nr. 328. Ut antiquis temporibus Venus Anchisem, Luna Endymionem, sic nunc Victoria Porphyrium amare videtur. *Jac.*

CCCXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν Σάτυρον Διόνυσος ἰδὼν τόσον ἄλγος ἔχοντα,
καί μιν ἐποικτείρας, θήκατο λαΐνεον.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληξε βαρυτλήτων ὀδυνάων·
εἰσέτι γὰρ μογέει, καὶ λίθος ὤν, ὁ τάλας.

CCCXXX.

ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς Ἀταλάντην καὶ Ἱππομένην.

Ἕδνα γάμων ἔῤῥιπτες, ἢ ἀμβολίην ταχυτῆτος,
τοῦτο γέρας κούρῃ χρύσεον, Ἱππόμενες;
ἄμφω μῆλον ἄνυσσεν, ἐπεὶ καὶ παρθένον ὁρμῆς
εἶργεν, καὶ ζυγίης σύμβολον ἦν Παφίης.

CCCXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἄγαλμα Πανός.

Ἦν τάχα συρίζοντος ἐναργέα Πανὸς ἀκούειν.
πνεῦμα γὰρ ὁ πλάστης ἐγκατέμιξε τύπῳ.

Nr. 329. In Satyri graviter dolentis statuam. Suspicatur Heynius spina pedi infixa eum doluisse. V. 3. Ne sic quidem ejus dolor cessare videtur. Nihil magis in artium operibus mirari solent poetæ et sophistæ, quam vitæ et sensus speciem inanimis rebus tributam. *Jac.* Cf. Meleagr. Ep. nr. 490. et Incert. Ep. nr. 617.

Nr. 330. Utrum picta tabula describatur, an statua, non apparet ex hoc carmine; nec magis utrum Hippomenes solus, an Atalanta simul cum eo efficta fuerit. V. 3, 4. ὁρμῆς εἶργεν. impedivit Atalantam, quominus Hippomenem cursu anteverteret. *Jac.* σύμβολον Παφίης. Theocrit. Eid iii. 41. Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. ἁ δ' Ἀταλάντα Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα. Mala Veneri sacra esse, et ab amantibus peti ad amorem lacessendum, notum est. Virg. Ecl. iii. 64. "Malo me Galatæa petit." Cf. Theocrit. Eid. v. 88.

Nr. 331. In Panis statuam fistulam

ἀλλ' ὀρόων φεύγουσαν ἀμήχανος ἄστατον Ἠχώ,
πηκτίδος ἠρνήθη φθόγγον ἀνωφελέα.

CCCXXXII.

ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Α. Αὔριον ἀθρήσω σε. Β. τὸ δ' οὔ ποτε γίνεται ἡμῖν,
ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.
ταῦτά μοι ἱμείροντι χαρίζεαι· ἄλλα δ' ἐς ἄλλους
δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πίστιν ἀπειπαμένη.
Α. ὄψομαι ἑσπερίη σε; Β. τί δ' ἕσπερός ἐστι γυναικῶν;
γῆρας ἀμετρήτῳ πληθόμενον ῥυτίδι.

CCCXXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο τί σύρεται; οὐ μὰ σέ, κούρη,
οὐκ ἵνα τι πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' ἵνα σοι τὸν Ἄρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἐόντα,
δείξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.

ori admotam tenentis. V. 3. Fistulam inflare recusat, quod Echo, quam deperit, aufugientem videt. Amabat ille Nympham, dum ipsa Satyri amore flagrabat. Mosch. Eid. vi. ἤρα Πὰν Ἀχοῦς τᾶς γείτονος· ἤρατο δ' Ἀχὼ Σκιρτητᾶ Σατύρω.—ἀμήχανος. nescius quomodo voti compos fiat. idem fere quod δυσέρως quod junxit Theocrit. Eid. i. 85. *Jac.* V. 4. πηκτίδος. Vid. ad Cometæ Ep. Nr. 294.

Nr. 332. Est colloquium viri cum muliere, amantes promissis lactante. V. 3. ταῦτα. vana hæc promissa, nihil amplius mihi gratificaris. V. 5. ἑσπερίη. Est ambiguitas in his verbis quæ alio sensu a muliere dicuntur, alio ab amante accipiuntur. Dixit illa: ad vesperam te visum ibo. Jam cum ἑσπερίη translata significatione etiam de ætate ad senectutem vergente usurpatur, ille respondit: Quid, quæso, vespera est mulierum, nisi rugarum plena senectus? *Jac.*

Nr. 333. Quare nudum ensem gerat, poeta docet. *Jac.* V. 3. ἀζαλέον. ἄγαν ζέον. θερμόν. Hesych. Vocis hac significatione nullum in Lexicis occurrere exemplum, monet Jacobsius. ἀζαλέος *durus, retorridus,* opponi τῇ

οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου
δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι αὐτὸν ἐγώ·
καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔρωτι. σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λυθείης,
τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

CCCXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρμενὶς οὐκ ἔργῳ· τὸ μὲν οὔνομα καλὸν ἀκούσας
ᾠϊσάμην· σὺ δέ μοι πικροτέρη θανάτου.
καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις,
ὄφρα πάλιν κεῖνον καὶ φιλέοντα φύγῃς.
κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα, καί με δάκοντα
εὐθὺς ἔχει ῥοδέου χείλεος ἐκκρεμέα.

CCCXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὅμηρος ἔχειν·

Nr. CCCXXXIII. V. 7. λυθείης Planudis correctio est. Cod. Vat. λυθῆναι. μαλακᾷ Κυπρίδι, ejusdem viri monitum est ad Edit. Palat. V. 5—7. Grotius: "Hic comes, hic usum speculi mihi præbet amanti Ensis; in hoc videor pulcher et ipse mihi, Quantum sivit amor."

V. 8. λυθείης. Inter exempla optativi cum ἢν positi hunc quoque locum excitavit Schæfer. Meletem. p. 87. Planudis tamen correctio admodum incerta. *Jac. ad Edit. Palat.*

Nr. 334. De inconstanti puellæ Parmenidis animo conqueritur. *Jac.* V. 1. Παρμενίς. de lusu in nomine vid. notata ad Philodemi Ep. nr. 192. V. 3. Ducta sunt ex Theocrit. Eid. vi. 17. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. Sic Terent. Eun. IV. vii. 43. "Nolunt, ubi velis; ubi nolis, cupiunt ultro." Cf. notata ad Callimach. Ep. nr. 138. V. 5. Ultimum distichon ad hoc Epigr. Jacobsio videtur non pertinere; nexus, ait, certe tenuissimus: nisi forte hæc sit auctoris sententia: Levissima quidem es, et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum.

Nr. 335. Elegans Epigramma strenui potatoris, nec divitias, nec honores

ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ,
χείλεος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
καὶ γεραρῶν συνέπινε λάλος χορός· οἱ δὲ περισσοὶ
ἀνέρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
οὗτος ἐμοὶ πολὺς ὄλβος, ἀεὶ φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω
τῶν χρυσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

CCCXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ἰάκχου,
ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου·
ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,

petentis, dum ipsi in amicorum cœtu bibere liceat. Color fortasse ductus ex Anacr. Od. xv. *Jac.* V. 2. *Οὐδ' ὅσα.* Respicitur ad Hom. Il. ι. 381. V. 3. *τροχόεσσα.* rotunda, aut figlina rota tornata. *βλύσσειε.* scaturiat. *βλύζειν* h. l. parum distare ab *ἀφρίζειν,* et *ὑπεραφρίζειν,* existimat Jacobsius.

V. 5. *λάλος χορός.* quales describuntur senes in Scæis portis sedentes ap. Hom. Il. γ. 150.—*ἀλλ' ἀγορηταὶ Ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες. De Bosch. οἱ δὲ περισσοί.* Nonnunquam in malam partem accipitur *περισσός.* Hoc loco sunt homines, quos in hilari convivio esse nolis, severi, et superciliosi. *Jac.* V. 6. *κάμνον* pendet ab *ἵνα,* ut *συνέπινε.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 773. ed. Blomf.

Nr. 336. Ad vinum bibendum, Cereris muneribus neglectis, hortatur compotatores. *Jac.* V. 1. *Χανδοπόται,* hiante ore, avide bibentes. insolens verbum quod se hoc uno loco tuetur: Desumptum putares ex his Homeri verbis Odyss. φ. 293. *Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει, ὃς ἂν μιν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ. De Bosch. χανδὸν πιεῖν.* Hesych. *κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι.*

V. 2, 3. *κυπελλομάχου.* Intelliguntur certamina de poculorum multitudine, ad certas leges (*insanas* appellat. Hor. II. Serm. vi. 68.) siccandorum.—*Ἰκαρίου Λυαίου.* epitheton aut ab Icaro cui Bacchum utrem vini dedisse constat, ductum, aut vinum Icarium sive Pramnium intelligitur,

ἦχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοεὺς καὶ ἐχέτλη,
  καὶ στάχυς, ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης.
εἴ ποτε δὲ στομάτεσσι βαλεῖν τινα βρῶσιν ἀνάγκη,
  ἀσταφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἡ Βρομίου.

CCCXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίστατο δήϊος ἀνὴρ
  ἰητρός, δεπάων νέκταρ ἀπειπάμενος.
εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν, ἀνεμώλιος· οὐδ' ἐδιδάχθη,
  ὅττι μένος μερόπων οἶνον Ὅμηρος ἔφη.

CCCXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνέρες, οἷσι μέμηλεν ἀπήμονος ὄργια Βάκχου,
  ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.
αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας· ἄγχι δὲ ληνὸς
  ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.

de quo vid. Athenæ. L. i. p. 30. D. *Jac.*

V. 5. ἱστοβοεύς, aratri temo, lignum illud quod est inter utrumque bovem. ἐχέτλη, stiva, ea pars aratri quam arator sinistra tenet; Grævius autem ad Hesiod. E. ἐχέτλην vult esse *dentale*, lignum in quod vomer includitur, clavoque firmatur. Vid. Etymol. M. ad αὐτόγυον.

Nr. 337. Poeta medicum, qui eum vino abstinere jubet, Homeri auctoritate refutat. Respicitur Il. ζ. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. et Il. ι. 702. Hor. III. c. xxi. 17. "Tu spem reducis mentibus anxiis Viresque." *Jac.*

Nr. 338. Vini vires laudat, quippe quod pauperibus divitias, timidis fortitudinem addat. *Jac.* V. 2. ἐλπίσιν ἡμερίδων. Rarior locutio, quam unice illustrant Horatii verba III. c. xxi. 17—20. et I. Ep. xv. 17. "Spes jubet esse ratas." *De Bosch.*

V. 3, 4. Ecce tibi strenuum potatorem; qui cratere pro poculo utitur,

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου
παισὶ Καναστραίοις μάρναμαι, ἢν ἐθέλῃς.
οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, οὐδὲ κεραυνούς,
πιστὸν ἀταρβήτου θάρσος ἔχων Βρομίου.

CCCXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι Τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
Ἐλπίδες, ἀμβολάδην πάντα χαριζόμεναι,
παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι. βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
θνητὸς ἐών· δολιχαῖς δ' ἐλπίσι παιζόμενος,
αὐτὸς ἑκόντι γέγηθα πλανώμενος, οὐδὲ γενοίμην
ἐς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
παρφασίην, ὅτι "δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν."

nec cadum vini, sed totum torculare prope appositum habet. Torculare, in quo vinum, lætitiæ quasi sedes, *ἔνδιον εὐφροσύνης*. Excitavit h. l. Mitscherlich. ad Hor. l. c. ubi Lyricus de amphora: "Seu tu querelas, sive geris jocos, Seu rixam et insanos amores, Seu facilem, pia testa, somnum." *Jac.* V. 6. *Καναστραίοις.* Idem vir existimat poetam doctius vocabulum posuisse pro Gigantibus. Schol. ad Lycophr. 526. *Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες.*

Nr. 339. De spei ludibriis se, hominem et mortalem, minime conqueri. V. 2. *ἀμβολάδην.* Spes omnia quidem promittit, sed ipsum bonorum fructum in futura tempora semper remittit. *Jac.* V. 3. *παίζομαι.* Grotius: "Mortalem scio me: ludi me sentio." V. 4. *δολιχαῖς.* Hor. I. c. iv. 16. "Vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam." V. 5, 6. Mallem equidem sperare et decipi, quam esse severus mei ipsius censor. V. 7. *Ἀνακρείοντος.* Respicit Od. XLI. 16. *τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.* — *παρφασίην.* admonitionem.

CCCXL.

ΑΔΗΛΟΝ.

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἕνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς,
ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἕλκομαι. ᾗ δ' ἀπονεύσω,
διστάζω. λάβρῳ δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

CCCXLI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς οἵων με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
οὐκ ἐλεεῖς, καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα πόνων;
ἦ μ' ἐθέλεις ἄτλητα παθεῖν, καὶ τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν·
τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνη;

CCCXLII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ, καί, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ
βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις, καὶ Ἔρωτι δαμέντα
οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

Nr. CCCXLI. V. 1. Fort. λιμέν' ἄξενον. *Jacobs.*

Nr. 340. Se a Venere tribus sagittis confixum esse conqueritur. V. 3. *τῇ μὲν—τῇ δέ.* In varias partes trahor, sive hic illic cruciatibus afficior. *Jac.* Cf. Posidippi Ep. nr. 183.

Nr. 341. Veneri exprobrat amoris cruciatus quibus ipse laborat. *Jac.* V. 1. *λιμέν' ἄξενον* emendandum censet Jacobsius ex nota significatione *τοῦ ἄξενος*, qua *ferum*, *importunum*, *periculorum plenum* significat locum. Eur. Cycl. 91. *ἄξενον στέγην ἐμβεβῶτες.* V. 3. *τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν.* sic gloriari. V. 4. *μόνη.* Vid. notata ad Antip. Sid. Ep. nr. 10.

Nr. 342. Nullas molestias periculave amantem timere affirmat. Cf. Asclepiad. Ep. (nr. 119.) V. 3. *ἀπαυδῆσαι πόνοις* dicuntur, qui laboribus obruti spei renuntiant. *Jac.*

CCCXLIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Καὶ πενίη καὶ ἔρως δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἴσω
κούφως· πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

CCCXLIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τρεῖς εἰσὶν Χάριτες· σὺ δὲ δὴ μία ταῖς τρισὶ ταύταις
γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ Χάριτες Χάριτα.

CCCXLV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι·
Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη.

CCCXLVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι·
χὠ πτανός· Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.

CCCXLVII.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ. (ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. Br.)

Ἤδη, φίλτατε λύχνε, τρὶς ἔπταρες· ἦ τάχα τερπνὴν
εἰς θαλάμους ἥξειν Ἀντιγόνην προλέγεις;

Nr. 343. Hujus Epigrammatis duplex ap. Claudian. versio est. "Paupertas me sæva domat, dirusque Cupido. Sed toleranda fames, non tolerandus amor. ———— Esuriens pauper telis incendor amoris. Inter utrumque malum diligo pauperiem."

Nr. 344. Ducta videtur ἔννοια ex Callimach. Ep. nr. 140.

Nr. 346. Jovis cum Amore dialogus. Paucis verbis impudentis pueri indoles adumbrata. Similis color est in Moschi Ep. (nr. 137.) *Jac.*

Nr. 347. Lychno sternutante poeta

εἰ γάρ, ἄναξ, εἴη τόδ' ἐτήτυμον, οἷος Ἀπόλλων
θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σὺ παρὰ τρίποδι.

CCCXLVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις,
εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,
ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἦ ῥά γε ταύταις
θριξὶ συνοικήσει καὶ πολίῃσιν Ἔρως.

CCCXLIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ
ναυαγόν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον.

CCCL.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί.
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

optat ut puellæ adventus ipsi hoc omine significetur. Hoc ominum genus diserte commemorat Ovidius Heroid. xix. p. 151. "Sternuit et lumen (posito nam scribimus illo) Sternuit, et nobis prospera signa dedit." Quo facto, lucernæ, ut numini cuidam, libabant. "Ecce merum nutrix faustos instillat in ignes." Huc facit etiam Propert. IV. El. iii. 60. "Seu voluit tangi parca lucerna mero." *Jac.* V. 3. εἰ γὰρ h. l. non est *utinam*, quod sententiarum nexus non patitur, sed verbis εἰ . . εἴη inter se junctis, γὰρ per ellipsin explicari debet.—ἄναξ. lychnum poeta alloquitur tanquam deum fatidicum. *Idem ad Edit. Pal.* nomen ἄναξ deis tribuitur passim ap. Homerum.

Nr. 348. Ad puellam de coma. V. 1. Sive nigricante, sive contra flavescente incesseris coma, ex æquo places. Cogitandum est de more mulierum comas tingendi. *Jac.* Cf. Pauli Sil. Ep. nr. 313. atque ibi notata.

Nr. 349. V. 1. τὸν ἐν γᾷ ναυαγόν. qui amoris naufragium feci.

Nr. 350. V. 2. μύρισαι. Hoc inde ductum, quod pulchros, pulchrasque μύρον blande appellant amantes. *Jac.*

CCCLI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

CCCLII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, μονούατε, μακροτράχηλε,
ὑψαύχην, στεινῷ φθεγγομένη στόματι,
Βάκχου καὶ Μουσέων ἱλαρὴ λάτρι καὶ Κυθερείης,
ἡδύγελως, τερπνὴ συμβολικῶν ταμίη,
τίφθ' ὁπόταν νήφω μεθύεις σύ μοί, ἢν δὲ μεθυσθῶ,
ἐκνήφεις ; ἀδικεῖς συμποτικὴν φιλίην.

CCCLIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.

Nr. CCCLIII. V. 2. corrigunt *βρέξῃς*.

Nr. 352. Elegans ad lagenam Epigramma, cum quo comparandum M. Argentarii Ep. (nr. 252.) *Jac.* V. 1. *εὐτόρνευτε.* pulchre tornata. *μονούατε.* una ansa instructa. *φθεγγομένη*, ut *εὔλαλε* ap. M. Argentarium, pitylum edens, dum effundit vinum suum. V. 3. *Κυθερείης.* Hor. III. c. xviii. 7. "Larga nec desunt Veneris sodali Vina crateræ." V. 4. Ad *συμβολικῶν* Jacobsius vult subaudire *προποσίων*, ut *συμβολικὴ πρόποσις* est in Posidippi Ep. nr. 185.

V. 5. Elegans conversio: Ego cum sobrius sum, tu ebria es; cum ego probe sum prolutus, tu sicca es et sobria. *μεθύειν* de rebus usurpatur quæ plenæ sunt, atque saturatæ aliqua re. Hom. Il. xvii. 390. *βοείην—μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Jac.*

Nr. 353. Expressum ex Anacr. Od. iv. 2. *Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δε γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον.* V. 1. *μύρα.* Tangit antiquum morem inungendi et coronandi lapides sepulcrales.

V. 2. *φλέξῃς.* certatim corrigunt,

ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων,
πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

CCCLIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πῶς γενόμην; πόθεν εἰμί; τίνος χάριν ἦλθον; ἀπελθεῖν.
πῶς δύναμαί τι μαθεῖν μηδὲν ἐπιστάμενος;
οὐδὲν ἐὼν γενόμην· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα·
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
ἀλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα·
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

CCCLV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας γενόμην παρὰ τῶν με τεκόντων·
γεννηθεὶς δ' ὁ τάλας ἔρχομαι εἰς Ἀΐδην.
ὦ μίξις γονέων θανατηφόρος. ὤ μοι ἀνάγκης,
ἥ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανάτῳ.
οὐδὲν ἐὼν γενόμην· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, οὐδέν.
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.

βρέξῃς, cui correctioni verba *τέφρην μεθύσκων* magnam conciliant speciem. Per se enim vulgata ferri possit; *noli solemnem rogi ignem accendere;* ita ut articulus non frustra sit additus. *Jac. ad Edit. Palat.* V. 3, 4. *μεθύσκων*. vid. notata ad Ep. præcedens. *πῆλον*. Respicit proverbialem locutionem *μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν*, pro *οἶνον ποιεῖν πηλόν*. de qua fuse egit Casaubonus ad Athenæum p. 383.

Nr. 354. Humanæ vitæ angustiam et mortem deflens, semet vino consolatur poeta. *Opsopæus.*

Nr. 355. Præcedenti Epigrammati hoc nostrum tam simile est, ut alterum ex altero derivatum videatur. *Jac.*

V. 1. Nulla mea culpa factum est ut nascerer; tamen morti obnoxius ad inferos abeo. V. 7. *ἀποστίλβωσον*. *Splendidum offer poculum:* docte et eleganter pro *τὸ στιλπνὸν κύπελλον πρόσφερε*. *Jac.* Aliter tamen hæc interpretatur Mitscherlich. ad Hor. II.

λοιπόν μοι τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσον, ἑταῖρε,
καὶ λήθην ὀδύνης τὸν Βρόμιον πάρεχε.

CCCLVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου. τί γὰρ αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον
οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου,
τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
πᾶς ὁ βίος τοιόσδε, ῥοπὴ μόνον· ἂν προλάβῃς, σοῦ·
ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

CCCLVII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ τὸ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν,

Nr. CCCLV. V. 8. λύπης ὀδύνην. V. C. λήθην ὀδύνης correxit Br. c. vii. 19. probante Boschio: *Fac ut ardeat, resplendeat, impleatur poculum,* sc. vino; uti fere Setinum in aureo poculo *ardere* dicitur Juv. x. 27.

Nr. 356. Hortatur poeta lectores ut brevitatis vitæ memores eam hilariter transigant. V. 1. Τί γὰρ αὔριον. ne crastinus quidem dies quid allaturus sit, scimus. Theocrit. Eid. xiii. 4. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. V. 3. θνητὰ λογίζου. Ne ad ea, quæ supra mortalem naturam sunt posita, adspires. V. 5. Tota vita momentum, nihil amplius; quod si ea frueris, tua est; si cunctaris, cunctantem mors occupabit, et omnia ad hæredem transibunt. Hor. IV. c. vii. 18. "Quis scit an adjiciant hodiernæ crastina summæ Tempora Di superi? Cuncta manus avidas fugient hæredis amico Quæ dederis animo." *Jac.* Idem sententiæ tenor est in Anthol. Lat. T. i. p. 594. "Cum te mortalem nôris præsentibus exple Deliciis animum; post mortem nulla voluptas."

Nr. 357. In puellam olim superbam et severam, nunc cum vetula facta esset, ad restim redactam. Tibull. El. vi. 77. "Ast quæ fida fuit nulli, post victa senecta, Ducit inops tremula stamina torta manu." Cf. Hor. III.

μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.
ὀψέ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐλῄσατο.

CCCLVIII.

ΣΑΤΥΡΟΥ. (ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. Br.)

Εἴτε σύ γ' ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλύνας
ἰξῷ ὀρειβατέεις, εἴτε λαγοκτονέεις,
Πᾶνα κάλει· κυνὶ Πὰν λασίου ποδὸς ἴχνια φαίνει·
σύνθεσιν ἀκλινέων Πὰν ἀνάγει καλάμων.

CCCLIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἥκεις, ἄρυσαι, ξένε, τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς·
εἰ δὲ φύσει μαλακός, μή με πίῃς πρόφασιν.

c. xv. 13. V. 3. μίσθια πηνίσματα κρούει. mercede conducta telam texit. πηνίσματα pro ὑφάσματα videtur positum: *subtemen* interpretatur Schneider. σπαθίοις idem quod σπάθαις, quo instrumento textores stamen percutiunt. Proprium in hac re κρούειν. Hinc vestes quædam probe percussæ ap. Latinos *crustæ* appellabantur. *Jac.*

Nr. 358. Pan venatoribus aucupibusque, ipsius opem implorantibus, auxilium se laturum esse promittit. V. 1. καλαμὶς est arundo viscata aucupis; hæc ὀρνεόφοιτος, *aves appetens.* Aucupium et λαγωβολίαν jungit Propert. II. El. xv. 23. V. 4. Arundines compositæ tacita manu ἀνάγονται, eriguntur et crescunt, usque dum attingant avem quæ petitur. Martial. xiv. 218. "Non tantum calamis, sed cantu fallitur ales, Pallida dum tacita crescit arundo manu." In nostro Epigr. igitur Pan aucupi opem ferre dicitur, dum efficit ut arundinem tacita manu erigat.—ἀκλινέων, quæ in neutram partem declinant, recta surgunt et tolluntur. *Jac.* Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 122. et Erycii Ep. nr. 262.

Nr. 359. Scriptum est hoc Epigr. docente Boschio, in eos qui mollitiei suæ atque inertiæ Salmacidis fontis haustum, non nisi suavem et amœnum, prætexebant; cum potius ab ipsis bibentium moribus hujus libidinis et luxuriæ causa derivanda esset. De-

ἄῤῥεν ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μοῦνον ἀρέσκω.
τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἡ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

CCCLX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγρότα, σὺν ποίμναις τὸ μεσαμβρινὸν ἤν σε βαρύνῃ
δίψος, ἀν' ἐσχατιὰς Κλείτορος ἐρχόμενον,
τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
Ὑδριάσι στῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰπόλιον.
ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε καὶ αὔρη
πημήνῃ, τερπνῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης·
φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους
ῥυσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀρτεμέας
πάντα καθαρμὸν ἔβαψεν ἀπόκρυφον, εὖτ' ἄρ' ἀπ' Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

Nr. CCCLX. V. 8. λουσάμενος. vulgo. V. 9. ἔβαψεν. vulgo ἔκοψεν.

Salmacide, Cariæ fonte, Strabo L. xiv. agens, quam maxime cum Epigrammate nostro consentit.

Nr. 360. De fonte Clitorio agit Ovidius Metam. xv. 322. Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui sitim sine periculo hoc fonte levari tradit, corpus eodem ablui non vult. V. 2. Locus ille appellatus a Clitore Arzanis filio, rege Arcadiæ, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille scaturiebat. ἐσχατιαὶ sunt agri, præsertim qui montibus proximi jacent. V. 5. cave ne cum vini calorem visceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel sola aura inde afflans male afficiat. Sic fere Eur. Orest. 297. λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε.—αὔρη odorem, sive vapores ex aqua surgentes significare videtur. Hoc sensu *aura* passim ap. Latinos poetas occurrit. *Jac.* V. 8, 9. ῥυσάμενος—ἔβαψεν. Has correctiones pro vulgatis λουσάμενος—ἔκοψεν tuetur idem ad Edit. Palat. ex Ovid. l. c. "Amythaone natus Prætidas attonitas postquam per carmen et herbas Eripuit [ἐῤῥύσατο] furiis, purgamina mentis in illas Misit [al. mersit, ἔβαψεν] aquas, odiumque meri permansit in undis."

CCCLXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Πανὸς ἄγαλμα.

Ὦ Πάν, φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις,
κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἱεὶς δονάκων,
ὄφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
οὔθασιν ἐς Κλυμένου πυκνὰ φέρωσι δόμον,
σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν
φοίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἷμ' ἐρύγῃ.

CCCLXII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὀχθηρὸν τὸν χῶρον ἔχω καὶ ἔρημον, ὁδῖται·
οὐκ ἐγώ, ὁ στάσας δ' αἴτιος Ἀρχέλοχος.
Οὐ γὰρ ὀρειοχαρὴς ὡρμᾶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας,
τὸ πλεῦν δ' ἀτραπιτοῖς, ὧνερ, ἀρεσκόμενος.
Ἀρχέλοχος δ', ὡς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων,
ὦ παριών, τοῖον κἀμὲ παρῳκίσατο.

Nr. 361. Elegans est et optimæ notæ Epigramma, in quo Clymenus quidam Pana rogat, ut fistula suaviter inflata, gregem ad pascendum invitare velit. Carminis genus, quod hoc efficere putabatur, *νόμιον* appellabant pastores. V. 2. expressus videtur ex Platon. Ep. (nr. 103.) *ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων*. V. 4, 5. *βεβριθότα*. Virg. iv. Ecl. 21. "Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera." *πόσις αἰγῶν*. Idem Ecl. vii. 7. "Vir gregis ipse caper." *Jac*. Cf. notata ad Leonid. Tar. Ep. nr. 130.

Nr. 362. Mercurius in rupe solitaria positus, se non sua sponte sed Archelochi voluntatem secutum, illam regionem tenere affirmat. Elegans Epigramma, et optima ætate dignum. *Jac*. V. 3. *ὡρμᾶς*. ὁ Ἑρμῆς. *ἀκρολοφίτας*. qui in summitatibus collium versatur.

CCCLXIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίσης, καὶ Ἄδωνις.
τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους. Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

CCCLXIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα·
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

CCCLXV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Διονύσου πλησίον Ἀθηνᾶς ἑστώς.

Α. Εἰπέ, τί σοὶ ξυνὸν καὶ Παλλάδι; τῇ γὰρ ἄκοντες
καὶ πόλεμοι πάρα· σοὶ δ' εὔαδον εἰλαπίναι.
Β. μὴ προπετῶς, ὦ ξεῖνε, θεῶν πέρι τοῖα μετάλλα·
ἴσθι δ' ὅσοις ἴκελος δαίμονι τῇδε πέλω.
καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμων φίλιον κλέος· οἶδεν ἅπας μοι
ἠῷου δμηθεὶς Ἰνδὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ.

Nr. 363. In Praxitelis Venerem.

Nr. 364. Venus armata a Pallade ad novum certamen provocata illud detrectat. Bis vertit hoc Epigramma Ausonius XLII. et XLIII. V. 3. *τί μοι.* Quid mihi opus est? In talibus Græci infinitivo elliptice posito ad indignationem quandam exprimendam utuntur. *Jac.*

Nr. 365. Miranti cuidam quomodo fiat ut Bacchus prope Minervam sit positus, Bacchus rem explicat, multa sibi cum Pallade communia esse docens. V. 1. *εἰλαπίναι.* Comparavit hæc Mitscherlich. cum Horatianis II. c. xix. 25. "Quamquam choreis aptior et jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnæ ferebaris; sed idem Pacis eras me-

καὶ μερόπων δὲ φυὴν ἐγερήραμεν, ἡ μέν, ἐλαίῃ,
αὐτὰρ ἐγὼ γλυκεροῖς βότρυσιν ἡμερίδος.
καὶ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδῖνας ὑπέτλη·
λῦσα δ' ἐγὼ μηρὸν πάτριον, ἡ δὲ κάρη.

CCCLXVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τᾷδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος, ὁδῖτα,
ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα μόθου,
ἧχί σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις
θέλξει τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος,
χὠ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς
συρίσδων, λασίας θάμνῳ ὕπο πλατάνου
καῦματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν κυνός· ἄλμα δ' ἀμείψεις
αὔριον. εὖ τόδε σοι Πανὶ λέγοντι πιθοῦ.

CCCLXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες, ὁδῖται,
γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι·

Nr. CCCLXVI. V. 2. κόπου. Jac.

diusque belli." Similiter Martem a Baccho alienum describit Eur. Phœniss. 797. *Jac.* V. 7. *ἐγερήραμεν.* præmio donavimus.

Nr. 366. In prato amœno requiescere Pan invitat viatorem. Cf. Ep. sequens. V. 2. *μόθου.* Quum *μόθος* non de quovis labore, sed de labore bellico usurpari solet, proponit Jacobsius *κόπου*, quam emendationem tutatur exemplis ex Anthologia ductis. V. 5. Hor. III. c. xxix. 18. "Jam Procyon furit, Et stella vesani Leonis, Sole dies referente siccos. Jam pastor umbras cum grege languido Rivumque fessus quærit et horridi dumeta Sylvani." V. 6. *θάμνῳ.* Hesych. *θάμνος. πυθμὴν δένδρου. ἡ ῥίζα πολλοὺς κλάδους ἐκπέμπουσα.* V. 7. *ἄλμα.* Etymol. M. *ἅλμα. τὸ ἄλσος ... λέγεται δὲ καὶ ὁ κλάδος παρὰ Αἰολεῦσι. γίνεται παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω.*

Nr. 367. Edidit Huschk. An. Crit.

μὴ φύρδαν· ὅσσοι δὲ βαρεῖ γόνυ κάμνετε μόχθῳ
καὶ δίψᾳ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.
πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος ἔϋσκιος· ἁ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον.
ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα,
ὡς θέμις, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

CCCLXVIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πτανῷ πτανὸν Ἔρωτα τὸν ἀντίον ἔπλασ' Ἔρωτι
ἁ Νέμεσις, τόξῳ τόξον ἀμυνομένα,
ὥς κε πάθῃ τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασύς, ὁ πρὶν ἀταρβής,
δακρύει πικρῶν γευσάμενος βελέων.
ἐς δὲ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. ἃ μέγα θαῦμα.
φλέξει τις πυρὶ πῦρ· ἥψατ' Ἔρωτος Ἔρως.

ex Cod. Vat. V. 1. ἄρκευθον. juniperum. V. 3. μὴ φύρδαν. non omnes quidem, (quasi mixti, lassi et debiles juxta ac valentes) sed quicunque labore itineris affecti estis, βαρεῖ γόνυ —καὶ δίψᾳ. *Huschke.* V. 7. ἔνδιον. ἔνδιος. μεσημβρινός. Hesych.—ὀπωρινοῦ κυνός. Tibull. I. El. i. 27. "Sed Canis æstivos ortus vitare sub umbra Arboris. ad rivos prætereuntis aquæ." Cf. Ep. præcedens.

Nr. 368. Elegans Epigramma, et Meleagro, vel meliore etiam poeta dignum. Scriptum in Amorem ab alio Amore vulneratum. De Anterote explicant, de quo tradidit Pausan. i. 30. p. 75. et Suid. in Ἀντέρως .... Diverso modo veteres de Anterote tradiderunt. Alii *mutuum* Amorem intelligunt, alii *contrarium*, qui Amorem resolvat. Vide Servium ad Virg. Æn. vi. 520. *Jac.* Servii verba sunt; "Ἀντέρωτα invocabat *contrarium* Cupidini, qui amores resolvit; aut certe cui curæ est iniquus amor." V. 5. ἀπέπτυσεν. Sagarum lamiarumque insidiis ter in sinum spuendo occurrebant mulierculæ. Id enim incantamentis et devotionibus adversari putabant. Tibull. I. El. ii. 96. "Exspuit in molles et sibi quisque sinus." *Brodæus.* Theocrit. Eid. xx. 11. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον.

CCCLXIX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Κἀγὼ Κύπριδος αἷμα· κασιγνήτῳ δέ με μήτηρ
ἤνεσε τόξα φέρειν ἀντία καὶ πτέρυγας.

CCCLXX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Ἠχοῦς.

Ἀρκαδικὰ θεός εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ Λυαίου
ναίω, φθεγγόμενον μῦθον ἀμειβομένα.
οὐκέτι γὰρ στυγέω, Βακχεῦ φίλε, τὸν θιασώταν
τὸν τεόν· ἔρχεο, Πάν· ξυνὰ λέγωμεν ἔπη.

CCCLXXI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Ἡρακλέους νηπίου ὄντος ἔτι, καὶ ταῖς χερσὶ θλίβοντος δράκοντας δύο.

Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, δειράς,
Ἥρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας.
ἐξέτι νηπιάχοιο χόλον ζηλήμονος Ἥρης
ἄμπαυσον· μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφεος.

Nr. 369. Est ejusdem poetæ, et præcedentis quodammodo continuatio. V. 2. ἤνεσε pro composito, παρῄνεσε, me excitavit ut alas in fratrem moverem, cumque telis peterem. *Jac.*

Nr. 370. In Ecchûs statuam, quam ad templum Bacchi collocatam poeta ita interpretatur, ut eam a Pane, Bacchi comite, non, sic ut olim, alieno esse animo dicat. *Jac.* Cf. Archiæ Ep. nr. 202.

Nr. 371. In Herculem puerum dracones a noverca ipsi immissos manibus jugulantem. Cf. imprimis Theocrit. Eid. xxiv. 26. V. 2. βαθεῖς φάρυγας. *ingentes fauces.* βαθὺς enim pro *magnus, robustus,* interdum ponitur. V. 3. ἐξέτι νηπιάχοιο. ut Hom. Il. ix. 106. ἐξέτι τοῦ. *Jac.* Sic Apollon. Rhod. iv. 790. Ἀλλά σε γὰρ δὴ Ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον.—ab incunabulis. Ovid. Heroid. ix. 21.

οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες,
ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνός, ἔπαθλον ἔφυ.

CCCLXXII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Μηδείας ἐν Ῥώμῃ.

Δεῦρ' ἴδε παιδολέτειραν ἐν εἰκόνι, δεῦρ' ἴδ' ἄγαλμα
Κολχίδα, Τιμομάχου χειρὶ τυπωσαμένου·
φάσγανον ἐν παλάμᾳ, θυμὸς μέγας, ἄγριον ὄμμα,
παισὶν ἐπ' οἰκτίστοις δάκρυ κατερχόμενον·
πάντα δ' ὁμοῦ συνέχευεν, ἀμικτότατ' εἰς ἓν ἀγείρας,
αἵματι μὴ χρῶσαι φεισάμενος παλάμαν.

CCCLXXIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Ἀριάδνης.

Οὐ βροτὸς ὁ γλύπτας· οἵαν δέ σε Βάκχος ἐραστὰς
εἶδεν ὑπὲρ πέτρας ἔξεσε κεκλιμέναν.

"Tene ferunt geminos pressisse tenaciter angues? Cum tener in cunis jam Jove dignus eras." V. 5. λέβητες. victorum præmia. Hom. Il. χ. 158. et Virgil. Æn. xii. 764. "Neque enim levia aut ludicra petuntur Præmia, sed Turni de vita et sanguine certant." V. 6. αὐλὴν Ζηνός, Hor. III. c. iii. 9. "Hac arte Pollux et vagus Hercules Innixus arces attigit igneas."

Nr. 372. Cf. Antiphili Ep. nr. 229. et Juliani Ægyptii nr. 286.

V. 5. Laudat poeta pictorem, quod matrem de liberorum cæde consilia agentem, nec jam ipsum facinus perpetrantem repræsentaverit. *Jac.*

Nr. 373. Ariadnem dormientem statuariis et pictoribus sæpe artis ostentandæ materiam præbuisse, qui illustrium poetarum loca in auxilium phantasiæ advocabant, monet Dorvillius ad Chariton. Lib. I. c. vi.

CCCLXXIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς λουτρὸν μικρόν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

CCCLXXV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Βάσκανος ἡ γραφίς ἐσσι, καὶ εἰσορόωσι μεγαίρεις,
χρύσεα κεκρυφάλοις βόστρυχα κρυψαμένη.
εἰ δ' ὑπάτης κεφαλῆς ὑπάτην χάριν εἰκόνι κεύθεις,
οὐδ' ἐπὶ τῷ λοιπῷ κάλλεϊ πίστιν ἔχεις.
πᾶσα γραφὶς μορφῆσι χαρίζεται· ἀλλὰ σὺ μούνη
τῆς Θεοδωριάδος κλέψας ἀπ' ἀγλαΐας.

CCCLXXVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν,
χείλεα δὲ στυφθεὶς ἀπό μιν βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
εἴη νισσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον;

Nr. 374. Parvum balneum non propterea vituperandum esse, nam et amorem esse parvum. *Jac.*

Nr. 375. Conqueritur poeta, quod pictor pulcherrimam Theodoriadis comam velo texerit. V. 3. Si summum capitis decus et ornamentum occultasti, quomodo quis expectare poterit reliqui corporis pulcritudinem accurate expressam esse? *Jac.* V. 5. *μορφῆσι χαρίζεται.* blanditur formis, pulcriores pingit quam re vera sunt. Cf. Pauli Sil. Ep. nr. 325.

Nr. 376. Stomachatur in eum qui uvam immaturam abscidit, et semicomestam projecit, eidemque iratum Bacchum imprecatur. *Opsopœus.* V. 3. *χείλεα στυφθείς.* labia constrictus, propter acerbitatem sc. uvæ. V. 4. *σκύβαλον.* proprie *σκύβαλον* dicitur

εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκοῦργος
ὅττι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κάδεος ἔσχε λύσιν.

CCCLXXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι.

CCCLXXVIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Θήρη μὲν πολέμου μελέτη, θήρη δὲ διδάσκει
κρυπτὸν ἑλεῖν, ἐπίοντα μένειν, φεύγοντα διώκειν.

CCCLXXIX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.

quod canibus projicitur. Suid. *κυρίως δὲ σκύβαλον, κυσίβαλόν τι ὂν, τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον.* deinde de quaque re vilissima usurpatur. V. 6. Legendum censet Jacobsius ad Edit. Palat. *ὅττι οἱ*, verbis sic junctis; *Διόνυσος αὐτῷ ἀνάρσιος εἴη, ὅττι οἱ, οἷα Λυκοῦργος* (ceu alter Lycurgus) *αὐξομέναν εὐφροσύναν ἔσβεσε.*

Nr. 377. In stylum graphiarium. V. 3. *ἐμύησ' Ἑλικωνίδα.* me Musarum sacris initiavit. Cum similibus latinis comparavit Schæfer. ad L. Bos in Indic. v. *διδάσκειν*, ut notat Jacobsius ad Edit. Palat.

Nr. 378. Sic Xenoph K. Π. i. 2. 10. *ἡ θήρα ἀληθεστάτη μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον.*

Nr. 379. Poeta cui Chaldæi triginta sex annos ad vivendum destina-

ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἔθανεν χὠ τριγέρων Πύλιος.

CCCLXXX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τίπτ' ἐμὲ τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων,
τὴν Νυμφέων παροδῖτιν ἀηδόνα, κήματι μέσσῳ
οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους
ψᾶρας, ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

CCCLXXXI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα
τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις.
ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ἐπαιάζοντα ποδίστραις
τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα·

Nr. CCCLXXXI. V. 1. ῥαδινοῖς ποσὶν ἱστόν. *Jac.*

verant, se longiorem vitam desiderare negat. Cf. Antip. Thess. Ep. (nr. 211.) quod hinc fortasse expressum. V. 3. Propert. II. El. x. 45. "Nam quo tam dubiæ servetur spiritus horæ? Nestoris est visus post tria sæcla cinis." *Jac.*

Nr. 380. Cicada quod a pastoribus capta sit, conqueritur. V. 2. ἕλκετε. arundinibus viscatis puta. V. 3, 4. παροδῖτιν, quia in arboribus sedet prope viam. ἀηδόνα cicadam (locustam) appellat etiam Anyta Ep. [nr. 424.] ξουθὰ λαλεῖν est λιγυρῶς λαλεῖν, quo sensu ξουθὰ ἀηδὼν passim dicitur. *Jac.*

Nr. 381. Poeta se cicadam retibus irretitam exsolvisse narrat. *Jac.* V. 1. Quum λεπτὸν non habet substantivum quocum concordet, Jacobsius ex con-

λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα·
σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ.

CCCLXXXII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμου πάλι θηρίον ἔσται.
ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

CCCLXXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
ὡς βίον ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

Nr. CCCLXXXIII. V. 1. *μακρὰν λίθον* corrigit Blomfield.

jectura corrigit *ῥαδινοῖς ποσὶν ἱστόν*, quam sibi admodum placere dicit Boschius, qui exemplis Jacobsio allatis addit Hom. Od. *β.* 94. *Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, Λεπτὸν καὶ περίμετρον.* Neque aliter, ait, videtur Grotius legisse, cum *λεπτὸν ἱστὸν* reddit *tenuem telam.*

Nr. 382. In gemmam scriptum existimat Jacobsius in qua lupus conspiciebatur a capra nutritus. Simile quid Theocrit. Eid. v. 37. *ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.* Vid. Erasmus in Chiliad. "Ale luporum catulos."

Nr. 383. Vulgo Callimacho tribuitur hoc Epigramma. Argumentum est novercale odium ne morte quidem extingui. V. 1. *ἔστεφε.* filii officio erga parentem fungebatur. *μικράν.* lapis quamvis parvus oppressit puerum. V. 3. *κλινθεῖσα.* Brunckius corrigit *κλινθέντα.* vulgatam de statua novercæ in tumulo cubare visæ, interpretatur Jacobsius ad Edit. Palat.

CCCLXXXIV.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ. (ΑΔΗΛΟΝ. Br.)

Ἑσπέριος μ' ἐδάμασσεν ὁμοῦ, καὶ πρώϊος ὕπνος,
ὃς μὲν ἐπιβρίσας, ὃς δέ με μὴ καλέσας·
ὧν ἐξ ἀμφοτέρων ὁ μὲν ἐῤῥέτω, ὃς δὲ παρείη
ἵλαος, ὡράων μέτρον ἐπιστάμενος.

CCCLXXXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν, ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης.
ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν,
καὶ γνῶ, πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
ἀκτὴν που πάσσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας,
τὴν Ἀσίην πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

Nr. 384. Ex lemmate apparet Julianum aliquando ab auditoribus, quos ad declamationem quandam audiendam invitaverat, paulo diutius exspectatum hac excusatione fuisse usum, ut diceret, se somno oppressum matutino, non ea, qua par erat hora, excitatum esse. *Jac.* V. 1. Ἑσπέριος, si famuli nomen est, ut vult Jacobsius, lusui occasionem dat inter voces ἑσπέριος et πρώϊος. V. 3. ὁ μὲν. famulus. ὃς δέ. matutinus somnus.

Nr. 385. Mortis contemplatio divitiarum cupiditatem imminuit, mortalesque hortatur ut vita fruantur. Eadem sententia apud quosvis poetas obvia. V. 4. γλωσσόκομα. Comice sic loculos, quibus mortui componuntur, appellat. Proprie γλωττόκομον capsulam indicabat, qua tibicines includebant tibiarum suarum γλωττίδας. Hesych. γλωττοκόμιον. ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας. Deinde quodvis *involucrum*, ἔλυτρον significare cœpit. Pollux. x. 154. Denique σορόν. Hesych. γλωσσόκομον. θήκη. σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων. *Jac.* V. 5. ἀκτὴν που πάσσας, "tunc littus foliis spargens." Grotius. Acta, docente Boschio, amœnus fuit in littore secessus. Cf. notata ad Philodemi Ep. nr. 198. κοτύλαις. τα μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. Athenæ. xi. 56.

CCCLXXXVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα· τέσσαρες ἱροί.
οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνός, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο.
ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

CCCLXXXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς Ἀΐδην, ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας,
Διογένης ὁ κύων Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
καὶ στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
τοῦ πολὺν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
εἶπεν· ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος· ὅσσα γὰρ εἶχον,
πάντα φέρω σὺν ἐμοί, Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

CCCLXXXVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλαισιν ἔπαιζον
κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς Ἀΐδην·

Nr. 386. Vertit Ausonius: "Quatuor antiquos celebravit Achaïa ludos, Cælicolum duo sunt, et duo festa hominum. Sacra Jovis, Phœbique, Palæmonis Archemorique; Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Nr. 387. Paucis exceptis legitur ap. Ausonium Ep. LIV. "Effigiem, rex Crœse, tuam, ditissime regum, Vidit apud manes Diogenes Cynicus. Constitit utque procul, solito majore cachinno Concussus, dixit; Quid tibi divitiæ Nunc prosunt, regum rex o ditissime, cum sis Sicut ego solus, me quoque pauperior? Nam quæcunque habui, mecum fero; cum nihil ipse Ex tantis tecum, Crœse, feras opibus."

Nr. 388. Historia de tribus puellis

καὶ τρὶς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασῶν
ἐς μίαν· ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα·
δύσμορος· ἐς δ' Ἀΐδην ἤλυθεν, ὡς ἔλαχεν.
ἀψευδὴς ὁ κλῆρος ὅτῳ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῷον
οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι, οὔτε χέρες.

CCCLXXXIX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αἰεὶ Λαρτιάδῃ πόντος βαρύς· εἰκόνα κῦμα
ἔκλυσε, κἀκ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισεν.
τί πλέον; εἰν ἐπέεσσιν Ὁμηρείοις γὰρ ἐκείνου
εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσιν.

CCCXC.

ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχεύσατο θεῖον Ὅμηρον,
οὐ Κολοφὼν τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης,
οὐ Χίος, οὐκ Αἴγυπτος ἐΰσπορος, οὐ Κύπρος ἁγνή,
οὐ νῆσος κραναὴ Λαρτιάδαο πάτρη,

Nr. CCCLXXXVIII. V. 3. χειρῶν. forte Κηρῶν. *Jac.*

sortem de morte sua explorantibus. V. 3. Tres illæ puellæ ter jecerunt talos et omnes omnium jactus unam eandemque designabant. V. 7. Sortes, ubi malum portendunt, semper certæ sunt; at bona mortales neque precibus, neque manibus a Diis impetrant. χέρες ad talorum jactum referendum. *Jac.*

Nr. 389. De tabula in qua Ulysse pictus; cujus imaginem maris undæ deleverant. *Jac.* V. 3. τί πλέον. Quid tamen hoc refert? Quid mari profuit?

Nr. 390. Vanum esse urbium Græcarum de Homero certamen. Illum nullius urbis civem esse, sed a Musis cœlitus demissum mortalibus præclara attulisse munera. Expressum ex Antip. Sidon. Ep. [nr. 151.] *Jac.* V. 2. τρυφερῆς: delicatæ, luxui deditæ. *Brunck.* V. 4. κραναή. Hom. Il. γ.

οὐκ Ἄργος Δαναοῖο, κυκλωπείη τε Μυκήνη,
οὐδὲ τὸ Κεκροπίων ἄστυ παλαιογόνων.
οὐ γὰρ ἔφυ χθονὸς ἔργον· ἀπ' αἰθέρος ἀλλά ἑ Μοῦσαι
πέμψαν, ἵν' ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέροι.

CCCXCI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς ἐννέα λυρικούς.

Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω,
λάμπει Στησιχορός τε καὶ Ἴβυκος. ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν·
λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Ἀλκαῖος κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

CCCXCII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἔλθετε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
Λεσβίδες ἁβρὰ ποδῶν βήμαθ' ἑλισσόμεναι,

Nr. CCCXCI. V. 6. *κύκνῳ* Vat. Cod. *κιθάρᾳ* Br.

201. ὅς γράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἰούσης. V. 8. Hic locus, ut notat Jacobsius, fortasse obversabatur Sannazario L. iii. Epigr. " Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ, Cedite! Jam cœlum patria Mæonidæ est."

Nr. 391. *ἔκλαγεν*. Aquilam tibi finge *κλάζοντα*. Poetas ingenio valentes ipse Pindarus cum aquila comparat, reliquos cum corvis Olymp. ii. 154—*ἔπνεε τερπνά*. dulcia spirabat Musa Simonidis. Frequenter poetæ Epigrammatarii verbo *πνέειν* de vatibus utuntur. *Jac.* V. 4. *λαρά*. vid. notata ad Ep. Platonis nr. 104.

V. 7. Non fas est Sappho simul cum viris numerari eamque novenarium Lyricorum numerum complere, quippe quæ Musarum potius choro annumeranda sit. *Jac.*

Nr. 392. Puellas Lesbias hoc carmen

ἔνθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορόν· ὔμμι δ' ἀπάρξει
Σαπφὼ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος· ἦ γλυκὺν ὕμνον
εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

CCCXCIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἑκάστη
ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

CCCXCIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Θουκυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
νῆϊς ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέῃς.
εἰμὶ γὰρ οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

CCCXCV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀτθίδος εὐγλώττου στόμα φέρτατον, οὐ σέο μεῖζον
φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελίς·

invitat ut in Junonis luco conveniant, choros ibi Junoni ducturæ ad Sapphus cantum. Optimæ notæ Epigramma. V. 4. Sappho in primo choreæ loco posita, lyram manibus tenens fingitur. Illustravit hæc Burmannus ad Propert. El. II. xxiii. 33. "Hic ubi me primæ statuent in parte choreæ." *Jac.*

Nr. 394. V. 2. *ἃ μὴ νοέῃς*. quæ non intelligas.

V. 3. *βατός*, *βάσιμος*, pervius, ut *βατὴ λίμνη* Polyb. L. x. c. 8. §. 7. cui opponitur *ἄβατος*. Hoc tam eleganter ad scriptorem, ad quem bene intelligendum magna industria, et felix ingenii desideratur acumen, ut non nisi a primi ordinis poeta Epigramma compositum videatur. Sic Archimelus Ep. ii. vocat Euripidis poeticam facultatem *δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον*. *De Bosch.*

Nr. 395. Plato omnium Græcorum

πρῶτος δ' εἴς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας,
θεῖε Πλάτων, ἤθη καὶ βίον ηὐγάσαο,
Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,
κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης.

CCCXCVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,
ᾧ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ·
δῆλος δ' εἰ φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

CCCXCVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μένανδρον, αἰεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,

eloquentissimus. V. 3. Tu primus, oculis in Deos cœlumque intentis, vitam et mores hominum illustrasti. Duæ enim primariæ partes philosophiæ Platonis erant, altera *de vita et moribus*, altera *de natura et rebus occultis*. V. 5. *μυκτῆρι.* Socraticam ironiam innuit. Br. *Σάμιον φρόνημα.* severitatem Pythagoricam. V. 6. *διχοστασίη* est dissensus ille inter Pythagoricam et Socraticam philosophandi rationem, quem Plato prudenti dignitatis et ironiæ commistione sustulit. *Jac.* In *σῆμα* hæret Jacobsius, qui *σχῆμα* conjicit. Idem vir ad Edit. Palat. *σεμνῆς κρᾶμα διχοστασίης* scriptum fuisse suspicatur. Boschio *ἅμμα διχοστασίης* arridet, quæ Scaligeri emendatio est.

Nr. 396. Hoc Epigramma, cum sequenti, termino insculptum est. V. 1. *σὺν Ἔρωτι.* Respicitur ad amores, qui magna pars argumenti comœdiarum Menandri; fortasse etiam ad ipsius viri amorem erga Glyceram. *Jac.*

Nr. 397. Vide ad præcedens Epigramma. V. 1. *σειρῆνα θεάτρων.* ob eximiam versuum suavitatem. Notum est oraculum Dionysii, Lacedæmonios jubentis *τὴν Σειρῆνα τὴν νέαν τιμᾷν*, quod ad Sophoclem pertinebat. V. 2. *αἰεὶ πυκαζόμενον.* hederæ coro-

οὕνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

nis, ut Bacchi minister, nunquam non ornatus. V. 4. *δράματα πάντα γάμων*, varias illas rerum vicissitudines significat, per quas nuptiæ in fabulis Menandreis adstruebantur. Ovid. ii. Trist. 370. "Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri." *Jac.*

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

CCCXCVIII.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

CCCXCIX.

ΗΡΙΝΝΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΗΣ.

Στᾶλαι, και Σειρῆνες ἐμαί, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πόλιος,

Nr. 398. In Timadis sepulcrum, quam ante celebratos hymenæos tristi fato consumptam caræ lugent sodales, atque amoris in amicam tenerrimi causa crines deponunt. V. 2. κυάνεος. μέλας. σκοτεινός. Hesych. Cf. Anytæ Ep. (nr. 426.) Orcum pulcra et venusta quævis surripere veteres rati, non solum formulam ἔρχεσθαι ἐς θαλάμους Ἄιδου de virginum nobiliorum fato adhibuerunt, sed puellas ipsas adeo νύμφας Ἄιδου appellare consueverunt. Soph. Antig. 810. *Schneider.*

Nr. 399. In Baucidem quæ recens nupta et florida ætate e vivis discesserat. V. 1. στᾶλαι. In sepulcris Græcorum columnæ, cippi, constituebantur inscriptionibus insignes. Sirenum simulacra tumulis imposita fuisse videntur, vel ad sermonis suavitatem in conditis notandam, vel luctus indicandi causa. κρωσσὸς urna est in qua defunctorum cineres componebantur. V. 4. ἀστοῖς opponuntur ἑτεροπτόλιες; illi sunt cives ejusdem, ex qua et Baucis orta erat civitate, hi vero aliunde genus ducentes. *Schneider.*

χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς δ' εἰδῶντι, καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

CD.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Νύμφας Βαύκιδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
" Βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα·" τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφ' αἷς καλὸς ᾔδετο πεύκαις,
ταῖσδ' ἐπὶ καδευτὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾷ·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθηρμόσαο.

Nr. CCCXCIX. V. 5. *νύμφαν ἐοῖσαν.* corrigit Jacobsius.
Nr. CD. V. 5. *καλὸς* supplevit Jacobsius.

V. 7. *Τηνία.* ex insula Teno orta.—*ὡς δ' εἰδῶντι κ. ο.* fac, ut hoc quoque sciant. *Jac.*

Nr. 400. Scriptum est in eandem Baucidem, quæ in ipso nuptiarum apparatu morte exstincta est. *Jac.*—V. 1. Sepulcrum ipsum loquitur. *πολυκλαύταν—στάλαν.* *ad cippum magna lacrymarum vi perfusum timide accedens.* *τὸ παρέρπειν,* horroris, metu quodam gradus retardantis, notionem involvere videtur.—V. 2. *τῷ κ. γ. Α.* respondet Homeri *Ζεὺς καταχθόνιος* Il. ix. 457.—V. 3. *βάσκανος.* *invidus es, Hades.* Frequens apud veteres opinio, Deos ex invidia optima quæque arripere. Herodot. vii. 46. *ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν ἑαυτῷ εὑρίσκεται ἐών.* Catull. iii. 13. "At vobis male sit, malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella devoratis." *Schneider.*—V. 3. *τὰ δὲ τ. κ.* "pulcra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum." *ὠμοτάταν τύχαν* Schneiderus interpretatur "fatum immaturum," tanquam pomum adhuc crudum, de quo *ὠμὸς* proprie dicitur.

V. 5. 6. Quibus facibus prælucentibus modo Hymenæus canebatur, iisdem socer puellæ corpus in rogo accendit. *Jac. ad Ed. Palat.* V. 7, 8. Læta quæ in nuptiis perstrepunt carmina, Hymenæus, erepta jam ab Orco sponsa, in nænias convertit. *Schneider.*

CDI.

ΑΔΗΛΟΝ. οἱ δὲ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
'Ιναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' 'Οθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει· Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἰ δέ τις 'Αργείων ἔφυγεν μόρον, ἦς ἀπ' 'Αδράστου.
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

CDII.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὦ ξεῖν' ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

Nr. 401. Confer Discoridis Ep. nr. 146. et ibi notata.

Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit Theseus ap. Stob. T. i. p. 216. (Gaisford.) cujus hæc sunt. *'Οθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' 'Αργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανε.* Poeta Spartanos, qui in celeberrima illa pugna perierant, loquentes inducit. V. 3, 4. Sic Sallust. Vit. Cat. "nam fere quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat." V. 5. Hæc verba pro ipsa inscriptione scuti habenda. V. 7. *ἦς ἀπ' 'Αδράστου.* Adrastum, Argivorum regem, æmulatus est, qui, sex illis ducibus, simul cum eo Thebas oppugnantibus, interfectis, unus, non sine dedecore, aufugit. *Jac.* *ἦς.* Forma Dorica, i. q. *ἦν.* Vid. Koen. ad Gregor. p. 118.

Nr. 402. Latine convertit Cicero Tusc. Quæst. i. 42. "Dic, hospes, Spartæ, nos te hic vidisse jacentes, Dum sanctis patriæ legibus obsequimur." Inter plura confert Jacobsius Lysiæ Epitaph. p. 87. ed. Reisk. *οὐ φιλοψυχήσαντες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι, ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι.* V. 2. *ῥήμασι.* Alludit poeta, ut notat Valckenarius, ad Lycurgi *τὰς καλουμένας ῥήτρας.* De voce autem *ῥῆτρα,* vid. Photii Lex. p. 487.

CDIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου, ὅν ποτε Μῆδοι
 Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,
 οὐκ ἔτλη Σπάρτας ἡγεμόνας προλιπεῖν.

CDIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
 ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε Τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιθεῖναι
 κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

CDV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
 κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.

Nr. 403. Hoc Epigramma, secundum Herodotum, in honorem vatis Megistiæ, pro hospitii familiaritate, Simonides posuit. Λέγουσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι ἐὰν μείνωμεν τελευτῶμεν· καὶ ὅμως ἠρνήσατο μὴ φεύγειν, ἀλλ' ἐνδόξως θανεῖν. Scholiastis in Aristid. Panathen. verba sunt a Valcken. prolata ad Herodoti vii. 221. V. 4. ἔτλη. de hoc verbo fuse disputavit Monk. ad Alcest. 287.

Nr. 404. Mors gloriosa post hostes devictos hominum felicitati tanquam corona imponitur, ut Telli illius, quem felicissimum mortalium prædicat Solon. ap. Herodot. i. 30. In περιθεῖναι ducta metaphora a corona cui libertas comparatur ap. nostrum XLI. ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον. *Jac.* Eodem sensu ap. Aristoph. Eccles. v. 132. verbum περιθεῖναι legitur. Et figuratim ap. Thucyd. vi. 89. τοῖς μὲν ἐχθροῖς δύναμιν,—ἐμοὶ δὲ ἀτιμίαν περιέθετε.

Nr. 405. Hoc Ep. quoque in Thermopylis occisos conscriptum. V. 1. περιθέντες, ut supra. V. 3, 4. Hor.

οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

CDVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

CDVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγών, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

CDVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον. ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

III. c. ii. 21. "Virtus recludens immeritis mori Cœlum, negata tentat iter via."

Nr. 406. Sepulcro inscriptum Archedices, Hippiæ Athenarum tyranni filiæ, quam pater Æantidæ, Lampsacenorum tyranni filio, nuptum dedit. Thucyd. vi. 59.

Nr. 407. Inter voracissimos homines recensetur Timocreon ap. Ælian. V. H. i. 27. Contentionem fuisse inter eum et Simonidem narrat Diogenes Laert. ii. 46. et Suidas in Τιμοκρέων. *Jac.* Cf. parodiam hujus distichi nr. 607.

Nr. 408. V. 1. *χαίρει τις.* hæres, puta. "Nunc ager Umbreni sub nomine nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum Nunc mihi, nunc alii." Hor. II. Serm. ii. 133. V. 2. *θανάτῳ ὀφειλόμεθα.* "Debemur morti nos nostraque." Epist. ad Pis. 63. Morientes debitum persolvere putabantur. *Jac.*

CDIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φῆ ποτε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔ ποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

CDX.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

Nr. 409. Timarchi cujusdam morituri ad patrem verba. Cf. Anytæ Ep. (nr. 426.) V. 2. ἀφ' ἱμερτήν. dictum ut ap. Pind. Isthm. z. 47. εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν. V. 3. οὔποτε λήσῃ—ποθέων. *Semper memineris filii tui virtutem et modestiam desiderare. Jac.*

Nr. 410. In Sophoclem Tragicum. V. 1, 2. τὸν χοροῖς μέλψαντα. Respicitur ad priscorum poetarum morem, qui ipsi chorum solebant ducere.—ἀστέρα Μούσης de poetis usurpatum multis placuit. Vid. Valcken. ad Hippol. p. 284. E. V. 4. βλαισός. Hederæ, quæ vario et erratico lapsu serpit, τὸ βλαισὸν tribuitur, quod proprie pedum vitium significat. Expressius etiam Philipp. Ep. (nr. 238.) λάθριον, ἑρπηστήν, σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας. et Erycius Ep. (nr. 559.) Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. Hinc duxit Antipater Ep. (nr. 216.) αἶσιν Ἀχαρνεὺς Κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην. De Acharnis agens Pausanias L. i. 31. p. 78. hujus demi incolæ, inquit, ἔχουσι Διόνυσον Μελπόμενον καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν, τὸ φυτὸν, ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες. *Jac.* V. 5, 6. Vertit Grotius; "Parva licet te condat humus, te temporis omne Quod venit, in charta non moriente, videt."

CDXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐμπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλόρρωξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

CDXII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ Μούσαις
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

CDXIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθα ἐν μεσάτῳ.

Nr. 411. Idem argumentum. Cf. Antip. Sid. Ep. nr. 476. et Eryc. Cyz. Ep. nr. 559.

V. 2. *χλοεροὺς πλοκάμους*. Anacreon Od. vi. 5. insolentius dicit *κισσοῖσι πλοκάμοις*. V. 3. *φιλόρρωξ*. acinis plena. *ῥὼξ* de acino uvæ usurpare non dubitarunt veteres, quamvis invitis grammaticis. Vide Intrpp. Thomæ M. p. 774. *Jac.*

Nr. 412. Magnificam Thucydidis sententiam universam Græciam pro Euripidis monumento habendam esse dicentis, expressit Tullius Geminus in Themistoclem Ep. x. *ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα.* Athenas *Ἑλλάδος Ἑλλὰς* hinc excitavit Athenæ. v. p. 187. E. *Τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντος ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη. Θουκυδίδης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πύθιος ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Jac.*

Nr. 413. *Εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς ἐν*

χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

CDXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικὸν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

CDXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ.
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

CDXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. Pl. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. V. C.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κειρομένα πλοκάμους·
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

Ἐκβατάνοις κειμένους. De Eretriensibus vid. Herodot. vi. 100, 101. et Wesselingio notata ad cap. 119. ejusdem libri.

Nr. 414. In Eretrienses prope Susa sepultos.

Nr. 415. Huic comparat Jacobsius præclarum ap. Petronium locum. "Sed non sola mortalibus maria hanc fidem præstant. Illum bellantem arma decipiunt; illum diis vota reddentem penatum suorum ruina sepelit; ille vehiculo lapsus properantem spiritum excussit. Cibus avidum strangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium est."

Nr. 416. Cf. Mnasalcæ parodiam nr. 108. Vertit Ausonius Ep. iii. "Ajacis tumulo pariter tegor obruta Virtus Inlacrymans bustis funeris ipsa mei; Incomptas lacerata comas, quod pravus Atrides Cedere me structis compulit insidiis. Jam dabo purpureum claro de sanguine florem, Testantem gemitu crimina judicii." V. 1. ἅδ' ἐγὼ—κάθημαι. Verteris, *hic sedeo*, vel *en me sedentem*.

CDXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δε ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.
[ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ. Br.]

Ἐγὼ Φίλαινις ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις
ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων,
χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζῆν', οὐδὲ τοὺς κάτω κούρους,
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα, καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν οἷ' ἔγραψεν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα.

CDXVIII.

ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἁ στάλα βαρύθουσα λέγει τάδε· τὰν μινύωρον,
τὰν μικκὰν Ἀΐδας ἅρπασε Θειοδόταν.
Χἀ μικκὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· ἴσχεο λύπας,
Θειόδοτε, θνατοὶ πολλάκι δυστυχέες.

Nr. CDXVII. V. ult. fortasse leviter sic immutandum : ἔγραψεν οἷ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. *Jac.*

Nr. 417. Hoc Epigramma Æschrioni Samio attribuit Athenæus L. viii. p. 335. Cf. Dioscoridis Ep. nr. 462. et ibi notata. Metrum est trimetrum Iambicum Hipponacteum claudicans.

V. 1. ἡ 'πίβωτος. *nobilis inter homines facta.* ἐπίβωτος et περίβωτος in malam partem plerumque accipi, docuit Valcken. ad Ammon. p. 65. Sic *nobilis* de famosis passim. V. 3. Philænidis sepulcrum in littore maris, et quidem in promontorio quodam fuisse constat. V. 4. λάσθην. λάσθη. χλεύη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. Hesych. ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ. Herodot. vi. 67. V. 8. παιπάλημα. ποικίλος ἐν κακίᾳ. Hesych. Vide quæ de hoc vocabulo notavit Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 208. E. *Jac.*

Nr. 418. In puellam immatura morte extinctam. Puellæ statua tumulo imposita fuisse videtur. *Jac.* V. 1. μινύωρον. brevis ævi puellam. V. 4. *Mortalibus ea scripta lex est, ut multis modis miseri sint. Reiske.*

CDXIX.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Οὐκέτι δὴ πτερύγεσσι λιγυφθόγγοισιν ἀείσεις,
  ἀκρί, κατ' εὐκάρπους αὔλακας ἑζομένα,
οὐδέ με κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
  ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.

CDXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀμπαύσει καὶ τῇδε θοὸν πτέρον ἱερὸς ὄρνις,
  τᾶσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἑζόμενος πλατάνου.
ὤλετο γὰρ Ποίμανδρος ὁ Μάλλιος, οὐδ' ἔτι νεῖται
  ἰξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.

CDXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἲ αἲ Ἀριστόκρατεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
  οἴχεαι ὡραίου κεκλιμένα πρὸ γάμου·

Nr. 419. Locustæ mortem deplorat. V. 4. *ξουθᾶν.* de variis significationibus vocis *ξουθός*, adeas Photii vel Hesychii Lexica. *κρέκουσα. αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν τὸ τὴν κιθάραν κρούειν.* Suid. *κρέκειν μέλος, κελάδον, ἀοιδάν,* dicta sunt ut ap. Ovid. Trist. IV. x. 50. "dum ferit—carmina—lyra." et ap. Propert. II. i. 9. "Sive lyra carmen digitis percussit eburnis."

Nr. 420. In Pæmandri aucupis mortem. Rem exornat aves in posterum eodem loco sessuras esse dicens, ubi ipse olim arundines struxerit. V. 2. *ἀδείας πλατάνου.* quæ grata erit avibus, aucupis insidias non amplius timentibus. *Jac.*

Nr. 421. In Aristocrateiam, ante nuptias mortuam. V. 4. Elegantissime dictum est, dicit Jacobsius, *κεκλιμένα πρὸ γάμου,* de ea quæ ante nuptias occubuit. Antip. Sid. Ep. nr. 480. *οὐ νούσῳ—οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων*

ματρὶ δὲ δάκρυα σᾷ καταλείπεται, ἃ σ' ἐπὶ τύμβῳ
πολλάκι κεκλιμένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

CDXXII.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ὦ ξεῖν', εἴ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν,
τᾶν Σαπφῷ Χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος,
εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φιλάθην, ἅ τε Λοκρὶς γᾶ
τίκτεν, ἴσαις θ' ὅτι μοι τοὔνομα Νοσσίς. ἴθι.

CDXXIII.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ῥίνθων εἶμ' ὁ Συρακόσιος,
Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων
ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

Nr. CDXXI. V. 4. *πολλὰ κινυρομένα* conjicit Jacobsius. *δούρατι κεκλίμεθα.* V. 4. *ἐκ κεφαλᾶς κωκύειν*, monet idem vir, simile est Homerico Il. xvi. 584. *Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. ὅ ἐστι, κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος.* Eustath.

Nr. 422. Hoc Epigramma scriptum dedi ex emendatione Porsoni in notis Gaisfordii ad Hephæst. p. 10.

Nr. 423. In Rinthonis Syracusani tumulum. V. 1. *καπυρὸν γελάσας.* Precatur ut qui ad tumulum venerit, non lacrymas fundat, sed cum cachinno prætereat, quasi ad exemplum ipsius defuncti, qui læta tragicis immiscuerit. *καπυρός.* Hesych. *καπύσων. ἐκπνέων.* hinc *de risu cum flatu quodam prorumpente.* [de hac voce egit Kiessling. ad Theocrit. Eid. vii. 37.]—V. 3. *φλυάκων. φλύαξ*, vel *φλύαρος.* Hesych. *μέθυσος. μεθυαστής. γελοιαστής.* ergo *scurra,* tunc *nugæ scurriles,* ut h. l. *φλύακας τραγ.* dixit, quoniam tragicas res cum comicis conjunxerat.—*ἴδιον κισσὸν ἔδρεψε,* propriam sibi decerpsit hederam, cum peculiarem poeseos laudem insolentiori scribendi genere sibi paravit. *Schneider.* *ὀλίγη ἀηδονίς.* Cf. *μελίγηρυν ἀηδόνα* de Euripide dictum Ep. Incert. nr. 598.

CDXXIV.

ΑΝΥΤΗΣ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτᾳ
τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ,
παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτᾶς
παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ' ἔχων Ἀΐδας.

CDXXV.

ΑΝΥΤΗΣ.

Ἀντί τοι εὐλεχέος θαλάμου, σεμνῶν θ' ὑμεναίων
μάτηρ στῆσε τάφῳ τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ
παρθενικάν, μέτρον τε τεὸν καὶ κάλλος ἔχοισαν,
Θέρσι· ποτιφθέγκτα δ' ἔπλεο καὶ φθιμένα.

CDXXVI.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ, περὶ χεῖρε βαλοῦσα,
εἶπ' Ἐρατώ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα·

Nr. 424. In monumentum, quod Myro deliciis suis morte consumptis, locustæ et cicadæ, genas lacrymis perfusa, condiderat, festivum hoc Epigramma Anyte composuit. *Schneider.* V. 1. ἀκρίδι. Vid. ad Meleagri Ep. nr. 179.—δρυοκοίτα. Cf. Anacr. Od. 43.—τέττιγι. cicadæ. Vid. quæ dedit Manso ad Meleagr. Ep. nr. 178. V. 4. παίγνια. Designat vox παίγνια rem omnem caram, quæ amorem alicujus tenet sibi affixum. *Reiske. Miscell. Lips.*

Nr. 425. In statuam puellæ ante nuptias defunctæ. *Jac.* V. 1. ἀντὶ—ὑμεναίων. "Pro eo, quod thalamum nuptialem tibi poneret mater, defunctæ imaginem in tumulo posuit." Ornate hæc pro simplici: "Nubilis virgo innupta periisti."—εὐλεχὴς θάλαμος. thalamus *faustus, felix,* a quo sterilitatis nota abest. V. 3. παρθενικάν. virginis statuam. μέτρ. ἐχ. ejusdem staturæ et pulcritudinis, ut εἰκόνα ἰσομέτρητον. Plat. Phæd. p. 235. Hujus generis statuæ, quæ hominibus, quorum speciem referebant, pares erant, Iconicæ dicebantur. *Schneider.*

Nr. 426. Erato patrem, cujus amplexibus lacrymans hæret, valere jubet,

ὦ πάτερ, οὔ τοι ἔτ' εἰμὶ, μέλαν δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἤδη ἀποφθιμένης κυάνεος θάνατος.

CDXXVII.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυδνὰ κόρας ἐπὶ σάματι Κλεινὼ
μάτηρ ὠκυμόρου παῖδ' ἐβόασε φίλαν,
ψυχὰν ἀγκαλέουσα Φιλαινίδος, ἃ πρὸ γάμοιο
χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα.

CDXXVIII.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Χαῖρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

cum brevi futurum sit, ut atra mors moribundæ lumina in æternum occludat. Venustas hujus Epigrammatis magis sentiri quam describi potest. V. 2. χλωροῖς δάκρυσι. δάκρυα dicuntur χλωρά, quia genæ lacrymis pallescunt. Cf. Eur. Med. 906.—λειβομένα. λείβεσθαι δάκρυσι est *tantam lacrymarum vim profundere, ut ipsæ diffluere videaris.* V. 3, 4. μέλαν ὄμμα. Egregie. Jam jam tenebris occlusum. Vividis coloribus expressit Ovidius, vel quisquis fuerit, in Elegia ad Liviam Augustam v. 93. "Lumina cærulea jam jam natantia morte." θάνατος recte κυάνεος audit, h. e. μέλας, ut omnia ad Orcum pertinentia atra et lurida sonent. *Schneider.*

Nr. 427. In puellam parentibus immatura morte ereptam. V. 3. ἀγκαλέουσα. Moris erat mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Hoc erat *conclamare*. Od. ν. 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι. Virg. Æn. iii. 68. "Animamque sepulcro Condimus, et magna supremum voce ciemus." unde Auson. in Præfat. Parent. 10. "Voce ciere animas funeris instar habet." *Jac.* De solenni autem veterum ritu manes ter magna voce invocandi, h. l. propter vocem πολλάκι non cogitandum esse censet Schneiderus. Sensus, ait, multo tenerior evadit, si matrem tibi finxeris sæpius sepulchro filiæ insidentem, ipsam flevisse, et tristi voce frustra ad superas auras revocasse, quam si sacrum illum ritum intellexeris, ubi non tam amor in defunctos, sed consuetudo prævalebat.

Nr. 428. Themistocles et Epicurus patribus procreati sunt, quibus idem

CDXXIX.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΣΙΜΜΙΟΥ.

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ ματέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλαν, σῷ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

CDXXX.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὀκτώ μευ πήχεις ἄπεχε τρηχεῖα θάλασσα,
καὶ κύμαινε βόα θ', ἡλίκα σοι δύναμις·
ἢν δὲ τὸν Εὐμαρέω καθέλῃς τάφον, ἄλλο μὲν οὐδὲν
κρήγυον, εὑρήσεις δ' ὀστέα καὶ σποδιήν.

CDXXXI.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος
ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,

nomen erat Neocles, quorum ille apud Salaminem insulam Græciam servitute liberavit, alter, ut putat Menander, Lucianus, Lucretius, superstitionem ex hominum mentibus eruit. *Brodæus.* Lucretii locus est de Epicuro L. iii. 14. "Nam simul ac ratio tua cœpit vociferari,—Diffugiunt animi terrores, mænia mundi Discedunt."

Nr. 429. Hoc Epigramma Brunckius Simmiæ attribuit. Cf. Anytæ Ep. nr. 426. V. 4. καδεμόνα. κηδεμόνες. Hesych. φροντισταί. εὐεργέται. καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, ἢ συγγενεῖς. Legitur ap. Plan. καδομέναν. Grotius vertit; "felicior altera proles Sit tibi mox; habeas unde levamen anus."

Nr. 430. Naufragus haud procul a mari sepultus loquitur. *Jac.* V. 4. κρήγυον. ἀληθές. ἀγαθόν. Phot. κρήγυον. τὸ ἀληθὲς καὶ ἀγαθόν. παρὰ τὸ κῆρ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ ἡδὺ, γίνεται κηρήδυον. καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, γίνεται κρήγυον, τὸ τὴν ψυχὴν ἡδύνον. Etym. M. Hom. Il. α. 106. μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. vid. Theocrit. Eid. xx. 19.

Nr. 431. Præclarum Epigramma, quo Diogenes ad Charontem verba faciens inducitur. V. 1, 2. λυπηρέ.

δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
βᾶρις, ἀποφθίμενον, τὸν κύνα Διογένην.
ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν
ἕσθος, χὠ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' Ἄιδαν
ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

CDXXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὔνομα κείνου
δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν χθονίοις σποδιά.
ὁ πρὶν καὶ Γύγῃ παρισεύμενος ὄλβον, ὁ τὸ πρὶν
βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις,
ὁ πρὶν . . . τί πλείω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτός,
φεῦ τόσσης γαίης ὅσσον ἔχει μόριον.

CDXXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.

Propert. III. El. xvi. 23. "Scandenda est torvi publica cymba senis." —πορθμίδι κυανέῃ. ferruginea cymba, Virgilii Æn. vi. 304. V. 4. *βᾶρις* proprie cymba, quæ apud Ægyptios cadavera in communem sepulturæ locum vehebat. Vide Wesseling. ad Diodor. Sic. T. i. p. 158. *Jac.* Hoc Epigramma expressit Archias nr. 508.

Nr. 432. In Crethonis olim divitis et beati tumulum. *Jac.*

V. 1. De hoc usu pronominis *αὐτὰ* vid. Elmsley *Quarterly Review* T. vii. p. 446.—V. 3. *Γύγῃ.* Cf. Alphæi Ep. nr. 16. De Gyge et donariis ejus templo Delphis positis vid. Herodot. i. 14. et Athenæ. vi. p. 231. E. qui ante eum pauperem Pythium esse ait, sive *ἄχρυσον καὶ ἀνάργυρον.* passim ap. poetas Gygis et Crœsi divitiæ commemorantur. vid. Anacr. Od. XV. *Lydia regna* dixit Tibullus IV. i. 198.—V. 5, 6. Jacobsius comparat Ovid. XII. Metam. 615. "Jam cinis est, et de tam magno restat Achille Nescio quid parvam quod non bene compleat urnam."

Nr. 433. Viatores poeta monet, ut Hipponactis tumulum prætereuntes sibi ab ejus bile et furore caveant. Imitatus est Gætulicus [nr. 529.]—V. 2. *σφῆκα.* Comparandum Homeri simile de ves-

ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας
 ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
ἀλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
 ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

CDXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τίς, τίνος εὖσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;
 Β. Πρηξὼ Καλλιτέλευς. Α. καὶ ποδαπή; Β. Σαμίη.
Α. τίς δέ σε καὶ κτερέϊξε; Β. Θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
 ἐξέδοσαν. Α. θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; Β. ἐκ τοκετοῦ.
Α. εὖσα πόσων ἐτέων; Β. δύο κεἰκόσιν. Α. ἦ ῥά γ' ἄτεκνος;
 Β. οὐκ· ἀλλὰ τριετῆ Καλλιτέλην ἔλιπον.
Α. ζώοι σοι κεῖνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.
 Β. καὶ σοί, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά.

CDXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων
 χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις·

pis Il. Π. 263. τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης Κινήσει ἀέκων—Πρόσσω πᾶς πέτεται. *Jac.* V. 3. καταβαύξας. Qui etiam parentes suos adlatravit. Pytheam scilicet patrem, et matrem Prœtida. *Brunck.* ἁ δὲ βαῦσδει Εἰς ἅλα δερκομένα. Theocrit. Eid. vi. 10. ubi Schol. τὸ βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως. ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν. vid. Blomfieldii Gloss. in Persas, et intrpp. ad Hesych. p. 709.

Nr. 434. Prexus Samiæ cum viatore colloquium. *Jac.* V. 2. ποδαπή. cujas, ex qua regione. ἐκ ποίου δαπέδου vel ἐδάφους derivatum volunt Grammatici.—V. 4. ἐξέδοσαν. locarunt, desponderunt. Hoc carmen imitatus est Antip. Sid. nr. 481.

Nr. 435. De Orthone Syracusano, qui cum noctu domum rediret ebrius,

καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μόρον, ἀντὶ δὲ πολλῆς
πατρίδος, ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

CDXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν,
Ἀΐδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν· ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα.

CDXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες
γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;

Nr. CDXXXV. V. 3. πολλῆς. πότνης proponit Jacobsius in Addend. ad Edit. Palat.

in via periit. Cf. Martial. L. xi. Ep. 83. *Jac.* V. 3. πολλῆς. Brunckius legit γαίης. Jacobsius ad Edit. Palat. nihil mutandum censet. Cur enim, ait, ille non queratur quod ab *amplissimo* patriæ agro exsulans, nullam ejus post fata partem obtineat? Grotius vertit; "nec *nobilis* illum Patria, sed tellus hæc peregrina tegit." V. 4. "ἐφέσσασθαι γαῖαν *terram induere* eleganter, a poetis præcipue, dici solent, qui diem supremum obeunt, et terra mortui conduntur," verba sunt Hemsterhusii ad Hesych. p. 1352. Cf. Pind. Nem. xi. 21. Xenoph. κ. π. vi. 4. 3. Hom. Il. iii. 57.

Nr. 436. In Erinnam poetriam in ipso ætatis flore Orci invidia vitæ ereptam. *Jac.* V. 1, 2. Huc facit inprimis Platonis locus a Mitscherlich. ad Hor. Carm IV. ii. 38. prolatus. λέγουσι γὰρ πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί, ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ νάπων δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. Unde provenit sollennis poetarum cum apibus comparatio. Ἀτθίδα μέλισσαν inde Sophoclem perhibet antiquitas.—V. 3, 4. εἰς ὑμέναιον. Cf. Sapphus Ep. nr. 398. et ibi notata.—βάσκανος. Exemplis ad Erinnæ Ep. nr. 400. adductis, addas Herodot. iii. 40. ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὅτι ἐστὶ φθονερόν.

Nr. 437. Talum in Pisistrati cujusdam cippo sculptum poeta interpretatur. V. 1. Χῖος. jactus in lusu talorum. Χῖος καὶ κύων ὁ τὸ ἓν δυνάμενος

ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ. ἦ ῥ' ὅτι παίκτας
ἦσθά τις, οὐ λίην δ', ὦ 'γαθέ, πλειστοβόλος;
ἦ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

CDXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μαρωνὶς ἡ φίλοινος, ἡ πίθων σποδὸς,
ἐνταῦθα κεῖται γρηῢς, ἧς ὑπὲρ τάφου
γνωστὸν προκεῖται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ.
στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐδ' ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου·
ἓν δ' ἄντι πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

CDXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγὶς,
καὶ νὺξ, καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης

βόλος. Eustath. Hinc natum proverbium cum res penitus sibi contrariæ componebantur. Κῶος πρὸς Χῖον, ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῶος ἕξ. Suid. Hinc apparet eum qui Chium jecerit οὐ πλειστοβόλον esse. *Jac.* V. 5, 6. "An procul hæc abeunt, Chii sed copia vini Te mersit? verum nos tetigisse puto." Grotius.

Nr. 438. In mulierem vinosam, cujus tumulo scyphus impositus erat, et cujus *umbra sitim sentiebat*, (quod lenæ imprecabat Propertius iv. 5. 2.) Imitatus est hoc carmen Antip. Sid. (nr. 482.) V. 1. πίθων σποδός. quæ non calices, sed totos cados siccabat. V. 3. Atticos et Argivos calices inprimis celebres fuisse ait Athenæus xi. p. 480. C. Cf. Herodot. v. 88. *Jac.*

Nr. 439. In cenotaphium naufragi, qui in ponte Libyco perierat. *Jac.* V. 1. καταιγίς. Eurus demittit tempestatem, deorsum ruens, καταΐσσων, nota imagine poetica, qua procellæ ex alto in terram præcipites feruntur: unde καταΐξ et καταιγίδες dictæ. *Mitscherlich.* ad Hor. III. c. xvii. 3. V. 2, 3. πανδυσίης Ὠρίωνος. Anacr. Od. xvii. 9. στυγνὸν Ὠρίωνα. Hor. Ep. x. 10. "Qua tristis Orion cadit."

ἔβλαψ' Ὠρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.
κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα,
οἴχευμαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

CDXL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἆ δείλ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἡ τὸν ἐν ἥβης
ἀκμῇ καὶ μοῦνον παῖδα πυρωσαμένη,
ὀκτωκαιδεκέτης ὃς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὀρφάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
βαίην εἰς Ἀΐδος σκιερὸν δόμον· οὔτε μοι ἠὼς
ἡδεῖ', οὔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.
ἆ δείλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένε, πένθεος εἴης
ἰητήρ, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.

CDXLI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. [ΛΕΩΝΙΔΟΥ. Plan.]

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίης κεῖμαι χθονός, ἔκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δ' ἐμοὶ πικρότερον θανάτου.

Orion dicitur tristis, *στυγνός*, quia quum oritur, et occidit concitantur tempestates. Vid. Fischer. ad Anacr. l. c.—*ἀπώλισθον*, e vita lapsus sum. V. 4—6. *δινεύμενος*. Confert Jacobsius Eurip. Hec. 28. *κεῖμαι — ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος*. et Propert. III. v. 7. "primo miser excidit ævo, et nova longinquis piscibus esca natat."

Nr. 440. Matris querelæ de filio immatura morte vitæ erepto. Veri affectus plenum carmen. *Jac.* V. 5. *βαίην mihi votum est* adire. Hos versus, ut monet Jacobsius, Burmannus comparavit cum Atimeti carmine in Homonæam, Anth. Lat. T. ii. p. 95. "At nunc, quod possum, fugiam lucesque deosque, Ut te matura per Styga morte sequar." V. 6. *πένθεος—ἰητήρ*. Mortem *ἄκος κακῶν* invenisse defunctos dixit Archias Ep. nr. 13. et Æschyl. ap. Stobæ. p. 602. 27. *ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός*.

Nr. 441. Leonidæ epitaphium. V. 3.

τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλά με Μοῦσαι
ἔστερξαν, λυγρῶν δ' ἀντί, μελιχρὸν ἔχω.
οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτά με δῶρα
κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἠελίους.

CDXLII.

ΝΙΚΙΟΥ.

Ἵζευ ὑπ' αἰγείροισιν, ἐπεὶ κάμες, ἐνθάδ' ὁδῖτα,
καὶ πίε θᾶσσον ἰὼν πίδακος ἁμετέρας·
μνᾶσαι δὲ κράναν καὶ ἀπόπροθι, τὰν ἐπὶ Γίλλῳ
Σιμὸς ἀποφθιμένῳ παιδὶ παριδρύεται.

CDXLIII.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λέων ὣς δεινὸς ἐν οὔρεσιν, ὡς ὁ Μίκωνος
υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῳ.

ἄβιος βίος. genus dicendi, ut notavit Boschius, optimis poetis admodum familiare. Sic *δῶρα ἄδωρα, πλοῦτος ἄπλουτος, κόσμον ἄκοσμον, χάρις ἄχαρις, ἄπολις πόλις*, et similia. Hanc formulam imitatus est Catullus LXIV. 83. "Funera Cecropiæ ne—funera portarentur."

V. 5. *ἤμυσε*. Leonidæ gloria nunquam concidet. *ἠμύει. κλίνει. πίπτει. πνίγει.* Hesych. Hom. Il. *β*. 373. *τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος*. *Jac.*

Nr. 442. Fons loquitur, prope quem Simus filio suo sepulcrum exstruxerat. Erat autem hic locus arboribus consitus; gratum proinde viatoribus diverticulum. Solebant veteres monumenta ponere in locis frequentibus. Apud Virgilium Daphnis tumulum sibi prope fontem aggeri jubet, in Ecl. v. 40. "Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras, Pastores: mandat sibi talia fieri Daphnis. Et tumulum facite, et tumulo superaddite carmen."

V. 3. *παριδρύεται*. Simus fontem adduxisse, lapidibusque cinxisse videtur. *Jac.*

Nr. 443. In Crinagoram, virum, dum viveret, fortem, nunc modico tumulo sepultum. V. 2. *πατάγῳ*. Herodot. vii. 211. Persæ *βοῇ τε καὶ πα-*

εἰ δὲ κάλυμμ' ὀλίγον, μὴ μέμφεο· μικρὸς ὁ χῶρος,
ἀλλ' ἄνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

CDXLIV.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτόμαται δειλαὶ ποτὶταὔλιον αἱ βόες ἦλθον
ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
αἶ, αἶ Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυῒ τὸν μακρὸν εὕδει
ὕπνον· ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

CDXLV.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Τί πλέον εἰς ὠδῖνα πονεῖν; τί δὲ τέκνα τεκέσθαι;
μὴ τέκοι ἢ μέλλει παιδὸς ὁρᾶν θάνατον.
ἠϊθέῳ γὰρ σῆμα Βιάνορι χεύατο μήτηρ·
ἔπρεπε δ' ἐκ παιδὸς μητέρα τοῦδε τυχεῖν.

τάγῳ ἐπήϊσαν. V. 3. κάλυμμα, de tumulo accipe, qui parvus erat in regione angusta, sed fortium virorum feraci.—ὀλίγον pro βαιόν, μικρὸν frequenter ap. poetas obvium. Vide Valcken. ad Ammon. p. 179. *Jac.* Sic Herodot. ix. 70. ἐν ὀλίγῳ χώρῳ. V. 8. οἶδε. *non inhabilis, solet.*

Nr. 444. In Therimachum pastorem fulmine percussum. *Jac.* αὐτόμαται. *sponte sua*, i. e. *sine duce.* Nivis commemorationem in tempestate cum tonitru, tuetur Jacobsius ex Pausania x. 23. p. 854. V. 4. ἐκοιμήθη. Confert Boschius Soph. El. 512. ὁ ποντισθεὶς Μύρτιλος ἐκοιμάθη. Hoc Ep. expressit Erycius nr. 569.

Nr. 445. In matrem quæ filio suo juveni justa fecerat. *Jac.* V. 1. τί πλέον. Quid juvat? vid. ad nr. 128. Excitavit Jacobsius Anthol. Lat. T. ii. p. 51. "Plaudite vos steriles; soboles hanc perdidit; et sic Sæpe solent ramos frangere poma suos." V. 4. "Me decuit morti prius occubuisse supremæ, Teque mihi tales, nate, dare exsequias." Ibid. p. 126.

CDXLVI.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ὀξεῖαι πάντη περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι
καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας, ἢν προσίῃς,
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε·
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

CDXLVII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

CDXLVIII.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον ἥρπασε Νύμφη
ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης

Nr. 446. In Timonis sepulcrum. Apud Aristoph. Lysistr. 809. Timon habitasse dicitur in locis *ἀβάτοισι εὐσκώλοισι τὸ πρόσωπον περιειργμένος*. V. 4. Nemo præter Timonem loquitur. Transeas, ait, omnia mala mihi imprecatus, nihil enim curo; modo prætereas. *Jac.* Cf. Zenodoti Ep. nr. 502.

Nr. 447. In Hipponactem, iambographum, metro Hipponacteo scriptum. V. 1. *μουσοποιός*. Sic Sappho poetriam vocat Herodot. ii. 135. *Jac.* V. 3, 4. *κρήγυος*. Vid. supra ad Asclepiad. Ep. nr. 430. *ἀπόβριξον*. Etymol. M. *βρίξαι. τὸ μετὰ βορὰν καὶ τροφὴν καθευδῆσαι, βορίξαι τὶ ὂν· σημαίνει καὶ τὸ ἀναπαύεσθαι καὶ καθεύδειν.* et *βριζώ, θεὸς παρὰ Δηλίοις παρὰ τὸ βρίζειν, ὅ ἐστι καθεύδειν, βριζώ, θεὸς διὰ ἐνυπνίων μαντευόμενος*. Vid. ad Callimachi Ep. nr. 455. Cf. Leonid. Ep. nr. 433. De metro autem duorum priorum versuum adeas Maltbii Prosod. p. xxxvi.

Nr. 448. In Astacidem quendam

οἰκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν· οὐκέτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

CDXLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
ἁρπακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

CDL.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,

Nr. CDXLVIII. V. 3. *οἰκεῖ* Brunckius legit *οὐκέτι,* plena distinctione in fine prioris distichi posita.

Nr. CDXLIX. V. 4. *τέφρα πάλαι σποδίη* Blomf. cum Brodæo.

Cretensem, quem poeta in montibus a Nympha raptum esse ait. V. 3. Astacidem, heroem inter pastores, qualis Daphnis fuit, in posterum celebrabimus. *Jac.* Cf. Ep. Incert. nr. 630.

Nr. 449. Heraclitus inter doctos Halicarnassenses commemoratur ap. Strabonem, qui etiam ejus cum Callimacho familiaritatem meminit. *Jac.* V. 3. *ἥλιον—κατεδύσαμεν. λέσχη* hic est ipsa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius Ecl. ix. 51. "Sæpe ego longos Cantando puerum memini consumere soles." *Bentleius.* Persius Sat. v. 41. "Tecum etenim longos memini consumere soles." Mitscherlich. ad Hor. IV. c. v. 29. comparat Claudian. paulo argutius dictum LII. 13. "Idem condit ager soles, idemque reducit."—V. 5, 6. *ἀηδόνες. tua carmina.* aliter dictum ap. Nossidis Ep. nr. 423. *Ἀΐδης.* Hor. III. c. xxx. 6. "Non omnis moriar; multaque pars mei Vitabit Libitinam; usque ego postera Crescam laude recens."

Nr. 450. In Lyci Naxii mercatoris, qui ab Ægina profectus naufragium

ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ
νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάσσῃ
συμμίσγειν, ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

CDLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

CDLII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τε περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,
δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

fecerat, cenotaphium. V. 3. ἐν ὑγρῇ. Homerica locutio. Il. κ. 27. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν Ἤλυθον ἐς Τροίην. V. 4. ἄλλως. i. e. κενὸν ὄνομα. nihil nisi nomen sepulcri habeo, cum mortuum intra me non receperim. *Jac.* V. 6. ἐρίφων. Hædi, duæ stellæ in manu sinistra aurigæ a Plinio H. N. xviii. 28. 69. cum Arcturo et Orione in horridis sideribus appellantur. Oriuntur *vespere* prid. non. Octobr. unde ἑσπερίοι Theocrit. viii. 53. ubi vide Kiesslingio notata. Apud Horat. III. c. i. 27. "Orientis hædi impetus" memoratur.

Nr. 451. Cf. Ep. Incert. nr. 631. vv. 5, 6.—ἱερὸν ὕπνον. poetam mortem boni viri bene appellare sanctam, quod piorum manes sancti sunt, docet Heynius ad Tibull. IV. 6. 31. Nemo pulcrius, dicit Boschius, hujus sententiæ vim expressit quam Horatius III. c. ii. 21. "Virtus recludens immeritis mori, &c."

Nr. 452. De Timarcho quodam Atheniensi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animæ; quem apud inferos in piorum hominum cætu dicit esse quærendum. Πτολεμαΐδος. Hoc fuit altera tribus addita decem prioribus Athenis, *Opsopæus.*

CDLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἁνίκα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἁμετέροις,
τᾷ ἑτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

CDLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τιμονίη· τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα φημὶ
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

CDLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Nr. 453. In Charmidem subita morte oppressum.

V. 1. *τίς δέ.* Particula *δὲ* interrogationi vim addit, non solum ubi enuntiatio interrogativa alii subjicitur, sed etiam ab initio. Xenoph. Mem. ii. 9. 2. *εἰπέ μοι, κύνας δὲ τρέφεις; Jac. ad Edit. Palat. τὸν αὔριον.* Horat. IV. c. vii. 17. "Quis scit an adjiciant hodiernæ crastina vitæ Tempora Di superi." Cf. Eur. Alcest. 799. Theocrit. xiii. 4. V. 3. Propert. II. i. 79. "Ambulat, et subitum miramur funus amici."

Nr. 454. In Timoniam Methymnæam, Timothei filiam, Euthymenis conjugem. *Jac.*

Nr. 455. In Crethidem, Samiam mulierem, æqualibus suis, dum viveret, valde gratam. V. 1. *πολύμυθον.* Non in reprehensionem dictum; facundam mulierem significat, ut *λάλίη. Jac.* V. 3. *συνέριθον.* sociam. *συνέριθοι. συνεργοί.* Timæi Lex. ubi vid. Ruhnken. notata, et Pierson ad Mœrid. p. 358—*ἀποβρίζει*, somnum carpit. vid. supra ad Theocrit. Ep. nr. 447.

CDLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

CDLVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴπας ῞ΗΛΙΕ ΧΑΙΡΕ Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδαν,
ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἢ τὸ Πλάτωνος
ἕν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος.

CDLVIII.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμεϊ σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνιάδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,

CDLVIII. V. 2. *κρηναίων* corrigit Jacobsius.

Nr. 456. In cenotaphium Sopolis, Dioclidæ filii, naufragi. Fortasse obversabatur poetæ prolog. Eur. Med. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς. *Jac.* V. 4. Blomfieldius confert Propert. II. i. 71. "Et breve in exiguo marmore nomen ero."

Nr. 457. Ciceronis Tusc. Quæst. i. 34. "Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, e muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro." V. 4. *γράμμα* de libro illustrat Valcken. ad Ammon. p. 58. *Jac.*

Nr. 458. De honoribus Hesiodo post mortem habitis. V. 1. *Λοκρίδος ἐν νέμεϊ.* in luco Jovi sacro, qui in Locride sub Nemei nomine colebatur. Ibi enim loci Hesiodum interfectum esse, narrat Thucyd. iii. 96. *Jac.* Cf. Procli prolegomena ad Hesiodum T. iii. p. 7. ed. Gaisf.

καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
    ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι·
τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσέων
    ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

CDLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδη, κωκύεται Ἑλλάς,
    ἄπλεκτον χαίταν ἐν χροῒ κειραμένα·
αὐτὸς δ' ἀτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
    Φοῖβος, ἑὸν τιμῶν ἣ θέμις ὑμνοπόλον·
Μοῦσαι δ' ἐκλαύσαντο· ῥόον δ' ἔστησεν ἀκούων
    Ἀσωπὸς γοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων·
ἔλληξεν δὲ μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης,
    εὖτε σιδηρείην οἶμον ἔβης Ἀΐδεω.

V. 3—6. *γάλακτι—μέλιτι.* Vino et melle inferias faciebant veteres. Iphigenia in descriptione inferiarum ponit *πηγὰς οὐρείων ἐκ μόσχων Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβὰς Ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν*, in Eur. Iph. T. 163. Hoc Alcæus refert ad cantus suavitatem, qua Hesiodus excelluerit; *τοίην γῆρυν, mellitam* puta.—*λιβάδων.* Gustaverat Hesiodus aquam e Musarum fontibus. Hesiod. Theogon. 5. sqq. *Jac.*

Nr. 459. Scriptum hoc carmen in Pyladem, Megalopolitanum, citharædum, cujus mortem Musas et Bacchum vehementer afflixisse poeta ait. *Jac.* V. 2. *ἐν χροΐ.* Vertit Grotius; "Usque cutem sparsas Græcia tonsa comas."

V. 3. Ipse Phœbus in Pyladis honorem lauri coronam de intonsa deposuit coma. Coronæ enim, quarum usus tantum in sacrificiis festisque, luctu nuntiato, deponi solebant. Nota sunt quæ de Xenophonte narrantur, cum sacra facienti filium in pugna periisse nuntiatum esset. *Jac.* V. 5. Orpheus ap. Horat. I. c. xii. 10. arte materna rapidos mirantium fluminum lapsus moratus esse dicitur; hic autem Asopus, misericordia Pyladis commotus, undas cohibet. V. 8. *σιδηρείην.* Virg. Æn. vi. 552. "Porta adversa ingens, solidoque adamante columnæ; Vis ut nulla virum, non ipsi exscindere ferro Cœlicolæ valeant. Stat ferrea turris ad auras." Propert. IV. El. xi. 4. "Non exorato stant adamante viæ." Cf. Il. θ. 15.

CDLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ
Θεσσαλίας τρισσαὶ κείμεθα μυριάδες,
Ἠμαθίῃ μέγα πῆμα· τὸ δε θρασὺ κεῖνο Φιλίππου
πνεῦμα θοῶν ἐλάφων ᾤχετ' ἐλαφρότερον.

CDLXI.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ, τοῦ Μακεδόνων βασιλέως.

Ἄφλοιος καὶ ἄφυλλος, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ νώτῳ
Ἀλκαίῳ σταυρὸς πήγνυται ἠλίβατος.

CDLXII.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαμίης τὸ μνῆνα Φιλαινίδος. ἀλλὰ προσειπεῖν
τλῆθί με, καὶ στήλης πλησίον ὦνερ ἴθι.
οὐκ εἴμ' ἡ τὰ γυναιξὶν ἀναγράψασα προσάντη
ἔργα, καὶ Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν·
ἀλλὰ φιλαιδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον· εἰ δέ τις ἡμέας
αἰσχύνων λαμυρὰν ἔπλασεν ἱστορίην,

Nr. 460. Scriptum est post pugnam ap. Cynocephalos pugnatam, cujus gloriam Ætoli, qui tum a Romanis partibus stabant, temere arrogabant sibi. Plutarch. Vit. Flamin. c. IX. T. ii. p. 478. Liv. xxxiii. 11. et xxxvi. 8. *Jac.*

Nr. 461. ἠλίβατος· ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει. Photii Lex. —

Nr. 462. Philænis Samia, propter librum de figuris ipsi tributum infamis, se a crimine temere in eam conflato defendit. *Jac.* V. 3, 4. προσάντης. Hesych. σκληρός. ἐναντίος. δυσχερής. ἐχθρός. ἀηδής. *exosa facinora. Reiske.* αἰσχύνην. Æschyl. S. c. Theb. 405. (Blomf.) τὸν αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. V. 5. εἰ δέ τις. "Si quis autem nos qua dehonestaret, confinxit impudentem fa-

τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὔνομα· τἀμὰ δὲ λυγρὰν
ὀστέα τερφθείη κληδόν' ἀπωσαμένης.

CDLXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὅρκιον, αἵδε Λυκάμβεω,
αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα, θυγατέρες,
οὔτε τι παρθενίην ᾐσχύναμεν, οὔτε τοκῆας,
οὔτε Πάρον, νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος
φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.
Ἀρχίλοχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας, οὔτ' ἐν ἀγυιαῖς
εἴδομεν, οὔθ' Ἥρης ἐν μεγάλῳ τεμένει.
εἰ δ' ἦμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν ἐκεῖνος
ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

bulam." *Reiske*. λαμυρός. οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ. Phrynich. p. 128. vid. Lex. Xenoph. et notata ad Meleagr. Ep. nr. 158. V. 6. τἀμὰ—ἀπωσαμένης. Notum dicendi genus. Hor. Serm. I. iv. 22. "mea scripta—recitare timentis."

Nr. 463. Lycambis filiæ stupri ab Archilocho insimulatæ, se ab ejus calumniis purgant, deorum numina, testes pudicitiæ suæ, invocantes. Cf. Meleagr. Ep. [nr. 488.] V. 1. σέβας ὅρκιον. Per illud jusjurandum, quo defuncti utuntur. Quod quid sit, ex Meleagri carmine apparet, ubi eædem puellæ per Plutonis dextram et Proserpinæ torum jurant. *Jac.* V. 6. ἔφλυσεν. Etymol. M. φλύαρος. μωρολόγος· παρὰ τὸ φλύω· ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις, καὶ ἀναπέμπων ἀκρίτως τὰ ῥήματα· φλύειν γὰρ το ἀναζεῖν. Latine sonat *ebullire*. Cic. de Fin. v. 27.

V. 7. Dixerat Archilochus se cum illis rem habuisse in *triviis* et *angiportis*, et in sacro Junonis luco. *Jac.* V. 9. μαχλός. ἀσελγής. ἄσωτος. Phot. Lex. Hor. Ep. vi. 13. "Lycambæ spretus infido gener." ubi Mitscherlich. "h. l. audit *gener Lycambæ*, a Lycambe repudiatus; ob hoc ipsum enim rabiosum iambum in socerum strinxerat."

CDLXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τᾷ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματοέντα δ' ὁ πρέσβυς
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊὴν Τύννιχος εἶπε τιθείς·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

CDLXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς δηΐων πέμψασα λόχους Δημαινέτη ὀκτὼ
παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ.
δάκρυα δ' οὐκ ἔῤῥηξ' ἐπὶ πένθεσιν· ἀλλὰ τόδ' εἶπεν
μοῦνον· ἰὼ Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

CDLXVI.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Λυδὸς ἐγώ, ναὶ Λυδός, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
δέσποτα, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.

Nr. 464. Latine vertit Ausonius Ep. xxiv. Pitana, δῆμος Laconicus ad Eurotam positus. Herodot. iii. 55. V. 3. *ἀντία.* adverso corpore recepta. V. 6. Confert Jacobsius Plutarch. T. ii. p. 242. A. *ἄλλη ἀκούσασα ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐν παρατάξει ἀνδραγαθήσας ἀπέθανεν· ἐμὸς γάρ, εἶπεν, ἦν.*

Nr. 465. De mirabili Lacedæmoniæ mulieris constantia, quæ octo filiorum mortem pertulit. *Jac.* V. 2. *ἔθαπτε.* Imperfectum passim reperitur inter aoristos. Notus est locus Homeri Od. θ. 63. *τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε, Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Idem ad Edit. Palat.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 738. §. 505. qui docet hunc usum imperfecti ap. Homerum et Herodotum præsertim obtinere. V. 3. *ἔῤῥηξε δάκρυα.* Vid. ad Julian. Ægypt. nr. 571.

Nr. 466. Servus Timanthes hero etiam post mortem fidem suam pollicetur. V. 1. *ἐλευθερίῳ τύμβῳ.* ad

εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γήρως
πρός με μολῇς, σὸς ἐγώ, δέσποτα, κεὶν Ἀΐδῃ.

CDLXVII.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εὐφράτην μὴ καῖε, Φιλώνυμε, μηδὲ μιήνῃς
πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμὶ καὶ ἐκ πατέρων,
Πέρσης αὐθιγενής, ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι
ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.
ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρὰ χέῃς· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

CDLXVIII.

ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

liberam sepulturam referendum est, qua domini bonos servos honorare solebant. Vid. Damascii. Ep. (nr. 569.) et Martial. i. Ep. 102. *Jac.* V. 3. *τείνοις βίον.* Sic Hor. Ep. i. v. 10. "impune licebit Æstivam sermone benigno tendere noctem;" quem locum excitavit Blomfieldius ad Æschyl. Prom. 584.

Nr. 467. Servus Persa dominum rogat ne eum defunctum igne concremet, neque aqua abluat. Utrumque enim Persis nefas. De aqua docet Herodot. i. 138. *Jac.* Conferre monet Boschius annotationes ad Taciti Histor. L. v. c. 5. V. 5. *περιστείλας.* Hesych. *περισταλείς. κοσμηθείς, ἤτοι ταφείς.* Hom. Od. ω. 292. *οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα.* Sic Latine dicitur *componere* et *componi,* quod de toto funebri apparatu singulisque ejus partibus intelligendum esse monet Boschius ex Heynio ad Tibull. III. El. ii. 26.

Nr. 468. Historia de Damatrio Lacedæmonio, quem e prælio reversum mater interemit. Expressit hoc carmen Antip. Thess. (nr. 539.) *Jac.* V. 1. *τὸν παρ.* cum leges Spartæ ignavia violasset. V. 3. *ἐν προβολᾷ.*

θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
 ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
ἔῤῥε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' Ἅιδαν,
 ἔῤῥε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

CDLXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μή σοι ταῦτα, Φιλαινί, λίην ἐπικαίριον ἔστω
 εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες·
ἀλλά σ' ἐλευθερίης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
 πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

CDLXX.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Ζεῦ πάτερ, Ὀθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον,
 ὃς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν

Nr. CDLXVIII. V. 3. προλόβῳ corrigit Ruhnken.
Nr. CDLXIX. V. 1. ἐπικάρδιον conjicit Jacobsius.

Si vera sit lectio, interpreteris cum Brodæo, *in statu pugilis in procinctu stantis*; προβολὴ enim est *ipsa velut actio objiciendi et opponendi aliquid, seu prætendendi*. ξίφος ἐν πρ. θέσθαι. *gladium intentare*. V. 4. ὀδόντα ὀξ. ἐπιβρ. "acerbum dentibus infrendens." *Grotius*. βρύκειν, Ἀττικῶς. βρύχειν, Ἑλληνικῶς. Mœridis Lex. ubi vid. Piersono notata.

V. 6. "Qui Sparta indignus est, eum nec peperisse videor, i. e. pro filio non habeo." *Jac. ad Edit. Palat.*

Nr. 469. In mulierem Ægyptiam, a fato in Creta oppressam. Poeta eam consolatur, quod non in patria sepulturam nacta sit. *Jac.* V. 3. ἐλευθερίης τάφος. vid. supra nr. 466. V. 4. Cic. Tusc. Disp. L. i. c. 43. "Præclare Anaxagoras; qui cum Lampsaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri; nihil necesse est, inquit; undique enim ad inferos tantumdem viæ est." quem locum excitavit Boschius ad Epigr. Incert. nr. 86.

Nr. 470. In Othryadem, qui post

πατρίδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν
δοῦλα καταγράψας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

CXLXXI.

ΠΕΡΣΟΥ.

Ὤλεο δὴ πρὸ γάμοιο, Φιλαίνιον, οὐδέ σε μάτηρ
Πυθιὰς ὡραίους ἤγαγεν εἰς θαλάμους
νυμφίου· ἀλλ' ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειὰς
τεσσερακαιδεκέτιν τῷδ' ἐκάλυψε τάφῳ.

CDLXXII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τίπτε γύναι πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρ' ἀνένεικας,
ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεχνε,
νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἁ δὲ λιπόπνους
κέκλιται· ᾳ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.

pugnam cum Argivis, et tropæo de hostibus erecto, sibi ipse manum intulit, ut narrat Herodot. i. 82. V. 4. *δοῦλα καταγράψας*. Argivorum spolia sanguine suo inscripsit verbis, quæ Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus et contumeliam significarent. *Jac.* Cf. notata ad Dioscorid. Ep. nr. 146.

Nr. 471. In Philænii quatuordecim annorum puellæ, tumulum. *Jac.* Cf. Anytis Ep. nr. 427. V. 2. *ὡραῖος*, tempestivus. h. l. a puella ad thalamum translatum. V. 3. *καταδρύψασα*, Eur. Hec. 656. *δρύπτεταί τε παρειάν, δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.*

Nr. 472. Ipsam nobis Nioben poeta exhibet post liberorum mortem externatam, manibus ad cœlum sublatis, tanquam minabundam. *Jac.* V. 2. Furentem præ dolore Nioben exhibet *ἔνθεος κόμα*. Latini plerumque distinguunt crines *passos* a crinibus *sparsis*. Illi lugentium sunt, et supplicum, hi vaticinantium et furi-

καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
    ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.
ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
    πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, κήδεϊ τειρομένα.

CDLXXIII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς·
    ἀλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν, οὐδὲ μελαίνης
    Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι·
αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
    μυρίαδες λήθῃ, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος, ἠὲ κολοιῶν
    κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

Nr. CDLXXII. V. 10. Vulgo legitur καΐδι. κήδεϊ. conj. Jacobsius.

bundorum. Sed audaciores poetæ crines sparsos, exemplo Græcorum *insanos* etiam dicunt. Stat. Theb. x. 600. "Stant Tristes horrore, comæ, vittasque trementes Cæsaries *insana* levat." *Huschke*. V. 10. Cf. Hom. Od. ω. 614. et Soph. Antig. 823.

Nr. 473. Cf. Asclepiadis Ep. (nr. 121.) Pauca Erinnæ carmina, Musis faventibus scripta, multis multorum versibus anteponenda. V. 1. *παυροεπής*. Erinnæ enim Ἠλακάτη, quod solum poema paulo longius reliquit, non ultra trecentos versus excurrebat. *τοῦτο τὸ βαιόν*. Meleagr. Ep. i. 6. Σαπφοῦς βαιὰ μέν, ἀλλὰ ῥόδα. *Jac.* V. 4. *κωλύεται*. *premitur*. Hor. I. c. iv. 16. "Jam te premet nox fabulæque manes." ubi Mitscherlich. "*premit* exquisite de nocte s. caligine, quæ *incubat, urget,* adeoque *premit.*" Ovid. Heroid. x. 112. "Æterna nocte premenda fui." V. 5. Nos autem innumera recentiorum poetarum turba, sine discrimine in oblivionem abimus. *σωρηδόν*. ὁμοῦ. Phot. Lex. *μαραινόμεθα*. exarescimus, evanescimus. V. 7. Lucret. iv. 182. "Parvus ut est cycni melior canor, ille gruum quam Clamor, in ætheriis disparsus nubibus austri."

CDLXXIV.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἁνίκ' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

CDLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σαπφώ τοι κεύθεις, χθὼν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις
ἀθανάταις θνατὰν Μοῦσαν ἀειδομέναν,
ἃν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅμ' ἔτραφον, ἇς μέτα Πειθὼ
ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,

Nr. 474. Orphei mortem poeta luget. Cf. Ep. Incert. nr. 595. *ἐπωδύραντο δὲ πέτραι καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔθελγε λύρῃ.* V. 2. *αὐτονόμους.* libere pascentes. V. 3, 4. *συρμούς.* hanc vocem *impetum, cursum, progressum, tractum,* significare exemplis adductis Jacobsius docet ad Epigramma quod falso ap. Brunckium est Leonid. Alex. xii.—Idem monet "tempestates, grandinem, nives avertere docuisse Orphea fortasse in physicis, qui ipsi tribuebantur, libris." V. 5—8. *θύγατρες.* Musæ scilicet.—*οὐδὲ θεοῖς.* Ipsi Dii filios suos morte eripere contra fatum non potuerunt. vid. Il. π. 438. et. x. 168.

Nr. 475. Sappho poetriam laudans Parcas accusat quod ei non immortalem vitam tribuerint. V. 4. Apte Suadelæ tribuitur *τὸ πλέκειν στέφανον Πιερίδων,* cum una sit Gratiarum.—Gratiæ autem in Musarum comitatu sunt. *Jac.* Qui sibi aliisque ex poetica facultate ornamenta quærunt *στέφανον πλέκειν* dicuntur ex Musarum floribus. Lucret. iv. 3.—"juvatque novos decerpere flores,

Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριέλικτον
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ
ἄφθιτα μησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάδων ;

CDLXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός,
ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος,
εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

CDLXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,

Insignemque meo capiti petere inde coronam." Hor. I. c. xxvi. 7. "necte flores, necte meo Lamiæ coronam." *Idem* ad Meleagr. Ep. i. V. 5—8. *ὦ τριέλικτον.* O quæ triplex circumagitis filum vestro colo, Parcæ, quî factum ut immortalem ætatem non attribueritis poetriæ, quæ Musis confecit dona immortalia? *Reiske.* *ἐκλώσασθε.* Hom. Od. *θ.* 579. *θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον Ἀνθρώποις.*

Nr. 476. In Anacreontem. V. 3. *ἀργινόεντος.* *albi.* Hom. Il. *β.* 647. *Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.* V. 5, 6. Propert. IV. El. vi. 32. "Cur nardo flammæ non oluere meæ? Hoc etiam grave erat? nulla mercede hyacinthos Injicere, et fracto busta piare cado." Lucan. vii. 749. "si quid sensus post fata relictum est." Tacit. Agric. Vit. ad fin. "Si quis piorum manibus locus; si, ut sapientibus placet, non cum corpore extinguuntur magnæ animæ."—*χρίμπτεται.* Hesych. *προσεγγίζει, καὶ τὰ ὅμοια.*

Nr. 477. Alloquitur Anacreon præ-

σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος οἰνάσι κώμοις,
ὡς ὁ φιλακρήτου ξύντροφος ἁρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

CDLXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴβυκε, ληϊσταί σε κατέκτανον ἔκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἠϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἵ τοι ἵκοντο
μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον·
οὐδὲ μάτην ἰάχησας ἐπεὶ ποινῆτις Ἐρινὺς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον

Nr. CDLXXVIII. V. 1. pro νήσου legendum videtur νηός. *Jac.*

tereuntes hospites ut libent aliquid liquoris suo cineri, siqui nonnihil utilitatis ex ejus libris hauserunt, ut ejus ossa vino humectata exhilarentur. *Oposopæus.* V. 3. γάνος. Quicquid lætitiam gignit, *liquor, vinum.* de hac voce omnino consulas Blomfield. Gloss. ad Æschyl. Pers. 489. 621. exemplis ibi adductis addas Aristoph. B. 1320. οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου. et Sabini Ep. nr. 773.

V. 4. νοτιζόμενα. Potator quidam in Anthologia Lat. T. ii. p. 34. "Ossa merum sitiunt; vino consperge sepulcrum, Et calice epoto, care viator, abi." Lenæ iratus Propertius IV. El. v. 2. inter gravissima quæ ei imprecatur mala, "Et tua, (ait,) quod non vis, sentiat umbra sitim." *Jac.* V. 5. οἰνάσι κώμοις, dictum ut φοιτάσι πτεροῖς Eur. Phœniss. 1038. et multa alia hujus generis quæ collegit Porson. ad Eur. Or. 264. *Idem ad Ed. Palat.* V. 6. σύντροφος. ut alumnus vinosæ harmoniæ.

Nr. 478. In Ibycum a latronibus interfectum. V. 3. ἀλλὰ vi non caret; prædones Ibycum interfecerunt quidem, *at* non inultum, quippe qui, gruibus invocatis, testes sibi et ultores nefandi sceleris paravit. V. 5. In hac de Ibyco historia Plutarch. T. ii. p. 510. A. ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ Ἐριννύος ἢ Ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεῦσαι τὸν φόνον. *Jac. ad Edit. Palat.* V. 6. Latronibus enim Corinthi (Σισυφίην κατὰ γαίαν) in foro, sive ut alii tradunt, in theatro

Σισυφίην κατὰ γαῖαν· ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
  ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;
οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἴγισθος ἀοιδὸν
  ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

CDLXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' Ὄλυμπον
  ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος,
οὐδὲ τὰ γ' Ἡρακλῆος ἀέθλεε· τὰν δὲ ποτ' ἄστρα
  ἀτραπιτὸν μούνας εὗρε σαοφροσύνας.

CDLXXX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.
[ΣΙΔΩΝΙΟΥ Br.]

Οὐ νούσῳ Ῥοδόπα τε καὶ ἁ γενέτειρα Βοΐσκα,
  οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα·
ἀλλ' αὐταί, πάτρας ὁπότ' ἔφλεγεν ἄστυ Κορίνθου
  γοργὸς Ἄρης, ἀΐδαν ἄλκιμον εἱλόμεθα.
ἔκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρῳ,
  οὐδ' ἰδίου φειδὼ δύσμορος ἔσχε βίου,

sedentibus, cum grues prætervolarent, unus eorum ad proxime assidentem, En tibi, dixit, Ibyci vindices. Quod cum et alii audivissent, Ibyco jam diu desiderato, suspicio orta, ipsaque res brevi tempore patefacta est. *Idem.* V. 9. *ἀοιδόν.* poetam, cui Clytemnestram uxorem commiserat Agamemnon, Trojam petens. Hom. Od. γ. 269. *Brodæus.*. V. 10. *θάνατον μελάμπεπλον* vocat Eur. Alc. 859.

Nr. 479. Zenonem defunctum ad Olympum properasse ait, sola sibi sapientia et continentia via ad superos munita. V. 2—4. Non ut Aloëi filii, Pelion Ossæ imponentes. Hom. Od. λ. 314. neque Herculis labores exantlavit, quibus ille *nixus, arces attigit igneas.* Hor. III. c. iii. 10. *Jac.*

Nr. 480. In Boiscam, quæ in eversione Corinthi facta a L. Mummio, filiam propriam peremit, et semet laqueo suspendit, ne quid indignum a victoribus pateretur. *Opsopæus.* V. 6.

ἄψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ· ἧς γὰρ ἀμείνων
δουλοσύνας ἁμῖν πότμος ἐλευθέριος.

CDLXXXI.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Α. Φράζε, γύναι, γενεήν, ὄνομα, χθόνα. Β. Καλλιτέλης μὲν
ὁ σπείρας· Πρηξὼ δ' οὔνομα· γῆ δὲ Σάμος.
Α. σᾶμα δὲ τίς τόδ' ἔχωσε; Β. Θεόκριτος, ὁ πρὶν ἄθικτα
ἁμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίης..
Α. πῶς δ' ἔθανες; Β. λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. Α. εἰπὲ δὲ ποίην
ἦλθες ἐς ἡλικίην. Β. δισσάκις ἑνδεκέτις.
Α. ἦ καὶ ἄπαις; Β. οὔ, ξεῖνε· λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητι
Καλλιτέλη, τριετῆ παῖδ' ἔτι νηπίαχον.
Α. ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα. Β. καὶ σόν, ὁδῖτα,
οὔριον ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοτον.

CDLXXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς πολιῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος, ἧς ἐπὶ τύμβῳ
γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὁρῇς κύλικα.

ἔσχε φειδώ. *nec vitæ pepercit.* Solon. El. v. 46. φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος. V. 7, 8. Maluimus liberæ mori, quam in servitute vitam trahere. Jacobsius comparavit Polyxenæ verba ap. Eur. Hec. 554. ἐλευθέραν δ' ἐμ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'. ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.

Nr. 481. Expressum ex Epigr. Leonid. Tar. nr. 434. V. 5. λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. ex partus doloribus. λοχεύει. τίκτει. γεννᾷ. Hesych. hinc λόχευμα pro filio Eur. Iph. A. 286. *Intrpr.* ad l. V. 9. ὀλ. ἱερὴν τρίχα. *ad beatissimam sacram comam;* quæ verba vel de pubertate, vel de canitie interpreteris. Posterior interpretatio Reiskio arridet.

Nr. 482. Leonid. Tar. Ep. nr. 438. paulo diversius expressit poeta.

ἡ δὲ φιλάκρητος καὶ ἀεὶ λάλος οὐκ ἐπὶ τέκνοις
μύρεται, οὐ τέκνων ἀκτεάνῳ πατέρι·
ἓν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἠρίον, ὅττι τὸ Βάκχου
ἅρμενον οὐ Βάκχου πλῆρες ἔπεστι τάφῳ.

CDLXXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας
γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβον Ἀριστομένους;
Β. ἀγγέλλω μερόπεσσιν ὅθ' οὕνεκεν ὅσσον ἄριστος
οἰωνῶν γενόμαν, τόσσον ὅδ' ἠϊθέων.
δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι·
ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

CDLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔτι ζώοντα γάλακτι,
ἴχνος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεισάμενον,
ὁ Θρῆϊξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἁλὸς οἶδμα,
κῦμα δ' ἀπὸ ψυχὴν ἔσβεσε νηπιάχου.

V. 3. φιλάκρητος. *amatrix meri*. Non pro liberis, neque pro egeno patre liberorum luget; unum hoc luget sub sepulcro, quod Baccho aptum instrumentum, Baccho non sit plenum. *Opsopæus*.

Nr. 483. Aquila Aristomenis Messenii tumulo imposita, se præstantem Aristomenis fortitudinem significare ait. *Jac.* V. 1, 2. διάκτορος. Hesych. ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας.—γοργός. *torvus*. ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὀργὸς καὶ γοργός. Etymol. M. γοργὸν ὄμμα Æschyl. S. c. Th. 533. V. 5, 6. Meticulosas et trepidas columbas assidere timidis, se vero viris interritis delectari. *Opsopæus*. ἐφεδρήσσουσι. ἐφεδρεύει. ἐπικάθηται. Photii Lex.

Nr. 484. In infantem raptum a vento Borea de tabula navis, et in mari deturbatum. Ino Melicertæ matri immisericordiam exprobrat poeta, quod puerum Melicertæ æqualem morti non eripuerit.

Ἰνοῖ, ἀνοικτίρμων τις ἔφυς θεός, ἢ Μελικέρτεω
ἥλικος οὐκ Ἀΐδην πικρὸν ἀπηλάσαο.

CDLXXXV.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦ πού σε χθονίας, Ἀρετημιάς, ἐξ ἀκάτοιο
Κωκυτοῦ θεμέναν ἴχνος ἐπ' ἀϊόνι,
οἰχόμενον βρέφος ἄρτι νέῳ φορέουσαν ἀγοστῷ
ᾤκτειραν θαλεραὶ Δωρίδες εἰν Ἀΐδᾳ,
πευθόμεναι τέο κῆρα· σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς
δάκρυσιν, ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος·
Διπλόον ὠδίνασα, φίλαι, τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
Εὔφρονι καλλιπόμαν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις.

CDLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε, τεῷ ἐπὶ σάματι μάτηρ
ἴαχε, δωδεκέτην σὸν γοόωσα μόρον·

Nr. 485. Poeta alloquitur Aretemiam, quæ geminos enixa, ex partu cum altero infante periit, alterum vivum reliquit. *Opsopæus.* Hoc Epigramma expressit Heraclides nr. 550.

V. 4. Δωρίδες. mulieres Cnidiæ. Ut hic Antipater mulieres Cnidias Aretemiadi in Orco obviam venientes fingit, sic Statius de Priscillæ apud inferos adventu in Sylv. i. 253. "si quando pio laudata marito Umbra venit, jubet ire faces Proserpina lætas, Egressasque sacris veteres Heroidas antris, Lumine purpureo tristes laxare tenebras, Sertaque et Elysios animæ præsternere flores." V. 5. ξαίνουσα. Proprie qui unguibus genas *radunt*, ξαίνειν dicuntur παρειάς. Hoc loco paulo generaliori significatione accipitur, ut ap. Eur. Troad. 509. δακρύοις καταξανθεῖσα. quæ verba idem plane significant ac δακρύοις ἐκτήκειν χρόα ap. eund. in Helena 1435. *Jac.*

Nr. 486. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, præmatura morte matri ereptum. Hoc miræ suavitatis et plenum maternis affectibus epitaphium judicat Opsopæus.

Ὤλετ' ἐμᾶς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος ἐς πόνον, ἐς πῦρ,
ὤλεθ' ὁ παμμέλεος γειναμένου κάματος·
ὤλετο θ' ἁ ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἄκαμπτον
ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων·
οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἦλθες, τέκος· ἀντὶ δὲ σεῖο
στάλα, καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνις.

CDLXXXVII.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυα σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιοδώρα,
δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
οἰκτρὰ γάρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
αἶ αἴ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅιδας,
ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.

Nr. CDLXXXVI. V. 3. ἐς σποδόν. corr. Jacobsius cum Scaliger. et Cantero.

V. 3. Scribendum ἐς σποδόν, ἐς πῦρ. V. 4. Genitoris labor in puero instituendo et formando potius παμμέλεος dicitur, quod incassum ceciderit. *Jac. ad Edit. Palat.* V. 5. ποθινός. i. q. ποθεινός. ἄκαμπτον recte Brodæus, *e quo redit nemo.* Ducta metaphora, ut Jacobsius docet, ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι, et auriga circa metam equos flectens κάμπτει. Theocr. Eid. xxiv. 118. Idem confert Catull. iii. 10. "Qui nunc it per iter tenebricosum Illuc, unde negant redire quemquam." et ad v. 8. κωφὰ κόνις. Catull. ci. "Ut te postremo donarem munere mortis, Et mutum nequidquam alloquerer cinerem."

Nr. 487. Luget poeta fatum dilectæ suæ Heliodoræ, eamque terræ commendat. V. 2. στοργῆς λείψ. ε. A. Siquidem nihil aliud restat, quo tibi in Orco versanti amorem intimum testificari possum. στοργή. de omni pietate, etiam in defunctos. *Manso.* V. 6. κενεὰν χάριν. inutile munus, quo nihil efficitur ad movendum Orcum, qui solus Deorum παιάνων οὐχ ἅπτεται. Apposite Antigone in Eurip. Phœniss. 1773. χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα, deos venerata videlicet, ἧς χάριτος ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν

ἀλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

CDLXXXVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δεξιτερὴν Ἀΐδαο θεοῦ χέρα, καὶ τὰ κελαινὰ
ὄμνυμεν ἀῤῥήτου δέμνια Περσεφόνης,
παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ χθονί· πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης
Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
ἔργα, γυναικεῖον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον.
Πιερίδες, τι κόρῃσιν ἐφ' ὑβριστῆρας ἰάμβους
ἐτράπετ', οὐχ ὁσίῳ φωτὶ χαριζόμεναι;

CDLXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παμμῆτορ γῆ χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ
Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

οὐκ εἶχεν, ut Schol. interpretatur. V. 7. Quod Meleager Heliodoram θάλος vocat, inde non sequitur ut ejus filia fuerit. Sæpe enim in laudem ponitur θάλος et ἔρνος. *Jac.* V. 10. Comparat Manso Tibull. II. El. iv. 50. "Terraque securæ sit super ossa levis."

Nr. 488. Lycambis filiæ, Archilochi iambis ad restim adactæ, apud inferos jurant, falsa esse et fictitia, quæ poeta ille in eas evomuerit, simulque Musas exprobrant, quod ejus maledicentiæ inservierint. Comparandum Dioscoridis Ep. (nr. 463.) *Jac.* V. 4—5. ἔβλυσε. βλύζειν transitive usurpatur Antip. Thess. Ep. i. ὦ Ἑλικὼν Βοιωτέ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ Εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἔβλυσας Ἡσιόδῳ. In Ἀρχίλοχος brevis syllabæ productio excusari possit ob pausam ante interpunctionem; probabilis tamen et elegans Græfii correctio; Ἀρχίλοχος· καλὴν δ' ἐπέων φάτιν. *Idem ad Edit. Palat.* V. 7. ὑβριστῆρας ἰαμβ. Ovid. in Ibide 521. "Postmodo si perges, in te mihi liber Iambus Tincta Lycambeo sanguine tela dabit."

Nr. 489. Viro bono et probo Æsigeni terram levem precatur. *Jac.* Hoc

CDXC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἰκτρότατον μάτηρ, σέ, Χαρίξενε, δῶρον ἐς Ἄιδαν,
ὀκτωκαιδεκέταν ἐστόλισεν χλαμύδι.
ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστενεν, ἀνίκ' ἀπ' οἴκων
ἅλικες οἰμωγᾷ σὸν νέκυν ἀχθοφόρευν.
πένθος δ', οὐχ Ὑμέναιον ἀνωρύοντο γονῆες
αἲ αἴ, τὰς μαστῶν ψευδομένας χάριτας,
καὶ κενεὰς ὠδῖνας. ἰὼ κακοπάρθενε Μοῖρα,
στεῖρα γονᾶς στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους.
τοῖς μὲν ὁμιλήσασι ποθεῖν πάρα. τοῖς δὲ τοκεῦσι
πενθεῖν, τοῖς δ' ἀγνῶς πευθομένοις ἐλεεῖν.

CDXC. V. 10. ἁπλῶς legit Boissonade.

Epigramma, judicante Manso, in usum suum contulit Martial. V. 14. 9. ubi de Erotio, puella sex annos nata; "Mollia nec rigidis cespes tegat ossa, nec illi Terra gravis fueris, non fuit illa tibi."

Nr. 490. Lugetur Charixenus, Spirogones filius, immatura morte exstinctus. *Jac.* V. 2. ἐστόλισεν χλαμύδι. mortuum chlamyde, proprio epheborum gestamine, induit. Hanc chlamydem τὸ δῶρον ἐς Ἄιδαν interpretatur Jacobsius, quod potius de juvene intelligendum est. V. 3. πέτρος ἀνέστενεν. Cf. Leontii Schol. Ep. nr. 329. et Ep. Incert. nr. 617.

V. 5, 6. ἀνωρύοντο. ἀνωρύεσθαι de læto clamore, non minus quam de lugubri dicitur, ut ὀλολύζειν. De tristi tamen et lugubri voce præcipue: respondet Latinorum *ululare* quod de clamore incondito usurpatur. — Charixenus matri θρέπτρα οὐκ ἀπέτισεν, ut Homerus loquitur Il. γ. 478. μαστῶν χάριτας in Eur. Phœniss. 1443. *Jac.* V. 7, 8. κακοπάρθενος. *mala et perniciosa*, ut γλυκυπάρθενοι Ὧραι, *Horæ dulces*, in nostri Ep. LIV.—στεῖρα γονᾶς. tu, quum sterilis sis, a materni amoris sensu alienissima es. *Idem ad Edit. Pal.at.* ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. ventis tradidisti. Sic Hor. I. c. xxvi. 1. "Tristitiam et metus Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis."

CDXCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ γάμον ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
δέξατο, παρθενίας ἅμματα λυομένα.
ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν
λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
ἠῷοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ
πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

CDXCII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
εὕδει, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,
Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν Ἔρωτα
καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν·

Nr. 491. Clearista, cum sponso in thalamum deducta, diem supremum obiit, domusque, quæ modo tibiis et cantu resonuerat, lacrymis et luctu oppleta est. Meleager Erinnæ Ep. (nr. 400.) expressit. V. 1. Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον, Orcum sponsum sibi sumpsisse dicitur Clearista secundum Soph. in Antig. 816. Ἀχέροντι νυμφεύσω. *Jac.* V. 2. λυομένα. cum jam in eo esset, ut zonam solveret. *Manso.* V. 4. ἐπλαταγεῦντο, monente Jacobsio, de saltantium ad fores strepitu accipiendum, qui proprie κρότος. Cf. Theocrit. Eid. xviii. 7. V. 6. Idem vir ad Edit. Palat. docet verbum ἐκσιγάω non alibi occurrere, sed ἐκσιωπάω esse ap. Arrian. Anab. vi. 4. 9.—Verbum μεθαρμόζομαι illustrat Blomfieldius in Gloss. in Prometh. 317.—V. 8. Excitat Jacobsius Cydippis verba ap Ovid. Ep. xxi. 171. "Nostraque plorantes video super ora parentes, Et face pro thalami fax mihi mortis adest."

Nr. 492. Εἰς Μελέαγρον. V. 3. Laudatur poeta quod Amorem cum Musis et Gratiis conjunxerit. Ἔρως ad carmina amatoria, Χάριτες ad opus hoc nomine inscriptum referendum. *Jac.*

ὃν θεόπαις ἤνδρωσε Τύρος, Γαδάρων δ' ἱερὰ χθών·
  Κῶς δ' ἐρατὴ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, ΣΑΛΑΜ, εἰ δ' οὖν σύ γε Φοίνιξ,
  ΝΑΙΔΙΟΣ, εἰ δ' Ἕλλην ΧΑΙΡΕ, τὸ δ' αὐτὸ φράσον.

CDXCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δέ με τεκνοῖ
  Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.
Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
  πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας Χάρισιν.
εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον
  ναίομεν· ἓν θνατοὺς πάντας ἔτικτε Χάος.
πουλυετὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·
  γήρως γὰρ γείτων ἐγγύθεν Ἀΐδεω.

Nr. CDXCII. V. 8. αὐδονὶς. Br.

V. 5. ἤνδρωσε, *educavit*, non vero genuit; nam patria fuit Atthis. θεόπαις. quippe ab Agenore, Neptuni filio, ex quorundam sententia, condita. *Manso.* V. 7. Jubet Meleager prætereuntem viatorem, seu Syrus Syra, seu Phœnix Phœnicia, sive Græcus esset Græca lingua ipsum supremum alloqui, omnia enim se, propter triplicem patriam, intellecturum esse.

Nr. 493. Inscriptio in tumulum Meleagri. V. 1, 2. θρέπτειρα. ut Virg. Æn. iii. 273. "terram altricem." Verba Ἀτθὶς ναιομ. ε. Γ. secundum Jacobsium in catalogo poetarum, laudem continent patriæ, quam alteram quasi Atticam, non in Græcia, sed Gadaris esse ait. ἐν Ἀσσυρίοις ἀντὶ τοῦ ἐν Συρίοις. Schol.

V. 3, 4. ὁ σὺν Μούσαις. *ille a Musis amatus:* fere ut ap. Theocrit. Eid. vii. 12. Dicit poeta, se in eodem cum Menippo cucurrisse stadio, et quidem πρῶτα. quo Menippum nullum nec priorem, nec præstantiorem imitatorem invenisse significat. *Jac.* V. 5. εἰ δὲ Σύρος. Quid quod Syrus sum, ignobili patria natus? Nonne omnes ejusdem mundi cives sumus? In eandem sententiam excitavit Jacobsius Musonii locum ap. Stobæ. xxxviii. p. 234. τί δ'; οὐχὶ κοινὴ πατρὶς ἀνθρώπων ἁπάντων ὁ κόσμος ἐστίν, ὥσπερ ἠξίου Σωκράτης;

ἀλλά με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπὼν
χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

CDXCIV.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου
τύμβος ἔχει, Μούσης υἱέα Καλλιόπης,
ᾧ δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρη
ἄψυχος, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλα,
ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὕρετο Βάκχου,
καὶ στίχον ἡρώῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί,
ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρᾳ.

CDXCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὧδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' Ἀρισταγόρας,

Nr. CDXCIII. V. 10. suspicatur Jacobsius σὺ προσειπών, Χαίρων εἰς γ.

Nr. 494. In Orphei mortem. Cf. Antip. Sid. Ep. nr. 474. V. 1. προμολῇσιν. Suid. ἐξοχαῖς. ἀκρωρείαις. in jugo et cacumine. *Brodæus.* Ap. Apollon. Rh. i. 1174. προμολὴ *vestibulum* est.

V. 5, 6. Erat in Helicone Orphei statua, adstante τελετῇ. πεποίηται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ᾄδοντος. Pausan. ix. p. 768. Damagetes noster mysteria Orphica cum Bacchicis confundit, quæ illis recentiora fuisse, dubitari non potest.—ἡρώῳ ποδί. heroico metro primus aptavit verba. *Jac.* V. 7. Κλύμενος Plutoni cognomen fuisse videtur. Etymol. M. ἔστι καὶ ἐπίθετον ᾅδου, τουτέστιν ὁ πάντας καλῶν πρὸς ἑαυτόν· ἢ ὁ ὑπὲρ πάντων ἀκουόμενος. "Plutona illacrymabilem" dixit Horat. II. c. xiv. 6. Cf. Hom. Il. i. 158.

Nr. 495. In Aristagoram Theopompi filium, qui pugna pro urbe Ambracia suscepta, perierat. Ad quod ævum hæc historia referenda sit ignoramus. *Jac.* V. 1. βοαδρόμος. auxiliaris. βοηδρομεῖν. Hesych. μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. V. 2. De omisso

υἱὸς ὁ Θευπόμπου· μὴ θαῦμ' ἔχε· Δωρικὸς ἀνὴρ
πατρίδος, οὐχ ἥβας ὀλλυμένας ἀλέγει.

CDXCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς σὲ Διὸς ξενίου γουνούμεθα, πατρὶ Χαρίνῳ
ἄγγειλον Θήβην, ὦ 'νερ, ἐπ' Αἰολίδα
Μῆνιν καὶ Πολύνικον ὀλωλότε, καὶ τόδε φαίης,
ὡς οὐ τὸν δόλιον κλαίομεν ἄμμε μόρον,
καίπερ ὑπὸ Θρῃκῶν φθίμενοι χερός, ἀλλὰ τὸ κείνου
γῆρας ἐν ἀργαλέῃ κείμενον ὀρφανίῃ.

CDXCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὑστάτιον, Φώκαια, κλυτὴ πόλι, τοῦτο Θεανὼ
εἶπεν ἐς ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη·
Οἴμοι ἐγὼ δύστηνος· Ἀπέλλιχε, ποῖον, ὅμευνε,
ποῖον ἐπ' οἰκείῃ νηῒ περᾷς πέλαγος;
αὐτὰρ ἐμεῦ σχεδόθεν μόρος ἵσταται. ὡς ὄφελόν γε
χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν.

μᾶλλον ante ἢ vid. ad Meleagr. Ep. nr. 175.

Nr. 496. Duo Charini filii, Thebani, a Thracibus interempti, rogant prætereuntes, ut patri nuntium de morte sua ferre velint. V. 5. ἀλλὰ τὸ κ. Præclara ἔννοια. Non nostram mortem, sed orbam ipsius senectutem lugemus. ὀρφανίῃ. Eurip. Ion. 790. τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον ἔλαβεν Ἀρὰ βίοτον· ἐρημίᾳ δ' ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω. Jac.

Nr. 497. Theano, Apellichi conjux, moribunda maritum desiderat. Color ductus ex Simmiæ Ep. (nr. 429.) Jac. V. 2. ἀτρύγετον νύκτα. vastas in tenebras. Sic Heynius exponit δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Il. ρ. 425. vastum per aerem. ἀτρυγέτοιο. Hesych. ἀκάρπου. ἐπὶ ἀβύσσου καὶ ἠπείρου. V. 6. Comparat Jacobsius Tibull. I. El. i. 60. "Te spectem suprema mihi cum venerit hora, Te teneam moriens deficiente manu."

CDXCVIII.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Τόλμα καὶ εἰς Ἀΐδαν καὶ ἐς Οὐρανὸν ἄνδρα κομίζει,
ἁ καὶ Σωσάνδρου παῖδ' ἐπέβασε πυρᾶς,
Δωρόθεον· Φθίᾳ γὰρ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰάλλων
ἐῤῥαίσθη Σηκῶν μεσσόθι καὶ Χιμάρας.

CDXCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
ὠλόμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

D.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεύδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον, οἵ σε θανόντα
κώκυσαν, μέλεον πυρσὸν ἀναψάμενοι,
αἰνόλινε, τρισάωρε· σὺ δ' ἀντὶ γάμου τε καὶ ἥβης
κάλλιπες ἡδίστῃ ματρὶ γόους καὶ ἄχη.

Nr. 498. In Dorotheum, Sosandri filium, qui pro Phthia propugnans perierat. V. 1. *τόλμα*. Audacia et ad deos evehit, et ad Orcum detrudit mortales. Hor. III. Od. ii. 21. "Virtus recludens immeritis mori Cœlum." *Jac.* V. 2. *ἐπέβασε πυρᾶς.* Hom. Il. ι. 542. *πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.* V. 4. *ἐῤῥαίσθη*. contusus est quasi malleo, interfectus est. *Opsopæus.* *Σηκῶν . . . Χιμάρας* Brunckius existimat nomina fuisse ignobilium in Thessalia vicorum.

Nr. 499. Quamvis hic naufragi vides tumulum, ne tamen idcirco a mari abstineas; alii enim nautarum servantur, alii pereunt. *Jac.*

Nr. 500. In Theudotum juvenem. V. 3. *αἰνόλινε. δηνόλινε* et *δεινόλινε*. Pl. Etymol. M. p. 238. ed. Lips. *δεινόλινος. ὁ δεινῇ εἱμαρμένῃ ἐφθαρμένος, παρὰ τὸ λίνον, τὸ τῶν Μοιρῶν νῆμα, ᾧ τινι τὸν βίον τῶν βροτῶν νήθουσι.* *Jac. ad Edit. Palat.*

DI.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, ἢ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τριετῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ,
σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

DII.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ, οἱ δὲ ΡΙΑΝΟΥ.

Τρηχεῖην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον ἑλίσσοις
πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδοι
ἴχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχα κεκλιμένος.
ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς
Τίμων, οὐδ' Ἀΐδῃ γνήσιός εἰμι νέκυς.

Nr. 501. Scriptum est in puerum trinum, qui cum in puteo imaginem suam vidisset, in aquam delapsus est, postea tamen in matris sinu expiravit. V. 2. *μορφᾶς.* "Visæ correptus imagine formæ Rem sine corpore (*κωφόν τι χρῆμα*) amat." Ovid. Metam. L. iii. 416. *Jac.* V. 5. *οὐκ ἐμίηνεν.* non polluit aquas cadavere suo.

Nr. 502. In Timonis tumulum, quem ipse Timon sentibus obstrui et obduci optat, ne vel avis ad eum accedat. Expressum videtur ex Hegesippi Ep. (nr. 446.) V. 2. *κῶλα* pro *pedibus* sæpenumero obvium ap. veteres. Jam vero plantis et arbustis, quæ per terram serpunt, pedes poetæ tribuere solent. Philippus Ep. (nr. 238.) *λάθριον ἑρπηστὴν, σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χόρευσας.* Notanda epithetorum permutatio, pro *σκολιὰ ἀγρίας βάτου κῶλα.* *Jac.* V. 3, 4. *ὡς ἐρείδοι — ἐρημάζω.* De utriusque modi conjunctione vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 767. ed. Blomf.

DIII.

ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ, τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀΐδη, ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις, νεκύων βᾶριν ἐλῶν ὀδύνης,
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρον·
πλάζει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα· γυμνὰ δὲ θεῖναι
ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἠονίην.

DIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψυχράν σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν
θῖνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
εἶδεν ἁλίξαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·

Nr. DIII. V. 2. Forte ἐλῶν. *Jac.*

Nr. 503. Charontem poeta monet, ut Adonidi, delicato puero, ad inferos descendenti manum porrigat. *Jac.* V. 2. Verba νεκύων βᾶριν ἐλῶν (ἐλαύνων) ὀδύνης, sic exponit Jacobsius ad Edit. Palat. *cymbam luctu defunctorum refertam et onustam agens.* exempla quædam adducit verbi ἐλᾷν præsenti tempore usurpati. V. 3. Idem vir monet verba βατηρίδος—— κλίμακος, idem quod τῆς ἀποβάθρας, *scalæ navalis*, cum ἐκτείνας jungenda esse; et vertit: *Manum a scala porrige in gratiam filii Cinyræ, eumque in cymbam accipe.* V. 5. πλάζει. πλάζουσι. Hesychius inter cætera σφάλλουσι.

Nr. 504. Pius quidam viator naufragi cadaver in littore offendens, illud parvo pulveris munere impertit. *Jac.* V. 1. ἐπαμήσομαι. *adcumulabo, congeram*, ut ap. Herodot. viii. 24. φυλλάδα ἐπιβαλών, καὶ γῆν ἐπαμησάμενος.

V. 4. ἁλίξαντον μόρον. *corpus maris fluctibus dissipatum.* Vocem μόρος de cadavere illustravit Huschk. An. Crit. p. 297. Similiter θάνατος usurpatur Crinagoræ Ep. xxxv. ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον. Hoc

ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἠιόνος·
ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχύ, πουλὺ δὲ δάκρυ,
ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὀλοὴν ἔδραμες ἐμπορίην.

DV.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἁ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
πολλάκι, καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυβόλοις,
πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἀχώ,
κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν,
νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος, ἀναύδητός τε πεσοῦσα,
κεῖμαι, μιμηταν ζᾶλον ἀνῃναμένα.

CVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε, καὶ οὔνομα, καὶ χθόνα φώνει,
στάλα, καὶ ποίᾳ κηρὶ δαμεὶς ἔθανεν.
Β. γεννήτωρ Πρίαμος, γᾶ δ' Ἴλιον, οὔνομα δ' Ἕκτωρ,
ὦ 'νερ, ὑπὲρ πάτρας δ' ὤλετο μαρνάμενος.

Nr. DVI. V. 3. πατὴρ μέν. Vat. Cod. γεννήτωρ. *Plan.*

itaque dicit Zonas; Non enim contigit matri tuæ ut ad tumulum tuum ploraret, videretque corpus tuum ab undis laceratum. *Jac. ad Ed. Palat.* V. 5. πλαταμῶνες. littorales rupes. V. 6. μόριον βραχύ. Hor. I. c. xxviii. 3. "Pulveris exigui prope littus parva Matinum Munera."

Nr. 505. In picæ loquacissimæ mortem. *Jac.* V. 3. Grotius; "Nec minus alternis convitia (subaud. procax) reddere dictis, Qualis in adverso vocis imago jugo." V. 6. μιμηταν ζᾶλον. imitandi studium. Comparavit Jacobsius Ovid. II. Amor. vi. 1. "Psittacus Eois imitatrix ales ab Indis." et 23. "Non fuit in terris vocum simulantior ales, Reddebas blæso tam bene verba sono." et Stat. II. Sylv. iv. 2. "Humanæ solers imitator, psittace, linguæ—affatus etiam meditataque verba Reddideras; at nunc æterna silentia Lethes Ille canorus habet."

Nr. 506. In Hectoris cippum.

DVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεὶς
κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.
ἦ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
δυσμενέος, ξείνου χερσὶν ἔκυρσα τάφου.
αἰεὶ δὲ βρομέοντα, καὶ ἐν νεκύεσσι, θαλάσσης
ὁ τλήμων αἴω δοῦπον ἀπεχθόμενον·
μόχθων οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

DVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄϊδος ὦ νεκυηγέ, κεχαρμένε δάκρυσι πάντων,
ὃς βαθὺ πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ,
εἴ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων
ὁλκάς, μὴ προλίπῃς Διογένη με κύνα.
ὄλπην καὶ σκίπωνα φέρω, καὶ διπλόον εἷμα,
καὶ πήρην, καὶ σοὶ ναυτιλίης ὀβολόν.

Nr. 507. Naufragus conqueritur, quod cum in littore maris sepultus sit, ne defunctus quidem quiete fruatur, maris sibi infesti nunquam non exaudiens strepitum. *Jac.* V. 2. *ἀγρύπνων ἠϊόνων. inquieti littoris* intelligas. V. 3. *δειράσιν. δειράδας*, de rupibus prope mare dictum docet Jacobsius Eur. Iph. T. 1090. *παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας.*

V. 8. *λείῃ ἡσυχίῃ.* Archias quietem a fluctibus turbatam, dicit *ἡσυχίην οὐ λείην*, metaphora sumpta a mari pacato, quod *λεῖον* poetæ vocant. Sensus est; Ne mortuus quidem in *sepulcro* repositus sum quieto. *Ἡσυχίη* enim, ut *quies* Latinorum de ipso quietis loco, seu cubili hic dicitur. *Huschke An. Crit.*

Nr. 508. Expressum est hoc carmen ex Leonid. Tar. Ep. (nr. 431.) V. 3. *εἴδωλα καμόντων* dixit Ho-

καὶ ζωὸς τάδε μοῦνον, ἃ καὶ νέκυς ὧδε κομίζω,
 εἶχον· ὑπ' ἠελίου δ' οὔ τι λέλοιπα φάει.

DIX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Αὐτά τοι, τρέσσαντι παρὰ χρέος, ὤπασεν ᾅδαν,
 βαψαμένα κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων,
μάτηρ, ἅ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε· φᾶ δὲ σίδαρον
 παιδὸς ἑοῦ φύρδαν μεστὸν ἔχουσα φόνου,
ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
 δερκομένα λοξαῖς, οἷα Λάκαινα, κόραις·
Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον· ἁνίκα δειλὰν
 οἶσθα φυγάν, τελέθεις οὔτ' ἐμός, οὔτε Λάκων.

DX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος ὁ πόντου
 πορθμός, ὁ μὴ μούνῳ τῷ φιλέοντι βαρύς·
ταῦθ' Ἡροῦς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
 λείψανον, ὁ προδότης ὧδ' ἐπέκειτο λύχνος.

Nr. DIX. V. 6. λέαινα legit Ruhnken. Ep. Crit. p. 69.

mer. Od. λ. 475. *Jac.* De obolo qui mortuorum ori immittebatur vid. Potter. Archæol. T. ii. p. 186.

Nr. 509. Historia de Damatrio Lacedæmonio, quem e prælio reversum mater interemit. Expressit Antipater Epigramma Tymnis (nr. 468.) V. 2. *ἄρη.* Ἄρης· κυρίως ὁ σίδηρος. Suid. V. 3. *μάτηρ ἅ σ' ἔτεκεν.* Plane sic Eur. Alc. 16. *γεραιάν θ' ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα. Jac.* V. 5. Vertit Boschius; "Dentibus infrendens spumantiaque ora coruscans." V. 7. *δειλὰν οἶσθα φυγάν*, pro *οἶσθα φυγεῖν δειλῶς.*

Nr. 510. Poeta lectores per regiones Leandri et Herus amoribus celebratas circumducit. V. 2. *μὴ μούνῳ.* qui non Leandrum solum, fluctibus mer-

κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέμῳ.

DXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐχὶ Θεμιστοκλέους Μάγνης τάφος, ἀλλὰ κέχωσμαι
Ἑλλήνων φθονερῆς σῆμα κακοκρισίης.

DXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐσονίη με Λίβυσσαν ἔχει κόνις, ἄγχι δὲ Ῥώμης
κεῖμαι παρθενικὴ τῇδε παρὰ ψαμάθῳ·
ἡ δέ με θρεψαμένη Πομπηίη ἀντὶ θυγατρός,
κλαυσαμένη τύμβῳ θῆκεν ἐλευθερίῳ,
πῦρ ἕτερον σπεύδουσα· τὸ δ' ἔφθασεν, οὐδὲ κατ' εὐχὴν
ἡμετέραν ἧψεν λαμπάδα Περσεφόνη.

sum, sed puellam quoque quam amabat, perdidit. *Jac.* Idem vir vocem πύργου in versu tertio de *solitaria domo* exponit. Eodem modo, thalamus, ait, quam Acrisius filiæ extruxerat, *turris* vocatur ap. Hor. III. c. xvi. 1.

Nr. 511. Themistoclis tumulum poeta monumentum malevolentiæ et invidiæ Græcorum esse ait. Themistoclis ossa ex Magnesia Athenas esse translata narrat Pausan. L. i. p. 3. *Jac.*

Nr. 512. In servam Libycam, quæ, dum viveret, a domina sua filiæ in locum habita, defuncta, liberam sepulturam nacta est. V. 4. τύμβῳ ἐλευθερίῳ. Ex poetarum dicendi consuetudine hæc verba nihil aliud significant, nisi ἐλευθέραν ἔθηκεν ἐν τύμβῳ. Servæ libertatem concesserat domina; non igitur ut serva sed libera sepulta est. *Jac.* V. 5. ἕτερον πῦρ. nuptiales faces. τὸ δ' ἐφ. rogi ignis. Sic Ovid. Ep. xxi. Cydippe Acontio: "Et face pro thalami fax mihi mortis erit."

DXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δύσμορε Νικάνωρ, πολιῷ μεμορημένε πόντῳ,
κεῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι,
ἢ σύ γε πρὸς πέτρῃσι· τὰ δ' ὄλβια κεῖνα μέλαθρα
φροῦδ' ἄρα, καὶ πάσης ἐλπὶς ὄλωλε Τύρου.
οὐδέ τί σε κτεάνων ἐρρύσατο· φεῦ, ἐλεεινέ,
ὤλεο μοχθήσας ἰχθύσι καὶ πελάγει.

DXIV.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γήθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆες,
καὶ κλαῦσαν· μοίρης δ' ἦμαρ ἐν ἀμφοτέρης.
εὖτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἔκφυγεν, ἰθὺ κεραυνοῦ
Ζεὺς κατά οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἧκε σέλας.
τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ὠδύροντο·
ὦ πυρὶ δαιμονίῳ τλῆμον ὀφειλόμενε.

DXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔφθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ', οὐδ' ὅσον ὥρῃ
ὕστερον, ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.

Nr. 513. In civem Tyrium naufragum. V. 1. *μεμορημένε*. fato mari debite. V. 4. Textus in Vat. Cod. corruptus est. *φροῦδ' ἄρα* Salmasio debetur. V. 6. *μοχθήσας*. qui tot labores suscepisti in accumulandis opibus. Contulit Jacobsius Hor. II. c. xviii. 36.

Nr. 514. In puerum Aristippum, qui eodem die, quo flagrantem effugerat domum, fulmine ictus periit. *Jac.*

Nr. 515. Scriptum in Heliodorum et Diogeniam, ejus conjugem, quæ maritum defunctum brevissimo tempore secuta est. *Jac.* V. 1. *οὐδ' ὅσον ὥρῃ*. vix horæ unius intervallo super-

ἄμφω δ' ὡς ἅμ' ἔναιον, ἐνὶ πλακὶ τυμβεύονται,
ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

DXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠλλάχθη θανάτοιο τεὸς μόρος, ἀντὶ δὲ σεῖο
δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγνὸν ἔπλησα τάφον,
ἡνίκα σοὶ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον,
ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω·
ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθεν γυρὴ κόνις. οὐ βαρὺς ἡμῖν
ἔστ' Ἀΐδης· ζήσω τὸν σὸν ὑπ' ἠέλιον.

DXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τίς, ὃς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, υἱέα κλαύσας;
ἀλλ' ὁ Ποσειδίππου πάντας ἔθαψε δόμος
τέσσαρας, οὓς Ἀΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ,
τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειράμενον.

Nr. DXV. V. 3. Vulg. lectio est ὡς ὑμέναιον. ἅμ' ἐναίον conjectura est Tyrwhitti.

vixit. *Brodæus.* V. 6. ἀγαλλόμενοι. pro ἔχοντες ἀγαλλόμενοι. Comparat Jacobsius Ausonium in Parental. Ep. iii. et Ep. xvii. "Hic ubi primus Hymen, sedes ibi mæsta sepulcri. Nupta magis dici, quam tumulata potes."

Nr. 516. Servus cum domino sepulcrum excavaret, ruente terra obrutus et exstinctus loquitur. V. 1. Ἠλλάχθη θανάτοιο. tua mors mihi vita constitit. V. 5. γυρὴ κόνις. terra subtus excavata. *Jac.* V. 6. τὸν σὸν ὑπ' ἠέλιον. sub tuam tutelam, vel in tua præsentia. *Grotius*; "vivam quippe sub axe tuo."

Nr. 517. In Posidippum, qui quatuor filiis morte exstinctis, flendo privatus est oculis. V. 1. Quis est, qui unius filii mortem deplorans, non ultimum malorum se perpessum esse existimet? Atqui Posidippus omnes suos intra paucos dies pereuntes vidit. *Jac.* V. 3. συνήριθμον ἦμαρ. dierum

πατρὸς δ' ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν
ὤλετο· κοινὴ που νὺξ μία πάντας ἔχει.

DXVIII.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κρατεῖ πολέμων
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλός· παρὰ χεύμασι Νείλου
κλινθείς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων,
αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
αὖτις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων.
κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

DXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι, τοῦτ' ἐλεεινὴ
μήτηρ, ἀμφοτέρους, εἶπε, περισχομένη·
Καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῷδε γοήσειν
ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσσόμενον

numerus cum numero filiorum congruens.

Nr. 518. In Arrium Romanum militem. V. 1. De Cynegiro vid. Herodot. vi. 114. et quæ ibi dedit Valckenarius.

V. 2. Distinctione in fine versus sublata, scripsi; *πάντων ἔργα κρατεῖ πολέμων*. Arrius omnes qui bello gloriam nacti sunt, omnia in bello egregie facta superat. Hoc sensu *κρατεῖν* cum quarto casu jungitur. *Jac. ad Edit. Palat.*

Nr. 519. *Εἰς γυναῖκα δύο τέκνα ἔχουσαν. ὧν τὸ ἓν ἠσθένει, τὸ δ' ἕτερον ὑγιὲς ἦν. τοῦ μὲν οὖν ἀσθενοῦς ἐγερθέντος, ὁ ὑγιὴς τέθνηκε.*

V. 1. *ἐπὶ μόρῳ ἀλλαχθέντι.* ad commutatam liberorum sortem.—*ἀμφοτέρους*, et vivum, et defunctum fi-

ὄψεσθαι. νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἠμείφθησαν
δαίμονες· ἄψευστον δ' ἵκετο πένθος ἐμοί.

DXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἴπω;
δειλαίη· τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
οἴχεαι, ὦ χαρίεσσα γύναι, καὶ ἐς εἴδεος ὥρην
ἄκρα, καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
Πρώτη σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

DXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο· γῆ με καλύπτει
καὶ νέκυν. οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον· ἐκ δέ με μητρὸς
ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ, ὑπὸ χερμάδι, μακρὰ γοηθείς,
Ἴναχος, εὐπειθὴς Κριναγόρου θεράπων.

lium. V. 6. Vestra quidem sors immutata est, mihi autem certus luctus mansit. *Jac.*

Nr. 520. *Εἰς κόρην καλουμένην πρώτην.* V. 1. 2. *δεύτατον.* Hesych. *δεύτατος. ὕστατος. ἔσχατος. μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος.* Quum quæsivisset quomodo illam puellam appellet, nihil invenit aptius quam *δειλαίη*, quod unicuique calamitatis generi accommodatum. V. 4. *ἄκρα ἐνεγκαμένη, τὰ ἄκρα,* ut *τὰ πρῶτα, φέρεσθαι* dicuntur, qui in aliqua re principatum tenent. *Jac.*

Nr. 521. Scriptum in poetæ servum, nimio solis æstu confectum. V. 1. *Γῆ μευ.* Terra me genuit, terra me defunctum tegit; nec ea quæ me in sinum recepit, illa quæ me nutrivit, deterior est.—Quod is, qui loquitur, terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis, *Terræ filium.* Eur. Ion. 542. *γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Jac.*

DXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δείλαιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσήσαντες
ἐλπίσιν, ἀτηροῦ ληθόμενοι θανάτου;
ἦν ὅδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
ἄρτιος, ἀλλ' ἥβης βαιὸν ἐπαυρόμενος.
ὑστατίοις ἐν Ἴβηρσι, τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου,
κεῖται ἀμετρήτων ξεῖνος ἐπ' αἰγιαλῶν.

DXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἑὸν πάρος οὔνομα νῆσοι
ἀκλεές, ἐς δ' ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην.
κληθείητε καὶ ὕμμες ἘΡΩΤΙΔΕΣ. οὐ νέμεσίς τοι
ἐσσεῖται ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.
παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βώλου,
οὔνομα καὶ μορφὴν αὐτὸς ἔδωκεν Ἔρως.
ὦ χθὼν σηματόεσσα, καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα,
παιδὶ σὺ μὲν κούφη κεῖσο, σὺ δ' ἡσυχίη.

Nr. DXXIII. V. 4. ἥξει τοιαύτην. Br. ἐσσεῖται ταύτην corr. *Jacobsius.*

Nr. 522. In Seleucum Lesbium, et morum probitate, et eloquentia clarum, sub primævo ætatis flore raptum, et in ultimis Hispaniæ finibus in littore sepultum. *Opsopæus.* V. 1. Hor. I. c. iv. 15. "Vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam." Cf. Macedonii Ep. nr 339. V. 5. Ἴβηρσι, Quum eloquentiæ studium in Seleuca commemoretur, suspicatur Jacobsius eum in Hispania arti dicendi quæ tum temporis in illis regionibus florebat, dedisse operam.

Nr. 523. Agitur de puero formoso, cui nomen Ἔρως. Qui cum insula nescio qua sepultus esset, cupit poeta illam cum circumjacentibus insulis Ἐρωτίδας vocari. V. 1. ἠρνήσαντο. Exempla quædam commutatorum in nobilium hominum gratiam nominum excitat Brodæus. *Jac.* V. 7. σηματόεσσα vix significare potest terram in tumulum aggestam. Est potius terra tumulorum et sepulcrorum plena. Quod epitheton quam vim h. l. habeat, videant alii. *Idem ad Edit. Palat.*

DXXIV.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ Κλειτώνυμον ἐχθρὸς ὅμιλος
ὦσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος.
ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν· ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν·
κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ
Γᾶ κεύθει τὸν ἑᾶς ὅρμον ἐλευθερίας.

DXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς μόρον, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς
ἐλπίσι κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας.
νῦν δέ με καὶ παιδὸς φθονερή τις ἐνόσφισε Μοῖρα.
φεῦ, βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.

Nr. DXXV. V. 3. proponit Jacobsius *φθονερῶν λίνα νόσφισε Μοιρῶν.*

Nr. 524. De Clitonymo quodam tyrannicida, qui præcipitatus in aquas, tamen ipso littore sepultus est, ne fieret esca piscibus. *Opsopæus.* V. 1. *ἐχθρὸς ὅμιλος.* tyranni satellites.—*εἰς ἄκρην.* in arcem ubi tyrannus degebat. V. 3. Hoc Epigramma, ut notat Boschius, admovit Burmannus ad ea Propertii III. El. v. 37. "Reddite corpus humo, positumque in margine ripæ Pætum sponte sua vilis arena tegat."

V. 6. Clitonymus *ὅρμος ἐλευθερίας* vocatur, quandoquidem in eo libertatis recuperandæ spes erat posita. Senatum Romanum Cicero Off. ii. 8. 2. "regum, populorum, nationum portum et refugium" vocat. *Jac.*

Nr. 525. Continet hoc carmen querelas Bianoris, qui conjugem, et brevi post tempore, filium morte amiserat. V. 2. Sensus apertus; Spes, quam in filio collocabam superstite, efficiebat, ut dolorem de conjuge levius ferrem. In verbis hæremus. *στένειν εἰς ὀδύνας* pro *ἐν ὀδύναις* accipias. Ingemiscebam in doloribus minus gravibus propter spem filii. At hoc quam contortum. *Jac.* Desideratur certe exemplum *εἰς* pro *ἐν* positi sine verbo motum signifi-

Περσεφόνη, τόδε πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἄκουσον,
θὲς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

DXXVI.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων ἔχε μείλιχος ἀνέρος ἐσθλοῦ
τόνδε νέκυν. ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.
ἦ γὰρ ἰὼν Θήβηθεν Ἀτύμνιος οὐκέτι πρόσσω
ἤνυσεν, ἀλλὰ τεὴν βῶλον ὑπῳκίσατο.
ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον, εὖνιν ἔθηκεν
ὀφθαλμῶν. κείνῳ μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

DXXVII.

ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Δισσὰ φάη, Μίλητε, τεῆς βλαστήματα γαίης,
Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις·
πένθεα δὲ στεφάνων ἠλλάξαο· λείψανα δ', αἴ, αἴ,
ἔδρακες ἐν βαιῇ κάλπιδι κευθόμενα.

Nr. DXXVI. V. 3. *οὐκ ἐπὶ πρόσσω* Jacobs.

canti. Idem vir ad Edit. Palat. *κουφοτέρας ἔσθινον εἰς ὀδύνας*, proponit. Cum vulgata lectione consentire videtur Grotius.

Nr. 526. In Atymnium, qui profectus a Thebis quæ sunt in Apulia, in agro Tarentino mortuus est. V. 2. *ψεῦσται δαίμονες*. De fortuna humanas spes fallenti, omnia sunt plena. V. 5. Hunc usum præpositionis *ἐπὶ* illustrat Matth. Gr. Gr. p. 901. Ed. Blomf. et Hermannus ad Viger. c. 9. §. 4. non solum usurpatum esse docet cum iis verbis quæ mori significant, sed etiam cum aliis, ut *ζῆν ἐπὶ παισίν*, *vivere liberos habentem*, *φεύγειν ἐπὶ τέκνοις*, *exsulare relictis liberis.* Cf. Schweighæuser. Lex. Herodot. ad vocem *ἐπί*. — *εὖνιν ὀφθαλμῶν*. Brodæus: Se patre orbatum, quo moderatore tanquam oculis regebatur.

Nr. 527. In duos juvenes Milesios, qui in Italia obierant. *Jac.* V. 3. *στεφάνων*. *στέφανον* pro lætitia usurpat, quod veteres coronas, bono audito nuncio, victores, epulantes, sacra facientes,

φεῦ, πάτρα τριτάλαινα· πόθεν πάλιν, ἢ πότε τοίους
ἀστέρας αὐχήσεις Ἑλλάδι λαμπομένους ;

DXXVIII.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο, κούρη,
ὥριος, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
ἀλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος,
οὐδ' Ἥρης ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν,
πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς
φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα·
ἤματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς,
τούτῳ πυρκαϊῆς, οὐ θαλάμων ἔτυχες.

DXXIX.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Σῆμα τοδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,

omnino tranquillo et securo animo tantum sumerent. *Brodæus.* Jacobsius in Addend. *coronas* h. l. existimat documentum fuisse lætitiæ, qua juvenum illorum gloria patriam Miletum affecerat.

Nr. 528. Scriptum est in puellam, quæ ipso nuptiarum die subita morte exstincta est. *Jac.* V. 3, 4. Inter deos quorum in tutela matrimonium erat, præcipuum locum obtinebat Juno, quæ hinc Ζυγία, a Latinis *Pronuba* vocatur. Ovid. Heroid. xii. 87. "Conscia sit Juno sacris præfecta maritis." et Heroid. vi. 41. "Non ego sum furtim tibi cognita; pronuba Juno Adfuit, et sertis tempora vinctus Hymen. At mihi nec Juno, nec Hymen, nec tristis Erinnys Prætulit infaustas sanguinolenta manus." V. 5. *ἐπεκώμασεν.* Suidas v. *κώμη.—καὶ ἐκώμασεν, ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Θρῆνος δ' εἰς Ὑμέναιον ἐκώμασεν.* (Philippi Ep. lxxix.) Similiter *κατακωμάζειν* dixit Eur. Phœn. 360. *Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε Δώμασιν Οἰδιποδα. Huschke An. Crit.* V. 7. *ἀνήπτετο.* facibus accensis collustrata est. *Jac.*

Nr. 529. In Archilochi tumulum. Prætereuntes poeta hortatur, ut vel de-

αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον. οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

DXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἁ Πέλοπος νᾶσος, καὶ δύσπλοος ὤλεσε Κρήτα,
καί Μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες
Δάμιδος Ἀστυδάμαντα Κυδώνιον. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
ἔπλησεν θηρῶν νηδύας εἰναλίων·
τὸν ψεύσταν δέ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. τί θαῦμα
Κρῆτες ὅπου ψεῦσται, καὶ Διός ἐστι τάφος;

DXXXI.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὐχ ὅτι με φθίμενον κῆδος λίπεν, ἐνθάδε κεῖμαι
γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυροφόροιο νέκυς·
ταρχύθην γὰρ ἐγὼ τὸ πρίν ποτε, νῦν δ' ἀροτῆρος
χερσὶ σιδηρείῃ μ' ἐξεκύλισεν ὕνις·

functi acres iambos caveant. V. 1. πικρὴ Μοῦσα, genus poeseos ira et conviciis sacrum, quod quia Archilochus præcipue excoluit, Musam dicitur imbuisse *veneno vipereo*, quo nullum exitiosius. *Jac.* V. 5. Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 433.

Nr. 530. In cenotaphium naufragi cujusdam Cretensis. V. 2. Μαλέου. Proverbium erat ap. Græcos; Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκάδε.— σπιλάδες sunt saxa sub undis latentia, et proinde *cæca*. V. 5. Ductum est hoc cum præcedentibus ex Leonid. Tar. Ep. (nr. 433.) Hoc cum acumine extulit noster: Non mirum fallax monumentum conspici ap. Cretenses, ubi ipsius Jovis monstretur sepulcrum. Præclare huc facit Callim. H. in Jov. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες. *Jac.*

Nr. 531. Defunctus, cineribus aratro turbatis, queritur, quod ipsi ne post mortem quidem concedatur quies. V. 1. κῆδος. *justa sepultura.* Non quod sepultura mihi defuerit, sic nudus jaceo; humatus enim fui. *Jac.* V. 4. Mirum est vocem ὕννις (ὕνις) h. l. corripi, quod alio tamen exemplo usus, notavit

ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἐρεῖ λύσιν, ὁππότ' ἐμεῖο,
ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος;

DXXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολὺς ᾄσεται αἰών,
Τροίᾳ ὀφειλομένου πτώματος ἀρξάμενον·
σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι
Νύμφαι, ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέρας.
δένδρεα δυσμήνιτα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέην φυλλοχοεῦντι κόμην.
ὅσσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρεμόσιν.

DXXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤδη που πάτρης πελάσας σχεδόν, αὔριον, εἶπον,
ἡ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυσπλοΐη κοπάσει·

Suidas in v. "Υννις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. καὶ ῥόπαλον. ἐν ἐπιγράμματι. ἱστοβόην τε σὺν γυροῖς ἀροτροῖς καὶ φιλόγαιον ὕνιν. τὸ δε ῡ μακρόν. *Huschke.* In quatuor autem locis ap. Anthologiam, quibus solis vox ὕνις occurrit, prior syllaba corripitur.

V. 5. ἐρεῖ scripsi, interrogandi signo in fine distichi posito, quo sensus antea obscurissimus, restitutus est. " num quis in posterum mortem malorum appellabit finem, quum me ne sepulcrum quidem a malis tutum præstet." *Jac. ad Edit. Palat.*

Nr. 532. In Protesilaum, in cujus tumulo ulmi, Trojam versus spectantes, exarescebant. Rem narrat Plin. L. xvi. 88. " Sunt hodie exadverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulchro, arbores, quæ omnibus ævis, cum in tantum crevere ut Ilium adspiciant, inarescunt, rursusque adolescunt." V. 3. Ex Homero adumbratum Il. ζ. 419. ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν. περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.—ἀμφικομεῦσι. curant, ornant. *Jac.*

Nr. 533. Nauta quidam, qui, cum post longam peregrinationem in patriæ conspectu, postridie se in terram escensuram esse dixisset, subito coorta tempestate, naufragio perierat, suo exemplo

οὔπω χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἄϊδι πόντος,
καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.
πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν ΑΥΡΙΟΝ· οὐδὲ τὰ μικρὰ
λήθει τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

DXXXIV.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω.
τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλόπατρον,
γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

DXXXV.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
λάϊνα, Κωκυτοῦ τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,
οὔτι μ' ἀνήρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν, ἐς γάμον ἄλλης
παπταίνων· τί μάτην οὔνομα Ῥουφίνιος;
ἀλλά με Κῆρες ἄγουσι μεμορμέναι. οὐ μία δήπου
Παῦλα Ταραντίνη κάτθανεν ὠκύμορος.

docet quantum Nemesis valeat. *Jac.* V. 3. ἴσος Ἄϊδι. nigrum et obscurum mare, exponit Brodæus. V. 4. κοῦφον. leve, vanum, fiduciæ plenum. V. 5. τὸν λόγον τὸν αὔριον. "Ne sermone igitur, qui cras sonet, utere." Grotius.

Nr. 534. Non ex tumulo ap. Magnesios, sed ex rebus præclare gestis Themistoclis gloriam æstimandam esse docet. *Jac.* V. 3. τεκμαίρου, tibi repræsenta.

Nr. 535. Paula Tarentina maritum a cædis crimine testimonio suo liberat. V. 1. Testatur sepulcrum, ubi caligine et tenebris circumdatur. *Jac.* V. 4. Ῥουφίνιος. In hoc nomine ob versus commoditatem antepenultima corripitur; quali licentia seriores potissimum in nominibus propriis crebro usi sunt.—Sensus est; cur frustra Rufinius laborat infamia? *Idem ad Edit. Palat.* V. 6. ὠκύμορος. vel immatura, vel subita morte exstincta est; alteram significationem præponit Jacobsius.

DXXXVI.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ' ἀπὸ Κεκροπίης,
λευκὰ Γέλα Σικελοῖο παρ' ὕδατα· τίς φθόνος, αἴ, αἴ,
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει.

DXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βάκχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα, τὸν Διοπείθους
Κεκροπίδην ὑπ' ἐμοί, ξεῖνε, Μένανδρον ἔχω,
ἐν πυρὶ τὴν ὀλίγην ὃς ἔχει κόνιν· εἰ δὲ Μένανδρον
δίζηαι, δήεις ἐν Διός, ἢ μακάρων.

DXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰφθίμῳ τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλη πόλις ἤνυσ' Ἀχαιῷ
γράμμα, παρ' εὐΰδρου νάμασιν Ἀσκανίης.
κλαῦσε δέ μιν Νίκαια· πατὴρ δ' ἐπί οἱ Διομήδης
λάϊνον ὑψιφαῆ τόνδ' ἀνέτεινε τάφον,

Nr. 536. Scriptum in Æschylum in Sicilia sepultum. *Jac.* V. 1. *ταφίη λίθος.* lapis tumulo incubans, vel cippus.

Nr. 537. In Menandrum. Sepulcrum loquitur.

V. 3. Obscurius distichon. Ad *Μένανδρον* desideratur *αὐτόν*, quamvis nec hoc post assertionem cippi, *ὑπ' ἐμοὶ Μένανδρον ἔχω*, ad loci difficultatem tollendam suffecerit. Hinc suspicabar; *εἰ δὲ τὸν ἄνδρα*, aut *εἰ δέ μιν αὐτὸν Δίζηαι. Si virum quæras, non ossa et cineres.* Grotius vertit; "Menandri Asservo cineres; ipsum si forte requiras, Elysiæ valles aut Jovis aula tenet." *Jac. ad Edit. Palat.* V. 4. Cf. Callimachi Ep. nr. 452.

Nr. 538. In Achæi cujusdam, fortis viri tumulum, et ab ejus patre Diomede exstructum. V. 1, 2. *γράμμα* pro *inscriptione.* *Ἀσκανίης.* in Bi-

δύσμορος, αἰάζων ὅλουν κακόν. ἦ γὰρ ἐῴκει
υἱέα οἱ τίνειν ταῦτα κατοιχομένῳ.

DXXXIX.

ΑΚΗΡΑΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἕκτορ Ὁμηρείῃσιν ἀεὶ βεβοημένε βίβλοις,
θειοδόμου τείχευς ἕρκος ἐρυμνότατον,
ἐν σοὶ Μαιονίδης ἀνεπαύσατο· σοῦ δὲ θανόντος,
Ἕκτορ ἐσιγήθη καὶ σελὶς Ἰλιάδος.

DXL.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρί,
οὐδ' ἐπὶ τῷ γενέτᾳ, πότμον ὀφειλόμενον·
παρθενικᾷ δ' ἐπὶ παιδί· κατέστενε δ', οὐχ Ὑμεναίῳ,
ἀλλ' Ἀΐδᾳ νύμφαν δωδεκέτιν κατάγων.

DXLI.

ΛΕΩΝΙΔΑ, ἢ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείβεο, μήτε με χαίρειν
εἰπών, μήθ' ὅστις, μὴ τίνος ἐξετάσας·

thynia. *Jac.* V. 6. υἱέα. vulgatam lectionem υἱεῖ ᾧ secutus est Grotius in versione.

Nr. 539. Hectorem, Homericis carminibus immortalem gloriam adeptum. V. 3, 4. ἐν σοι. in tuo funere. ἐσιγήθη. carmen de bello Trojano conticuit. σιγᾶσθαι sic utitur Eur. in Alc. 79. *Jac.*

Nr. 540. In Bianorem, filiæ duodecim annorum cippum inscribentem. *Jac.* πότμον ὀφειλόμενον. fatum quod secundum naturæ leges, prius expectandum erat. V. 4. Ἀΐδα. Vid. quæ dedit Jacobsius ad Meleagri Ep. nr. 491.

Nr. 541. Elegans hoc Epigramma, nisi Antipatri est, Alexandrino certe Leonidæ tribui nequit. Timon loquitur prætereuntibus mala imprecatus.

ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσαις ὁδόν· ἢν δὲ παρέλθῃς
σιγῇ, μηδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσαις.

DXLII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, Ἄργους πρόμος, ὁ ψελιώσας
αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις,
τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος, ἔδραμε θυμῷ
ἐς προτέρην ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην,
ὦσε δ' ὑπὸ σπλάγχνοις πλατὺ φάσγανον, ἓν μόνον εἰπών·
Ἄνδρας Ἄρης κτείνει, δειλοτέρους δὲ νόσος.

DXLIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠρίθμουν ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα
ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένην.
ἤρισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί. τρεῖς γὰρ ὄλοντο
νούσῳ· λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.

V. 4. Præclara conversio ad Timonis in omnes odium significandum. Notandum *ἀνύειν ὁδὸν* h. l. esse simpliciter *ire, incedere per viam,* sive *festinare,* cum sæpius *viam perficere* significet. *Jac.*

Nr. 542. In Ælium, militem fortem, qui, ne incurabili morbo contabesceret, suo gladio mortem sibi conscivit. Expressum est ex Apollonid. Ep. xii. V. 1. ὁ ψελιώσας. qui armillis ornaverat.

V. 3, 4. Animo cepit consilium tam forti viro dignum, quoque antiquam suam virtutem testaretur. *τηξιμελεῖ νούσῳ,* id est, *γυιοβόρῳ. Jac.*

Nr. 543. Aristodice, senorum liberorum mater, omnes amisit, partim morbo, partim naufragio. V. 3. *ἤρισε.* terra et mare quasi certamine inito, in eam furit. V. 4. *ἤμυσαν.* Fortasse ex Homero Il. *θ.* 306. *μήκων ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν—Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη. Jac.* Verbum *ἤμυσαν,*

αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδών,
μεμφομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

DXLIV.

ΑΔΔΑΙΟΥ.

Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς
οἶστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ
κεῖσαι, ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλεω.
σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον· ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.

DXLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠμαθίην ὃς πρῶτος ἐς Ἄρεα βῆσα Φίλιππος,
Αἰγαίην κεῖμαι βῶλον ἐφεσσάμενος,

cum composito κατήμυσαν, penultima correpta, ter ap. Anthologiam occurrit.

V. 5, 6. Ad cippos eorum, qui in terra perierunt, luscinia est; naufragos autem flet ut alcyon. Anthol. Lat. T. ii. p. 126. "Cum te, nate, fleo, planctus dabit Attica aedon, Et comes his lacrymis veniet pro conjuge Siren, Semper ut Alcyona flebit te voce suprema." *Jac.* De Alcyone vid. notata ad Propert. I. El. xvii. 2. Ed. Kuinoel.

Nr. 544. Contra vulgares de Euripidis morte traditiones. V. 1. γυναικὸς οἶστρος. Erant enim, qui Tragicum, cum ancillæ cujusdam amore captus, in agrum iret, in canes incidisse narrarent. V. 3. Μακέτῃ Ἀρεθούσῃ. Arethusa Macedoniæ urbe. V. 5. τίθεμαι, positum pro ἡγέομαι, νομίζω. *Jac.* V. 6. Hermannus ad Orph. p. 770. Cod. Vat. lectionem cum vulgatis Ἤματα, καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας, corrigit Ἤματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας. "Tumulus, inquit, tuus Dionysia sunt, et cothurno parentes scenæ." Jacobsius ad Edit. Palat. conjecturam suam βήματα tuetur.

Nr. 545. Philippus rex Macedoniæ de rebus a se gestis gloriatur. Ἠμαθίη. vetus Macedoniæ nomen—ἐς Ἄρεα βῆσα. primus Macedones ad arma adduxi, sive ad gloriam belli evexi. V. 2. Αἰγαίην. Ægis, Macedoniæ

ῥέξας οἷ' οὔπω βασιλεὺς τὸ πρίν· εἰ δέ τις αὐχεῖ
μεῖζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

DXLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἤν τις ἀείδῃ,
ἠπείρους κείνου σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

DXLVII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἀγχίτοκον Σατύραν Ἀΐδας λάχε, Σιδονία δὲ
κρύψε κόνις, πάτρα δ' ἐστονάχησε Τύρος.

DXLVIII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Πρηΰτερον γῆράς σε, καὶ οὐ κατὰ νοῦσος ἀμαυρὴ
ἔσβεσεν· εὐνήθης δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,

Nr. DXLVI. V. 1. ἤν τις ἐρείῃ. Bentleius.
Nr. DXLVII. V. 1. forte ἀρτιτόκον. *Jac.*

oppido, reges sepeliebantur. V. 4. ad *αἵματος* intell. *ἔργον*. ad Alexandrum respicitur. *Jac.*

Nr. 546. V. 1. *ἤν τις ἐρείῃ* corrigebat Bentleius ad Hor. p. 317. *Si quis quærat.* Schol. Apoll. Rhod. L. i. 1354. *ἐρέουσι. ζητοῦσι.* Equidem leniore mutatione corrigendum existimo *ἤν τις ἀθρείῃ.* Si quis videre cupiat. *ἀθρέοντες. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.* Suid. *Jac. ad Edit. Palat.* Vulgatam lectionem secutus Grotius vertit; "Quæris Alexandri Macetæ celebrare sepulcrum."

Nr. 547. Suspicatur Jacobsius legendum esse *ἀγχιτόκον,* quæ mulier foret partui propinqua, aut *ἀρτιτόκον, quæ recens peperit.*

Nr. 548. In Eratosthenem Cyrenæum, Alexandriæ sepultum. V. 1. *πρηΰτερον γῆρας.* Lenis et mitis senectus. Eratosthenes vitam produxit supra annum octogesimum secundum. Lucian. in Macrob. fin. T. viii.—*νόσος ἀμαυρὴ* nove dictum. Accipiendum videtur significatione transitiva, *μαραίνουσα. ἀναιροῦσα.* Hesych. *ἀμαυροῖ. ἀναιρεῖ. μαραίνει.*

ἄκρα μεριμνήσας, Ἐρατόσθενες· οὐδὲ Κυρήνη
  μαῖά σε πατρῴων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων,
Ἀγλάου υἱέ· φίλος δὲ καὶ ἐν ξείνῃ κεκάλυψαι
  πὰρ τόδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ.

DXLIX.

ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Χαῖταί σου στάζουσιν ἔθ' ἁλμυρά, δύσμορε κούρη,
  ναυηγέ, φθιμένης εἰν ἁλί, Λυσιδίκη.
ἦ γὰρ ὀρινομένου πόντου, δείσασα θαλάσσης
  ὕβριν, ὑπὲρ κοίλου δούρατος ἐξέπεσες.
καὶ σὸν μὲν φωνεῖ τάφος οὔνομα, καὶ χθόνα Κύμην,
  ὀστέα δὲ ψυχρῷ κλύζετ' ἐπ' αἰγιαλῷ,
πικρὸν Ἀριστομάχῳ γενέτῃ κακόν, ὅς σε κομίζων
  ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν, οὔτε νέκυν.

DL.

ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ. (ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ. Plan.)

Ἁ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
  σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι.

Eleganter autem, eadem metaphora servata, ἀμαυρῇ ἔσβεσεν. Omnino suavissima est hujus distichi oratio. *Jac.* Juxta hanc oram Protei littoris, i. e. littore Phari juxta Alexandriam, ubi dicitur regnasse Proteus. *Opsopœus.*

Nr. 549. Lysidice, cum patre Aristomacho ad nuptias contrahendas trans mare navigans, maris tumultu perterrita, e nave excidit. Quum in fluctibus periisset, pater ei cenotaphium exstruxit. V. 1. χαῖται στάζουσιν. Ovid. Metam. xi. 691. de naufrago Ceyce; "Pallentem, nudum, et adhuc humente capillo Infelix vidi." *Jac.* V. 4. κοίλου δούρατος. Dixit Sophocles Philoct. 722. ποντοπόρῳ δούρατι, ut notat Boschius.

Nr. 550. In Aretemiadem Cnidiam, quæ ex binis infantibus quos pepererat, alterum secum abduxerat, alterum conjugi reliquerat. In eandem mulierem scriptum carmen Antipatri Sid. (nr. 485.) *Jac.* V. 2. Vocem ἡμιθαλὴς ex hoc uno loco in Lexica rela-

γράμμα διακρίναντες, ὁδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν
λευρὰ περιστέλλειν ὀστέα φατὶ τίνος.
Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
εἰς λέχος· ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμαν.
δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
γήρως· ἓν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος.

DLI.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἄπισχ', ἄπισχε χεῖρας, ὦ γεωπόνε,
μηδ' ἀμφίταμνε τὰν ἐν ἠρίῳ κόνιν.
αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυσμένας δ'
οὔτοι κομάτας ἀναθαλήσεται στάχυς.

DLII.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ.

Πένθιμον ἡνίκα πατρὶ Πολυξείνης ὑμέναιον
ἤνυσεν ὀγκωτοῦ Πύῤῥος ὕπερθε τάφου,
ὧδε πολυκλαύτοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κισσηῒς τεκέων κλαῦσε φόνους Ἑκάβη·
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς·
νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα δέχῃ φθίμενος·

Nr. DL. V. 4. λευκὰ in marg. Wechel. tam monet idem vir ad Edit. Palat. V. 4. περιστέλλειν. vid. notata ad Dioscorid. Ep. nr. 467.

Nr. 551. Defunctus agricolam monet ne in ipsius tumulo sulcos ducat. V. 3, 4. Hæc terra lacrymis irrigata est; ex ejusmodi autem agro haud facile arista fæcunda nascatur.—κομάτας. *arista comata. Jac.* Hoc Ep. expressit Isidorus nr. 566.

Nr. 552. Hecubæ de Polyxena, in Achillis tumulo immolata, querelæ. V. 1. *πένθιμον ὑμέναιον.* Polyxenam *suis cineribus desponsam* sibi immolari postulaverat Achillis umbra, ap. Senec. Troad. 196. apud quem

Αἰακίδη, τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν;
παισὶν ἔφυς γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

DLIII.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρὼ τόδε θήκατο σῆμα,
λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν·
ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι· τὸν γὰρ ἀοιδὸν
Ἅδης, τὴν δ' ἑτέρην ἥρπασε Περσεφόνη.

DLIV.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἕλκε, τάλαν, παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·
ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
φίλτρα καὶ εἰν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

v. 364. Calchas vaticinatur sic; "Mactanda virgo est Thessali busto ducis—Pyrrhus parenti conjugem tradat suo." V. 7. Notanda constructio verbi ὠδύσσαο cum casu quarto. *Jac.* Schæferus autem correxit ἐμῇ ὠδύσσαο νηδυῖ. quam correctionem probare videtur Jacobsius ad Edit. Palat. qui quædam ejusdem contractionis exempla ex Homero adduxit.

Nr. 553. Expressum ex Anytes Ep. nr. 424. V. 2. ἀμφοτέροις. et cicadæ et locustæ.

V. 3. Quod in Græco sermone *cicada*, ὁ τέττιξ, masculini, et *locusta*, ἡ ἀκρίς, fæminini generis esset, eo factum, ut poeta in fine carminis illam τὸν ἀοιδόν, cantorem hanc vero τὴν ἀοιδόν, cantricem, appellaret, illam a Plutone, hanc a Proserpina raptam dicens. Ut in vivis habebat sexus quisque numina sua, viri Jovem, fæminæ Junonem; ita quoque defunctis credebant maribus Plutonem, sequiori sexui Proserpinam imperare. *Reiske.*

Nr. 554. Scriptum videtur in Aristidis Thebani tabulam, in qua puerum pinxerat, ad matris vulneratæ et jamjam morituræ mammam adrepentem; intelligebatur sentire id mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem infans lamberet. *Jac.* V. 1. Junge; ἕλκε μαζὸν παρὰ ματρὸς ὃν οὐκέτι ἀμέλξεις, circumscriptione genitivi qualem cum præpositionibus ἐξ et ἀπὸ passim notavimus. *Idem ad Edit. Palat.* V. 4. παιδοκομεῖν. filium nutrire, curare.

DLV.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος.
πάντα φέρω πορθμῆϊ· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς.
ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τόν με κύνα.

DLVI.

ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Τοῦτ' ὀστεῦν φωτὸς πολυεργέος, ἦ ῥά τις ἦσθα
ἔμπορος, ἢ τυφλοῦ κύματος ἰχθυβόλος.
ἄγγειλον θνητοῖσιν ὅτι σπεύδοντες ἐς ἄλλας
ἐλπίδας εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα.

DLVII.

ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μάτηρ,
πάντα τὸν ὁπλιστὰν κόσμον ὀλωλεκότα,
αὐτά τοι φονίαν, Δαμάτριε, αὐτίκα λόγχαν,
εἶπε, διὰ πλατέων ὠσαμένα λαγόνων·

Nr. 555. Diogenis ad Charontis cymbam adventus describitur. V. 1. διπλόον εἷμα. pallium duplicatum, Cynicorum gestamen. Hor. I. Ep. xvi. 25. "quem duplici panno sapientia velat." *Jac.* V. 3. Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 431. et Archiæ Ep. nr. 508. V. 4. Hor. II. c. xix. 29. "Cerberus — leniter atterens Caudam."

Nr. 556. *Εἰς ὀστέα ἀνθρώπεῖα κείμενα ἀτημέλητα.* V. 2. *τύφλος.* de fluctibus, ut *cæcus* ap. Virg. Æn. iii. 200. et *surdus* Ovid. Heroid. xviii. 211. V. 3, 4. Hos versus tanquam pro inscriptione cranio illi addita, habendos esse, docet Jacobsius ad Edit. Palat. *λυόμεθα.* ducta imago ab iis qui in portum delati navigandi finem faciunt.

Nr. 557. De muliere Lacedæmonia, filium, qui e pugna aufugerat, interficiente. V. 1. Spartanorum loquendi usum servavit poeta in voce *τρέσσαντα.* Plutarch. in Agesil. c. 30. *τοῖς ἐν*

Κάτθανε, μηδ' ἐχέτω Σπάρτα ψόγον· οὐ γὰρ ἐκεῖνα
ἤμπλακεν, εἰ δειλοὺς τοὐμὸν ἔθρεψε γάλα.

DLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτθὶς ἐγώ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις· ἐκ δέ μ' Ἀθηνῶν
λοιγὸς Ἄρης Ἰταλῶν πρίν τοτ' ἐληΐσατο,
καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
ὀστέα νησαίη Κύζικος ἠμφίασεν.
χαίροις ἥ θρέψασα, καὶ ἡ μετέπειτα λαχοῦσα
χθών με, καὶ ἡ κόλποις ὕστατα δεξαμένη.

DLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας,
αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι,

τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. V. 2. ὁπλιστὰν κόσμον, pro κόσμον τῶν ὅπλων. Scutum inprimis intellige, quod ille abjecerat. *Jac.* Hoc Epigramma expressum est ex Antip. Thess. nr. 509. quod et ex Tymn. Ep. nr. 468. ductum est.

Nr. 558. In mulierem Athenis Romam abductam, et in agro Cyziceno sepultam. *Jac.* V. 2. Ἄρης Ἰταλῶν. Expugnatio Athenarum a Sylla facta. V. 4. νησαίη Κύζικος. Schol. ad Apollon. Rhod. i. 936. ἔστι δὲ χερρόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη, διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον, ὕστερον συνῆφθαι τῇ ἠπείρῳ.

Nr. 559. In Sophoclem. Cum hoc Epigrammate cf. Simmiæ Thebani Ep. nr. 410. quod Jacobsius existimat poetam nostrum ante oculos habuisse. V. 2. ἄλοιτο. Transitivam vim verbi ἄλλεσθαι h. l. et verbi χορεύειν in Philippi Ep. nr. 238. fuse illustrat Huschke An. Crit. p. 24. sqq. V. 3. βούπαισι. e bobus procreatæ esse apes existimabantur, sicut vespæ ex equis. V. 5, 6. Exponit Opsopæus; Ut tibi fluat perennis Attico libro favus, sub coronis autem semper habeas cirros,

ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀένναος Ἀτθίδι δέλτῳ
κηρός, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

DLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
ἁρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου·
οὐδέ σευ ἐκ καλάμων κερααὶ βόες ἁδὺ μέλισμα
δέξονται, σκιερᾷ πὰρ δρυῒ κεκλιμένου.
ὤλεσε γὰρ πρηστήρ σε κεραύνιος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
ὀψὲ βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν.

DLXI.

ΕΡΥΚΙΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Οὐχ ὅδε δειλαῖος Σατύρου τάφος, οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ,
ὡς λόγος, εὔνηται πυρκαϊῇ Σάτυρος.
ἀλλ' εἴ που τινὰ πόντον ἀκούετε, πικρὸν ἐκεῖνον,
τὸν πέλας αἰγονόμου κλυζόμενον Μυκάλας,

Nr. DLIX. V. 5. Vat. Cod. ἀγανός. ἀέννaος Suidæ debetur. ἀεὶ γάνος .... κηροῦ. conjicit Jacobsius.

i. e. semper sis coronatus hedera, tanquam tragicorum poetarum præstantissimus.

Nr. 560. In Therimachum pastorem, qui boum gregem pascens fulmine percussus est. Expressum ex Diotimi Ep. (nr. 444.) V. 4. σκιερᾷ. Ambigua sunt verba quæ sic explicaveris; Te non amplius sub umbrosa quercu recubantem et tibia canentem grex audiet. sive; Cum jam sub quercus umbra sepultus sis. Posterior interpretatio verior esse videtur propter Epigr. Diotimi: Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυῒ τὸν μακρὸν εὕδει Ὕπνον. *Jac.* Et sic interpretatus est Brodæus. V. 6. σπερχόμεναι νιφετῷ. propter nivem properantes.

Nr. 561. Cenotaphio Satyri, qui in mari Ægæo prope Mycalen perierat, inscriptum. V. 2. Verba ὡς λόγος fortasse ad vanam illam nominis inscriptionem referri debent. *Jac.* V. 3. εἰ ἀκούεις. *audisti.* Sæpe εἰ ἀκούεις veteres sic posuerunt, Homeri exemplum secuti in Od. o. 403. νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις. *Idem ad Edit. Palat.*

κείνῳ δινήεντι καὶ ἀτρυγέτῳ ἔτι κεῖμαι
ὕδατι, μαινομένῳ μεμφόμενος βορέῃ.

DLXII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

DLXIII.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ὀρφεὺς μὲν κιθάρᾳ πλεῖστον γέρας εἵλετο θνητῶν,
Νέστωρ δὲ γλώσσης ἡδυλόγου σοφίῃ,
τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων πολυΐστωρ θεῖος Ὅμηρος,
Τηλεφάνης δ' αὐλοῖς, οὗ τάφος ἐστὶν ὅδε.

DLXIV.

ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα·
οὐδεν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
τέκνων τέκνα λέλοιπα. μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,

Nr. 562. Elegans Epigramma in puerum quinque annorum immatura morte ereptum. *Jac.*

Nr. 563. In Telephanem tibicinem. Ejus monumentum commemorat Pausan. i. 44. p. 107. *ἰοῦσι δὲ ἐκ Μεγάρων ἐς Κόρινθον, ἄλλοι τέ εἰσι τάφοι, καὶ αὐλητοῦ Σαμίου Τηλεφάνους· ποιῆσαι δὲ τὸν τάφον Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου λέγουσι.* *Jac.* V. 3. *τεκτοσύνῃ ἐπέων.* carminum structura, et compositione.

Nr. 564. Apte Opsopæus cum hoc carmine contulit ea quæ de Q. Metelli felicitate narrat Valer. Max. viii. 1. 1. cum quo comparandus Velleius Pater-

ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

DLXV.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
εἶπε, κατὰ στέρνων ἆορ ἀνασχομένη·
ζώων μὲν σέο μητρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
καὶ κρατερῆς Σπάρτης πάτρια θεσμὰ λύεις·
ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

DLXVI.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Τὸ χῶμα, τύμβος ἐστίν. ἀλλὰ τὼ βόε
ἐπίσχες οὗτος, τὰν ὕνιν τ' ἀνάσπασον·

culus i. 11. 6. Minime autem in hunc virum compositum videri debet. V. 1. μὴ μέμψῃ. ne fatum meum *queraris*. Simili colore Ennius ap. Cic. Tusc. Quæst. i. 15. "Nemo me lacrymis decoret, neque funera fletu Faxit? Cur? volito vivus per ora virûm." *Jac.*

Nr. 565. Idem argumentum quod Erycius Cyzicenus nr. 557. post alios tractavit.

V. 4. πάτρια θεσμὰ λύεις. quantum in te est, patriæ leges solvis et evertis. *Jac.* V. 5. ἀκούσω. vocabor, ut *audio* ap. Latinos, præsertim cum adverbiis bene vel male. Rectius, dicit Jacobsius ad Edit. Palat. Theocrit. Eid. xxix. 21. ἀγαθὸς ἀκούσεαι ἐξ ἀστῶν. et Eid. xxi. 30. ἐσθλὸς ἀκούσῃς. V. 6. σωζομένη. mea patria servata et ipsa servabor. σωζομένᾳ legit Johnsonus Delect. Epigr. p. 2. in meâ patriâ conservatâ, quod probari putat Boschius ex Eurip. Phœniss, 1096. τῆς δὲ γῆς σεσωσμένης, aliisque e veterum auctorum locis. Vulgatam lectionem σωζομένη tuetur Jacobsius.

Nr. 566. Expressum est ex Heraclidis Epigrammate nr. 551. V. 2. οὗτος. heus tu! ὕνιν. vid. notata ad Antiphili Ep. nr. 531.

κινεῖς σποδὸν γάρ. ἐς δὲ τοιαύταν κόνιν
μὴ σπέρμα πυρῶν, ἀλλὰ χεῦε δάκρυα.

DLXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἵλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός· ἀλλ' ἅμα νηῒ
πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος. οὐκ ἄρ' ἁλωὰς
αὐτὸς ἐπιπνείει κεὶς ὀθόνας ἄνεμος.

DLXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι·
τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.

Nr. DLXVII. V. 5. fort. *οὐ γὰρ ἁλωάς. Jac.*

Nr. 567. Eteocles, cujus naufragium hoc carmine memoratur, antequam mercaturam exercere instituisset, agrum coluit. Elegans Epigramma, et nativa venustate commendabile. *Jac.* V. 1. *πόντιος ἐλπίς*. spes lucri in mari faciundi. V. 3. *νῶτα ἁλός*. vid. notata ad Herodici Ep. nr. 648. V. 5. *ἐμβρίσαντος*. Hoc compositum, monente Jacobsio ad Edit. Palat. Lexicis addendum. Alibi *ἐπιβρίθειν* sic usurpatur. V. 6. *αὐτὸς* pro *ὁ αὐτός*, ut passim reperitur. *ἁλωὰς—ὀθόνας*. Optime cum agricolæ moribus convenit hæc observatio.

Nr. 568. In Eumelum aucupem, qui tenui victu contentus, libertatem servabat, neque unquam ad serviles artes descendere necesse habebat. Ad nostrum imprimis facit Ep. Anthol. Lat. T. i. p. 498. "Parvula securo tegitur mihi culmine sedes.—Si vero alitibus fraudem contexere . . . Seu magis imbelles libuit circumdare cervos, Aut tereti lino pavidum subducere piscem; Hos tantum novere dolos

τρὶς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος ἐνθάδ' ἰαύει,
  παισὶ λιπὼν ἰξόν, καὶ πτερά, καὶ καλάμους.

DLXIX.

ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ζωσίμη, ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
  καὶ τῷ σώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

DLXX.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Αὐτὴν Θειοδότην ὁ ζωγράφος. αἴθε δὲ τέχνης
  ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

DLXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ γλυκερὸν μέλψασα καὶ ἄλκιμον, ἡ θρόον αὐδῆς
  μούνη θηλυτέρης στήθεσι ῥηξαμένη,
κεῖται σιγαλέη· τόσον ἔσθενε νήματα Μοίρης
  ὡς λιγυρὰ κλεῖσαι χείλεα Καλλιόπης.

mea sordida rura. I nunc, et vitæ fugientis tempora vende Divitibus cænis." V. 6. πτερὰ sunt aves, quibus aucupes ad decipiendas aves utebantur. *Jac.*

Nr. 569. In Zosimam, servam ingenuæ indolis, morte servili conditione liberatam. — Quod Zosima dicitur morte etiam corporis libertatem adepta esse, id ad liberum sepulcrum referendum est. *Jac.* Vid. ad Dioscorid. Ep. nr. 466. et Antip. Thess Ep. nr. 512.

Nr. 570. V. 1. *αὐτὴν Θειοδότην.* Theodoten ipsam. Sic in Nossidis Ep. nr. 110. *Αὐτομέλιννα*, pro *αὐτὰ Μέλιννα*, Melinna ipsissima. Optat poeta pictorem ab arte aberasse, et oblivionem concessisse lugentibus.

Nr. 571. In Calliopam citharistriam. *θρόον αὐδῆς—ῥηξαμένη.* sic *ῥηξάσθαι φωνήν—φθόγγην.* dicendi genus, dicit Jacobsius, ap. seriores poetas crebro obvium. Exempla vid. ap. Wetsten. ad N. T. ii. p. 231.—*μούνη. eximia.* vid. notata ad Antip. Sid. Ep. nr. 10.

DLXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοὶ σορὸν εὐλάϊγγα, Ῥοδοῖ, καὶ τύμβον ἐγείρει,
  ῥύσιά τε ψυχῆς δῶρα πένησι νέμει,
ἀντ᾽ εὐεργεσίης, γλυκερὸς πόσις· ὅττι θανοῦσα
  ὠκύμορος, κείνῳ δῶκας ἐλευθερίην.

DLXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔνομα μὲν ΚΑΛΗ, φρεσὶ δὲ πλέον ἠὲ προσώπῳ,
  κάτθανε· φεῦ, Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ.
καὶ γὰρ ἔην Παφίῃ πανομοΐιος, ἀλλὰ συνεύνῳ
  μούνῳ· τοῖς δ᾽ ἑτέροις Παλλὰς ἐρυμνοτάτη.
τίς λίθος οὐτ᾽ ἐγόησεν ὅτ᾽ ἐξήρπαξεν ἐκείνην
  εὐρυβίης Ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ᾽ ἀγκαλίδων;

Nr. 572. Facetum Epigramma. Gratias agit maritus conjugi, quod sibi morte libertatem reddiderit. V. 2. ῥύσια. Pauperibus eleemosynam distribuit, ut animam tuam ex flammis et cruciatibus solveret. *Jac.* In versu primo εὐλάϊγγα exponit Brodæus. *ex pulchro æternoque lapide.*

Nr. 573. Epitaphium in mulierem, et nomine et forma *Pulchram*, eandemque castissimam. V. 2. Χαρίτων ἔαρ. Charitum jucundissima. Similiter Antip. Sidon. Ep. LXXV. εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ. *Jac.* Cf. infra nr. 576. V. 5. λίθος. Similiter dixit auctor Ep. Incert. nr. 617. Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε; — Hoc Epigramma inter plura admovit Burmannus ad Lat. Anth. T. ii. p. 221. Frequens, inquit, est in Epitaphiis vetustis elegans color ille poeticus, quo fingunt pueros et puellas forma præstantes a Persephone, Dite, vel Plutone rapi et suis thalamis vindicari. Vid. notata ad Sapphus Ep. nr. 398.

DLXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Πάμφιλον φιλόσοφον.

Χθών σε τέκεν, πόντος δὲ διώλεσε, δέκτο δὲ θῶκος
  Πλουτῆος· κεῖθεν δ' οὐρανὸν εἰσανέβης.
οὐχ ὡς ναυηγὸς δὲ βυθῷ θάνες, ἀλλ' ἵνα πάντων
  κλήροις ἀθανάτων, Πάμφιλε, κόσμον ἄγῃς.

DLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὥριος εἷλέ σε παστάς, ἀώριος εἷλέ σε τύμβος,
  εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη.
σοὶ γενέτης, σοὶ πικρὰ πόσις κατὰ δάκρυα λείβει,
  σοὶ τάχα καὶ πορθμεὺς δακρυχέει νεκύων.
οὐ γὰρ ὅλον λυκάβαντα διήνυσας ἄγχι συνεύνου,
  ἀλλ' ἑκκαιδεκέτιν, φεῦ, κατέχει σε τάφος.

Nr. DLXXV. V. 1. εἶχέ σέ. Pl.

Nr. 574. V. 1. θῶκος Πλουτῆος, h. l. nihil aliud est nisi sepulcrum, quod Ἅιδης, Ἅιδου οἶκος appellatur; dicendi usum docte illustrat Huschk. An. Crit. p. 124. sqq. V. 3. Non adversæ fortunæ hoc tribuendum, quod in maris fluctibus periisti, sed potius eam ob causam tibi evenit, ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus quas quisque Deorum in sortitione accepit) ornamento sis. *Jac.*

Nr. 575. Scriptum in Anastasiam, quæ haud major sedecim annis, cum vix duodecim menses cum marito exegisset, immatura morte extincta est. *Jac.* V. 1, 2. παστάς. thalamus nuptialis. Χαρίτων ἄνθος, dictum ut supra Χαρίτων ἔαρ.

DLXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεῦ, φεῦ, ἀμετρήτων χαρίτων ἔαρ ἡδὺ μαραίνει
 ἀμφὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων.
καὶ σὲ μὲν ἥρπασε τύμβος ἀπ' ἠελιώτιδος αἴγλης,
 πέμπτον ἐφ' ἐνδεκάτῳ πικρὸν ἄγουσαν ἔτος·
σὸν δὲ πόσιν, γενέτην τε κακαῖς ἀλάωσεν ἀνίαις,
 οἷς πλέον ἠελίου λάμπες, Ἀναστασίη.

DLXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Ἀγριός ἐστι Χάρων. Β. πλέον ἤπιος. Α. ἥρπασεν ἤδη
 τὸν νέον. Β. ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
Α. τερπωλῆς δ' ἀπέπαυσεν. Β. ἀπεστυφέλιξε δὲ μόχθων.
 Α. οὐκ ἐνόησε γάμους. Β. οὐδὲ γάμων ὀδύνας.

DLXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
 Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

Nr. 576. Hoc Epigramma, quod in Plan. Eratostheni tribuitur, Juliano minime dignum judicat Jacobsius. V. 1, 2. Χαρίτων ἔαρ. vid. supra ad nr. 573. Vertit Grotius; "Innumeras Veneres vernantes abstulit in te Quam cito carnificis ferrea Ditis hyems." Ad ὠμοφάγων comparat Jacobsius Anthol. Lat. T. ii. p. 45. "Mors, quæ perpetuo cunctos absorbet hiatu." V. 5, 6. "Tuum autem maritum, genitoremque (τύμβος) malis affecit, vel excæcavit mæroribus, quibus plus sole lucebas, Anastasia." *Opsopæus.*

Nr. 577. Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitæ ereptum esse demonstrat. V. 2. In mentem venerat illud poetæ Itali; *Sotto biondi capei canuta mente. Jac.*

Nr. 578. Hoc cum sequenti Epigrammate, quod ap. Brunckium inter

DLXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. (ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. Pl.)

Α. Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. Β. ἀλλὰ τρυφήσας·
καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἵξεαι εἰς Ἀΐδην.

DLXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,
Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνυσο Δημοκρίτου
εὐμενέως γελόωσαν, ἐπεὶ καὶ σεῖο τεκοῦσαν,
ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

DLXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλούτων, δέξο, μακαρ, Δημόκριτον, ὥς κεν ἀνάσσων
αἰὲν ἀμειδήτων καὶ γελόωντα λάχοις.

DLXXXII.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἐς πόσιν ἀθρήσασα παρ' ἐσχατίης λίνα μοίρης
ἤνεσα καὶ χθονίους, ἤνεσα καὶ ζυγίους.

Incertorum legitur, jungendum esse censuit Schneiderus in Peric. Crit. p. 122.—ἀμφιβάλησθε κόνιν. pulverem, quasi vestem, indueris.

Nr. 580. De Democrito ad Proserpinam, ut ridentem ejus animam benigne recipiat, Cereris memor, cujus vehementem luctum risus leniverit, et temperaverit. V. 4. ἔκαμψε γέλως. Nota fabula. Vide Heynium ad Apollodor. i. 5. 1. *Jac.*

Nr. 582. Elegans Epigramma et perspicuum. V. 2. ἤνεσα. et inferos deos laudo et nuptiales; illos, quod

τοὺς μέν, ὅτι ζωὸν λίπον ἀνέρα· τοὺς δ' ὅτι τοῖον.
ἀλλὰ πατὴρ μίμνοι παισὶν ἐφ' ἡμετέροις.

* * * * *

Τοῦτο σαοφροσύνας ἀντάξιον εὕρεο, Νοστώ·
δάκρυά σοι γαμέτας σπεῖσε καταφθιμένᾳ.

DLXXXIII.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Κανδαύλου τόδε σῆμα· Δίκη δ' ἐμὸν οἶτον ἰδοῦσα
οὐδὲν ἀλιτραίνειν τὴν παράκοιτιν ἔφη.
ἤθελε γὰρ δισσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσι μηδὲ φανῆναι,
ἀλλ' ἢ τὸν πρὶν ἔχειν ἢ τὸν ἐπιστάμενον.
ἦν ἄρα Κανδαύλην παθέειν κακόν· οὐ γὰρ ἂν ἔτλη
δεῖξαι τὴν ἰδίην ὄμμασιν ἀλλοτρίοις.

DLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον, οὔτ' ἐμ' ἄκοιτις
ἔστυγεν, οὔτ' αὐτὸς Θεύδοτος Εὐγενίης

me, quam virum, rapere maluerunt; hos, quod me tali viro copulaverunt. *Jac.* Ultimum distichon tanquam peculiare epigramma exhibetur in Plan. Eidem cippo ac præcedentes versus hoc distichon insculptum fuisse existima, sed in diversa ejus parte. *Idem ad Edit. Palat.*

Nr. 583. In Candaulis sepulcrum, cujus conjugem poeta excusat, secutus Herodotum L. i. 11. p. 6. *Jac.* V. 5. χρῆν ἄρα corrigit Opsopæus ex Herodoti verbis, χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς.

Nr. 584. Theudotus loquitur maritus Eugeniæ, cum qua per vitam simultatem invitus susceperat. V. 1. πύματον δρόμον, per extrema hæc vitæ spatia, quorum meta apud inferos posita est. *Jac.* V. 3. ἄτη. Quævis noxa gravior, vel calamitas, divinitus miseris mortalibus immissa, dicebatur Ἄτη. Valcken. ad Hippol. p. 193. V. 5. κρηπῖδα. Minois solium vel

ἐχθρὸς ἑκὼν γενόμην. ἀλλὰ φθόνος ἠέ τις ἄτη
ἡμέας ἐς τόσσην ἤγαγεν ἀμπλακίην.
νῦν δ' ἐπὶ Μινῴην καθαρὴν κρηπῖδα μολόντες
ἀμφότεροι λευκὴν ψῆφον ἐδεξάμεθα.

DLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὰν πάρος ἀνθήσασαν ἐν ἀγλαΐᾳ καὶ ἀοιδᾷ,
τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας,
Εὐγενίαν κρύπτει χθονία κόνις· αἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
κείραντο πλοκάμους Μοῦσα, Θέμις, Παφίη.

DLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λητόϊος καὶ Παῦλος ἀδελφέω ἄμφω ἐόντε
ξυνὴν μὲν βιότου συζυγίην ἐχέτην,
ξυνὰ δὲ καὶ Μοίρης λαχέτην λίνα, καὶ παρὰ θῖνα
Βοσπορίην ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζώειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
χαίρετον ὦ γλυκερὼ καὶ ὁμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
ὤφελεν ἱδρύσθαι βωμὸς Ὁμοφροσύνης.

tribunal. λευκὴν ψῆφον. absolutorium calculum. vid. Potter. Archæolog. Gr. T. i. p. 119.

Nr. 585. Agathias sorori defunctæ pulcritudinem, poeticam facultatem et juris civilis peritiam tribuit. Postremum hoc mirationem faceret, nisi constaret, quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide Gibbon T. iii. p. 38. sqq. *Jac.*

Nr. 586. In fratres, qui postquam in summa concordia vixerant, eodem tempore mortui, eodemque tumulo sepulti sunt. Anthol. Lat. T. ii. p. 1. in fratres Cascas; "Quanta fuit mentis, tanta est concordia fati. Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit." V. 8. Eadem est Ὁμοφροσύνη, quæ Ὁμόνοια, cujus aram ap. Eleenses fuisse tradit Pausan. v. 14. p. 413. *Jac.*

DLXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Ὦ ξένε, τί κλαίεις; Β. διὰ σὸν μόρον. Α. οἶσθα τις εἰμί;
Β. οὐ μὰ τόν· ἀλλ' ἔμπης οἰκτρὸν ὁρῶ τὸ τέλος.
ἐσσὶ δὲ τίς; Α. Περίκλεια. Β. γυνὴ τίνος; Α. ἀνδρὸς ἀρίστου,
ῥήτορος, ἐξ Ἀσίης, οὔνομα Μεμνονίου.
Β. πῶς δέ σε Βοσπορίη κατέχει κόνις; Α. εἴρεο Μοῖραν,
ἥ μοι τῆλε πάτρης ξεῖνον ἔδωκε τάφον.
Β. παῖδα λίπες; Α. τριέτηρον, ὃς ἐν μεγάροισιν ἀλύων
ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σταγόνα.
Β. αἴθε καλῶς ζώοι. Α. ναί, ναί, φίλος, εὔχεο κείνῳ,
ὄφρα μοι ἡβήσας δάκρυ φίλον σταλάοι.

DLXXXVIII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σέ, Λεόντιε, γαῖα καλύπτει,
εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων,
πολλά σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιτύμβια φωτῶν
δάκρυα, δυστλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων.

Nr. 587. Εἰς Περίκλειαν τὴν ἰδίαν μητέρα κειμένην ἐν Βυζαντίῳ. Lemma procul dubio ductum ex ipsius Agathiæ codice. Eum Memnonii et Pericleæ filium fuisse, matrisque tutela tertio ætatis anno privatum esse, ex hoc tantum Epigrammate constat. *Jac.* V. 2. *μὰ τόν.* De omisso nomine vid. Koen. ad Gregor. p. 65. et Matthiæ. Gr. Gr. p. 408. (Ed. Blomf.)

V. 7. *ἀλύων.* qui materna cura privatus per domum vagatur, dulcem mammarum laticem desiderans. Verbum *ἀλύειν* de eo qui mæstus circumerrat, explicuit Perizonius ad Æl. et alii. *Jac.* V. 8. *ἐκδέχεται. προσδοκᾷ. παραμένει.* Hesych. Cf. Schleusner. Lex. N. T. ad hoc verbum.

Nr. 588. Scriptum in Leontium juvenem, qui in peregrina terra procul

πᾶσι γὰρ ἦσθα λίην πεφιλημένος, οἷά τε πάντων
ξυνὸς ἐὼν κοῦρος, ξυνὸς ἐὼν ἕταρος.
αἴ, αἴ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
μηδὲ τεῆς ἥβης, δύσμορε, φεισαμένη.

DLXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια, παρθένε κούρη,
ἐστόρεσαν παλάμαις πενθαλέαις γενέται.
καὶ σὺ μὲν ἀμπλακίας βιότου, καὶ μόχθον Ἐλευθοῦς
ἔκφυγες· οἱ δὲ γόων πικρὸν ἔχουσι νέφος.
δωδεκέτιν γὰρ μοῖρα, Μακηδονίη, σε καλύπτει,
κάλλεσιν ὁπλοτέρην, ἤθεσι γηραλέην.

DXC.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν, ἠδὲ φέρασπις
Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ᾽ ἔπορον φιλίης·
Ἕκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν ξίφος ἔμπαλι δῶκεν·
τὴν δὲ χάριν δώρων πείρασαν ἐν θανάτῳ.
τὸ ξίφος εἷλ᾽ Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ
εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον.

a parentibus obierat. *Jac.* V. 5, 6. *οἷά τε.*—" quasi filius esses Omnibus, aut junctus lege sodalitii." Grotius.

Nr. 589. *Εἴς κόρην τινα, Μακεδονίαν, δωδεκέτιν τελευτήσασαν, ἣν δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἢ Μακεδονίου.* ut legendum censet Brunckius, qui hoc carmen, ceteroqui non invenustum, nil habere paterni affectus, affirmat. V. 3. *Ἐλευθοῦς.* Lucinæ, vel Ilithyæ. Vid. Pind. Ol. vi. 72. V. 4. *γόων νέφος. νέφος οἰμωγῆς* dixit Euripides Med. 106.

Nr. 590. Inprimis comparanda sunt verba Teucri ap. Soph. in Ajace 1027. V. 1. *φέρασπις* Ajax, ob ingens, quo instructus erat, scutum; *φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.* V. 6. *δίφρια.* Vocabu-

οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
 ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

DXCI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἁ πάρος ἄδμητος καὶ ἀνέμβατος, ὦ Λακεδαῖμον,
 καπνὸν ἐπ' Εὐρώτᾳ δέρκεαι Ὠλένιον,
ἄσκιος· οἰωνοὶ δὲ κατὰ χθονὸς οἰκία θέντες
 μύρονται· μήλων δ' οὐκ ἀΐουσι λύκοι.

DXCII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴς τινα ὑπὸ λῃστοῦ ἀναιρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαπτόμενον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
 οὐ θάπτεις. τοίου καὐτὸς ὄναιο τάφου.

DXCIII.

ΑΛΛΟ.

Εἴ με νέκυν κατέθαπτες ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ,
 εἶχες ἂν ἐκ μακάρων μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ.

lum vix alibi obvium adverbii vim habet; *ἐκ δίφρου συρόμενον. Jac.* V. 7. *ἐξ ἐχθρῶν δῶρα.* Vid. Erasmus in adagio, "Hostium munera, non munera," qui inter alia et hoc Epigramma excitavit.

Nr. 591. In Lacedæmonem ab Achæis devictum. Factum hoc Ol. cxlviii. Mœnia, quæ Nabis tyrannus exstruxerat, dejecta, et Spartani, Lycurgi disciplina sublata, Achæorum reipublicæ adscripti sunt. Vid. Polyb. vii. 8. Hoc factum Romani improbarunt. V. 2. *Ὠλένιον.* Olenus, Arcadiæ urbs, quæ pars fuit fœderis Achæorum. *Jac. καπνόν.* Xen. Hellen. vi. 5. 28. *τῶν ἐκ τῆς πολέως αἱ μὲν γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὁρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ὁρῶσαι πολεμίους.* V. 3. *ἄσκιος.* excisis arboribus. V. 4. *μήλων.* abactæ sunt oves, vexata depopulataque est provincia.

Nr. 592. Hoc et sequens Epigramma scripta sunt in latronem, qui hominem a se occisum sepeliebat. *Jac.*

νῦν δ' ὅτε δὴ τύμβῳ με κατακρύπτεις ὁ φονεύσας,
τῶν αὐτῶν μετέχοις ὧνπερ ἐμοὶ παρέχεις.

DXCIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαγηφορίς εἰμι Σίβυλλα,
τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα,
παρθένος αὐδήεσσα τὸ πρίν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος,
Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ τήνδε λαχοῦσα πέδην·
ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι,
μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης.

DXCV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα
ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες·
στικτοὺς δ' ἡμάξαντο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
δευόμεναι σποδιῇ Θρηΐκιον πλόκαμον·

Nr. 594. Ex Pausan. L. x. 12. relatum. Herophiles Sibillæ partes erant in Trojanis fabulis. Tradebatur enim Apollinis Sminthei fuisse sacerdos, et Hecubæ explicasse illud somnium quo facem ardentem parere visa erat. Ostendebatur ejus sepulcrum in Apollinis luco, cum cippo cui hoc Epigramma insculptum. V. 5. A Pausania docemur, juxta Sibyllæ tumulum stetisse Hermam, a dextra autem parte fontem erupisse, ad quem Nympharum simulacra erant posita. *Jac.* V. 6. Ἑκάτῳ. Post *μοῖραν ἔχουσα* dativus locum habere posse videtur quum dictum sit *κοινωνίαν ἔχουσα τῷ Ἑκάτῳ. Idem ad Edit. Palat.* Ἕκατος Apollinis nomen est.

Nr. 595. In Orphea. V. 2. *Βιστονίδες.* Thressæ mulieres, cum eas Orphea lacerasse pœnituisset, ploraverunt eum, et brachia sibi, in pœnam patrati facinoris, vulneraverunt. Similia memorat Phanocles in Eleg. ap. Stobæ. lxxii. p. 399. qui tamen mulieres illas non se ipsas punxisse, sed ita a maritis suis adfectas esse tradit. Postea ap. Thracas nobililatis signum τὸ ἐστίχ-

καὶ ῥ' αὐταὶ στοναχεῦντι σὺν εὐφόρμιγγι Λυκείῳ
ἔῤῥηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
μυρόμεναι τὸν ἀοιδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔθελγε λύρῃ.

DXCVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι,
ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων
Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότις ἠλακάτας·
σὸς δ' ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος οὔ σε γεγωνεῖ
φθίσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.

DXCVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

Nr. DXCV. V. 5. *καὶ δ'* reponit Jacobsius.

θαι. Wesseling. ad Herodot. v. 6. *Jac.* V. 4. *σποδιῇ.* Notum doloris signum. Virg. Æn. xii. 611. " Canitiem immundo perfusam pulvere turpans." V. 6. *ἔῤῥηξαν δάκρυα.* vid. ad Julian. Ægyptii Ep. nr. 571.

Nr. 596. Scriptum in Erinnam præmatura morte exstinctam, sed carminibus suis immortalem. V. 1. *ἔαρ ὕμνων.* carmina jucundissima. Cf. ad Julian. Ægypt. Ep. (nr. 573.) V. 2. *κυκνείῳ στόματι.* cum ad cantus suavitatem referri debet, tum ad fabulam de exequialibus, quæ cycnus moriens canere dicitur, carminibus. V. 3. *ἤλασεν.* Apollon. Rhod. ii. 815. *Ἐνθάδ' Ἀβαντίαδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα. Jac.* V. 5. *γεγωνεῖ.* indicat. vid. Dorvill. Crit. v. p. 150.

DXCVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἷλέ σε πότμος,
καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν
τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα,
ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων ναίῃς ἀγχόθι Πιερίδων.

DXCIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν.
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον.
ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

DC.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ·

Nr. 598. Euripides laudatur quod sapientiam cum Musarum illecebris conjunxerit. Noti sunt versus oraculi ap. Suidam, ubi Sophocles sapiens, sapientior Euripides, Socrates omnium sapientissimus prædicatur. *Jac.* V. 2. Vid. ad Addæi Ep. nr. 544. V. 3. *ἀηδόνα*. Sic Nossis Ep. nr. 423. *Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς*. V. 5. *Πελλαῖον*. Pella Macedoniæ urbs fuit maxima.

Nr. 599. Expressit Ausonius Epitaph. xxix. "Habet sepulcrum non id intus mortuum. Habet nec ipse mortuus bustum super. Sibi sed ipse hic sepulcrum et mortuus." Hoc Epigramma, cui lemma *εἰς Νιόβην* præfixum est ap. Plan. inter Ænigmata referendum esse censet Jacobsius.

Nr. 600. In Laertis tumulum temporis progressu detrimenta passum. *Jac.* V. 1. Comparant Intrpp. inter

ὡς καὶ Λαέρταο τόδ' ἠρίον, ὃ σχεδὸν ἀκτᾶς
βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
οὔνομα μὴν ἥρωος ἀεὶ νέον· οὐ γὰρ ἀοιδὰς
ἀμβλύνειν αἰών, κῆν ἐθέλῃ, δύναται.

DCI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον·
Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
φεύγοντες, τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα·
εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμοὶ αἶσχος·
Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

DCII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κτάνε Μοῖρα,
αὐτοῦ χρησαμένη καὶ χερὶ καὶ ξίφεϊ.
οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
εὑρέμεναι Κλωθὼ τῷδ' ἕτερον φονέα.

alia Propert. II. El. xix. 55. "Sed tamen et scabra teritur rubigine mucro Ferreus, et parvo sæpe liquore silex." et ad vers. 6. III. El. i. 59.

Nr. 601. In Hectorem. Cf. Diodori Sardiani Ep. nr. 534. V. 5, 6. Expressum est hoc distichon, ut notat Jacobsius, ex Antipatri Sid. Ep. lxvi. in Priamum. Ἥρωος Πριάμου βαιὸς τάφος· οὐχ ὅτι τούτου Ἄξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα.

Nr. 602. In Ajacem Telamonium, quem Parca ipsius manu interfici voluit, cum alius, qui tantum virum interimeret, inveniri non posset. *Jac.*

DCIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
  ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος, οὐκ ἐσάωσαν
  ψυχάς, ἀλλ' Αΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
  δουλοσύνης, στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
  σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις.
μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν·
  ἐν βιοτῇ Μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορον.

DCIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆσδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνικητός τε πρὸς ἀλκὴν
  Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου,

Nr. DCIII. V. 3. *δίχα δείματος* proponit Jacobs.

Nr. 603. Ex Demosthenis Or. pro Cor. Tom. i. p. 322. ed. Reisk. Inscriptum sepulcro eorum qui in pugna ad Chæroneam ceciderant. V. 2. *ὕβριν ἀπεσκέδασαν.* Macedonum superbiam retundere conabantur. Sic hæc accipienda *de conatu,* quem Dii irritum fecerunt. *Jac.* V. 3. Genitivum tuendum esse, dicit idem vir in Addend. Edit. Palat. loco Hesiodi Theogon. 882. *Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,* i. e. *ἐπολεμῆσαν Τιτῆσι τιμῶν ἕνεκα.*—*καὶ δείματος.* huic loco medicinam facere plurimi conati sunt. conjecit Marklandus *καὶ δείγματος, speciminis causa, καὶ λήματος,* Valckenarius.

V. 4. *βράβην* id quod *βραβεὺς* sive *βραβευτής.* Plutonem sibi certaminis judicem sumpserunt: palma autem ex Plutonis manibus accipienda mors est. V. 8—10. *ἥδε κρίσις.* Jovis ipsius effatum poeta profert. Demosthenis verba sunt; *ἀκούεις Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ, ὡς τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν; οὐ τῷ συμβούλῳ τοῖς ἀγωνιζομένοις ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς. Jac.*

Nr. 604. In Laïdem. Relatum ex

Λαΐδος, ἣν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος·
κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις.

DCV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι γυναικί τε τύμβον ἔδειμεν
Ἀνδροτίων· οὔπω δ' οὐδενός εἰμι τάφος.
οὕτω καὶ μείναιμι πολὺν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τοὺς προτέρους προτέρους.

DCVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν σορόν, ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτῷ
θῆκεν, ὅπως ναίῃ παυσάμενος βιότου·
σύν τε, γυναικὶ Καληποδίῃ τεῦξεν τόδε σῆμα
ὥς, ἵνα τὴν στοργὴν κὴν φθιμένοισιν ἔχοι.

Nr. DCVI. V. 4. ὡς ἵνα. vulg. ὥς, ἵνα corr. Jacobsius.

Athenæo L. xiii. p. 589. B. V. 3. Κόρινθος. Laïdem Hiccaræ in Sicilia natam, cum Philoxeno nobili Dithyramborum poeta, Corinthum venisse, ibique multos, qui eam amarent, habuisse, tradit Schol. Aristoph. in Plut. 179. Hinc a multis Corinthia appellatur. V. 4. Θετταλικοῖς. Athenæus l. c. narrat Laïdem a Thessalo quodam juvene amatam Thessalicarum mulierum succubuisse invidiæ, et ab iis in Veneris templo interfectam esse. *Jac.*

Nr. 605. Sepulcrum vacuum loquitur quod Androtion sibi ipse, et liberis, et uxori ædificaverat. *Opsopœus.* Vertit Ausonius in Epitaph. xxxvii. V. 3. Excitant intrpp. simile votum ap. Ovid. i. Heroid. 101. "Dî, precor, hoc jubeant, ut euntibus ordine fatis, Ille meos oculos comprimat, ille tuos."

Nr. 606. In sepulcrum quod Maximus sibi et Calepodiæ conjugi exstruxerat. V. 1. *τὴν σορόν.* Non sandapilam tantum significat, verum etiam partem camaræ sepulcralis, qua arcæ lapideæ collocabantur. *Jac.* V. 4 ὥς. Monosyllabum ὡς in hunc modum versus initio positum nihil offensionis habere, dicit idem ad Edit. Palat. qui correctionem suam multis exemplis tuetur.

DCVII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Βαιὰ φαγών, καὶ βαιὰ πιών, καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψὲ μέν, ἀλλ' ἔθανον. ἔῤῥετε πάντες ὁμοῦ.

DCVIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

DCIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἑξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

DCX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
ἡ λίθος ἡ μικρή, τῆς μεγάλης φιλίης.

Nr. 607. Auctor hujus distichi invertit Epigramma Simonidis (nr. 407.) Hominis egeni et valetudinarii esse puta, qui miseram tamen, et voluptatibus privatam vitam per longam annorum seriem produxerat. *Jac.* V. 2. Notanda est brevis syllaba in cæsura pentameri.

Nr. 608. Spem et fortunam longum valere poeta jubet. Hoc Epigramma excitavit Burmannus ad Anthol. Lat. T. ii. p. 213. " Actum est; excessi; Spes et fortuna valete; Nil jam plus in me vobis per sæcla licebit."

Nr. 609. In Dionysium Tarsensem, alterum Timonem. Optimum Epigramma. *Jac.*

Nr. 610. Tenerrimæ amicitiæ sensus in hoc carmine inest. Fons sententiæ fortasse Homeri Il. χ. 389. Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κᾀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. *Jac.* Contulit Boschius Ovid. ex Ponto iv. Ep. i. 17. " Da mihi, si quid ea est, hebetantem pectora Lethen; Oblitus potero non tamen esse tui." et incerti poetæ Lat. Anth. T. ii. p. 139. " Tu cave Lethæo continguas

αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ' εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς ὕδατος.

DCXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰπὲ ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον ἤν ποθ' ἵκηαι,
καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὦ ξένε, Θαυμακίαν,
ὡς δρυμὸν Μαλεαῖον ἀναστείβων ποτ' ἔρημον
εἶδες Λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφον
Δερξίᾳ, ὅν ποτε μοῦνον ἕλον δόλῳ, οὐδ' ἀναφανδόν,
κλῶπες ἐπὶ Σπάρταν δῖαν ἐπειγόμενον.

DCXII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νηϊάδες καὶ ψυχρὰ βοαύλια ταῦτα μελίσσαις
οἶμον ἐπ' εἰαρινὴν λέξατε νισσομέναις,
ὡς ὁ γέρων Λεύκιππος ἐπ' ἀρσιπόδεσσι λαγωοῖς
ἔφθιτο χειμερίῃ νυκτὶ λοχησάμενος.
σμήνεα δ' οὐκέτι οἱ κομέειν φίλον· αἱ δὲ τὸν ἄκρης
γείτονα ποιμένιαι πολλὰ ποθοῦσι νάπαι.

ora liquore, Et cito venturi sis memor, oro, viri. Te sequar obscurum per iter."

Nr. 611. Epigramma optimæ notæ in Derxiam quendam Thessalum, quem iter in Peloponnesum facientem latrones in sylva adorti peremerant. V. 4. *Narra Thaumaciæ civibus te hic tumulum Derxiæ Lamponis filio aggestum vidisse.* Sic hæc accipi possunt, et sic fere Reiskius. Fortasse tamen poeta hoc dicere voluit. Dic, te vidisse tumulum, quem Lampo filio suo Derxiæ in sylva Maleæa aggessit. Pater ipse, in Laconia forte cum filio versatus, eum a latronibus interfectum sepelivisse videtur. *Jac.*

Nr. 612. In Leucippum quendam, apiarium, qui lepores sectando perierat. Elegans epigramma et antiquum. *Jac.* V. 1. *ψυχρὰ βοαύλια*, frigida et neglecta bubilia. *Reiske.* mavolt Jacobsius *frigida rura*, quæ pastores per æstatem sectari solent; confert Virg. Georg. III. 324. V. 2. *οἶμον εἰαρίνην.* tramitem vernum, i. e. vernantes agros.

DCXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις.
 πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
 πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων
 θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
 κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

DCXIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡμάξευσα καὶ αὐτὸς ὁ τρισδύστηνος Ἀγάναξ
 τοῦτον δύσζωον κοὐ βίοτον βίοτον.
οὐ μὴν πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα· λὰξ δὲ πάτησας
 λυσσώδη ζωήν, ἤλυθον εἰς Ἀΐδεω.

DCXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γῇ μὲν ἔαρ κόσμος πολυδένδρεον· αἰθέρι δ' ἄστρα·
 Ἑλλάδι δ' ἥδε χθών· οἵδε δέ, τῇ πόλεϊ.

Nr. 613. In Amyntichum, hortulanum et agricolam. *Jac.* V. 4. *ἠγλάϊσεν.* ornavit. subaud. *σέ.* V. 6. *εὐλάχανον.* olerum feracem. *ὀπωρόφορον.* pomiferum.

Nr. 614. Aganax quidam loquitur, qui cum vitam miseriarum plenam aliquamdiu perpessus esset, voluntaria se morte fortunæ telis subtraxit. Elegans Epigramma. V. 1. *Ἡμάξευσα.* Ducta imago de auriga; *provexi hanc vitam.* Aliud hujus metaphoræ exemplum non succurrit. V. 2. *κ' οὐ βίοτον βίοτον.* *Βίος ἀβίωτος* passim ap. poetas. Attigit Valcken. ad Eur. Hippol. 821. et Alberti ad Hesych. T. i. p. 18. *Jac.*

Nr. 615. Color est ut in Theocrit. Eid. xviii. 29. quod expressit Virg.

DCXVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μὴ σύγε θνητὸς ἐών, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου.
  οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις,
εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
  ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

DCXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε;
  τίς πέτρος ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;
ἀλλά σε νηλειὴς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων,
  ἡλικίην ὀλίγην εἴκοσιν ἓξ ἐτέων,
ὃς χήρην ἄλοχον θῆκεν, μογερούς τε τοκῆας
  γηραλέους, στυγερῷ πένθεϊ τειρομένους.

DCXVIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀΐδη ἀλλιτάνευτε καὶ ἄτροπε, τίπτε τοι οὕτω
  Κάλλαισχρον ζωᾶς νήπιον ὠρφάνισας;

Ecl. v. 32. "Vitis ut arboribus decori est, ut vitibus uvæ, Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis, Tu decus omne tuis." *Jac.* Lemma est, *εἴς τινας ἐπαινετοὺς ἄνδρας, καὶ ἐξ ἐπαινουμένης πατρίδος.*

Nr. 616. *Εἰς Κάσανδρον τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος.* V. 1, 2. Comparat Jacobsius Hor. I. c. iv. 15. "Vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam." Boschius addit Pind. Pyth. viii. 135. *Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι.*

Nr. 617. In eundem. Comparant intrpp. Anthol. Lat. T. ii. p. 8. "Me desolatum, me desertum, ac spoliatum Clamarem, largis saxa movens lacrymis." Vid. ad Leontii Ep. nr. 329. V. 3. *βάσκανος.* Vid. notata ad Erinnæ Ep. nr. 400.

Nr. 618. In puerum immatura morte exstinctum. Comparavit Jacob-

ἔσται μὰν ὅ γε παῖς ἐν δώμασι Φερσεφονείοις
παίγνιον· ἀλλ' οἴκοι λυγρὰ λέλοιπε πάθη.

DCXIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα,
Πατροφίλα, κανθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας·
ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, χὠ μετ' ἀοιδῆς
ψαλμός, καὶ κυλίκων αἱ λάμυραὶ προπόσεις,
Ἅιδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
ἥρπασας; ἦ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

DCXX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίπτε μάτην γοόωντες ἐμῷ παραμίμνετε τύμβῳ;
οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ἐν φθιμένοις.
λῆγε γόων, καὶ παῦε, πόσις, καὶ παῖδες ἐμεῖο
χαίρετε, καὶ μνήμην σώζετ' Ἀμαζονίης.

sius Anthol. Lat. T. ii. p. 81. "Ast, puto, non rapuit te mors, sed filia magni Cara Jovis, Stygio nupta puella Jovi. Hæc rapuit, paucos ut cum adoleveris annos, Inter delicias te beet illa suas." Vid. notata ad Juliani Ægypt. Ep. nr. 573.

Nr. 619. In Patrophilam. Pauli Silentiarii ingenium refert: certe auctorem habet illius ætatis et disciplinæ. *Jac.* V. 2. κανθούς. oculos, ut ap. Philipp. Ep. nr. 773. ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο. Hesych. κανθός. ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος. V. 3. φίλτρα κωτίλα Jacobsius exponit τὰ φίλτρα λαλίης, *gratæ et jucundæ loquacitatis illecebræ.* Grotius vertit; "Illecebræ pariter, pariter cantusque fidesque, Atque inter calices lingua diserta jacet." V. 6. ἔμηνε. activo sensu ut ap. Aristoph. Thesmoph. 561.

Nr. 620. Εἰς Ἀμαζονίδα τὴν θαυμασίαν γυναῖκα, ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ. V. 3. λῆγε γόων. Propert. IV. El. xi. 1. "Desine, Paule, meum lacrymis urgere sepulchrum." *Jac.*

DCXXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βαιὸν ἐπιστήσας ἴχνος ἐνθάδε τύμβον ἄθρησον
παιδὸς ἄφνω μαζῶν μητρὸς ἀποπταμένου·
ᾤχετο δ' ἐν νεκύεσσι λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον,
δισσὴν πληρώσας πεντάδα τῶν συνόδων.
τοῖος δ' ἦν γεγαώς, οἷος πότ' ἔφυσεν Ἴακχος,
ἢ θρασὺς Ἀλκείδης, ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

DCXXII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἅδε τοι, Ἀρχίου υἱὲ Περίκλεες, ἁ λιθίνα 'γὼ
ἕστακα στάλα, μνᾶμα κυναγεσίας·
πάντα δέ τοι περὶ σᾶμα τετεύχαται, ἵπποι, ἄκοντες,
αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
αἴ, αἴ, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες·
αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

DCXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἶχε κορωνοβόλον, πενίης λιμηρὸν Ἀρίστων
ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας,

Nr. DCXXI. V. 5. forte οἷός ποτε, φασίν, Ἴακχος. *Jac.*

Nr. 621. Leguntur hi versus subscripti anaglypho pueri, equo insidentis. V. 4. *σύνοδος*, interlunium, pro mensis spatio passim obvium. Puer decem fuit mensium cum obiret. Tam teneræ ætatis puerum equo insidentem esse fictum, mireris fortasse; at pater eum uni Dioscurorum similem repræsentari voluit. *Jac.*

Nr. 622. In Archiam venatorem, in ipso ætatis flore extinctum. *Jac.* V. 4. *σταλίκων. στάλικες*, perticæ sunt, vel furculæ quibus retia eriguntur. V. 6. *νήγρετον ὕπνον*. Hom. Od. N. 80.

Nr. 623. Optimæ notæ Epigramma, ut et præcedens. V. 1. *κορωνοβόλον*. fundæ genus fuisse videtur, primitus in cornices instructæ, unde nomen ac-

ἧκα παραστείχων δολίην ὁδόν, οἷος ἐκείνας
ψεύσασθαι λοξοῖς ὄμμασι φερβομένας.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν Ἀΐδῃ· τὸ δέ οἱ βέλος ὀρφανὸν ἦχου
καὶ χερός· ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέταται.

DCXXIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μυρτάδα, τὴν ἱεραῖς με Διωνύσου παρὰ ληνοῖς
ἄφθονον ἀκρήτου σπασσαμένην κύλικα,
οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις· ἀλλὰ πίθος μοι,
σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος.

DCXXV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ναυτίλε, μὴ πεύθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί,
ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρηστοτέρου.

DCXXVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἅιδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην·
κρύψε δὲ παππῴῳ μνήματι τῷδε λίθος.

cepit. Deinde aliis quoque generibus petendis adhibitum, prima appellatione conservata.—λιμηρὸν ὄργανον, instrumentum, quo quis ægre famem depellit. *Jac.* V. 3. οἷος videtur dictum pro οἷός τε. V. 6. ἄγρη anseres quos olim sectabatur.

Nr. 624. Εἰς Μυρτάδα τὴν μέθυσον ἐν πίθῳ ταφεῖσαν. V. 2. σπασσαμένην. quæ magno haustu bibi. *Brodæus.* V. 4. Cf. Macedonii Ep. nr. 338.

Nr. 625. In naufragum.

Nr. 626. Εἰς Ῥουφῖνον τὸν υἱὸν Αἰθερίου τὸν σοφώτατον· εὑρέθη δὲ ἐν Προύσῃ. V. 1. ὀπώρην. Mors mihi

οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην, παῖς Αἰθερίοιο,
μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμην.
ἐς γὰρ ἄκραν μούσης τε καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας,
φεῦ, σοφὸς εἰς Ἀΐδην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρόν, ὁδῖτα,
δὴ γὰρ ἔφυς ζώων ἢ πάϊς, ἠὲ πατήρ.

DCXXVII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον,
εὑρὼν οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

DCXXVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάουντος ἰούλου
δευόμενον, φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου,
πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπότα, βάσκανε δαῖμον,
οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.

juventutis meæ eripuit fructus. V. 5. *ἐλάσσας.* vide Epigramma supra (nr. 614.) Egregios in litteris profectus feceram, et ad florem juventutis perveneram; sed frustra; Orco doctus, Orco floridus juventa fui. *Jac.*

Nr. 627. Scriptum est in hominem senem et pauperem, qui fame periturus in fossam descendit. *Jac.* V. 2. *ἔρανον.* collationem, stipem, panem. *Brodæus.* Photii Lex. *ἔρανα· δῶρα.* et *ἔρανον. ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.*

Nr. 628. In Aquilinum, viginti annorum puerum. V. 1. *ἰούλου δευόμενον.* lanugine adhuc carentem. Hesych. *δευόμενος, δεόμενος. χρῄ-*

ἀλλὰ σύ, Γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλίνῳ,
καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα λαρὰ φύοις,
ὅσσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις, ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδούς·
ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωτὸς ἰοῦσα δρόσος
ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κεῖσθαι,
λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.
εἰκοσετῆ τὸν παῖδα θοὴ κατενήρατο Μοῖρα,
κἄστιν ἐν εὐσεβέων ἣν διὰ σωφροσύνην.

DCXXIX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,
ἀλλ' ἴα, καὶ σάμψυχα, καὶ ὑδατίνη νάρκισσος,
Οὐίβιε, καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.

DCXXX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξας ὑπὸ χθόνα, κοίρανε Πλουτεῦ,
πενταέτη νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην.

ζων. V. 6. His simillimus est locus Persii Sat. i. 36.—"nunc non cinis ille poetæ Felix? levior nunc cippus non inprimit ossa? Laudant convivæ; nunc non e manibus illis, Nunc non e tumulo fortunataque favilla Nascentur violæ?"—V. 7. *ὅσσα.* omnia florum genera, quæ terra gignit ap. Arabas et Indos, i. e. fragrantissima. V. 10. *οὐχὶ γόων.* Plutarch. T. ii. p. 114. C. *οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν.* V. 12. *ἐν εὐσεβέων, χώρῳ* scilicet. *Jac.*

Nr. 629. In Vibii sepulcrum. Vid. ad Epigramma præcedens. V. 3. Anth. Lat. T. ii. p. 185. "Hic jacet Optatus, pietatis nobilis infans, Cui, precor, ut cineres lilia sintque rosæ." ubi Epigramma nostrum excitavit Burmannus.

Nr. 630. In Philtati et Alexandræ filiam, quæ quinquennis obiit. V. 2. *νύμφην,* accipe pro puella; nam ita

οἷα γὰρ ἀρχομένου ῥόδον εὔπνοον εἴαρος ὥρῃ
ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι.
ἀλλ' ἄγ' Ἀλέξανδρα, καὶ Φίλτατε, μηκέτ' ὀδυρμοὺς
ἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι.
εἶχεν γὰρ χάριν, εἶχεν ἐφ' ἡδυχρόοισι προσώποις,
αἰθέρος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε. παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
ἥρπασαν, ὡς τερπνήν, Ναΐδες οὐ Θάνατος.

DCXXXI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πωπιλίης τάφος οὗτος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν
Ὠκεανός, πάσης ἐμπέραμος σοφίης.
κούφη τοιγὰρ ἐμοὶ πέλεται κόνις, ἐν δ' Ἀχέροντι
ὑμνήσω τὴν σήν, ὦ ἄνερ, εὐσεβίην.
μέμνεο κὴν ζωοῖς ἐμέθεν, καὶ πολλάκι τύμβῳ
σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ,
καὶ λέγε Πωπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γὰρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.

juniores feminæ vocantur. *Dorville.* V. 4. Jacobsius comparat Stat. Sylv. iii. 3. 124. "media cecidere abrupta juventa Gaudia, florentesque manu scidit Atropos annos, Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pallentesque rosæ primos moriuntur ad austros; Aut ubi verna novis exspirat purpura pratis." V. 9, 10. Spectat, docente Burmanno (Anth. Lat. T. ii. p. 223.), ad opinionem veterum qua credebant formosos formosasque non mori, sed a Nymphis rapi. Cf. Callimachi Ep. nr. 448. et notata ad Erinnæ Ep. nr. 400.—τερπνήν. *delicias*, παίγνιον.

Nr. 631. Popilia, Oceani conjux, gratum erga conjugem animum hoc Epigrammate declarat. V. 5. καὶ πολλάκι. Comparavit Reinesius Ep. Anth. Lat. T. ii. p. 49. "Et quicunque tuis humor labetur ocellis, Protinus inde meos defluat in cineres." Opportunior est Horatii locus in Od. II. vi. 22. "ibi tu calentem Debita sparges lacryma favillam Vatis amici." *Jac.* V. 7. εὕδειν. Vid. notata ad Callimachi Ep. nr. 451.

DCXXXII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
ἡ λαλίη φαιδρή τε χελιδονίς, ἔνθ' Ὁμόνοια
κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φιλίην.

DCXXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος. ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

Nr. 632. In Homonæam Atimeti conjugem. V. 2. *θοίναις*. In conviviis et compotationibus aurea Venere magis erat aurea. i. e. jucunda et dulcis. *Jac.* V. 3. *χελιδονίς*. hirundini gratam vocem sæpe attribuunt veteres. Cum hoc Epigrammate omnino conferenda sunt carmina sane pulcherrima ap. Anthol. Lat. T. ii. p. 90.

Nr. 633. Epitaphium puellæ octennis. V. 2. *θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ*. Hom. Il. ix. 143. V. 3. *κατ' Ἠλυσίων πεδίων*. Comparari meretur cum hac Elysiorum camporum descriptione locus Plutarchi ap. Stobæum Tit. cxix. p. 602. 40. *ἐκ δὲ τούτου φῶς τι θαυμάσιον ἀπήντησεν, ἢ τόποι καθαροὶ καὶ λειμῶνες ἐδέξαντο, φωνὰς καὶ χορείας καὶ σεμνότητας ἀκουσμάτων ἱερῶν καὶ φαντασμάτων ἁγίων ἔχοντες*. V. 4. *κακῶν*. Hesiodus in aureæ ætatis descriptione E. καὶ H. 115. *τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων*. *Jac.*

DCXXXIV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερος, ὅς μ' ἀπέλυσας
νούσων, καὶ καμάτων, καὶ μογερᾶς ποδάγρας.

DCXXXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, ἂν πως τόδε σῆμα νοήσῃς,
μή, δέομαι, γελάσῃς, εἰ κυνός ἐστι τάφος.
ἐκλαύσθην· χεῖρες δὲ κόνιν συνέθηκαν ἄνακτος,
ὅς μου καὶ στήλῃ τόνδ' ἐχάραξε λόγον.

Nr. 634. Cf. Agathiæ Ep. nr. 66.

Nr. 635. Canis Epitaphium. V. 3. ἄνακτος. heri.

ΣΚΩΠΤΙΚΑ.

DCXXXVI.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ. Pl.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω. Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ.
πάντες. πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

DCXXXVII.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ. [ΠΛΑΤΩΝΟΣ. Br.]

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

DCXXXVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμεθύστῳ.

Ἁ λίθος ἐστ' ἀμέθυστος· ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος.
ἢ πιθέτω νήφειν, ἢ μαθέτω μεθύειν.

Nr. 636. Leriæ, unius e Sporadibus, incolæ male audiebant propter maledicentiam. *Jac.*

Nr. 637. Latine vertit Ausonius Ep. xxii. "Thesauro invento qui limina mortis inibat, Liquit ovans laqueum quo periturus erat. At qui, quod terræ abdiderat, non repperit aurum, Quem laqueum invenit, nexuit et periit."

Nr. 638. Notum est amethystum in amuletorum numero fuisse habitum, quo homines adversus ebrietatem muniri existimabant; quin omnia, quæ

DCXXXIX.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. τινὲς δὲ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Εἰμὶ Μέθη τὸ γλύμμα σοφῆς χερός, ἐν δ' ἀμεθύστῳ
γέγλυμμαι· τέχνης δ' ἡ λίθος ἀλλοτρίη.
ἀλλὰ Κλεοπάτρης ἱερὸν κτέαρ· ἐν γὰρ ἀνάσσης
χειρὶ θεὸν νήφειν καὶ μεθύουσαν ἔδει·

DCXL.

ΗΔΥΛΟΥ.

Ἆγις Ἀρισταγόρην οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κῴχετ' Ἀρισταγόρης.
ποῦ τοίην ἀκόνιτος ἔχει φύσιν; ὦ σοροπηγοί,
Ἆγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις.

DCXLI.

ΚΑΛΛΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Ἀεὶ χρυσίον ἦσθα, Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκὼς
ἐξαπίνης ἐγένου λυσσομανές τι κακόν.

ebrietatem prohibebant, sive prohibere putabantur, hoc nomine appellabant. *Jac.* Cf. Epigr. sequens.

Nr. 639. In amethystum Cleopatræ cui Ebrietatis imago erat inscripta. Etymologia lusum verborum, et Cleopatræ adulandi poetæ occasionem præbuit. *Jac.* V. 2. Vertit Grotius; "Ingenio gemmæ dissidet artis opus."

Nr. 640. Ludicrum Epigramma in Agidem medicum, quo conspecto, Aristagoras, quidam ægrotus, statim exstinctus est. *Jac.* V. 2, 3. κῴχετο. exspiravit.—dicitur τὸ ἀκόνιτον et ἡ ἀκόνιτος. Etymol. M.

V. 4. *μίτραις βάλλετε.* Quod victoribus contingebat ut corollis et tæniis peterentur a populo, idem Agidi a libitinariis fieri optat. *Jac.*

Nr. 641. In Polycritum quendam, qui cum antea vir bonus esset visus, repente, vino poto, improbus et rabiosus exstitit. Hinc poeta colligit eum nec antea bonum virum fuisse. *Jac.* V. 1. χρυσίον. *aurum.* voce χρύσεος, ut apud Latinos *aureus*, monente Boschio,

αἰεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι. οἶνος ἐλέγχει
τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακός, ἀλλ᾽ ἐφάνης.

DCXLII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βακχυλὶς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός, ἔν ποτε νούσῳ
κεκλιμένα, Δηοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον·
ἢν ὀλοοῦ διὰ κῦμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατόν σοι
ἠελίους δροσερᾶν πίομαι ἐκ λιβάδων,
ἀβρόμιος καὶ ἄοινος· ἐπεὶ δ᾽ ὑπάλυξεν ἀνίην,
αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο.

DCXLIII.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΥ.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

Nr. DCXLII. V. 3. *διὰ καῦμα.* Br.

dicitur quicquid pulchrum, amabile, et optimum sit. Vid. Kiesslingio notata ad Theocrit. Eid. xii. 15. V. 3. *οἶνος ἐλέγχει.* Gnom. Gr. Brunck. p. 234. *κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ᾽, οἶνος δὲ νοῦ.* Cf. Theocrit. Eid. xxix. 1.

Nr. 642. Sidonii esse dubito. Narratur vinosæ fraus mulieris, quæ cum votorum damnata esset, invenit quomodo votorum solutionem eluderet. *Jac.* V. 1. *κυλίκων σποδός.* calices exsiccans. vid. Leonid. Tar. Ep. nr. 438.

V. 2—4. *Δηοῖ.* Cereri vetula nostra hoc votum facit, cui divæ solemnia instituebantur jejunia.—*κῦμα πυρός.* *febris undas,* i. e. *periculum.*—Vota faciens mulier se centum dies nihil præter aquam potaturam esse significare volebat; postea mentem immutavit, et fallaciam struxit quam ei suppeditabat ambiguitas vocis *ἠέλιος.* *Jac.* V. 7, 8. *κόσκινον.* cribrum. *σχοῖνοι.* funiculi e quibus cribrum contextum est.

Nr. 643. Phocylidis Ep. nr. 636. leviter immutatum expressit Demodocus.

DCXLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

DCXLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί· ζώνης δὲ τυχόντες
φαυλότεροι· κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι.
ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,
δὴ τότε γίγνονται φαυλεπιφαυλότατοι.
μή, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτὸς
κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

DCXLVI.

ΗΡΩΔΙΚΟΥ.

Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος,

Nr. 644. Compluribus scelerum maculis inustos Cappadoces, ob idque male audivisse ex epigrammate sequenti manifestum est. *Brodæus.* Idem veterum loca huc pertinentia collegit. V. 1. *καὶ αὐτή.* Vipera *cum Cappadoce* periit.

Nr. 645. V. 1. *ζώνη*, cingulum militare, ipsam militiam denotat. Cappadoces homines ignavos, in bello etiam ignaviores esse solito, ait. *Jac.* V. 3. Optime expressit Grotius; "Quod si præterea bis sumat terve curules, Ilicet evadit pessimipessimina." V. 5. Ne, precor, ineant, quartum magistratum, ne omne humanum genus in Cappadocum mores labatur, seu *Cappadocaturiat.*

Nr. 646. In Grammaticos nugarum captatores invehitur. *Jac.* V. 1. *ἐπ' εὐρέα νῶτα.* Desumptus ex Hom. Il. β. 159. et sic Anacreon Od. li. 4. *ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.* et Eurip. Hel. 129. qua in re illud notandum, quod nomen *dorsa*, tam numeris aptum, non nisi a seræ ætatis latinis poetis ad maris superficiem fuerit translatum. *De Bosch.* V. 2. *κεμάδος.* *κεμὰς* Plinii

γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
τὸ σφίν, καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μίν, ἠδὲ τὸ νίν.
τοῦθ' ὑμῖν εἴη, δυσπέμφελοι. Ἡροδίκῳ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις Βαβυλών.

DCXLVII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμασῆνας
ᾄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων,
οἵ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες,
κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ.
σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου
σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

Nr. DCXLVI. V. 4. τὸ σφῷν corrigit Pierson. ad Mœr. p. 340. *rupicapra*, Germanorum *Gems*, Gallorum *chamois* videtur esse. Apud Ælian. de Natur. Anim. xiv. 14. colore πυῤῥόθριξ esse κέμας traditur, ut h. l. ξουθός. Valet enim ξουθὸς idem quod πυῤῥός, Hesychio interprete. *Antilopen reduncam* intelligit Schneider. *Schweighæuser.* ad Athen. v. p. 222.

V. 3. γωνιοβόμβυκες, qui in angulorum tenebris et sordibus versantur. *Jac.* V. 5. δυσπέμφελοι. difficiles, morosi. Etymol. M. δυσπέμφελος. δυσάρεστος, δυσπειθής, χαλεπός. Vid. Schol. Hesiod. Gaisford. Poet. Min. T. iii. p. 320.

Nr. 647. Poeta Archilocho et Homero sacra facturus, versificatores illos qui ingenium, quo destituti sint, obscura eruditione compensare studeant, facessere jubet. *Jac.* V. 1. κόκκας. calvas, i. e. vetulas ac deformes sponsas. *Brodæus.* λοφνίδας. Etymol. M. κυρίως λοφνίδες λέγονται αἱ μονόξυλοι λαμπάδες, καὶ δαλῷ παραπλήσιοι δᾶδες, κατασκευῆς τινὸς καὶ κόσμου γεγονυῖαι. κομασῆνας pisces apellavit Empedocles Athenæ. viii. p. 334. ubi dicit Casaubonus non solum Empedoclem ea voce usum, sed alios quoque poetas Græcos antiquarios et κακοζήλους. V. 2. ἀκανθολόγων. qui verborum quasi spinas colligunt. V. 3. λελυγισμένον. Intelligit Jacobsius "carmina ultra modum lævigata et munda, ita ut omnis orationis vis et robur quasi fractum et comminutum sit." V. 5. Idem vir citat Vell. Paterc. L. i. 5. 2. "Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum præter Homerum et Archilochum invenies." V. 6. ὑδροπότας. Hor. i. Ep. xix. 3. "Nulla placere diu, nec carmina vivere possunt, Quæ scribuntur aquæ potoribus."

DCXLVIII.

ΒΑΣΣΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἡ πολιὴ κροτάφοισι Κυτώταρις, ἡ πολύμυθος
γραῖα, δι' ἣν Νέστωρ οὐκέτι πρεσβύτατος,
ἡ φάος ἀθρήσασ' ἐλάφου πλέον, ἡ χερὶ λαιῇ
γῆρας ἀριθμεῖσθαι δεύτερον ἀρξαμένη,
ζώει καὶ λεύσσουσα καὶ ἀρτίπος, οἷά τε νύμφη,
ὥστε με διστάζειν, μή τι πέπονθ' Ἀΐδης.

DCXLIX.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ. [ΒΑΣΣΟΥ. Br.]

Τὴν δύσκωφον γραῖαν, Ὀνήσιμε, πρὸς Διός, ἔξω
ἔκβαλε· πολλὰ λίην πράγματά μοι παρέχει.
ἣν αὐτῇ τυροὺς ἁπαλοὺς εἴπωμεν ἐνέγκαι,
οὐ τυρούς, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.
πρώην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πήγανον αὐτὴν
ἤτουν· ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον.

Nr. 648. Poeta vetulæ cujusdam longævitatem cogitans, veretur ne Pluto ipse obierit. V. 3. ἔλαφος. "Quater egreditur cornicis sæcula corvus." Auson. Eid. xviii. Secundum Hesiodum ap. Plutarch. T. ii. p. 415. c. ἔλαφος τετρακόρωνος. *Jac.* χερὶ λαιῇ. De hac computatione annorum in diversa abierunt viri auditi. Opsopæus; "digitis annos computantes a dextra incipiunt; quæ si non suffecerit numero, ad lævam pergunt." Gronovius; "omnes numeri, usque ad centesimum, in sinistra locabantur; in dextra centesimus incipiebat, inde rursum ducentesimus ad sinistram referebatur." *De Bosch.* Jacobsio interpretatio longe diversa comprobari videtur. Juv. Sat. x. 246. "Jam dextra computat annos." ad quem locum Epigramma nostrum excitavit Gifford.

Nr. 649. Conqueritur de ancilla surda cujus ridiculos errores enarrat. *Jac.* V. 5. *πήγανον. rutam,* quæ capitis doloribus subvenire existimabatur. *τήγανον. sartago.* V. 7. ὀπόν. suc-

ἢν ὀπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰσφέρει· ἂν, λάχανόν μοι,
 εἴπω, δός, πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον.
ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει· ἂν δέ γε τόξον,
 ὄξος· ὅλως δ' ὁ λέγω, οὔποτ' ἐπαισθάνεται.
αἰσχρὸν τῆς γραός με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
 καὶ μελετᾷν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

DCL.

ΛΕΩΝΙΔΑ. [ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Pl.]

Εἰκόνα Μηνοδότου γράψας Διόδωρος ἔθηκεν,
 πλὴν τοῦ Μηνοδότου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

DCLI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σιμύλος ο ψάλτης τοὺς γείτονας ἔκτανε πάντας
 νυκτὸς ὅλης ψάλλων, πλὴν ἑνὸς Ὠριγένους.
κωφὸν γὰρ φύσις αὐτὸν ἐθήκατο· τοὔνεκεν αὐτῷ
 ζωὴν ἀντ' ἀκοῆς δῶκε περισσοτέρην.

cum. ὀπός. Phot. Lex. *τὸ τῶν δένδρων δάκρυον· καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος.* inter condimenta numeratur ap. Athenæ. L. iii. p. 100. F. *λάχανον.* olus. *λάσανον.* vasculum, matella. Hor. i. Serm. vi. 109. "pueri lasanum portantes, œnophorumque." V. 12. "Turpe est aniculæ gratia me præconem fieri, et nocte experrectum meditari scilicet quid facto opus sit." Opsopæus. *μελετᾷν* autem *vocem exercere* significare vult Jacobsius. Grotius vertit; "Ut mediterne foris." cujus viri imitatio hujus epigrammatis sane eximia est.

Nr. 650. In Diodorum malum pictorem.

Nr. 651. Scriptum in Simylum psalten, qui omnes vicinos suos cantando necavit, præter unum Origenem, surdum. *Jac.* V. 3. *τοὔνεκεν.* pro compensatione scilicet.

DCLII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, ὅτ' οὐκέτι γαστέρα πείθω,
 οὔθατα καὶ χοίρων ἄρτα τίθει τεμάχη·
οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος
 χρήσιμος, οὐ ναύταις ἐν λιμένι Ζέφυρος.

DCLIII.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἔσο καὶ σὺ πολίτης·
 ἣν δὲ καὶ ὗν ἀγάγῃς, αὐτὸς ὁ Τριπτόλεμος.
δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλείδῃ ὑφηγητῆρι δοθῆναι
 ἢ καυλοὺς κράμβης, ἢ φακόν, ἢ κοχλίας.
ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγε σαυτὸν Ἐρεχθέα, Κέκροπα, Κόδρον,
 ὃν κ' ἐθέλῃς· οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

DCLIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ δεκαταῖον
 κανναβίνης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον,

Nr. DCLII. V. 2. Fort. λαρά. *Jac.*

Nr. 652. Ad hominem nescio quem, qui in convivio lautiores cibos in fine epularum apposuerat. *Jac.* V. 1. *γαστέρα.* ventrem jam cibo satiatum. V. 2. *οὔθατα, ubera,* in deliciis erant Romanis. *τεμάχη χοίρων,* suillæ frusta. *ἄρτα, suspensa* interpretatur Salmasius. Jacobsius proponit, *λαρά, grata et palato jucunda.*

Nr. 653. In Athenienses minimo pretio jus civitatis vendentes. V. 1. *ἀνθρακίων.* Carbones vectigalis loco ap. Romanos dabantur. *Jac.* V. 3. *ὑφηγητῆρι.* optime Grotius *scribæ,* cujus erat *ἐγγράφειν,* homines *albo civium inscribere. De Bosch.* V. 4. *φακόν.* lentem. *φακός.* Phot. Lex. *τὸ ὄσπριον ὠμόν.* V. 5. Si hoc feceris, te ex antiquissimis et nobilissimis familiis ortum licebit prædicare.

Nr. 654. Timet poeta ne hospes apud quem cœnaverat, eum iterum invitet. V. 1, 2. Asparagus, sive cyma brassicæ, proprie cauliculus ole-

εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ἔστι γὰρ ὀξύς,
καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχών, μή με πάλιν καλέσῃ.

DCLV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Δέξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον, ὅ σοι φέρω. Β. ἤν τις ἐάσῃ,
δέξομαι. Α. εἶτα φοβῇ καὶ σύ τι, Λητοΐδη;
Β. οὐδένα τῶν ἄλλων, πλὴν Ἄῤῥιον· οὗτος ἔχει γὰρ
ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην·
ἀκνίσσου βωμοῖο νεωκόρος· ἢν τελέσῃ δὲ
τὴν πομπήν, ἄρας ᾤχεθ' ἅπαντα πάλιν.
ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις· εἷς γὰρ ἂν ὑμέων
ἤμην, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ᾐσθάνετο.

DCLVI.

ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ. [ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Br.]

Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσας
Κύπριν ὅλην χρυσῆν ἐχθὲς ἔκλεψε Δίων·

rum primitus e terra exeuntium.—*μήλινον* lutei coloris, ut veteris, decem nimirum dierum. Isti autem brassicæ cauliculi in cæna nostri, magis erant similes culmis cannabinis, tam tenues, tamque macilenti erant. *Jac.*

Nr. 655. Facetum carmen in Arrium quendam Phœbi æditiuum, qui munera et victimas deo oblatas statim auferens, Apollini ne minimam quidem earum partem permittebat. *Jac.* V. 1. *ἅρπαγος ἰκτίνου.* rapacis milvi. V. 5. *ἀκνίσσου.* sine fumo. *πόμπην sacrificium.* Cf. Pind. Ol. vii. 145. et Aristoph. Acharn. 248.

V. 7. Multa gratia debetur ambrosiæ; unus enim essem e vobis, i. e. mortalis, si Deus famem sentire posset. *De Bosch.*

Nr. 656. Hoc Epigramma, cum quatuor sequentibus ap. Brunckium Philippo tribuitur.

Parodia Ep. Antip. Sid. (nr. 147.) Dion fur exercitatissimus, auream Veneris statuam cum Adonide rapuit. Ab

καὶ χερὶ προσκατέσυρεν ὁλοσφύρητον Ἄδωνιν,
 καὶ τὸ παρεστηκὸς μικρὸν Ἐρωτάριον.
αὐτοὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι·
 οὐκέτι σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

DCLVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν θεὸν αὐτὸν ἔκλεψεν ὃν ὁρκίζεσθαι ἔμελλεν
 Εὐτυχίδης, εἰπών· οὐ δύναμαι σ' ὀμόσαι.

DCLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τῶν κλεπτόντων μανύτορα Φοῖβον ἔκλεψεν
 Εὐτυχίδης, εἰπών· μὴ πάνυ πολλὰ λάλει,
σύγκρινον δὲ τέχνην τέχνῃ, καὶ χείρεσι χρησμούς,
 καὶ μάντιν κλέπτῃ, καὶ θεὸν Εὐτυχίδῃ·
τῶν δ' ἀχαλινώτων στομάτων χάριν αὐτίκα πραθείς,
 τοῖς ὠνησαμένοις πᾶν ὃ θέλεις με λέγε.

eo inde tempore omnes ei fures principatum in arte sua concesserunt. *Jac.* V. 3. *ὁλοσφύρητον.* totum malleo ductum, sive fabricatum ex auro solido. V. 6. *χειρῶν.* furandi dexteritate.

Nr. 657. Eutychides Deum, ad cujus numen, judice, ut videtur, jubente, jurare debebat, furto abstulit; dicens; te, quum jam non adsis, jurare nequeo. *Jac.*

Nr. 658. Eutychides Apollinis, qui fures indicat, statuam auferens, se deo fatidico superiorem esse pronuntiat. *Jac.* V. 3. *χείρεσι χρησμούς.* oracula tua cum meis manibus. V. 5. *ἀχαλινώτων στομάτων.* propter os infræne venditus. Eurip. Bacch. 385. *Ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία.* ubi omnino consulendus est Elmsleius. V. 6. *με λέγε.* *de me.* de hac constructione vid. Mus. Crit. p. 532.

DCLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
ὁ κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

DCLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν πτανὸν Ἑρμᾶν, τὸν θεῶν ὑπηρέταν,
τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάταν,
ἑστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
ὁ νυκτικλέπτας Αὖλος εἶπε βαστάσας·
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων.

DCLXI.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Α. Κράμβης ἅψωμαι, Κυλλήνιε; Β. μή, παροδῖτα.
Α. τίς φθόνος ἐκ λαχάνων; Β. οὐ φθόνος, ἀλλὰ νόμος,
ἀλλοτρίων ἀπέχειν κλοπίμους χέρας. Α. ὢ παραδόξου,
μὴ κλέπτειν Ἑρμῆς καινὸν ἔθηκε νόμον.

DCLXII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΝΔΡΙΟΥ.

Καὶ Διῒ καὶ Βρομίῳ με διάβροχον οὐ μέγ' ὀλισθεῖν,
καὶ μόνον ἐκ δοιῶν, καὶ βροτὸν ἐκ μακάρων.

Nr. 659. Monet pastorem ut furem Periclem caveat.

Nr. 660. Aulus Mercurii statuam auferens se magistro præstare gloriatur. Simile quid de Cilice fure habet Martialis L. VI. Ep. lxxii. *Jac.* V. 5. Senarius est veteris poetæ quo usus est Cicero ad Fam. L. 9. Ep. 7. Vid. Erasm. Adag. p. 186.

Nr. 661. Mercurius, Priapi partibus fungens, viatorem olera tangere vetat. *Jac.*

Nr. 662. Poeta loquitur et vino et imbre madidus. Color fere ut ap. Ru-

DCLXIII.

ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἀντίον ἠελίου στήσας ῥῖνα καὶ στόμα χάσκον,
δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

DCLXIV.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Εἰς ἀπαίδευτον ἐπιδειξάμενον.

Βῆσας, εἰ φρένας εἶχεν, ἀπήγχετο· νῦν δ' ὑπ' ἀνοίας
καὶ ζῇ, καὶ πλουτεῖ, καὶ μετὰ τὴν πάροδον.

DCLXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπόν· μορφὴν δὲ χαράξαι
ῥᾴδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοὔμπαλιν ἀμφότερον.
τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ Φύσις εἰργάσατο·

fini Ep. (nr. 272.) *Jac.* V. 1. οὐ μέγ' ὀλισθεῖν. me in lubrico labi non mirum est.

Nr. 663. In hominem quendam ingenti naso præditum, ita ut pro gnomone in solario esse potest. *Jac.* Notat Boschius priorem syllabam vocis ῥῖνα contra poetarum usum correptam; tamen cum hoc unum modo distichon optimus princeps reliquerit, nihil mutandum putat.

Nr. 664. In ineptum quendam rhetorem, qui ostentationis causa declamaverat. Hoc enim est ἐπιδείξασθαι. *Jac.* V. 1. De omisso ἂν vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 748. Ed. Blomf. —πάροδον. postquam ignorantiam suam in concione manifestam fecit. *Brodæus.* hanc vocem, quæ proprie de choro usurpatur, ad oratorem transtulit Demosthenes. vid. Reisk. Ind. v. πάροδος.

Nr. 665. In hominem fœdi vultus, et turpissimi animi. Contra fieri Antiochus ait in hoc homine ac in aliis; facilius enim ejus animum, in ipso vultu conspicuum, a pictore exprimi posse; vultum autem, quem ne intueri quidem velis, nemo facile pinxerit. V. 3. ἔξω ἄγουσα. in aperto

τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον, καὶ σώματος ὕβριν
πῶς ἄν τις γράψαι, μηδ' ἐσιδεῖν ἐθέλων;

DCLXVI.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γήραος οὔποτε βάψεις,
οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας.
μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

DCLXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. Br.

Αἱ τρίχες, ἢν σιγᾷς, εἰσὶ φρένες· ἢν δὲ λαλήσῃς,
ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

Nr. DCLXVI. V. 1. Vulgo legitur γῆρας. γήραος Jacobsii conjectura est.

ponens, conspicuum faciens. ἐν τοῖς φαινομένοις. id quod sensibus non subjectum est, videndum dedit. V. 5. μορφῆς θορυβόν. *turbatum vultum* dixit Lucan. iii. 356. Fœdum et distortum vultum significat. *Jac.* Confert Boschius Plin. L. 35. c. 36. "Aristides Thebanus omnium primus animum pinxit, et sensus expressit, quæ vocant Græci ethe; item perturbationes; durior in coloribus."

Nr. 666. Ad vetulam faciem sibi fuco facientem. *Jac.* V. 1. τὸ δὲ γήραος periphrasi dictum putat idem vir ad Edit. Palat. pro γῆρας, quod metrum respuit.—βάπτεις. Cf. Lucill. Ep. nr. 678. V. 2. ἐκτανύσεις. genarum rugas complanabis. V. 3. ψιμύθῳ κατάπλαττε. cerussæ fuco illinas. Cf. Aristoph. Eccles. 873. V. 4. Recentiores Græcos πρόσωπον inter et προσωπεῖον distinxisse, hoc pro *larva*, illud pro *facie* adhibentes, veteres autem Atticos utrumque de *larvis* comicis posuisse, monitum est Piersoni ad Mœr. p. 323. V. 5. οὐδ. γ. πλ. ἐστί. nihil hoc te juvabit.

Nr. 667. Scriptum in senem, canis quidem venerabilem, sed mente stolidum. *Jac.*

DCLXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε, νόμου χάριν, ὧδε Πρίηπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα·
καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν. ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ,
οὐδὲν ἔχει κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὸν φύλακα.

DCLXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν,
καὶ τράγος εὐπώγων εὔστοχός ἐστι Πλάτων.

DCLXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
τοὔνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

Nr. 668. Priapus, in solitaria rupe, ubi nihil erat quod custodiret, collocatus, loquitur. *Jac.* V. 1. *εἰς τὸ κενόν.* frustra. *νόμου χάριν.* consuetudinis causa. V. 3. *κρημνὸν β.* ad sensum Grotius; "Ambior et fossa." quod non satis accurate rèdditum dicit Jacobsius, qui vertit, *in loco prærupto positus, undique valle circumdatus.* Idem confert Martial. VI. Ep. lxxii.

Nr. 669. Si barbam bene nutritam sapientiam procurare posse putas, nihil impedit quominus hircum bene barbatum Platonem sapientia exæquare putes. *Jac.* V. 2. *εὔστοχος* proprie dicitur, qui jaculando non aberrat a meta; h. l. Plato *εὔστοχος* appellatur, quia veræ philosophiæ quasi metam attigit.

Nr. 670. Comparavit Opsopæus Theognidis 627. (Ed. Gaisf.) *αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσ' εἶναι· αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.*

DCLXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
ὡς δὲ τὸ "Μῆνιν ἄειδε" καὶ "ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν"
ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
"Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν,"
οὐκέτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.
ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προϊάπτω,
καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

DCLXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέβαινεν
Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Περσεφόνης;
θαῦμα μέν, εἰ σιγῶσα· τυχὸν δέ τι καί σε διδάσκειν
ἤθελε· φεῦ, κείνου καί νέκυν ἀντιάσαι.

DCLXXIII.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

Ἔξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
ἔνδον ἔχων πολλοὺς σῆς Ἑλένης Πάριδας.

Nr. 671. Historia satis faceta de medico qui filium ad grammaticum adduxerat. *Jac.*

Nr. 672. In Lollianum, hominem loquacissimum. Is esse videtur, cujus vitam dedit Philostratus, quique sub Hadriano vixit, nostri igitur æqualis. *Jac.* V. 1. Κυλλήνιε. Mercurius Cyllenius appellatus est a Cyllene, monte Arcadiæ, natali ejus solo.

Nr. 673. κερασφόρον. Jam Artemidori ætate cornua in proverbium

DCLXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές,
τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

DCLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὕτω σοι πέψαι, Διονύσιε, ταῦτα γένοιτο
πάντα· νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ὧδε φαγεῖν·
κἀγὼ κέκλημαι, κἀμοὶ παρέθηκέ τι τούτων
γεύσασθαι Πόπλιος, κἀμὸν ἔπεστι μέρος.
εἰ μὴ λεπτὸν ἰδών με δοκεῖς κατακεῖσθαι ἄρωστον,
εἶθ' οὕτως τηρεῖς, μή σε λαθών τι φάγω.

DCLXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐζήτουν πινάκων πόθεν οὔνομα τοῦτο καλέσσω,
καὶ παρὰ σοὶ κληθείς, εὗρον ὅθεν λέγεται.

abiisse, monet Jacobsius. Artemidorus autem videtur floruisse Domitiano et Trajano imperantibus.

Nr. 674. Hortatur deformem ne ad fontem accedens in aquam videat, ne vultus deformitate stupefactus moriatur. *Opsopœus*. V. 1. Ῥύγχος, proprie ἐπὶ ἀλόγου ζώου dictum, hic de humano rostro contumeliæ causa usurpatur.

Nr. 675. Lucillius apud Publium quendam cœnans una cum Dionysio, hunc rogat ut ne omnia solus devoret. V. 1. οὕτω σοι. Bene precandi formula; Sic tibi contingat ut hæc omnia, quæ devorasti, concoquere possis, si mihi quoque, moris saltem causa, aliquid comedendum concesseris. V. 5. Nisi forte, cum me tam macilentum videas, me ægrotum existimas, tuumque esse arbitraris me observare, ne quid clam te comedam. Ex hoc disticho Dionysium medicum fuisse suspicari licet. *Jac.*

Nr. 676. Lusus in soni adfinitate vocum πίναξ et πείνη, quarum pos-

πείνης γὰρ μεγάλης μεγάλους πίνακας παρέθηκας,
ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας.

DCLXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε, κᾀνυπόδητον,
καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου.
ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
κᾀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι Κύνα.

DCLXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

DCLXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τρικόρωνος
γίγνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα.

tremam pronuntiabant *πίνη*. *Brunck.* In hoc convivio vasa erant magna, obsonia autem parvula. V. 4. *ὄργανα τοῦ λιμοῦ.* instrumenta famis, quippe quæ excitarent famem, non explerent.

Nr. 677. Minatur poeta Cynico rapaci, ut ab alienis dapibus cohibeat manum. *Jac.* V. 1. *κᾀνυπόδητον.* incalceatum. Cf. Aristoph. Nub. 103.

Plurimum huc facit quæ philosophus de se gloriatur ap. Lucian. in Icaromen. §. 31. T. vii. p. 44. Bip. *κέκραγα δέ, αὐχμῶ, καὶ ψυχραλουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι.* unde qua ratione *ῥιγοῦν* dicatur Cynicus, optime intelligatur. *Jac.* V. 3. *κλάσματα* frusta panis. V. 4. *κύνα.* Athen. iii. p. 96. F. de Cynicis. *ὡς κυσί. τοῦτο γάρ εἰσι, καὶ εὔχονται καλεῖσθαι.* Cf. Martial. iv. Ep. 53.

Nr. 678. Nicyllam a falso fucandi capillos crimine facete exculpat poeta. De usu autem veterum crines infucandi multa dederunt Interpretes.

Nr. 679. V. 1. *τρικόρωνος.* Hor. IV. Carm. xiii. 24. "fata—servatura diu parem Cornicis vetulæ temporibus Lycen." De cornicum longævitate nota

DCLXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρόν, ὀδόντας.
τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

DCLXXXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος·
ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε προμοίρον·
εἶπε δ' ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

DCLXXXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴσιδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσιμάχου ποτὲ τύλην,
κοὐκέτι τὴν τύλην εἴσιδε Λυσίμαχος.

DCLXXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἐστιν ἐκεῖνος,
ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.

res. Cf. Plin. N. H. vii. 48. quem locum excitavit Ruhnken. Epist. Crit. p. 173. Vid. notata ad nr. 648.

Nr. 680. V. 1. *μέλι.* inter alia medicamenta hujus mentionem facit Ovidius Medicam. Fac. v. 80. "Ut coeant, apteque lini per corpora possint, Adjice de flavis Attica mella favis." *κηρόν.* Idem in Arte Am. iii. 199. "Scitis et inducta candorem quærere cera." *ὀδόντας.* Martial xii. 23. "Dentibus atque comis, nec te pudet, uteris emptis, Quid facies oculo, Lælia? non emitur."

Nr. 681. Ex multis astrologis de vita fratris Lucillii consultis, unus repertus est, qui illum vivacem fore negaret, idque cum jam defunctus esset. *Jac.* V. 4. *ἐκοπτόμεθα.* lugebamus. Vid. Mus. Crit. p. 103.

Nr. 682. V. 1. *τύλην.* *στρωμνήν.* Suid. culcitram. *οὐκέτι.* Antiochus culcitram furto abstulerat. *Jac.*

Nr. 683. Poetas laudat, qui audito-

ἢν δ' ἀναγιγνώσκῃ, καὶ νήστιας οἴκαδε πέμπῃ,
εἰς αὐτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίαν μανίην.

DCLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη,
οὔθ' ὁ καταπρήσας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
ἀνθρώπους ἔκτεινεν, ὅσους Ποτάμων ὁ ποιητής,
καὶ χειρουργήσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
ὥστ' ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦθ' ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

DCLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' ὀβολῶν πέπρακεν Ἀπολλοφάνης ὁ τραγῳδὸς
πέντε θεῶν σκευὴν, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
Τισιφόνης τὰ φόβητρα, Ποσειδῶνος τριόδοντα,
ὅπλον Ἀθηναίης, Ἀρτέμιδος φαρέτρην.

res cæna excipiant; contra eos qui tantum recitent, imprecationibus insectatur. *Jac.* Videtur initium, judicante Boschio, ab Hesiodo desumptum. E. καὶ H. 291. Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει. Molestos quosdam versuum recitatores perstringit Horatius I. Serm. iv. 74. Cf. Catull. xliv. et Martial. iii. 50. V. 4. Recitandi furorem in se ipsum convertat.

Nr. 684. Potamonem poetam qui auditorem versibus necabat, et Hermogenem chirurgum gravissimis humani generis pestibus annumerat Lucillius. *Jac.* Durior est constructio; sensus est; Neque Deucalionis tempore tot homines perierunt, neque tot occidit Phaëton &c. Horat. Arte Poet. "Indoctum doctumque fugat recitator acerbus; Quem vero arripuit, tenet, occiditque legendo." In Addend. Edit. Palat. Jacobsius legendum suspicatur in versu primo ὅτε πάντ' ἀπεπνίχθη. *quum omnia undis mersa necarentur.*

Nr. 685. In Apollophanem histrionem, qui egestate coactus apparatum scenicum vendidit. *Jac.* V. 3. Τισιφόνης τὰ φοβ. Brodæus intelligit *faces, angues, flagella.* Ovid. Met. iv. 480. "Nec mora; Tisiphone madefactam sanguine sumit Importuna

οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἐξεδύθησαν
εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου.

DCLXXXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
τῶν ἔργων παριδὼν, ἠνίασας μεγάλως.
τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης,
καὶ πάλιν ὢν Καπανεύς, ἐξαπίνης ἔπεσες.
ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοι,
καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἱστορίην.

DCLXXXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ Πλούτων,
εἰπών· ἀρκείτω Κέρβερος ὧδε κύων.
εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, Ἰξίονι καὶ Μελίτωνι
τῷ μελοποιητῇ, καὶ Τιτυῷ μελέτα.

facem, fluidoque cruore rubentem Induitur pallam, tortoque accingitur angue." V. 4. ὅπλον. De Palladis ægide vid. Hom. Il. β. 447. V. 5. οἱ δὲ θεοί. vid. Il. δ. v. 1. V. 6. κέρμα. nummulus. a κείρειν *in minuta frusta concidere.* Hesych. κέρματα. χρήματα. vid. Aristoph. Plut. 379.

Nr. 686. Lepidum hoc epigramma pantomimum ridet, qui Nioben, Capaneum, et Canacen saltaverat. Expressit hoc carmen Ausonius lxxxiii. Græcum exemplar elegantius longe et lepidius. *Jac.* V. 2. ἠνίασας. spectantibus tristitiam intulisti. V. 5. Indignatur poeta, (dicit Jacobsius ad Edit. Palat.) quod mimus quem perstringit, se, cum Canacen saltaret, non percusserit gladio, scenamque ab inepto actore liberaverit. In hac solum parte eum ab historiæ veritate recessisse, cui in cæteris ita inhæserit, ut in Niobe saltanda saxum esse videretur, in Capaneo autem subito concideret. De Canace vid. Ovid. Heroid. xi. 3.

Nr. 687. In Marcum rhetorem, quem Pluto hac lege in Orcum recipit ut declamando pœnam addat Ixioni, Tityo aliisque qui apud inferos puniuntur. *Jac.* V. 2. Maledicum rhetorem

οὐδὲν γὰρ σοῦ χεῖρον ἔχω κακόν, ἄχρις ἂν ἐλθὼν
ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός.

DCLXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν, πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
καὶ μέλλων χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισεν,
καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων.
κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδών, τὸ στόμα μου δέδεται.

DCLXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακόν, ἢ καθ' Ὅμηρον,
οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους,
οὐ Λῆμνος σύμπασα, καὶ Ἁρπυιῶν τὰ περισσά,
οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου ποὺς ἀποσηπόμενος·

perstringit. *Satis est unus Cerberus.* V. 3. Μελίτωνι. poeta tragicus videtur fuisse, quem alio epigrammate adoritur Lucillius. *μελέτα.* declama. vid. supra ad nr. 649. V. 6. *σολοικίζει. βαρβαρίζει. Hesych.*

Nr. 688. In Flaccum rhetorem, et ore et manibus solœcissantem.

Illud *σολοικίζειν* ad omnem incongruentiam verborum et factorum veteres transtulisse, recte observavit Jacobsius; sic Cicero, qui in Epist. ad Atticum verbis *ὑποσόλοικον* et *ὑποσόλοικα* utitur, scribit L. iv. Ep. 6. "Nihil enim tam *σόλοικον* quam *τυραννοκτόνους* in cœlo esse, tyranni facta defendi." Quid enim, ait Cicero, est a sana ratione magis alienum, quam Cæsaris interfectores summis laudibus in cœlum ferri, cum tamen ejusdem Cæsaris facta defendantur? *De Bosch.* Cf. Quintil. Inst. Orat. i. 5. 36.

Nr. 689. In Telesillam oris fœtore quicquid unquam fuit fœtidum superantem. Ejusdem argumenti est Ep. Martialis L. vi. 93. V. 1. *Χίμαιρα.* quæ ignem spirasse dicitur. Il. vi. 180. V. 2. *ταύρων.* tauros intellige quos Jason subjugavit. V. 3. Lemnium illud malum, *τὸ Λήμνιον κακὸν*, est malus odor, quem Venus irata mulieribus illius insulæ inspiraverat secundum Apollodorum i. 9. 17. *τὰ περισσά. τὰ λείψανα.* ciborum, quos Harpyiæ attigerant, reliquiæ, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci aude-

ὥστε σε παμψηφεὶ νικᾶν, Τελέσιλλα, Χιμαίρας,
σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, Λημνιάδας.

DCXC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γράψας Δευκαλίωνα, Μενέστρατε, καὶ Φαέθοντα,
ζητεῖς τίς τούτων ἄξιός ἐστι τίνος.
τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν. ἄξιος ὄντως
ἐστὶ πυρὸς Φαέθων, Δευκαλίων δ' ὕδατος.

DCXCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

DCXCII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ παρ' ἐμοί;
ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε, φησί, φοβηθῇς,
οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοι χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

bat. V. 4. πούς. Ex Philoctetis vulnere *teter* afflabat *odor quem cum Achivi ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est.* Hygin. Fab. cii. *Jac.* Idem vir ad Edit. Palat. notat καὶ in versu tertio, præcedente negatione, negare, ut *et* sæpe pro *neque.*

Nr. 690. In Menestratum malum pictorem. V. 2. Τίνος ἄξιος. quo pretio dignus. V. 3. τοῖς ἰδίοις. quod cuique proprium est.

Nr. 691. In avarum divitem. Cf. Lucian. Ep. nr. 41. Comparat Jacobsius Anthol. Lat. T. ii. p. 3. "Qui dum vita data est, semper vivebat avarus, Hæredi parcus, invidus ipse sibi." et Juv. xiv. 136. "cum sit manifesta phrenesis, Ut locuples moriaris, egentis vivere fato."

Nr. 692. Avari cum musculo colloquium. *Jac.*

DCXCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

DCXCIV.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἤκμασε Νικονόη. κἀγὼ λέγω. ἤκμασε δ' αὐτή,
ἡνίκα Δευκαλίων ἄπλετον εἶδεν ὕδωρ.
ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν ἔδει, ἀλλὰ τάφον.

DCXCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
χὠ μάντις, πρῶτον μέν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

Nr. 693. ἐτάκη. τήκεσθαι. de invidis solemne. *Jac.* Cf. Ep. Incert. nr. 83.

Nr. 694. In Niconoen, quæ quamvis vetula quærebat adhuc cui nuberet. *Jac.* V. 1. κἀγὼ λέγω. et ipse fateor. V. 3. οὐκ οἴδαμεν. hæc quidem nos ignoramus—propter vetustatem scilicet. Similem in vetulam lusum excitavit Jacobsius ex Martial. x. 39.—V. 4. Hor. III. c. xv. 4. "Maturo propior desine funeri Inter ludere virgines."

Nr. 695. Callidum vatis Olympici responsum. Sunt quædam Lucillii Epigrammata in Olympum vatem, similis argumenti. Idem an fuerit, fictumve nomen, non constat. *Jac.* Cf. rhetoris responsum ap. Agathiæ Ep. nr. 718.

DCXCVI.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. (ΝΙΚΑΡΧΟΥ. Br.)

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζων Ἀρτεμίδωρος,
καὶ μηδὲν δαπανῶν ζῇ βίον ἡμιόνων,
πολλάκις αἱ χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι
πολλὸν ὑπὲρ νώτου, χόρτον ἔδουσι μόνον.

DCXCVII.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἦν Στέφανος πτωχὸς κηπεύς θ' ἅμα· νῦν δὲ προκόψας,
πλουτεῖ, καὶ γεγένητ' εὐθὺ Φιλοστέφανος,
τέσσαρα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσθείς.
ἔσται δ' εἰς ὥρας Ἱπποκρατιππιάδης,
ἢ διὰ τὴν σπατάλην Διονυσιοπηγανόδωρος.
ἐν δ' ἀγορανομίῳ παντὶ μένει Στέφανος.

Nr. DCXCVII. V. 1. Vulgo legitur *καὶ παῖς ἅμα.* accepi in textum Jacobsii emendationem.

Nr. 696. Mulis comparantur avari quod divitiis suis non magis fruantur, quam jumenta auri argentique, quod gestant, oneribus. *Jac.* V. 2. *βίον ἡμιόνων.* Eadem Plutarchus in libello *περὶ φιλοπλουτίας* (T. ii. p. 525. D.) de asino balneatoris, qui ligna et sarmenta deferebat semper fumo et favillis oppletus, nunquam autem particeps balnei, neque teporis, neque munditiei. *Brodæus.*

Nr. 697. In Stephanum quendam, qui, aucta re familiari, etiam nomen auxit atque produxit; sed frustra. V. 2. *Φιλοστέφανος.* Nomen eos produxisse, qui conditionem mutarant, apparet ex Demosthene pro Cor. de Æschinis genere et natalibus agente: *χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμ' Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε· καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν πατέρα, ἀντὶ Τρόμητος, ἐποίησεν, Ἀτρόμητον.*— V. 4. *Ἱπποκρατιππιάδης.* Delectabantur Athenienses imprimis nominibus ab *ἵππος* derivatis, quibus opulentiores equorum alendorum studium significabant. Nota res ex Aristoph. Nub. v. 63. *Jac.* V. 5. In versu primo, emendatione sua *κηπεύς θ' ἅμα* admissa, sponte apparet, inquit idem vir ad Edit. Palat. cur poeta Stephano, qui opulentior factus nomen produxerat, ridiculum nomen *Διονυσιοπηγανοδώρου* affinxerit, quidve rei illi cum

DCXCVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' ἰητρὸς Ἄλεξις ἅμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
πέντ' ἴδεν ἀῤῥώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν.
καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός,
εἷς τάφος, εἷς Ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

DCXCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Ξεῖνε, τί μὰν πεύθῃ; Β. τίνες ἐν χθονὶ τοῖσδ' ὑπὸ τύμβοις;
Α. οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρεσεν,
Δᾶμις, Ἀριστοτέλης, Δημήτριος, Ἀρκεσίλαος,
Σώστρατος, οἵ τ' ὀπίσω μέχρι Παραιτονίου.
κηρύκιον γὰρ ἔχων ξύλινον, καὶ πλαστὰ πέδιλα,
ὡς Ἑρμῆς, κατάγει τοὺς θεραπευομένους.

ἀγορανόμοις fuerit. Vocem ἀγορανόμιον, quod nusquam alibi occurrit, exponit de eo loco in quo ædiles (ἀγορανόμοι) congregabantur, quos tabulas habuisse verisimile est, quibus perscripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera adveherent, et in foro venalia haberent.

Nr. 698. In Alexidem medicum, qui omnes ægrotos quibus manum admovisset, ad inferos misit. V. 2. ἴδεν. *visitavit.* Ut enim ἰδεῖν sæpe pro *congredi, colloqui* ponitur, sic inprimis de medico, qui ægrotum interrogat, venam explorat &c. *Jac.* V. 4. κοπετός, luctus, a κόπτω ferio. Hesych. κόπετος. κόμμος. θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν.

Nr. 699. In Zopyrum medicum, qui, ut alter Mercurius, animas mortalium ad Orcum deducebat. V. 4. Sensus esse videtur Zopyrum totam Ægyptum tumulis implevisse. Horum nonnullos, in conspectu positos, nominatim designat, plurimos alios, longo ordine exstructos, usque ad Parætonium, digito indicasse contentus. Παραιτόνιον, urbs et portus Marmaricæ, etiam Ammonia appellabatur, in occidentalibus Ægypti finibus. *Jac.* V. 5, 6. Mercurii virgam et talaria Zopyro attribuit poeta. Fuisse inter veteres grammaticos qui ῡ in voce κηρύκιον interdum corripi posse existimarent, apparet, dicit Jacobsius ad Edit. Palat. ex Etym. M. p. 511. 45. et Eustath. ad Il. ρ. p. 1145. 50. κατάγει, ad inferos deducit.

DCC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον. ἀλλ' ὅταν ᾄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει καὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

DCCI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δυσκώφῳ δύσκωφος ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μᾶλλον
ἦν ὁ κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος.
ὧν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
μηνῶν πένθ'. ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληλεκέναι.
ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς λέγει· ἐς τί μάχεσθε;
μήτηρ ἔσθ' ὑμῶν· ἀμφότεροι τρέφετε.

DCCII.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Θᾶττον ποιήσει μέλι κάνθαρος, ἢ γάλα κώνωψ,
ἢ σύ τι ποιήσεις, σκορπίος ὤν, ἀγαθόν.
οὔτε γὰρ αὐτὸς ἑκοντὶ ποιεῖς, οὔτ' ἄλλον ἀφίης,
ὡς ἀστὴρ Κρονικὸς πᾶσιν ἀπεχθόμενος.

Nr. 700. In Demophilum, cantorem pessimum. *θανατηφόρον μέλος.* ferale carmen. *Jac.* *νυκτικόραξ.* noctua, bubo. Angl. *screech-owl.*

Nr. 701. Ridicula historia narratur de surdis duobus coram judice surdo litigantibus. V. 4. Alter se totam noctem molam agitasse dixit. *Jac.*

Nr. 702 Scriptum in malignum et alienis malis gaudentem. V. 2. *σκορπίος ὤν.* cum natura malus sis. *Jac.* V. 4. *ἀστὴρ Κρονικός.* Saturni sidus *impium, pestiferum, exitiosum, grave.* vid. Mitscherlich. ad Hor. II. c. xvii. 22.

DCCIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

DCCIV.

ΑΔΗΛΟΝ. (ΑΜΜΙΑΝΟΥ. Plan.)

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
οὐδὲ λέγει Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
τῆς ῥινός, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

DCCV.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ὡς κῆπον τεθυκώς, δεῖπνον παρέθηκεν Ἀπελλῆς,
οἰόμενος βόσκειν ἀντὶ φίλων πρόβατα.
ἦν ῥαφανίς, σέρις ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα, βολβοί,
ὤκιμον, ἡδύοσμον, πήγανον, ἀσπάραγος.

Nr. 703. Similes versus Jacobsius excitat ex Martialis Ep. in Philænidem L. ix. 30. "Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena, Ne tua non possent eruere ossa canes."

Nr. 704. V. 3. Ζεῦ σῶσον. Sternutationem pro re sacra habitam esse a veteribus notavit Athenæus L. ii. p. 66. qui ineptam hujus superstitionis causam affert. Ex nostro autem loco apparet, sternutantibus non alios tantum, sed ipsos sibi acclamasse. *Jac.* Cf. Xenoph. A. iii. 2. 5. et Lex. Xenoph. ad v. πτάρνυσθαι.

Nr. 705. De Apellis cujusdam cœna, in qua convivis nihil præter olera apponebatur. Olera autem pro vilissimo cibi genere habentur. Juv. Sat. ix. 78. V. 1. ὡς κῆπον τεθυκώς. quasi hortum mactasset, non hostiam. Simili festivitate Horatius ad Iccium i. Epist. xii. 21 "Verum seu pisces, seu porrum, et cæpe trucidas." *Jac.* V. 4. ἡδύοσμον. Hanc voculam in tres syl-

δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραθῇ μοι,
 δειπνήσας θέρμους ἡμιβρεχεῖς ἔφυγον.

DCCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι,
 καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυιοσόβην.
κεῖρον ἐμοὶ πεισθεὶς ταχέως· οὗτος γὰρ ὁ πώγων
 φθειρῶν ποιητής, οὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

DCCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ 'γαθε, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ 'τάν,
 καὶ θαμά, καὶ φέρε δή, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι,
καὶ στόλιον, μάλιον, πωγώνιον, ὤμιον ἔξω,
 ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

labas contrahendam esse, potius quam vocalem manere brevem ante σμ, docet Maltbius in Lex. Prosod. ad h. v.

Nr. 706. Ad hominem nescio quem, qui barbam alens, se pro philosopho habitum iri putabat. V. 2. *μυιοσόβην.* muscarium, flabellum abigendis muscis. Erant hæc muscaria sæpissime ex pennis caudæ pavoninæ composita, quale illud est ap. Martial. xiv. 67.—tum etiam ex cauda boum. *Jac.* V. 4. *φθειρῶν.* Hoc legenti mihi succurrebat Juliani Imperatoris imago, qualem ipse depinxit Misopogon. p. 338. *αὐτὸς προστίθεικα τὸν βαθὺν τουτονὶ πώγωνα — ταῦτά τοι διαθεόντων ἀνέχομαι τῶν φθειρῶν, ὥσπερ ἐν λόχμῃ τῶν θηρίων.* Adde Gibbon *Decl. and Fall.* vol. ii. c. xxii. p. 443. *De Bosch.*

Nr. 707. Nihil jam ad philosophiæ professionem requiri, quam Atticarum quarundam, Platonicarum imprimis, vocularum et phrasium copiam, cum barba et pallio conjunctam. V. 3. *στόλιον.* pallium breve et angustum. *μάλιον.* coma demissa. Schol. Theocrit. Eid. xi. 10. *κικίννοις. τοῖς μαλίοις. κόμῃ.—ὤμιον ἔξω.* Exserto humero Cynici incedebant. *Jac.*

DCCVIII.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
 εἴθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
 ἄσβεστον, φλογερόν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

DCCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἂν πάνυ κομπάζῃς προστάγμασι μὴ ὑπακούειν
 τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ,
οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φησίν· ὁ θ' οἱ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
 πάσχομεν, ἦ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
εἰ δ' οὐ σανδαλίῳ, φής τύπτομαι, οὐδ', ἀκολάστου
 οὔσης μοι γαμετῆς, χρή με μύσαντα φέρειν,
δουλεύειν σε λέγω μετριώτερον, εἴ γε πέπρασαι
 σώφρονι δεσποίνῃ, μηδὲ λίαν χαλεπῇ.

DCCX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὤμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μηκέτι ποιεῖν,
 πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.

Nr. 708. Quum Prometheus Jove invito ignem hominibus attulisset, ne tantum munus impune ferrent, mulieres iis dedit igne longe infestiores. Ducta sunt hæc ex Hesiodi E. *καὶ* H. 55. *Jac.*

Nr. 709. Omnes viros uxoribus suis parere contendit; alios modo severiori, alios mitiori dominationi subjectos esse. *Jac.* V. 2, 3. *ἀπὸ δρυός, οὐδ' ἀ. π.* Proverbialis locutio dicit Boschius, quæ jam ab Homeri tempore duplicem, si non triplicem habuit significationem. Il. χ. 126—128. et Odyss. T. 162, 163.—h. l. de eo dicitur qui nullis blanditiis emolliri possit. V. 6. *μύσαντα.* neque mihi connivendum est, ut marito ap. Juv. Sat. i. 55. "doctus spectare lacunar, Doctus et ad calicem vigilanti stertere naso."

Nr. 710. In Pantagathum Paphlagonem, quem se nunquam videre ait,

ἀλλ' ὁπόταν κατίδω τοῦ Παφλαγόνος τὸ πρόσωπον
Πανταγάθου, στέξαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

DCCXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παύλῳ κωμῳδῷ κατ' ὄναρ στὰς εἶπε Μένανδρος·
οὐδὲν ἐγὼ κατὰ σοῦ, καὶ σὺ κακῶς με λέγεις.

DCCXII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός,
ὡς ξύλινος Δάφνην, ὡς λίθινος Νιόβην.

DCCXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἐμέ, τὴν πενίην δὲ καθύβρισας. εἰ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
ἦν ἐπὶ γῆς πτωχός, καὐτὸς ἔπασχ' ἂν ὕβριν.

Nr. DCCXIII. V. 2. Vulgo legitur ἔπασχεν.

quin obliviscatur consilii de Epigrammatis in posterum non amplius scribendis sæpius capti. V. 4. νόσον. "insanabile—scribendi cacoëthes." Juv. vii. Sat. 51. *Morbum carminum scribendorum* studium appellat Ovidius ii. Trist. 16. *Jac.* στέξαι. *continere, reprimere.* vid. Blomfieldii Gloss. in Æschyl. Theb. 202.

Nr. 711. Lusus in duplici significatione verborum κακῶς με λέγεις.—h. l. comœdias meas in pronuntiando contaminas.

Nr. 712. Vertit Ausonius Ep. lxxxv. mutato nomine in Simium. "Daphnen et Nioben saltavit Simius idem; Ligneus ut Daphne, saxeus ut Niobe."

Nr. 713. Paupertatem non esse flagitium. Ad sensum facit Hesiod. E. καὶ H. 717. μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. *Jac.*

DCCXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
πταῖσμα τόδ' ἔστι Τύχης οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

DCCXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μοναχοί, τί τοσοίδε; τοσοίδε δέ, πῶς πάλι μοῦνοι,
ὦ πληθὺς μοναχῶν ψευσαμένη μονάδα.

DCCXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Υἱὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα, γυναῖκα δὲ τὴν Ἀφροδίτην.
οὐκ ἀδίκως, χαλκεῦ, τὸν πόδα χωλὸν ἔχεις.

DCCXVII.

ΠΩΛΙΑΝΟΥ.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐριννύες αἵ σε ποιοῦσιν
ποιητήν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
τοίνυν, σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι
εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

Nr. DCCXVII. V. 3. τοιγὰρ corrigit Jacobsius.

Nr. 714. V. 1. τί πάθω et τί δρῶ ejusdem significationes sunt. *quid agam?* Eorum est formula, (dicit Valckenarius ad Phœniss. 902.) quos invitos natura, vel fatum, vel quæcumque tandem cogit vix superanda necessitas.

Nr. 715. Ludit in μοναχοὶ et μόνους. *Jac.*

Nr. 716. Ad fabrum claudicantem, qui formosam uxorem, et pulchrum filium habens, ex omni parte Vulcano erat similis. *Jac.*

Nr. 717. Malo poetæ Pollianus imprecatur, ut magis magisque versus pangendi rabie exstimuletur. V. 1. Ἐριννύες. quæ ineptos homines quasi in furorem adigunt, eosque compellunt ut natura recusante versus faciant. *Jac.*

DCCXVIII.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαιος ἀπελθὼν,
εἴρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης·
ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὑρὼν,
ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπιστάμενος,
ζεῦξεν ἐῷ θεράποντι· τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ·
καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;
ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἑκάστην,
εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον·
Ἦ σοί, ἢ τῷ ἑλόντι τεὴν θεράπαιναν, ἀνάγκη
δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις·
δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσεις
ψῆφον ἀρειοτέρην, εἴγε δίκαια λέγεις.

DCCXIX.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἔπταρον ἄγχι τάφοιο, καὶ ἤθελον αὐτὸς ἀκοῦσαι
οἷά περ ὠϊσάμην, μοῖραν ἐμῆς ἀλόχου.

Idem ad Edit. Palat. quod *τοίνυν* raro initio orationis collocatur, *τοιγὰρ* corrigendum censet.

Nr. 718. Ridiculum stupidi rhetoris in re civili responsum. V. 6. *τίνι δουλεύειν.* Quemnam secundum leges sequentur liberi, quos serva mea ex alieno servo peperit, servine dominum, qui quam meam esse sciret, illi in contubernium dedit, an me, dominum servæ? V. 7. *γυρὸν ἐπισκύνιον.* Grammaticorum nugas, et de rebus levis momenti altercationes ridens Plutarch. T. ii. p. 412. F. *τὰ τοιαῦτα*, ait, *συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον· τὰ δ' ἄλλα ἔξεστι τὰς ὀφρῦς κατὰ χῶραν ἔχοντας φιλοσοφεῖν καὶ ζητεῖν. Jac.* Cf. vatis Olympici responsum ap. Nicarch. Ep. nr. 695.

Nr. 719. Stabat ad tumulum poeta de conjugis morte cogitans, eamque tacitis precibus exoptans; ubi cum sternutasset, se voti damnatum iri speravit. Jam illa spe se delusum esse conqueri-

ἔπταρον εἰς ἀνέμους· ἄλοχον δέ μοι οὔ τι κιχάνει
λυγρὸν ἐν ἀνθρώποις, οὐ νόσος, οὐ θάνατος.

DCCXX.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βουλεύεις, Ἀγαθῖνε· τὸ Βῆτα δὲ τοῦτ' ἐπρίω νῦν,
εἰπέ, πόσης τιμῆς; Δέλτα γὰρ ἦν πρότερον.

DCCXXI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Α. Τίς σέ, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; Β. οὗτος ὁ κλέπτης,
ἐνθάδε με στήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

DCCXXII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τίς ὑφείλετο; θερμὸς ὁ κλέπτης,
ὃς τῶν φηλητέων ᾤχετ' ἄνακτα φέρων.

tur. *Jac.* V. 1. ἔπταρον. Rem quampiam felici eventu cessuram præsagit sternutatio. Hom. Od. ρ. 541. ὥς φάτο, Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν. *Brodæus.* Cf. Theocrit. Eid. xviii. 16. ἤθελον ἀκοῦσαι. *auditurus eram*, exponit Jacobsius ex Reiskii monito θέλειν ap. seriores Græcos fere eandem vim habere ac μέλλειν. V. 3. εἰς ἀνέμους. i. e. frustra, incassum, ut passim ap. poetas. V. 4. κιχάνει. *assequitur, consequitur.*

Nr. 720. In Agathinum, qui senatoriam dignitatem pretio emerat, cum antea servus esset. *Jac.*

Nr. 721. In Statuam Justitiæ, cujus tristem vultum poeta interpretatur. *Jac.* ὁ κλέπτης, de rapaci magistratu idem vir interpretatur. οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. Quocum mihi nihil quidquam est negotii.

Nr. 722. In furem quendam qui Mercurii statuam abstulerat. θερμός. *callidus. audax.* Photius et Suid. θερμός. θρασύς. Vid. Blomfieldii Gloss. in Sept. c. Theb. 599.

DCCXXIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

DCCXXIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σέ φημι πένεσθαι.
χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
ἂν μετέχῃς αὐτῶν σύ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

DCCXXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παραστὰς
Φρὺξ ἐπέων λαιδρῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης·
" Αἴας δ' οὐκετ' ἔμιμνεν·" ὁ δ' ἀντεγέγωνεν ἔνερθε
" μίμνεν·" ὁ δ' οὐκετ' ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Nr. DCCXXV. V. 2. Vat. Cod. κακῆς. λαιδρῆς conjectura est Jacobsii.

Nr. 723. Excitavit Erasmus in proverbio, *Iterum ad eundem lapidem offendere.*

Nr. 724. In avarum divitem. Jacobsius comparat Hor. I. Ep. v. 12. " Quo mihi fortunam, si non conceditur uti? Parcus ob hæredis curam, nimiumque severus Adsidet insano." et II. Serm. iii. 121. " filius, aut etiam hæc libertus ut ebibat hæres, Dîs inimice senex, custodis?" V. 4. ἀπὸ νῦν. i. q. ἀπὸ τοῦ νῦν. ex hoc tempore.

Nr. 725. De sono audito ex Ajacis monumento, qui heroi convitiantem terruit, locum Philostrati Heroic. c. ii. 9. p. 681. excitavit Brodæus. V. 2. λαιδρῆς pro vulgato κακῆς Jacobsius legendum existimat, et exponit, *impudens in Ajacem convicium jaculatus est.* Hesych. λαιδρός. λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς. V. 3. Αἴας. Homeri verba sunt Il. ο. 717.

DCCXXVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χαίρετ' Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταί,
τέσσαρες οἱ τοῖχοι, καὶ τρία συψέλια.

Nr. 726. Similiter Stratonicus citharœdus ap. Athenæ. L. viii. p. 348. D. διδάσκων κιθαριστάς, ἐπειδὴ ἐν τῷ διδασκαλείῳ εἶχεν ἐννέα μὲν εἰκόνας τῶν Μουσῶν, τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος μίαν, μαθητὰς δὲ δύο, πυνθανομένου τινὸς, πόσους ἔχοι μαθητάς, ἔφη, Σὺν τοῖς θεοῖς δώδεκα.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

DCCXXVII.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Βοίδιον ἡ 'υλητρὶς καὶ Πυθιάς, αἵ ποτ' ἐρασταί
σοί, Κύπρι, τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν.
ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἱ ζῶναι, καὶ πόθεν οἱ πίνακες.

DCCXXVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίᾳ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

Nr. 727. Agitur de donariis, quæ meretriculæ mercatoribus et nautis probe emunctis nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris Hedyli Epigramma esse, quem donaria quæ in Arsinoes templo sua ætate visebantur, descripsisse constat. In maritima autem urbe Pythiam nostram et Boidiam habitasse, ipsa res docet. *Jac.* V. 3. ἔμπορε καὶ φορτηγέ. Hor. III. Carm. vi. 30. "Seu vocat institor, seu navis Hispanæ magister, Dedecorum pretiosus emptor." Cf. Propert. L. IV. El. v. 49. βαλλάντιον. crumena. βαλλάντιον, 'Αττικῶς. μαρσίππιον, 'Ελληνικῶς. Mœridis Attic. Lex. βαλάντιον καὶ πήρα ῥήτορες, οὐ μαρσίπιον. Thom. Mag.

Nr. 728. Laïs anus facta Veneri speculum dedicat. Imitando expressit hoc carmen Julian. Ægypt. Ep. (nr. 783.) *Jac.* Idem comparat Propert. L. II. El. vi. 1. "Non ita complebant Ephyreïa Laïdos ædes, Ad cujus jacuit Græcia tota fores." et Claudian. in Eutrop. i. 90. "Haud aliterjuvenum flammis Ephyreïa Laïs Et gemino dotata mari, cum serta refundit Canities —Seque reformidat speculo damnare senectus." Vide autem Kuinoel ad Propertii l. supra citatum.

DCCXXIX.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέμαται·
ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια, δυσμενέες.

DCCXXX.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Χαιροισάν τοι ἔοικε κομᾶν ἄπο τὰν Αφροδίταν
ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας·
δαιδαλέος τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει
τοῦ, τῷ καὶ τῆνα καλὸν Ἄδωνα χρίει.

DCCXXXI.

ΑΝΥΤΗΣ.

Φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ καὶ Αὐλιάσιν θέτο Νύμφαις
δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεύδοτος οἰονόμος,

Nr. 729. Promachus Phœbo arcum et pharetram, sed hanc sine sagittis dedicat. Expressit hoc carmen Callimachus Ep. xviii. V. 4. ὀλοὰ ξείνια. Schol. ad Soph. El. 96. ξένια Ἄρεος, τραύματα, φόνοι, καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαριζόμενοι. *Jac.*

Nr. 730. Samytha Veneri comæ redimiculum dedicat. *Jac.* V. 1, 2. κομᾶν ἄπο. pro ἀπὸ κομᾶν. atque idem quod gestaverat κεκρύφαλον. σαβακάθιον δεσμότριχον, reticulum quo ad capillos continendos caput constringebant. Simile donarium commemorat inter alia Antip. Sid. Ep. (nr. 753.) V. 3. ὄζει. Amabant veteres capillos unguentis præstantissimis delibuere, ut suavem inde odorem emitterent; hinc et κεκρύφαλος ὄζει. Nectar et ambrosiam a Thetide ad unguendum Patrocli corpus adhibita esse legimus Hom. Il. xix. 38. Il. xxiii. 186. *Schneider.*

Nr. 731. Theudotus Pani et Nymphis, quæ ipsi sitienti aquam monstraverant, donum dedicat. V. 1. Αὐλιάσιν. Nymphæ Αὐλιάδες eædem sunt, quæ

οὕνεχ' ὑπ' ἀζαλέου θέρεος μέγα κεκμηῶτα
 παῦσαν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

DCCXXXII.

ΜΥΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Νύμφαι Ἁμαδρυάδες ποταμοῦ κόραι, αἳ τάδε βένθη
 ἀμβρόσια ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεί,
χαίρετε καὶ σώζοιτε Κλεώνυμον, ὃς τάδε καλὰ
 εἵσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὔμμι θεαὶ ξόανα.

DCCXXXIII.

ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρά,
 Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑψώσῃς τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
 ῥωπικόν, ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

ap. Orph. Hymn. L. *αἰπολικαί, νόμιαι* vocantur; dictæ ab *αὖλις stabulum. Jac.* *φριξοκόμᾳ.* Pan horridus capillos, ut pastor. V. 2. *ὑπὸ σκοπιᾶς.* sub clivo. Cf. Theocrit. Eid. ix. 11. *οἰονόμος,* Schneiderus exponit, qui gregem solus in desertis locis pascit. V. 3, 4. *παῦσαν κεκμηῶτα.* fessum laboribus recreaverunt. *ὀρέξασαι* Idem vir hæc sic explicat; Ad fontes positæ erant non solum Nympharum, sed et Panis statuæ; hujus generis imagines, cum e longinquo facile conspici poterant, sine dubio viam Theudoto ostenderant.

Nr. 732. Nymphis precatur ut Cleonymo faveant, qui ipsis simulacra sub pinu ponenda curaverit. V. 1. Hamadryades vocantur *ποταμοῦ κόραι,* propter arbores ad fluminis ripam consitas, et ab ejus aqua nutritas. *Jac.* *βένθη.* Hesych. *βένθος. βάθος. πυθμήν.* V. 2. *στείβετε. στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσίν,* dixit Hermocreon Ep. nr. 777. qui hoc carmen imitatus est.

Nr. 733. Mater pictam filii sui imaginem Baccho dedicat. *Jac.* V. 2. *ῥωπικὰ γραψαμένα.* videtur significare *vili pigmento delineatum.* Photii Lex. *ῥῶπος· μίγμα· χρώματα, ὅσα βαφεῦσι, ζωγράφοις, μυρεψοῖς χρησιμεύει.* V. 3. *ὑψώσῃς,* jubeas adolescere. *Reisk.* V. 4. *ῥωπικόν.* h. l. alio sensu. *Si donum est vile.* *ῥῶπος.* Photii Lex. *μηθενὸς ἄξιον.*

DCCXXXIV.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
ὃς μὲν ἀπὸ πτανῶν Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις
τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.
ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην·
τῷ δὲ διὰ δρυμῶν· τῷ δέ, δι' ἠϊόνων.

DCCXXXV.

ΑΔΗΛΟΝ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡ.

Γλευκοπόταις Σατύροισι, καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρῶναξ πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε,
ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους·
ὧν ἡμεῖς σπείσαντες, ὅσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

DCCXXXVI.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ. οἱ δὲ ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανί, καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.

Nr. 734. Tres fratres, venator, auceps, et piscator Pani dona ferunt. Hoc argumentum Anthologiæ poetæ usque ad fastidium repetiverunt. *Jac.*

Nr. 735. Heronax Satyris et Baccho tres vini cados, totidem vinearum primitias, dedicat. *Jac.* V. 1. Γλευκοπόταις. *musti potoribus.* πρωτῆς φυταλιῆς. vineæ recens consitæ, quæ tum primum fructus edebat. *δράγμα.* Hesych. ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων. V. 4. πρωτοχύτοιο. Jacobsius exponit, Primum ex uvis vineæ tum demum consitæ, expressum vinum.

Nr. 736. Pani, Baccho, et Nymphis Biton sacra facit. *Jac.* V. 1. εὐαστῆρι. εὐαστὴρ epitheton Bacchi est et Bac-

Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρός,
κισσοῦ δὲ Βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης,
φύλλα τε πεπταμένων αἱματόεντα ῥόδων.
ἀνθ᾽ ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
αὔξετε· Πάν, γλαγερόν. Βάκχε, πολυστάφυλον.

DCCXXXVII.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
ἄκλαστοι μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ᾽ αἱ κλαδαραὶ κάμακες.
αἰδοῖ πάντα πρόσωπ᾽ ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπου
ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει.
παστάδα τις τοιοῖσδε, καὶ ἀνδρειῶνα, καὶ αὐλὰν
κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον·

chantium. *εὐάν. ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν.* Hesych. ubi vid. Casaubonus. V. 5, 6. Verba *σκιερῆς ὀπώρης*, de uva sub pampinorum umbra nutrita intelligenda censet Jacobsius. Idem *φύλλα* exponit *ipsos flores*, ut ap. Theocrit. Eid. xi. 26. *θέλοισ᾽ ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι.* Hoc Epigr. expressit Sabinus nr. 778.

Nr. 737. Scriptum in arma nova et splendida quæ Mars in templo suo suspensa esse indignatur. *Jac.* V. 1. *λάφυρα. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν σκῦλα λέγεται.* Hesych. V. 2. *ἄχαριν χάριτα.* Sic *funera nc-funera* Catullus carm. 64. 83. ejusmodi sunt formulæ *δῶρα ἄδωρα, πλοῦτος ἄπλουτος, κόσμον ἄκοσμον*, quas, ut monet Boschius, Hemsterhusius protulit ad Lucian. T. i. p. 698. Cf. notata ad nr. 291.

V. 3. *γανῶσαι.* proprie de metallis splendentibus. Hinc *γανῶσαι*, ap. recentiores præsertim, metalli laminis aliquid obducere. V. 4. *κλαδαραὶ κάμακες*, de hasta tenui et fragili accipias. Polyb. vi. 25. 5. *δόρατα—λεπτὰ καὶ κλαδαρά.* (ubi conf. Schweighæuserus). V. 5. *ἐκ δὲ μετώπου.* Theocrit.

Ἄρευς δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
 νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

DCCXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπαλμένον ὕδωρ,
 χαίροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
πέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
 ὑμέων, ὦ κοῦραι, μυρία τεγγόμενα,
χαίρετ'· Ἀριστοκλέης δ' ἴδ', ὁδοιπόρος ᾧπερ ἀπῶσα
 δίψαν βαψάμενος, τοῦτο δίδωμι κέρας.

DCCXXXIX.

ΛΕΩΝΙΔΑ.

Οἵδ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἱ δὲ χαλινοὶ
 στοιχηδόν, ξεσταί τ' ἀμφίβολοι κάμακες
δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
 Παλλάδι· τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

Eid. ii. 107. ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρὼς μεν κοχεύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις. *Jac.* Hoc Epigramma expressit Meleager nr. 754.

Nr. 738. Aristocles Nymphis, ad quarum fontem sitim leniverat, cornu dedicat, quo ad hauriendam aquam fuerat usus. *Jac.* V. 3. Poeta pergit in locorum recensu; καὶ κόσμια ταῦτα (et pulchra hæc loca circumjacentia) ἐν ὕδασιν ὑμέων (pro ἐν ὑμετέροις ὕδασι) ὦ κοῦραι (Νύμφαι sc.) τεγγόμενα. V. 6. Aristocles ecce hoc cornu hic dedico, quo iter per hæc loca faciens, aqua hausta sitim depuli. *Idem ad Edit. Palat.*

Nr. 739. Lucanorum spoliis, in Minervæ templo dedicatis, inscriptum. V. 1. θυρεάσπιδες. scuta oblonga. Nihil diversa videntur a θυρεοῖς. V. 2. ἀμφίβολοι κάμακες. Hom. Il. σ. 563. κάμαξι ἀργυρέῃσι. ἀμφίβολοι fortasse appellantur hastæ in utraque parte armatæ. Fracta hasta, inferiore cuspide pugnabant, ut præclare intelligitur ex Polyb. vi. 25. 5. V. 3. ποθέουσαι. Homericum dicendi genus. Il. β. 727. V. 4. ἀμφέχανεν. Anthol. Lat. T. ii.

DCCXL.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ' Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον,
ὄφρα ποτὶ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
γηραλέα τελέθοιμι, χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων·
ἀρκείτω στυγερὰ δῆρις Ἐνυαλίου.

DCCXLI.

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, κάλλος ἐπείη
ὡ'χαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

DCCXLII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσιν·
ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτο τοι ἀγλάϊσεν.

Nr. DCCXLI. V. 4. ὡς Χαρνῆθεν—ἀεξόμενον. Br. p. 45. "Mors, quæ perpetuo cunctos absorbet hiatu." Soph. Antig. 117. Polynices Thebis inhians *φονίαισιν ἀμφιχάνων κύκλῳ Λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα ἔβα*. *Jac.*

Nr. 740. Archestratus Herculi scutum dedicat. *Jac.* V. 2. *παστάδα*. templi vestibulum.

Nr. 741. Exdoxo Apollini crines dedicante, poeta deum rogat, ut puero perennem pulcritudinem tribuat. *Jac.* V. 3, 4. Hæc sic interpretatur idem vir ad Edit. Palat. "pro capillorum decore deposito aliud ei contingat decus, hedera Acharnensis *doctarum præmia frontium*."

Nr. 742. Musis et Apollini coronæ dedicantur. *Jac.* V. 2. *ἕρπυλλος*. de serpyllo vid. Kiessling. Theocrit. p. 763. V. 4. *Δελφὶς πέτρα* est ap.

βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος, οὗτος ὁ μαλλός,
τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

DCCXLIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. [ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ. Pl.]

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῇ σύριγγι μελίσδων
βουκολικοὺς ὕμνους ἄνθετο Πανὶ τάδε·
τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποτ' ἐμαλοφόρει.

DCCXLIV.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἁ Κύπρις οὐ πάνδαμος· ἱλάσκεο τὰν θεόν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Nr. DCCXLIII. V. 4. Τάν. καὶ corrigit Bothius.

Soph. Œd. Tyr. 472. Eurip. Androm. 398. Verbum ἀγλαΐζω transitivo sensu usurpatum in Ithyphall. ap. Athenæ. xiv. p. 622. notat Jacobsius ad Edit. Palat. V. 5. μαλλός. Hesych. inter cætera, λευκός. et μαλλοπάρῃος. λευκοπάρειος.

Nr. 743. Daphnis musicæ, venationi et amori renuntians, tibias, pedum, jaculum, cæt. Pani dedicat. V. 3. τρητοὺς δόνακας, fistulam ex perforatis arundinibus compactam. V. 4. ἐμαλοφόρει. Alludit ad morem amantium mala ad amatas suas perferendi. Cf. Eid. ii. 120. iii. 10. xi. 10. *Kiessling.*

Nr. 744. In statuam Veneris Uraniæ, a Chrysogona, quæ divæ felicitatem eam, qua cum conjuge et liberis fruebatur, acceptam referebat, positam. V. 4. A te omnia auspicantes, tuo, diva, favore fortunam suam in annum auctam et cumulatam viderunt. *Jac.*

DCCXLV.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῷ με Κανωπίτα Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
πλούσιον, ἡ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φήσεις· Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες;

DCCXLVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάου.

DCCXLVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον·
Β. θῆκε τίς; Α. Ἀρχῖνος. Β. ποῖος; Α. ὁ Κρής.
Β. δέχομαι.

Nr. DCCXLVII. V. 1. Corrigit Bastius λεοντόχλαινε.

Nr. 745. Callistion Critiæ filia Sarapidi lucernam ex voto dedicat. V. 1. θεὸς Κανωπίτης Sarapis. Euphorion ad Athenæ. xv. p. 700. narrat, Dionysium tyrannum Ταραντίνοις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν. V. 3. περὶ παιδός. morbo laborantis scil. Celeberrimum Sarapidos templum propter plurimos ægrotos sanitati ibi restitutos. V. 4. Ἕσπερε. *Hespere, dices, splendor tuus exstinctus est. Jac.*

Nr. 746. Phileratis Dianæ simulacrum dedicat. *Jac.*

Nr. 747. In clavam Herculi ab Archino Cretensi dedicatam. *Jac.* V. 1. Bastius ad Gregor. Corinth. p. 595. corrigit λεοντόχλαινε. Ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα, *leonis exuviis indutum*, dixit Pind. Isthm. vi. 53. *Idem ad Edit. Palat.* συοκτόνε. Erymanthium aprum intellige.

DCCXLVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται,
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

DCCXLIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.

Nr. 748. Echemma Cretensis arcum Dianæ dedicat, quo facto poeta capris, quibus ille olim insidias struxerat, securitatem gratulatur. *Jac.* V. 1. Κυνθιάδες. Cynthiæ feræ. Κύνθος. Scholiast. ὄρος τῆς Δήλου. V. 2. ἐν Ὀρτυγίῃ. in Delo. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς Ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ἥραν. Schol. Hymn. in Apoll. 61.

Nr. 749. Scriptum in nautilum ad Julidis littus captum, quem Selenæa, Cliniæ filia, in templo Arsinoes Zephyritidis dedicavit. V. 1. Ad hunc versum spectare videntur verba Stephani Byz. v. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου· ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις· ὡς Καλλίμαχος. Vide Intrpp. Catulli LXVI. 57. "Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopæis in loca littoribus." *Jac.* παλαίτερος dictum censet Schweighæuserus, adjectivum pro adverbio, ut χθιζὸς pro χθὲς, ἑσπέριος pro ἐν τῇ ἑσπέρᾳ, τριταῖος pro τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. V. 2. Σεληναίης, pro Σελήνης. similiter Ἀθηναίη pro Ἀθήνη, et mox γαληναίη pro γαλήνη. V. 3—6. Hæc sic vertit Grotius; "Navita dicebar piscis; si flabra faverent, Tendebam proprio vela rudente mea. Aëre tranquillo vectabar in æquore remis; Conveniens rebus sic mihi nomen erat."

ἐκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδ' ἐμοὶ ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
τίκτηται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

DCCL.

ῬΙΑΝΟΥ.

Αχρυλὶς ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας
πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χευαμένη πλοκάμους,
γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

DCCLI.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἁ φόρμιγξ, τά τε τόξα καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ
Σώσιδος, ἔκ τε Φίλας, ἔκ τε Πολυκράτεος.

γαληναίη et *maris tranquillitas* est, et *dea*. οὖλος. *rapidus*. V. 7. ἐκ τ' ἔπεσον. *Ejectus sum ad Julidis littus.* Julis autem erat, ut docet Casaubonus, antiqua urbs insulæ Ceo, patria Simonidis. V. 9. θαλάμῃσιν dictum existimat Jacobsius de *cubilibus* in quibus nautilus degerat. V. 10. Ἀλκυόνης. Tempus, dicit Schweighæuserus, quo alcyon ova sua in littore, et in scopulis littori vicinis, in ipso pæne cubili nautili, deponit, lætum inprimis olim nautilo fuerat; quia serenum cœlum, tranquillumque mare, quo is gaudebat, per illud maxime tempus erat.

Nr. 750. Achrylis Cybeles sacerdos, comam deæ dedicat. V. 1. θαλαμηπόλος. Proprie de sacerdote Cybeles. Dioscorides Ep. xi. Ἄτυς Κυβέλης θαλαμηπόλος. *Jac.* V. 3. γαλλαῖος, ad Gallos pertinens; adjectivum formatum a Γάλλος.

Nr. 751. Sosis, sagittarius, Apollini

χῶ μὲν ὀϊστευτὴρ κεραὸν βιόν· ἁ δὲ λυρῳδὸς
τὰν χέλυν· ὡ 'γρευτης ὤπασε πλεκτὰ λίνα.
ἀλλ' ὁ μὲν ὠκυβόλων ἰῶν κράτος, ἁ δὲ φέροιτο
ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχοι πρῶτα κυναγεσίας.

DCCLII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸν πάρος 'Ορβήλοιο μεμυκότα δειράσι ταῦρον,
τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας,
Δαρδάνεων ὀλετῆρ' ὁ κεραύνιος εἷλε Φίλιππος,
πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγέτιδι·
καὶ τάδε σοὶ βριαρᾶς, 'Ηράκλεες, οὐ δίχα βύρσας
θῆκεν, ἀμαιμακέτου κρατὸς ἔρεισμα, κέρα.
σᾶς τοι ὅδ' ἐκ ῥίζας ἀναδέδρομεν· οὔ τι ἀεικὲς
πατρῷα ζαλοῦν ἔργα βοοκτασίας.

DCCLIII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα Βίτιννα,
εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον·

Nr. DCCLII. V. 3. ὀλετὴρ Br. V. 7. οὔ τοι ἀεικὲς scribendum. *Jac.*

arcum; Phila, citharœda, testudinem; Polycrates, venator, retia dedicat. V. 6. πρῶτα κυν. præmia summæ in venando præstantiæ. *Jac.*

Nr. 752. In exuvias tauri a Philippo rege, Demetrii filio, Herculi dedicatas. V. 1. 'Ορβήλοιο. Duo hujus nominis montes in Thracia. Abundabat autem illa regio feris, teste Pausania L. vi. 5. *Jac.* V. 3. κεραύνιος. Lucret. iii. 1047. "Scipiades, belli fulmen." V. 4. αἰγανέᾳ. Hesych. αἰγάνεα. ἀκόντια. ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμάσιν ἠγκυλῶσθαι. V. 6. ἔρεισμα. munimentum.

V. 7, 8. ῥίζας. ex stirpe et progenie tua. πατρῷα ἔργα βοοκτασίας. nam taurum Cretensem interfecit Hercules, et Acheloum flumen in taurum transformatum domuit. πατρῷα addit, quod Macedoniæ reges ab Hercule genus ducant. *Brodæus.*

Nr. 753. Quinque Aristotelis filiæ Veneri Uraniæ dona offerunt. In eodem argumento versatur Archias. (nr. 756.) *Jac.* V. 1. Βίτιννα. nomen

τὸν δὲ φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινίς,
βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον·
ῥιπίδα δ' Ἀντίκλεια· καλύπτειραν δὲ προσώπου,
ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον,
ἁ καλὰ Ἡράκλεια· τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα,
χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων,
πατρὸς Ἀριστοτέλους συνομώνυμος· αἱ συνομήθεις
ἅλικες Οὐρανίῃ δῶρα Κυθηριάδι.

DCCLIV.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τίς τάδε μοι θνητῶν περὶ τοῖς θριγκοῖσιν ἀνῆψεν
σκῦλα, παναισχίστην τέρψιν Ἐνυαλίου;
οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι πήληξ
ἄλλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄρηρε σάκος·
ἀλλ' αὔτως γανόωντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδάρῳ,
οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα·

Nr. DCCLIV. V. 1. accepi in textum τοῖς ex conjectura Jacobsii.

fœmininum formatum a masculino Βίτων. Dicitur quoque in genere fœminino brevitate Βιτώ, Βιτοῦς, ut Λητώ, Λητοῦς et Λήτυννα, unde Latinum Latona. V. 4. ἁλὸς ἄνθεσι purpura significatur. ἄνθος est omnis color, præsertim vividus et ardens.—κεκρύφαλος. Vitta acuminata, in excelsam cuspidem velut pyramidem ascendens, interdum quoque in turrim latescens. *Reiske.* V. 5. ῥιπίδα. flabellum, quo mitigabant æstatis ardores. Cf. Archiæ Ep. supra citatum v. 3. V. 7. δράκοντα. Gestabant, dicit Reiskius, Græcæ fœminæ in carpis manuum, et supra malleos pedum torqueos aureos, qui serpentes, aut dracones forma et squamis referrent. V. 8. συνομήθεις, Reiskius interpretatur "ejusdem tecti victusque sociæ." Rectius vertas cum Maltbio "quæ eorundem morum sunt."

Nr. 754. Expressum ex Leonid. Tar. Ep. nr. 737. V. 1. Æschyl. Agamem. 561. Τροίην ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος, Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαιοῖς γάνος.

V. 5, 6. αὔτως γανόωντα. Arma frustra splendentia, nec telis percussa, choris quam pugnæ aptiora, Gradivo displicent.—χορῶν ἔναρα. Pueros in

οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον· ὅπλα δὲ λύθρῳ
λειβόμενα βροτέῳ σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

DCCLV.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Α. Εἰνάλιε λαβύρινθε, τύ μοι λέγε, τίς σ' ἀνέθηκεν,
ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑρόμενος;
Β. παίγνιον Ἀντριάσιν Διονύσιος ἄνθετο Νύμφαις
(δῶρον δ' ἐξ ἱερᾶς εἰμὶ Πελωριάδος)
υἱὸς Πρωτάρχου· σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός,
ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

DCCLVI.

ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα· πολύπλαγκτον δὲ Φιλαινὶς
πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον·

Nr. DCCLV. V. 1. In Vat. Cod. corrupte legitur. εἰνάλιε correxit Brunckius.
Nr. DCCLVI. V. 1. Forte πολυπλάγκτου. *Jac.*

Panathenaicis cum clypeis saltasse, constat ex Aristoph. Nub. 984. ubi vide Schol. Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum mulierum, commemoravit Spanheim. ad Callim. H. in Dian. 241. p. 341. V. 7, 8. Cum indignatione hæc pronuntiat deus, muliebria hæc ornamenta esse significans. Respicitur autem ad morem veterum ædes et loca publica armis ornandi. *Jac.*

Nr. 755. Dionysius, Protarchi filius, Nymphis cochleam marinam dono affert. V. 2. ἀγρέμιον. Suid. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας. idem quod ἄγρευμα. vocabulum aliunde non cognitum. V. 3, 4. Nymphæ Naïades in antris præcipue colebantur. Πελωριάδος. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum sive Pelorida, Siciliæ promontorium. Cochlearum Peloritanarum carnes in deliciis fuisse, testas vero a ludentibus usurpatas, docet Dorvill. in Sicul. p. 13. V. 6. Postremi hujus distichi color ductus ex Callim. Ep. (nr. 749. v. 7.) *Jac.*

Nr. 756. Expressum ex Antip. Ep. nr. 753. V. 1. Probare videtur Jacobsius ad Edit. Palat. πολυπλάγκτου κόμας, ut Propert. II. El. xviii. 9. "Sive vagi crines puris in fontibus

ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄημα
 ῥιπίδα, τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν·
λεπτὸν δ' Ἡράκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου
 τευχθέν, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσιν·
ἁ δὲ καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος
 οὔνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεγκαμένα·
ἅλικες ἀγλαὰ δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τάδε, Κύπρι,
 ὤπασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναέται.

DCCLVII.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
 μορφᾶς εἴδωλον λύγδινον, εὐξαμένα.
ἀλλὰ σὺ τῇ μικρῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζου,
 ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνᾳ.

DCCLVIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθετ' Ἀναξαγόρης με, τὸν οὐκ ἐπὶ ποσσὶ Πρίηπον,
 ἐν χθονὶ δ' ἀμφοτέρῳ γούνατι κεκλιμένον.

errant." V. 3. νόθον ἄημα. ventum factitium. V. 6. ἀραχναίης ἀρπεδόσιν. araneæ retibus. ἀραχναίοις νήμασιν dixit Antipater. V. 7. δράκοντος. Cf. notata ad ejusdem l. c. V. 10. γυάλων. Æschyl. Suppl. 559. Λύδιά τε γύαλα. ubi Stanleius interpretatur *Lydias planicies.*

Nr. 757. Scriptum est in Veneris statuam a Cythera, Bithyna muliere dicatam. *Jac.* V. 2. λύγδινον, dictum, docet Fischer. ad Anacr. Od. xxviii. a Λύγδος, qui locus erat in Paro insula; unde candidissimum marmor effodi solitum. V. 3. Valckenarius, ut monet Jacobsius, comparat versum Callimachi ap. Stobæum p. 517. αἰεὶ τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.

Nr. 758. In Priapum Phylomachi opus, qui non procul a Gratiis collocatus se in genua concidisse ait. *Jac.*

τεῦξε δὲ Φυλόμαχος. Χαρίτων δέ μοι ἀγχόθι καλὴν
ἀθρήσας, δίζευ μηκέτι πῶς ἔπεσον.

DCCLIX.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἴαρος ἤνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
σῇ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
ἠοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

DCCLX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
σκυλοφόρος κραναῆς τέλσα παρ' Ἰταλίης,

Nr. DCCLVIII. V. 3. Conj. Jacobs. Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλιὴν Ἀθρήσας.
Nr. DCCLIX. V. 3. Forte σῇ γ'. *Jac.*

V. 3. Vulgatam lectionem depravatam existimat idem vir, et sic emendandam; Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλίην. καλίην interpretatur, Musarum *sacellum*. Grotius vertit;—"cum stet mihi proxima florens Gratia, sit stultum quærere quî cecidi."

Nr. 759. Rosæ media hyeme florentes, ad puellam, natales celebrantem, missæ loquuntur. V. 1. ἤνθει μέν. Olim rosæ verno tempore florebant; nos autem nunc calices media hyeme reclusimus. V. 4. Desponsata igitur puella cui rosæ mittebantur, et jam nuptiarum dies instabat. Sic hæc accipienda videntur. *Jac.*

Nr. 760. Marcellus, qui puer in bellum profectus erat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen ad Octaviæ, sororis Augusti, filium referendum esse monuit Brunckius post Dorvillium, qui de bello Cantabrico circa ann. U. C. 729. confecto agi censebat. *Jac.* V. 2. τέλσα. plurale τέλσα Brunckius non meminit legisse. τέλσον ἀρούρης est ap. Hom. Il. ν. 707. et Il. σ. 544.

ξανθὰν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα· βούλετο πατρὶς
οὕτως, καὶ πέμψαι παῖδα, καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

DCCLXI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνί, καὶ ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι.
τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος ἔτ' ἄχνοος εὔξατο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ·
δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

DCCLXII.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἀγχιάλου ῥηγμῖνος ἐπίσκοπε, σοὶ τάδε πέμπω
ψαιστία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης.
αὔριον Ἰονίου γὰρ ἐπὶ πλατὺ κῦμα περήσω,
σπεύδων ἡμετέρης κόλπον ἐς Εἰδοθέης.
οὔριος ἀλλ' ἐπίλαμψον ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἱστῷ,
δεσπότι καὶ θαλάμων, Κύπρι, καὶ ἠϊόνων.

Nr. 761. Vota facit pro incolumitate fratris Euclidis, eo die, quo ille primam barbam deposuit. *Jac.* V. 1, 2. τελείῳ Ζηνί. " Dii in quorum auspiciis et tutela erant conjugia θεοὶ τέλειοι dicebantur; in quibus præcipue cultam scimus Ἥραν τέλειαν a Latinis *Junonem pronubam* dictam." Ruhnken. ad Timæum p. 225.—μειλίχῳ Ἀρτέμιδι. μείλιχος ὠδίνων est Ἄρτεμις, quia partus dolores mitigare credebatur. V. 4. ἔαρ. Cf. Apollonid. Ep. nr. 221. atque ibi notata. V. 5. δέχοισθε. benigno animo accipite.

Nr. 762. Venerem marinam poeta, ad puellam profecturus, donis placare studet. V. 2. ψαιστία. Suid. ψαιστά. ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψημένα. Pauperiorum hæc fuisse munera docet Kuster. ad Aristoph. Plut. 138. et 660. V. 5. Et amanti et naviganti propitia appareas. *Jac.*

DCCLXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
  ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε, διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
  ἤϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.
παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην,
  σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

DCCLXIV.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤ.

Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνεθήκατο κόρσης
  πῖλον, ὁδοιπορίης σύμβολον, Ἀντίφιλος.
ἦσθα γὰρ εὐχωλῇσι κατήκοος, ἦσθα κελεύθοις
  ἵλαος· οὐ πολλὴ δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὁσίη.
μηδέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χερὶ μαργὸς ὁδίτης
  ἀνθέματος· συλᾷν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

Nr. 763. Historia de Alcone, qui cum filium serpentis nodis constrictum videret, belluam, non sine gravi periculo filii (Phaleri) sagitta confecit. Valerius Flaccus L. i. 398. Phalerum narrat hunc casum in armis expressum gestasse narrat;—"vacua nam lapsus ab arbore parvum Ter quater ardenti tergo circumvenit anguis: Stat procul intendens dubium procul anxius arcum." Manilius L. v. 304. eundem casum respexit. *Jac.*

Nr. 764. Antiphilus, ab itinere redux, Dianæ in via collocatæ pileum dedicat. V. 1. Εἰνοδίη. proprie Hecate, viarum custos. Orphei Fragm. xxxiv. *Jac.* πῖλον κόρσης. Dictio πῖλος κόρσης est pileus, qui in capite super crinibus gestari potest, aut gestatus, aut illinc detractus fuit. Pileus hic loci σύμβολον ὁδοιπορίης appellatur, indicium quo agnoscitur aliquem non domi suæ, sed in itinere constitutum, aut etiam cursorem esse, qui faciendis itineribus victitet. Nam domi honestiores certe Romæ nudo capite ibant, idque objectu togæ a calore solis aut imbre muniebant. *Reiske.*

DCCLXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δεσπότι· φημὶ δὲ πολλῶν
ὄλβον ὑπερκύπτειν, ὅσσον ἀπὸ κραδίης.
ἀλλὰ δέχευ μνιαροῖο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
ἐνδυτόν, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδύμενον,
εἴριά τε ῥοδόεντα, καὶ ἐς κυανότριχα χαίτην
νάρδον, ὑπὸ γλαύκης κλειομένην ὑάλου,
ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
χεῖρας, ὁ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμους.

DCCLXVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς με, Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με, τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον,

Nr. 765. Generosæ cuidam mulieri munera poeta mittit. V. 2. Parva sunt mea munera, ut ex angusta domo; at si voluntatem, unde proficiscuntur, spectaveris, me multorum divitias superare intelliges. V. 3. *μνιαροῖο.* *μνιαρὸν* derivandum a *μνοῦς*. *ἔριον ἁπαλώτατον.* Hesych. Videntur igitur esse tapetes villosi, molli lana, veluti musco, obducti. Ejusmodi tapetes *μαλλωτὰς* appellabant, iisque opponuntur *οἱ ψιλοί*.—*βαθυῤῥήνοιο.* Obscura hujus vocabuli significatio. *ῥῆνες* sunt *πρόβατα*. *ἄρνες* ap. Hesych. Homeri *πολύῤῥηνος* in Od. λ. 256. per *πολυθρέμμων* explicatur ap. Eustath. Puto igitur, tapetem ex ovium lana confectum, densum, et cum ipsius ovis pelle comparandum, significari.—*τάπητος ἔνδυτον.* Infra *χιτὼν* vocatur. V. 4. *εὐανθεῖ.* Purpuræ *ἄνθος* tribuitur, ut omnibus coloribus, sed purpuræ præ omnibus. [vid. supra ad nr. 753.] V. 6. *ὑάλου.* Succos in vitreis vasis servabant veteres. V. 7. In lana quam misit (v. 4.) poeta, mulier manuum dexteritatem poterit ostendere, *χεῖρες* enim pro peritia ponitur. *Jac.*

Nr. 766. Amphora, vino destinata, conqueritur quod frumento asservando sit adhibita. V. 2. *Ἀδριακοῦ.* Vinum Adriaticum pro Italico, quod supra

Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου,
ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων;
ἀμφοτέρους ᾔσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ Μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

DCCLXVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀπὸ προτερῆς ἔτι ποίης
ὥριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν,
ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν,
ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας· εἰς σὲ δ', ἄνασσα,
τοίην χὡ νιφόεις κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

DCCLXVIII.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἥ τε Σάμου μεδέουσα, καὶ ἣ λάχες Ἴμβρασον Ἥρη,
δέξο γενεθλιδίους, πότνα, θυηπολίας,

mare Adriaticum sive Ionium in Græciam mittitur. V. 3. *τίς ὁ φθ.* Cur Bacchi mihi invidentur munera? Anne tanta penuria vasculorum Cereri servandæ proprie destinatorum? *Jac.* V. 6. *οὐ δέχεται.* indignabunda respuit, abhorret.

Nr. 767. Nobili cuidam mulieri, fortasse Cæsaris conjugi, poeta hiberno tempore malum ex præteriti anni proventu sine macula servatum mittit. *Jac.* V. 1. *μῆλον στρούθειον.* Cotoneæ arboris mala, dicit Brodæus, duorum sunt generum; altera minora, rotunda, odoratioraque sunt, quæ vera cotonea appellantur; altera majora dulcioraque struthea vocant. V. 3, 4. Grotius vertit; "Non maculæ, non ruga mihi; lanugine velor, Ut quæ maternus pondera ramus habet." V. 6. Simile quid de rosis dixit Crinagoras supra nr. 759.

Nr. 768. Maximus quidam, natales celebrans, Junoni sacra cum precibus facit. V. 1. *Ἴμβρασον.* Ad Imbrasum, Samii fluvium, Junonem natam

μόσχων ἱερὰ ταῦτα, τά σοι πολὺ φίλτατα πάντων
ἴσμεν, ὅσοι μακάρων θεσμὸν ἐπιστάμεθα.
εὔχετ' ἐπισπένδων τάδε Μάξιμος· ἣ δ' ἐπένευσεν
ἔμπεδα· Μοιράων δ' οὐκ ἐμέγηρε λίνα.

DCCLXIX.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Πέμματα τίς λιπόωντα, τίς Ἄρεϊ τῷ πτολιπόρθῳ
βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
Νύμφαις ταῦτα φέροι τις· ἀναιμάκτους δὲ θυηλὰς
οὐ δέχομαι βωμοῖς ὁ θρασύμητις Ἄρης.

DCCLXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ἀπὸ σταλίκων, ὁ δ' ἀπ' ἠέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου,
Εὔπολι, σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια.
ἀλλ' ἐμέθεν δέξαι Μουσέων στίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
μίμνει, καὶ φιλίης σῆμα, καὶ εὐμαθίης.

DCCLXXI.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΛΟΓΓΟΥ.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθ', ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις, ταῦτα δέχευ δῶρα Λεωνίδεω·

esse tradebant veteres. Vide Schol. Apollon. Rhod. L. ii. 868. V. 3, 4. Vitulis Junoni litatur; alii ei juvenca, alii agna fieri narrant.—μακάρων θεσμόν. qui res sacras, sacrorum ritus intelligimus. Hinc probabile est Maximum Junonis sacerdotem fuisse. V. 5, 6. ἐπένευσεν ἔμπεδα. Æschyl. Eumenid. 335. μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. Hesych. ἔμπεδα. ἐπιτελῆ· βέβαια. ἰσχυρά. ἀμετάλλακτα. ἀσφαλῆ. Parcæ non inviderunt ei id quod Juno sacrificanti annuerat. *Jac.*

Nr. 769. Mars placentas, uvas, rosasque in ara sua positas respuit, sanguine conspersa sacrificia postulans. *Jac.* Cf. Leonid. Tar. Ep. nr. 737.

Nr. 770. Ad Eupolin quendam carmen, donum natalitium, mittit. *Jac.*

Nr. 771. Leonidas, pauper, sed justus, Veneri sacrum facit. V. 1. ἀκραιφνέος. ἀκραιφνής derivandum ab

πορφυρέην ταύτην ἐπιφυλλίδα, τήν θ' ἁλίπαστον
δρυπέπα, καὶ ψαιστῶν τὴν νομίμην θυσίην,
σπονδήν θ' ἣν ἀσάλευτον ἀφύλισα, καὶ τὰ μελιχρὰ
σῦκα· σὺ δ' ὥς νούσου, ῥύεο καὶ πενίης.
καὶ τότε βουθυτέοντα μ' ἐσόψεαι. ἀλλὰ σύ, δαῖμον,
σπεύδοις ἀντιλαβεῖν τὴν ἀπ' ἐμεῦ χάριτα.

DCCLXXII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκεν
Πᾶνα Φιλοξενίδης, ὁ κλυτὸς αἰγελάτης,
θύσας αἰγιβάτην πολιὸν τράγον, ἔν τε γάλακτι
πρωτογόνῳ βωμοὺς τοὺς ἱεροὺς μεθύσας.
ἀνθ' ὧν ἐν σηκοῖς διδυματόκοι αἶγες ἔσονται
γαστέρα, φεύγουσαι τρηχὺν ὀδόντα λύκου.

ἀκέραιος, κεράω, non mixtus, purus. Hinc πενίη ἀκραιφνής, ut ἄκρητος, *magna paupertas*. Hesych. ἀκραιφνής. καθαρός. ἀκριβής. ἀληθής. V. 3. ἐπιφυλλίδα. Suid. μικρὸν βοτρύδιον Vid. Schol. Aristoph. Ran. 92. Uvæ sunt parvæ, nullius pretii, quas vindemiatores reliquerunt. *Jac.* V. 4. δρυπέπα. "Multa, (dicit idem vir ad Edit. Palat.) dedit Pierson. ad Mœr. p. 121. de δρυπεπής, sed substantivum, unde τὴν δρυπέπα descenderit, nemo, quod sciam, indicavit." Discrimen statuunt plerique Intrpp. inter δρυπετής et δρυπέπης. quarum illam exponunt de fructu (præsertim oliva) qui immaturus in terram deciderit, hanc de eo qui in arbore maturuerit, sole coctus.—ἁλίπαστον. sale, vel unda marina, conspersum, unde ἁλμάδες, ἁλινήκτειραι dicebantur.—ψαιστῶν. vid. supra ad nr. 762.

V. 5. Vini libationem affert, unde fæcem delibavit, et quidem ἀσάλευτον, cado vel poculo non commoto, ne scil. fæx cum vino commisceretur. *Jac.*

Nr. 772. Eleganti hoc carmine caprarius Pani, quem ipse rudi manu edolaverat, sacra facere fingitur. *Jac.* V. 1. αὐτόφλοιος. ipsum corticem adhuc habens. V. 4. γάλακτος—μεθύσας. imbutis aris tuis venerandis lacte capellæ primiparæ.

DCCLXXIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς,
καὶ σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,
καὶ κανονῖδ' ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν,
αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον,
Καλλιμένης Μούσαις, ἀποπαυσάμενος καμάτοιο,
θῆκεν, ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο.

DCCLXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α. Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν;
Β. Ἑρμογένης. Α. τίνος ὤν; Β. Δαιμονέως. Α. ποδαπός;
Β. Ἀντιοχεύς. Α. τιμῶν σε χάριν τίνος; Β. ὡς συναρωγὸν
ἐν σταδίοις. Α. ποίοις; Β. Ἰσθμόθι καὶ Νεμέᾳ.

Nr. DCCLXXIII. V. 3. παραθῆγα. Br.

Nr. 773. Callimenes scriba, cum ætate provectus oculis minus valeret, Musis consecrat artis suæ instrumenta. V. 1. πλευρῆς. De chartæ superficie accipiendum. V. 2. σμίλαν. scalpellum, quibus calami finduntur. V. 3. κανονίς. procul dubio idem quod ap. alios κανών. *regula. Jac.* παρὰ θῖνα. "Pumices aquæ innatant, et a fluctibus ad littus impelluntur, ubi colliguntur. Sic vulgata lectio intelligenda. Sed aliud quid scriptum fuisse reor, scilicet παραθῆγα. Hic enim epitheton requiri videtur quod pumicis usum declaret. Est autem παραθῆγα pro παραθηγέα, ut in Sapphus νεοθᾶγι σιδάρῳ, pro νεοθαγέϊ." Brunck. V. 6. Cum oculi senectute hebescunt, et caligant. ἐπισκέπω. superne intego. —κανθός. vid. ad Ep. Incert. nr. 619.

Nr. 774. De Mercurii statua, ab Hermogene, qui inter pueros victoriam e cursus certamine reportaverat, ad carceres posita. V. 5. ἑλὼν τίνας. *Quosnam currendo superans?* Schol. ad Plutarch. de Ser. N. V. p. 8. αἱρῶν τοὺς ῥήτορας ἀντὶ τοῦ νικῶν. *Jac.*

Α. ἔτρεχε γάρ; Β. καὶ πρῶτος. Α. ἑλὼν τίνας; Β. ἐννέα παῖδας·
ἔπτη δ᾽ ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους.

DCCLXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν,
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια·
ἤνιδε σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.
Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

DCCLXXVI.

ΜΑΙΚΙΟΥ ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι, Πρίηπε,
χοιράσι, καὶ τρηχεῖ τερπόμενε σκοπέλῳ,
σοὶ Πάρις ὀστρακόδερμον ὑπ᾽ εὐθήροισι δαμέντα
ὁ γριπεὺς καλάμοις κάραβον ἐκρέμασεν,

Nr. 775. De apum examine, quod in navis rostro mellificaverat. V. 2. Ἀκτιακοῦ. Augustus in pugnæ Actiacæ memoriam Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ τριήρη τε καὶ τετρήρη, τά τε ἄλλα καὶ ἑξῆς, μέχρι δεκήρους, ἐκ τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀνέθηκε. Dio Cass. li. p. 632. V. 3. σιμβλεύει. repete ἔμβολα. V. 5, 6. Sub Cæsaris imperio vel hostium arma fructus ferre docentur. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poetæ passim usi sunt. *Jac.*

Nr. 776. Priapo Paris locustæ marinæ testam dedicat. *Jac.* V. 1. *ἀκταίη νησίς. insula haud procul a littore posita.* At vide an non *Nessis* significetur, insula prope Campaniam. Statius Sylv. iii. 1. 150. "Sylvaque quæ fixam pelago Nesida coronat." *Idem ad Edit. Palat.*—ἁλιξάντοισι χοιράσι. rupibus maris fluctibus allisis.

V. 4. *κάραβος*. Locusta, cancro cognata, aculeis et cornibus instructa. Captantur potissimum circa promonto-

σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα
θεὶς μάκαρ, αὐτὸ δὲ σοὶ τοῦτο πόρε σκύβαλον·
τῷ σὺ δίδου μὴ πολλά, δι' εὐάγρου δὲ λίνοιο
δαῖμον, ὑλακτούσης νηδύος ἡσυχίην.

DCCLXXVII.

ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
εἵσατο, καλλινάου πίδακος ἀντιτυχών,
χαίρετε, καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
τόνδε δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

DCCLXXVIII.

ΣΑΒΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πανὶ Βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ,
τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι, αὔξετε δ' αἰεὶ
Πὰν ἀγέλην, Νύμφαι πίδακα, Βάκχε γάνος.

rium Sigeum, et montem Athon. *Jac.* V. 5. *ἡμίβρωτον ὀδόντα.* semesum dentem, propter senectutem scil. V. 8. *ὑλακτούσης νηδύος. latrantem stomachum* dixit Horat. Serm. ii. Sat. ii. 18.

Nr. 777. Nymphis Hermocreon, limpido fonte reperto, munera offert. V. 1. Fortasse illa *δῶρα* sunt *ξόανα* Nympharum, de quibus vox *εἵσατο* proprium. *Jac.* V. 3. *ὑδατόεντα δόμον.* Comparavit Boschius Virg. Georg. iv. 363. "Jamque domum mirans genitricis et humida regna." et Propert. I. El. xx. 84. "Grata domus Nymphis humida Thyniasin."

Nr. 778. Expressum carmen ex Leonid. Tar. Ep. (nr. 736.) V. 2. *φόβαι εὐπέταλοι* sunt *frondes foliis bene instructæ, umbrosæ.* Finge tibi aram Pani, Nymphis, et Baccho sacram, sive simulacra horum numinum sub arboris umbra collocata. *Jac.*

DCCLXXIX.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

DCCLXXX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρῆϊ, καὶ Ἰνοῖ καὶ Μελικέρτῃ,
καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθραξι θεοῖς,
σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

DCCLXXXI.

ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσιν,
σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφόντισι Μάρκος
μηδὲν ἑλὼν, αὐτὸς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν.

Nr. DCCLXXXI. V. 3. *ταῖς πρὶν* Ald. 2. debetur.

Nr. 780. V. 1. Georg. i. 437. "Glauco et Panopeæ et Inoo Melicertæ." quem versum ex Parthenio ductum esse monent Intrpp. V. 2. *Σαμόθραξι.* Orph. Hymn. 37. *Οἵτε Σαμοθρήκην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.* V. 3. *κέκαρμαι.* Jacobsius confert. Juv. xii. "Tuti stagna sinus; gaudent ibi vertice raso Garrula securi narrare pericula nautæ."

Nr. 781. Carpit, ut videtur, dedicationum poetas, qui post magnificum exordium, multisque diis in partes vocatis, pusillæ tandem rei dedicationem concelebrant. V. 2. *ἔνδον.* in antro puta; nam antra Nymphis erant pro sacellis. *Jac.* V. 3. In Vat. Cod. lacuna est post *λογχαῖς*, quam primum supplevit Ald. secunda, voculis *ταῖς πρὶν* insertis. Frigidum Jacobsio videtur hoc additamentum, qui *συοφόντισι* tertiam et quartam sedem in hexametro occupasse nullus dubitat. Friedemanni igitur conjecturam *Μάρκος ὁ ἀργὸς* se veram dicturum esse profitetur, si causa appareret cur *venatoris* in nostro epigrammate desidia notaretur. *ὁ ἀργὸς* bis sequitur *Μάρκος* ap. Lucill. Epp.

DCCLXXXII.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀντὶ βοός, χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε
θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους.
ἡ δὲ θεὸς τούτοις γάνυται πλέον, ἤπερ Ἀπόλλων
χρυσῷ, ὃν ἐκ Λυδῶν Κροῖσος ἔπεμψε θεῷ.

DCCLXXXIII.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤ.

Λαῒς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφήν,
γηραλέων στυγέει μαρτυρίην ῥυτίδων.
ἔνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον
δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.

DCCLXXXIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκμηὼς χρονίῃ πεπονηκότα δίκτυα θήρῃ
ἄνθετο ταῖς Νύμφαις ταῦτα γέρων Κινύρης·

Nr. 782. Pamphilium, puella, Isidi capillos dedicat. V. 4. Respicitur inprimis donum τῶν χρυσέων πλίνθων a Crœso Delphos missum. Ex antiquiore hæc expressa esse suspiceris ex Horatio II. c. xii. 21. ubi similiter; "Num tu, quæ tenuit dives Achæmenes, Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes, Permutare velis crine Lycymniæ, Plenas aut Arabum domos?" *Jac.*

Nr. 783. Laïs, anus facta, speculum suum Veneri dedicat. Expressum ex Platon. Ep. (nr. 728.) V. 6. δίσκον. speculum, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, Sophocles ἐν Κρησὶ τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, ap. Athen. xv. p. 687. C. quem secutus est Callim. in Lavacr. Pallad. v. 21. *Jac.*

Nr. 784. Cinyras, piscator senex factus, Nymphis retia detrita ponit.

οὐ γὰρ ἔτι τρομερῇ παλάμῃ περιηγέα κόλπον
  εἶχεν ἀκοντίζειν οἰγομένοιο λίνου.
εἰ δ' ὀλίγου δώρου τελέθει δόσις, οὐ τόδε, Νύμφαι,
  μέμψις, ἐπεὶ Κινύρου ταῦθ' ὅλος ἔσκε βίος.

DCCLXXXV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κλίνας αὐχένα γαῦρον ὑφ' ἡμετέροισι πεδίλοις,
  χερσί με ληϊδίαις ἔπλασε Πραξιτέλης.
αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κευθόμενόν με
  χαλκώσας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης.
ἡ δέ μιν αὖθις Ἔρωτι προσήγαγε· καὶ γὰρ ἐρῶντας
  δῶρον Ἔρωτι φέρειν αὐτὸν Ἔρωτα θέμις.

DCCLXXXVI.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων
  τᾶς καλυκοστεφάνου νυμφίος Εὐρυνόμας
Ἑρμοφίλας ἀνέθηκεν ὁ βωκόλος· ἀλλὰ δέχεσθε
  ἀντ' αὐτᾶς πακτάν, ἀντ' ἐμέθεν τὸ μέλι.

V. 1. *δίκτυα χρονίης θήρης* sunt retia quibus ille jam diu piscaturam exercuerat. *πεπονηκότα* ornatus causa additum. V. 5. Hæc quoque nimis prolixa pro; *εἰ δ' ὀλίγον δῶρον*, sive *ὀλίγη ἡ δόσις*. *Jac.* V. 6. *βίος*. ex quo victitabat.

Nr. 785. Phryne Amori imaginem Amoris dedicat, qui ejus archetypum ex suo ipsius pectore duxerat, Phrynæ donatam. Expressum carmen ex Simonid. Ep. (nr. 94.) *Jac.* V. 1. Idem vir confert Propert. I. El. i. 4. "caput impositis pressit Amor pedibus." II. El. xxi. 59. "Instat semper Amor supra caput, instat amanti, Et gravis ipse super libera colla sedet." Cf. Meleagr. Ep. nr. 157. V. 2. *ληϊδίαις*, prædando captis; h. l. *victis*.

Nr. 786. Dedicatorium pastoris ante nuptias. *Jac.* V. 2. *καλυκοστεφάνου*. roseis germinibus redimitæ. V. 4. In

DCCXXXVII.

[ΑΓΑΘΙΟΥ. Plan.]

Πορφυρὶς ἡ Κνιδίη τὰ στέμματα, καὶ τὸ δίθυρσον
τοῦτο τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον,
οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα
κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη,
αὐτῷ σοί, Διόνυσε, πρὸ παστάδος ἠώρησε
ταῦτα τὰ τοῦ κάλλευς κόσμια καὶ μανίης.

DCCLXXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμῖδα,
Ἀρτέμιδι ζώνην ἄνθετο Καλλιρόη.
εὕρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἥβην
σώφρονα, καὶ τεκέων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

πακτὰν respici existimat Jacobsius ad candidum puellæ colorem, ut ap. Theocrit. Eid. xi. 20. *λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδῆν*. in *μέλι* autem aut ad cantus suavitatem aut ad colorem *μελίχλωρον*, qui in juvenibus præcipue laudabatur.

Nr. 787. Porphyris ornatum Bacchicum, quo antea usa fuerat, in Dionysi templo dedicat. V. 1. Verba *δίθυρσον λογχωτὸν* vix recte accepit Grotius; *gemina cum cuspide thyrsum.* Binos thyrsos nonnunquam gerebant Bacchæ; qui cum proprie hastæ sint, quarum cuspides hedera ambiebant, appellantur *λογχωτοὶ* et una voce *θυρσολόγχοι*. V. 3. *φοιτᾷν εἴς τινα*, proprie dicuntur discipuli, qui alicujus scholas frequentant; deinde est *colere*. *Jac.* V. 4. *κισσωτὴν νεβρίδα.* cervinam pellem hedera ornatam. V. 5. *πρὸ παστάδος*. in templi vestibulo ut in Hegesippi Ep. nr. 740.

Nr. 788. Mulier post optatas nuptias et filii partum tribus deabus dona offert; Veneri nempe, cui maritum debebat, corollas; Palladi, cui castam juventutem dicaverat, cincinnos; Dianæ denique, quæ ipsi in puerperio opem tulerat, zonam. *Jac.*

DCCLXXXIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σὸς πόσις Ἀγχίσης, τοῦ εἵνεκα πολλάκι, Κύπρι,
　τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἠϊόνα,
νῦν μόλις εὗρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα κόψαι,
　θῆκε δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
ἀλλὰ θεά, δύνασαι γάρ, ἢ ἡβητῆρά με τεῦξον,
　ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου.

DCCXC.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄσπορα, Πὰν λοφιῆτα, τάδε Στρατόνικος ἀροτρεὺς
　ἀντ' εὐεργεσίης ἄνθετό σοι τεμένη.
βόσκε δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χώρην
　δέρκεο, τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.
αἴσιον εὑρήσεις τὸ ἐπαύλιον· ἐνθάδε γάρ σοι
　Ἠχὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει.

Nr. 789. Anchises Veneri paucas canorum reliquias dedicat. Elegans Epigramma. V. 2. Ἰδαίην ἠϊόνα. Theocrit. Eid. xx. 34. οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνετο βούτᾳ Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. V. 5. δύνασαι γάρ. Formulam solemnem in precibus illustravit Abresch ad Aristænet. et Mitscherlich ad Horat. T. ii. p. 136. *Jac.* Aristæneti l. c. Boissonade comparavit Ovid. Pont ii. 9. 6. "Quamque potes profugo, nam potes, affer opem." Milton Sams. 708. "And turn his labours, for thou canst, to peaceful end."

Nr. 790. Pani agricola partem agri nondum cultam ad gregum pasturam dedicat. V. 1. Pan λοφιήτης, qui in rupibus degit, summa montium cacumina habitat. *Jac.* V. 5. τὸ ἐπαύλιον. Idem vir ad Edit. Palat. variis exemplis defendit hiatum quem articulus facit. Cf. Lucian. Ep. nr. 36. V. 6. Ἠχώ. Vid. Cometæ Ep. nr. 294.

DCCXCI.

ΠΑΥΔΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διατίλματα μυρία φύλλων,
σοὶ τὰ νοοπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης,
βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῇδε κονίῃ
σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρα,
σοὶ τάδε, Λαΐς, ἅπαντα· παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
τοῖσδε, σὺν ἀκρήβαις πολλάκι παννυχίσας,
οὐκ ἔπος, οὐ χαρίεσσαν ὑπόσχεσιν, οὐδὲ μελιχρῆς
ἐλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπεσπάσατο.
φεῦ, φεῦ, γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
μέμφεται ἀστρέπτου κάλλεϊ θηλυτέρης.

DCCXCII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοὶ τόδε, πενταίχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ἀκμαῖς,
ἀκροχανές, φοινῷ κρατὶ συνεξερύσας,
ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πάν,
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Nr. 791. Anaxagoræ ad Laïdis limina comissantis verba. Illustribus nominibus carmen ornare studuit poeta; ne quis eum historiam quandam antiquitatis spectasse existimet. V. 1. Vivida sane descriptio. Coronas discerptas, pocula fracta, faces ambustas et similia juvenes comissantes ad meretricum januas relinquere solebant. V. 2. Grotius; "Turbantisque animum pocula fracta meri." V. 8. *ὑβριστήν*. ne verbum quidem, quamvis falsum et mendax, quod spem saltem excitare posset. *Jac.* V. 10. *θηλυτέρης*. de ipsa Laïde intelligendum. Eadem significatione h. v. usus est Agathias.

Nr. 792. Teucer Arabs Pani leonis exuvias dedicat. V. 2. *ἀκροχανές*. oris rictum late patentem significat.—*φοινῷ*. Hom. Il. π. 159. *πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν*. — *φοινόν*. *πυῤῥόν*. Hesych. *Jac.* V. 4. *αἰγανέαν*. Vid. ad Antipatri Ep. nr. 752.

αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
ᾇ ἐπὶ βρυχητὰν θὴρ ἐκένωσε χόλον.
Ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν ὑλονόμοισι χορείαν
στᾶσαν, ἐπεὶ καὐτὰς πολλάκις ἐξεφόβει.

DCCXCIII.

ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν κιθάρην Εὔμολπος ἐπὶ τριπόδων ποτὲ Φοίβῳ
ἄνθετο, γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφόμενος,
εἶπε δέ· μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι, μηδ' ἐθελήσω
τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν.
ἠϊθέοις μελέτω κιθάρης μίτος. ἀντὶ δὲ πλήκτρου,
σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισάμεθα.

DCCXCIV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δάφνις ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομένας
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.

V. 7. Ductum hoc existimat Jacobsius ex Apollon. Rhod. ii. 820. *κάπριος ἀργιόδων, ὁλοὸν τέρας, ὄν ῥα καὶ αὐταὶ Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν.*

Nr. 793. Eumolpus citharœdus Apollini citharam dedicat, quam ipse trepidis manibus non amplius impellere valet. Fortasse Macedonius intelligi voluit Eumolpum illum, Musæi filium, quem *Πυθιονίκην* in musico certamine antiquitas tradidit. V. 4. *ἐμμελέτημα.* idem quod *μελέτημα.* Meditationum et exercitationum laborem, quam musica postulat, non amplius suscipiam. *Jac.* In tertio versu notanda est conjunctio aoristi primi optativi cum futuro Indicativi modi.

Nr. 794. Daphnis, senectute confectus, Pani clavam dedicat. *Jac.* V. 2. *ἀεργηλός.* Hesych. *ἀργός.* V. 3. *κορύναν.* Vid. ad Incert. nr. 803. Hujus vocis media syllaba ap. veteres nunc corripitur, nunc producitur. *ἀνέθηκε.*

εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνὰ
  ἄτρομος ἐν τρομερῷ σώματι ναιετάει.
ἀλλὰ λύκοις σίντῃσιν ἀν' οὔρεα μή τις ἐμεῖο
  αἰπόλος ἀγγείλῃ γῆραος ἀδρανίην.

DCCXCV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε, καὶ ἀγκυλόδοντα σίγυνον
  Πανί τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν·
Τὸν κύνα δὲ ζώοντα πάλιν ποτὶ τῶὐλιον ἄξω,
  ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

DCCXCVI.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κισσοκόμαν Βρομίῳ Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνῳ
  ἀμπελοεργὸς ἀνὴρ ἄνθετο Ληναγόρας.
τῷ δὲ καρηβαρέοντι, δορήν, τρίχα, κισσόν, ὀπώρην,
  πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλέλυται·
καὶ φύσιν ἀφθόγγοισι τύποις μιμήσατο τέχνη,
  ὕλης ἀντιλέγειν μηδὲν ἀνασχομένης.

notandus est transitus a tertia persona ad primam in v. quinto, *μελίσδομαι*, ut in Agathiæ Ep. nr. 789.

Nr. 795. Primum versum commemorat Suidas in v. *Σιγύνη. καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν.* Idem distichon secundum exhibit in v. *Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας. Ὅμηρος.* (Od. ρ. 222) *Huschke.* V. 3. *τῶὐλιον. τὸ αὔλιον.* Sic contracte legitur Theocrit. Eid. xi. 12.

Nr. 796. Satyri imago, Baccho a vindemiatore posita, describitur. V. 1. *σεσαλαγμένον οἴνῳ.* Ductum ex Leonid. Tar. Ep. (nr. 123.) V. 3. Tam egregie ebrietas in Satyro expressa erat, ut non ipse tantum, sed pellis quoque, qua indutus erat, hedera, quæ tempora cingebat, crines denique et uva (*ὀπώρη*) quam manu tenuisse videtur, ebrietatis et temulentiæ participes esse viderentur. *Jac.* V. 6. Grotius; "Materia est digitis ausa negare nihil."

DCCXCVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δίκτυον ἀκρομόλιβδον Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
  δῆσε γέρων, ἁλίων παυσάμενος καμάτων,
ἐς δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης
  εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων·
Οἶσθα, μάκαρ, κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
  ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη.
Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον, ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
  ὡς ἐθέλεις, μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

DCCXCVIII.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο, Βάκχε·
  δέχνυσο δ' εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

DCCXCIX.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
  ἄνθεσο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλα,

Nr. 797. Amyntichus piscator Neptuno rete dedicat. V. 3. εἰς Ποσειδάωνα—εἶπεν. de hac locutione egit Huschk. An. Crit. p. 59. Cf. Æschyl. Pers. 166. ubi Blomfieldius provocat ad Porsoni Adversar. pp. 224. 308.

V. 5, 6. Cum senectute, malo jam per se satis gravi, conjunctum est aliud quod non magis depellere possum, paupertas. ἡβάσκει propter antithesin posuit. ἡβάσκει. ἀκμάζει. Suid. Vocabuli potestatem explicuit Pierson. ad Moer. p. 181. *Jac.* V. 8. ὡς ἐθέλεις. Idem vir in Addend. ad Edit. Palat. sibi in mentem venisse dicit, an Macedonius scripserit, ὡς ὅθ' ἁλός. *ut quum me de mari alebas.* præpositione ad ἁλὸς repetita. Quod si ὡς ἐθέλεις retineas, vertas, *ut libet, quantumvis parce.*

Nr. 798. Vinosus homo Baccho cadum exsiccatum dedicat. *Jac.* Cf. Lucian. Ep. Nr. 54.

Nr. 799. Daphnis mulierum amator

ὦ Πάν, δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἶσα γὰρ αὐτῷ
καὶ μολπὰν φιλέεις, καὶ δύσερως τελέθεις.

DCCC.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἴϋγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν
ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
χρυσῷ ποικιλθεῖσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου
γλυπτή, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον,
πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα,
τῆς Λαρισσαίης ξείνια φαρμακίδος.

DCCCI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τήν τ' ἐρατεινὴν
σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,

Nr. DCCC. V. 3. ποικίλλουσα Vat. Cod. ποικιλθεῖσα cor. Brunckius.

Pani eodem morbo laboranti, munera quædam dedicat. *Jac.* V. 1. νάκος. pellis caprina quam rustici modo pro amictu usurpabant, modo pro veste stragula. Cf. Theocrit, Eid. V. 2. νάκος. Hesych. κώδιον. αἴγειον δέρμα μετὰ τριχῶν.

Nr. 800. Nihil hoc Epigrammate illustrius ad docendum τῆς ἴϋγγος formam et usum. Rhombus erat filis ex lana circumdatus, quem agitabant veneficæ, carminibus simul pronuntiatis, quibus effici posse putabant, ut e longinquo aliquis alliceretur. In his omnes, qui hujus instrumenti mentionem fecerunt, consentiunt. Sed pro superstitionis varietate modo hæc, modo illa fuisse addita, alia dempta, et per se probabile est, et ex veterum locis apparet. Vide inprimis Schol. Theocrit. Eid. ii. 17. et ad Pind. Pyth. iv. 380. V. 5. πορφυρέης. Purpureo colori peculiaris quædam vis in incantamentis. *Jac.*

Nr. 801. Timareta crepundia sua ante nuptias Dianæ dedicat. V. 3. Puella virgo virgini Dianæ *pupas* dedicat quæ ipsæ quoque virgines appellantur. De hoc puellarum more Veneri, Dianæ, alisve Deabus, puellaria ludicra consecrandi vid. Pierson. ad Mœrin. p. 235, qui etiam de Limna-

τάς τε κόρας, Λιμνάτι, κόρᾳ κόρα, ὡς ἐπιεικές,
ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ', Ἀρτέμιδι.
Λατῴα, τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας
θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

DCCCII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα·
τὴν μέν, ἵν' ἐλπίζῃς· τὴν δ', ἵνα μηδὲν ἔχῃς.

DCCCIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄνθετο σοὶ κορύνην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πάν,
Εὔϊε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
Ἠχὼ γὰρ φιλέει, καὶ πλάζεται· ἀλλὰ, σύ, Βάκχε,
ἵλαθι τῷ ξυνὴν ἀμφιέποντι τύχην.

DCCCIV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φηγινὸν ὄζον
οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον·

Nr. DCCCII. V. 2. μηδὲν ἄγαν. Br. cum Grævio.

tide nonnulla dedit. V. 5. Τιμαρετείας. *ipsius Timaretæ.* Quæ enim supra *Timareta,* eadem diversa ratione *Timaretea* appellari potuit. Jac.

Nr. 802. Εἰς ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν.

Nr. 803. Pan Ecchûs amore inflammatus, a Bacchi comitatu aberrans, huic deo clavam et pellem hinnulei dedicat. V. 1. κορύνην. quam pastores gerunt. (ut supra nr. 794.) νεβρίδας. Bacchantium gestamen. *Jac.* V. 4. ξυνὴν τύχην. Eadem enim sorte usus erat Bacchus Ariadnes amore incensus.

Nr. 804. Optimæ notæ Epigramma, quod ab antiquo poeta profectum puto. V. 1. Pastores fagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quo-

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
κάτθεσαν, ὡραίων ῥύτορι βουκολίων.

DCCCV.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἦ μάλα δὴ ποθέουσα νέαν ἔτι Κυδίου ἥβην
ἀσπὶς ἀριζήλου φωτός, ἄγαλμα Διΐ,
ἇς διὰ δὴ πρώτας λαιὸν ποτε πῆχυν ἔτεινεν,
εὖτ' ἐπὶ τὸν Γαλάταν ἤκμασε θοῦρος Ἄρης.

DCCCVI.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄλσος μὲν μούσαις ἱερὸν λέγε τοῦτ' ἀνακεῖσθαι,
τὰς βίβλους δείξας τὰς παρὰ ταῖς πλατάνοις,
ἡμᾶς δὲ φρουρεῖν· κἂν γνήσιος ἐνθάδ' ἐραστὴς
ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τοῦτον ἀναστρέφομεν.

DCCCVII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Μῆτερ ἐμή, γαίη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον ἣ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,

dammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavæ usum præstaret Deo. Hinc ἄθυρμα vocatum illud munus, quod Suidas per ἄγαλμα explicat, quod et ipsum ambiguum. *Jac.*

Nr. 805. In Cydiæ scutum, dedicatum Jovi Liberatori. Occisus autem est Cydias in prælio cum Gallis commisso ad Thermopylas Ol. cxxv. 2.

Nr. 806. Insculptum Hermæ posito in vestibulo bibliothecæ, sive etiam ante januam, in loco platanis consito.

V. 3. ἡμᾶς. Musas puta. Hæ promittunt, si quis litterarum vere studiosus ad hunc locum accesserit, se cum hedera coronaturas esse.—τῷ κίσσῳ. Hedera igitur idem ille locus consitus, ut Musis et Apollini sacer esse videretur. *Jac.*

Nr. 807. Gallus ætate provectior matri Deûm instrumenta dedicat, quibus olim in sacris obeundis usus fuerat. *Jac.* V. 1, 2. Hoc distichon corrigit Hermannus ad Orph. p. 766.

σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,
κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε κέρας,
τύμπανά τ' ἠχήεντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
φάσγανα, καὶ ξανθάς, τὰς πρὶν ἔσεισε, κόμας.
ἵλαος, ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγρειοσύνης.

DCCCVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
τοῦ φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρεος,

Nr. DCCCVII. V. 10. ἀγρειοσύνης. fort. ἀχρημοσύνης. Jacobs.

μῆτερ ἐμή, Ῥείη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων Δίνδυμον ἂν μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὅρος, i. e. ἀνὰ Δίνδυμον. quod forma γαίη nonnisi ab imperitissimis fuerit usurpata, nec appareat, cur Gallus Phrygiæ cymbala dedicet, non Rheæ. *Idem ad Edit. Palat.*

Claudian. de raptu Pros. ii. 269. "Mater, io, seu te Phrygiis in vallibus Idæ Mygdonio buxus circumsonat horrida cantu, Seu tu sanguineis ululantia Dindyma Gallis Incolis, et strictos Curetum respicis enses." V. 3. θῆλυς Ἄλεξις. *eviratus.* Catull. lxiii. 27. "Atys notha mulier."—οἰστρήματα λύσσης. instrumenta, quæ eum in furorem conjicere solebant.—Ille furor χαλκότυπος, quia eo exstimulati "quatiunt terga tauri—cava digitis." ut est ap. Catull. l. c. 10. et cymbala aënea crepant. V. 5. βαρυφθόγγων. *acres tibias,* vocat Horat. I. Od. xii. "Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo." Catull. At. 22. In nostro loco elegans est enallage pro αὐλῶν καμπτομένων, i. e. πεποιημένων ἐκ κέρατος μόσχου. V. 8. φάσγανα φοινιχθέντα. cultros sanguine infectos, quippe quibus se ipsos vulnerabant Galli furibundi. Atys ap. Ovid. Fast. iv. 237. "Saxo corpus laniavit acuto.—Venit in exemplum furor hinc; mollesque ministri Cædunt jactatis vilia membra comis." V. 8. ξανθὰς κόμας. comam adscititiam sive προσθέσεις κομῶν. *Jac.*

Nr. 808. Alcimenes ex parvo horto Pani munuscula offert. V. 2. γευσά-

ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ γέρα Πανὶ κομίζων,
εἶπε· σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας,
ὧν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης
δέξο, καὶ ἀντιδιδοὺς δὸς πλέον ὧν ἔλαβες.

μενος θέρεος. cum æstas aliquos ipsi fructus genuisset, sive eorum gustum dedisset. Est in verbo *γεύεσθαι* exiguæ copiæ notio. V. 5. *ὑμετέρης πέτρης.* ex rupe, ubi Panis simulacrum erat positum. Ibi ex fonte scaturiente aquam hauserat, cujus mentio v. 3. *Jac.*

CATALOGUS POETARUM.

		Ante Christum.	Anno Christi.
ABLABIUS ILLUSTRIUS,	floruit forsan sub Honorio et Theodosio juniore; circiter..		420
ADÆUS *sive* ADDÆUS,	Macedo; *fors.* ante Cassandrum circiter	325	
ÆSOPUS, ...	floruit circiter	570	
AGATHIAS SCHOLASTICUS, ...	Myrinæus; flor. sub Justiniano; vide Præfat.		
ALCÆUS, ...	Messenius; Philippo Demetrii filio, regi Macedonum æqualis; in quem quædam ejus Epigrammatum grave spirant odium; flor. circiter	198	
ALPHÆUS, ...	Mitylenæus; flor. sub Augusto.		
AMMIANUS, ...	flor. sub Trajano et Hadriano Imperatoribus; circiter		117
ANACREON, ...	Teïus; flor. circiter..........	530	
ANTIPATER, ...	Sidonius; coronæ Meleagricæ intextus, paulo ante Meleagrum floruit; forsan circiter	120	
ANTIPATER, ...	Thessalonicensis; videtur floruisse sub Augusto, Tiberio, et Caligula Imperatoribus.		
ANTIPHANES, ...	Macedo; vixit certe ante Philippum Thessalum, et post Meleagrum.		
ANTIPHILUS, ...	Byzantinus; in Philippi corona locum habuit, scripsit certe post	37	
ANYTE, *vel* ANYTA, .	Tegeatis; in coronam Meleagri recepta, floruit circiter......	300	
APOLLONIDAS, ...	flor. sub Augusto et Tiberio.		
ARABIUS SCHOLASTICUS, ...	flor. Justiniano regnante.		
ARCHELAUS, ...	flor. sub Alexandro Magno, et sub Ptolemæo primo, qui Ægypto præesse cœpit	323	

		Ante Christum.	Anno Christi.
ARCHIAS,	Plures hujus nominis extitisse videntur; celeberrimus est Archias Antiochenus, qui Romam venit Mario et Catulo Coss. A. U. C. 651. et quem Cicero defendit. De cæteris, quo tempore vixerint, non liquet.	103	
ARCHILOCHUS,	Parius: (Cf. Herodot. i. 12. et Cic. Tusc. Quæ. i. 1.) flor. forsan circiter	700	
ARISTOTELES,	natus ante Christum	384	
	mortuus est	322	
ASCLEPIADES,	Plures fuerunt ejusdem nominis. Asclepiadi autem Samio longe maximam Epigrammatum partem Asclepiadis nomine inscriptorum Schneiderus tribuendam existimat. Vixit hic Theocriti æqualis, cujus etiam magister fuit: circiter	285	
AUTOMEDON,	locum habuit in corona Philippi, Videtur vixisse sæculo primo post Christum natum.		
JOANNES BARBUCALLUS,	vixit circiter		551
LOLLIUS BASSUS,	flor. circiter		28
BIANOR,	locum habuit in corona Philippi, flor. sub Augusto et Tiberio		
CALLIMACHUS,	vixit sub Ptolemæo Philadelpho, et Euergetæ attigit tempora, qui regnare cœpit	247	
CAPITO,	Alexandrinus ὁ ἐποποιὸς videtur fuisse, de quo Athenæus, L. x. p. 425. C.		
COMETAS SCHOLASTICUS, *et* CHARTULARIUS,	Credibile est, judicante Jacobsio, eum vixisse iisdem temporibus quibus Constantinus Cephalas, i. e. decimo post Christum natum sæculo.		
CRINAGORAS,	Mytilenæus; Philippi coronæ intextus, flor. sub Augusto		

		Ante Christum.	Anno Christi.
	Romæ ab anno ante Christum 31, usque ad		9
CYRUS, ...	forsitan Pauli Silentiarii pater Constantinopoli consulatum gessit sub Theodosio juniore		441
DAMAGETUS, ...	Meleagri coronæ intextus, vixit sub Philippo Demetrii filio, qui regnare cœpit ante Christum 220, obiit	179	
DAMASCIUS PHILOSOPHUS, ...	flor. sub Justiniano.		
DAMOCHARIS GRAMMATICUS, ...	Agathiæ discipulus, Cous, flor. sub Justiniano Imperatore, qui regnare cœpit Anno Christi 527, obiit		568
DEMODOCUS, ...	Lerius, vixit certe ante Aristotelem.		
DIODORUS ZONAS, ..	Sardianus, rhetor bello Mithridatico clarus; circiter	75	
DIODORUS JUNIOR, ..	item Sardianus, rhetor, Strabonis æqualis; imperante Tiberio. Utriusque Epigrammata coronæ suæ inseruit Philippus. Sua autem carmina utrique adscribere parum facile est.		
DIOSCORIDES, ...	flor. Alexandriæ, regnante Ptolemæo Euergeta, circiter....	230	
DIOTIMUS, ...	in Meleagri corona locum habuit. Plures videntur fuisse ejusdem nominis de quibus nihil certi cognitum est.		
DORIEUS, ...	notus tantum ex Epigrammate in Milonem, quod servavit Athenæus L. x. p. 412. F.		
ERATOSTHENES SCHOLASTICUS, ...	flor. forsan sub Justiniano circiter		540
ERINNA, ...	Sapphus æqualis. flor. circiter.. Alteram Erinnam fuisse aliqui tradunt, eamque ad Alexandri Magni tempora referunt.	607	
ERYCIUS, ...	Duos ejusdem nominis Epigrammatarios fuisse apparet; quo-		

		Ante Christum.	Anno Christi.
	rum alter Cyzicenus, alter Thettalus appellatus est. Horum prior longe majorem partem Epigrammatum scripsit. Floruit circiter............	86	
	Thettalus autem sub Trajano vixit.		
EVENUS, ...	Tres vel quatuor Evenos fuisse suspicatur Jacobsius; duos Parios; Atheniensem Grammaticum, et Ascalonitam. Horum primum commemorat Plato in Apolog. Socr.		
GÆTULICUS, ...	An idem fuerit cum Cn. Lentulo Gætulico, quem de conjuratione suspectum a Caligula occisum fuisse tradit Suetonius, parum liquet.		
HEDYLUS, ...	vixisse videtur Ptolemæo Philadelpho regnante, circiter ..	260	
	In Meleagri corona locum habuit.		
HEGESIPPUS, ...	Meleagri coronæ intextus, flor. forsan circiter	404	
HERACLIDES, ...	Sinopensis, ἐπιγραμμάτων ποιητὴς λιγυρός, secundum Diogen. Laert. L. v. 94.		
HERMODORUS, ...	flor. forsan sub Antigono Gonata una cum Antagora....	260	
HERODICUS, ...	Babylonius; forsan idem cum illo Herodico, quem Crateteum vocat Athenæus L. v. p. 219. C. Si Cratetem ipsum audiverit, necesse est eum vixisse circiter........	160	
ISIDORUS, ...	Ægeates vixit, judice Brunckio, ante Antiphilum Byzantinum, quem vide.		
JULIANUS, ...	Imperator....................		361
LEONIDAS, ...	Alexandrinus, Romæ grammaticam professus est, Nerone Imperante, circiter		60
LEONIDAS, ...	Tarentinus, flor. ætate Pyrrhi, regis Epiri, qui in Italiam transiit		280

		Ante Christum.	Anno Christi.
LEONTIUS SCHOLASTICUS, ...	flor. forsan sub Justiniano. circiter		540
LUCIANUS, ...	natione Syrus, urbe Samosata ortus, vixit intra annos 122 et 200 post Christum natum.		
LUCILLIUS, ...	sub Nerone vixit, judicante Jacobsio, circiter		60
MACEDONIUS, ...	Agathiæ et Pauli Silentiarii æqualis, flor. sub Justiniano.		
MARIANUS SCHOLASTICUS, ...	teste Schneidero, vixit sub Anastasio, circiter		500
MELEAGER, ...	Gadarenus, vixit sub ultimo Seleucorum, qui regnare cœpit	98	
MENANDER, ...	Comicus, natus est ante Christum, 342, obiit............	291	
MNASALCAS, ...	Sicyonius, flor. secundum Jacobsium, illis temporibus quibus patria Sicyon Arati virtute nova incrementa ceperat. Locum habet in Meleagri corona.	244	
MOSCHUS, ...	Syracusanus, vixit sub Ptolemæo Philometore—circiter	160	
MYRO, ...	Byzantina, in Meleagri corona locum occupat. Flor. sub Ptolemæo Philadelpho, qui regnare cœpit	285	
NICANDER, ...	Colophonius, flor. tempore Attali Pergami regis, circiter......	153	
NICARCHUS,........	flor. judicante Jacobsio, in primo post Christum natum sæculo.		
NICIAS, ...	Milesius, quem ut poetam et medicum laudat Theocritus Eid. xi. 5. 6. Meleagri coronæ insertus.		
NILUS SCHOLASTICUS,	vixit quinto post Christum sæculo ineunte.		
NOSSIS, ...	Locrensis, flor. circiter	316	
PALLADAS GRAMMATICUS,...........	forsan sub Valente et Valentiniano scripsit: circiter........		364
PAMPHILUS, ...	in Meleagri corona locum habuit.		

POETÆ,

DE QUORUM ÆTATE NON CONSTAT.

ÆSCHRIO SAMIUS: auctor Epigrammatis in Philœnidem.
ANTIOCHUS.
ANTIONIUS ARGIVUS } unus forsitan atque idem.
ANTONIUS THALLUS }
MARCUS ARGENTARIUS.
CALLIAS ARGIVUS.
CARPHYLIDES.
DEMIURGUS.
DEMOCRITUS.
DIOGENES, Episcopus Amisensis, Phryx.
DIONYSIUS, Plures fuerunt ejusdem nominis, qui Epp. scripserunt.
EPIGONUS THESSALONICENSIS.
GEMINUS.
GLAUCUS.
HERMOCREON.
CORNELIUS LONGINUS.
QUINTUS MÆCIUS.
MENECRATES SMYRNÆUS.
METRODORUS.
MUNATIUS.
MUSICIUS.
MYRINUS.
ONESTES.
POMPEIUS. Visconti eum eundem fuisse existimat cum M. Pompeio Theophane Juniore, temporum Antoniæ Augustæ æquali.
RUFINUS.
SATYRUS THYILLUS }
et }
SATYRIUS. }
SERAPIO ALEXANDRINUS. Serapionem Alexandrinum rhetorem commemorat Suidas T. iii. p. 284.
STATYLLIUS FLACCUS.
THYMOCLES.
XENOCRITUS RHODIUS.
ZENODOTUS.

FINIS.

Excudebat R. Gilbert, St John's Square, London.

